KJ BISHOP

The Etched City

ORAŞUL GRAVAT

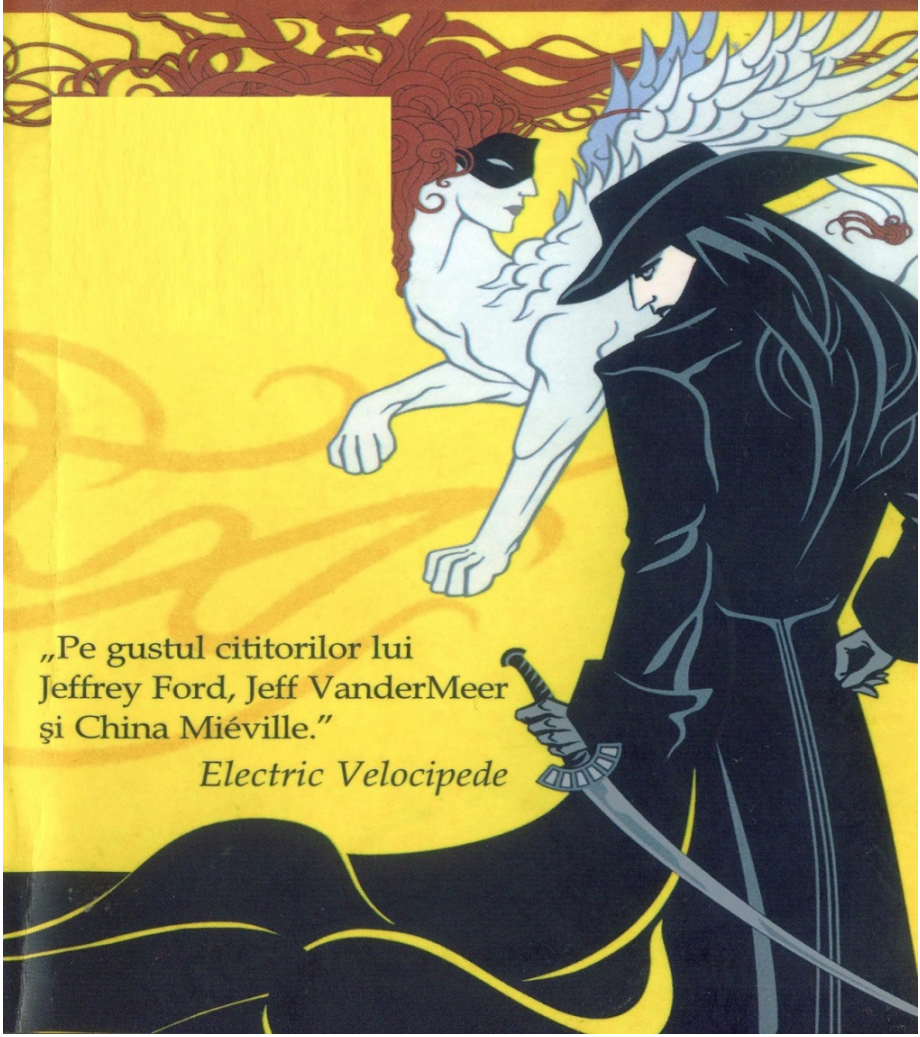

„Pe gustul cititorilor lui
Jeffrey Ford, Jeff VanderMeer
şi China Miéville."

Electric Velocipede

K. J. Bishop

Orașul gravat

Titlu original:
The Etched City

Mulțumiri

Multe mulțumiri lui Juliet Ulman și tuturor celor din Bantam Spectra, precum și lui Trent Jamieson, Geoffrey Maloney, Sean Wallace, Garry Nurrish, Howard Morhaim, Jeff Vandermeer, Jeff Ford, Luis Rodrigues, Kris Kemensley și Antoninei Franchey.

Pentru Stuart

Disprețuiesc și blestem mândria și plăcerile decadente ale acelei nimicitoare ironii care distruge precizia gândurilor noastre.

Lautréamont, *Poésies*

PARTEA ÎNTÂI

1

Nu existau borne kilometrice în Ţinutul de Aramă. Cel mai adesea călătorul își măsura distanţa parcursă după timpul scurs între două ruine: o jumătate de zi de mers de la o fântână părăsită până la gura unei ţevi de tun ivite din coasta unei dune, două ore până la scheletele unui om și catârului său. Pământul pierdea bătălia cu timpul. Bătrân și epuizat, el revărsa asupra tuturor lucrurilor o neputinţă totală, ca de ciudă.

În sudul ţării, câmpii cu arbuști uscaţi alternau cu porţiuni întinse de deșert. Un singur drum străbătea regiunea, făcând legătura între cătunele răzleţe și oaze și urmând traiectoria unui zid de piatră abandonat ce fusese ridicat cu multă vreme în urmă de un despot războinic. De-a lungul zidului, la intervale mari, se aflau ruinele turnurilor de supraveghere și ale micilor forturi. Cea mai mare parte a zidului și a fortificaţiilor erau complet ruinate însă, din loc în loc, se păstraseră și porţiuni aproape intacte care ofereau adăpost.

Într-o seară, în ultimele zile ale lunii lui Cuptor, pe când soarele se îndrepta spre asfinţit, iar muşcătura razelor lui începea, în sfârșit, să se piardă, drumul o conduse pe Raule, meșteră în ale vindecării, spre un turn cu trei pereţi încă în condiţii bune. În faţa acestei privelişti promiţătoare, trăsăturile ei întunecate lepădară încruntarea în care fuseseră încremenite în timpul după-amiezii înăbușitoare și monotone. Mai devreme, schimbase poveşti cu nomazii Harutaim a căror direcţie de mers îi adusese pe drum, sau mai bine zis pe lângă el, căci nu priveau

cu ochi buni cărările făcute de om. Niciodată nu poposeau lângă zid și o sfătuiră și pe Raule să facă la fel. Credeau că ruinele sunt bântuite de spirite rele, de nemiloasele suflete ale trecutului care nu-și puteau găsi liniștea. Raule prefera însă adăposturile de piatră cerului liber.

Înăuntrul turnului găsi cenușa unui foc făcut mai devreme de altcineva, o sticlă, o cutie de conserve goală și un ghemotoc de bandaje murdare de sânge. Se dădu jos de pe cămilă și o lăsă să pască niște ierburi țepoase care creșteau prin pietrișul din jurul edificiului de piatră. După ce împinse gunoiul cu piciorul într-un colț, își instală cortul lângă perete și aprinse un foc peste cel de dinainte. Mâncă niște bucăți uscate de carne de capră pe care le cumpărase de la nomazi. Devoră cu mai multă poftă o mână de curmale pe care le prăji în vârful unui cuțit vechi deasupra focului până când se încinseră și se înmuiară. Când termină bruma de cină, rămase așezată dinaintea focului, înfășurată într-o pătură și cuprinsă de gânduri; deși obosită, nu reuși să adoarmă odată cu venirea nopții.

După apusul soarelui, temperatura scăzu puternic și un vânt fioros începu să șuiere încolo și încoace peste boltă. În timp ce-l asculta, se gândea cât de simplu era să-ți imaginezi vârcolaci și djinni rătăcind prin întuneric sau să ți se pară că ai auzit clopotele cămilelor unei caravane de fantome trecând pe drum.

Când în sfârșit reuși să adoarmă visă numai morți. În ultimele zile, îi vedea ori de câte ori închidea ochii.

▫ ■ ▫

Zidul se termina în orașul Stânca Dovezii. Soarele părea un rug de seară, pământul era prăjit și atacat de muște. Raule stătea moleșită în șa. Era atât de transpirată, încât bluza și pantalonii i se lipiseră de piele, iar picioarele i se coceau în cizme. Privi în jur fără entuziasm.

Ca mai toate așezările din Ținutul de Aramă părea ridicată pe ruinele alteia mai vechi, dispărute de mult. Singurele suflete care se vedeau erau câțiva bătrâni ce moțăiau pe verande și în balcoane, încremeniți ca niște statui de lemn. Uși închise și ferestre cu obloanele trase întregeau impresia de cuib părăsit.

La marginea orașului se afla un han construit din fier vechi.

Avea o verandă de cărămidă, acoperită de o prelată și umbrită de un palmier din cale afară de uscat. O pătură întinsă pe o sârmă servea drept ușă, în timp ce niște saci acopereau ferestrele, ascunzând interiorul. Patru cămile erau priponite de zăbrelele unui gard în fața verandei. Raule le privi. Păreau bune de călărit și aveau spatele frumos acoperit cu pături, dar le lipseau cu desăvârșire clopotele.

Raule descălecă, își legă cămila de palmier și se îndreptă spre ușă. Cără cu ea sacul cu ierburi care-i anunța meșteșugul pașnic, iar mâna dreaptă o ținea lângă flinta pe care și-o făcuse dintr-o pușcă de vânătoare căreia îi tăiase aproape toată țeava cu ferăstrăul.

Dădu pătura la o parte și intră. Înăuntru era întuneric, rumeguș împrăștiat pe podea și o mulțime de muște care bâzâiau. Era un aer atât de înțepător și atât de fierbinte, încât îți tăia respirația. Temperatura de afară părea mult mai plăcută în comparație cu cea dinăuntru. Singurii clienți erau patru bărbați care jucau cărți la o masă plină cu sticle, pahare și teancuri de bancnote. Toți patru aveau straie în culori sumbre, erau înarmați până în dinți și înfășurați în cartușiere, cu pălării cu boruri largi care le umbreau trăsăturile. Sămânță de scandal. Se întoarseră și o priviră pe Raule.

Unul dintre ei, un bărbat subțirel, era înfășurat într-o mantie neagră și avea nasul și gura acoperite cu o pânză care-l ferea de praf. Raule zâmbi în sinea ei de caricatura aceea de bandit. Apoi privirea i se opri asupra sabiei care îi atârna pe coapsa stângă și al cărei vârf ajungea la podea, puțin în spatele lui. Teaca aceea lungă și puțin curbată îi era cunoscută.

Omul își trase în jos borul pălăriei, ca și când ar fi vrut să se ferească de ochii ei. Apoi degetele lui acoperite de mănuși negre începură să bată darabana pe masă parcă plictisite, iar Raule percepu mesajul pe care îl transmitea mișcarea lor:

Ne bucură apariția ta. Mai așteaptă puțin.

Privirile celorlalți trei îi transmiteau în mod clar același mesaj de „așteaptă", dar din cu totul alte motive. Nu-și făcea griji în această privință; mai târziu aveau să fie beți morți.

Cu excepția fantomelor care-i apăreau în vise, Raule nu mai

văzuse o față cunoscută, fie ea a unui dușman ori a unui prieten, de mai bine de o jumătate de an. Deși îi trecu prin minte să plece imediat, dusese o viață mult prea însingurată în ultima vreme și hotărî să rămână. Vrând să bea ceva și, dacă s-ar fi putut, să găsească puțină apă cu care să se spele, se îndreptă spre bar. Nu era nimeni acolo. Simți un miros de carne crudă.

Uitându-se peste tejghea, văzu corpul unui bărbat în vârstă care nu putea fi altul decât hangiul. Un obiect greu și ascuțit îi despicase capul ca pe un ou. Sângele din jurul lui era încă proaspăt. Pe un raft din spatele barului zăceau câteva sticle, dar Raule hotărî să se abțină deocamdată de la alcool. Între două plăci de tablă din peretele din spate era o spărtură dincolo de care se putea vedea o altă cameră. Fără să se mai uite o dată la cei patru bărbați, Raule porni spre locul acela.

— Femeie, stai pe loc!

Nu era vocea celui cu care se salutase. Era mai aspră și mai dură. Raule se opri.

— Cum crezi că a murit omul acela? se auzi vocea tărăgănată.

— După părerea mea, răspunse Raule fără să se întoarcă, a căzut și s-a lovit la cap.

Preț de câteva secunde se auziră niște hohote de râs hidos. Apoi amestecatul și trântitul cărților pe masă anunțară reluarea jocului.

Încercaseră doar să glumească pe seama ei.

Raule trecu prin deschizătură și se trezi într-un fel de dormitor-magazie. Pe rafturi erau câțiva saci cu fasole și niște cârnați vechi. Pe jos zăcea un seif gol care fusese deschis cu forța. O ușă cu geamuri rotunde de un verde spălăcit dădea spre o curte exterioară. Raule mijii ochii, surprinsă de lumină. În colțul curții era o pompă cu o găleată alături. Încercă să pompeze, dar apa ieși foarte murdară. Luă totuși puțină în pumni și se udă pe cap și pe gât. În cutele palmelor îi rămaseră urme de mizerie. Nu avea de gând să bea din apa aceea, în schimb luă o găleată plină ca să-i dea cămilei căreia îi era probabil sete și ocoli clădirea. Cămila luă câteva guri de apă apoi lovi disprețuitor găleata cu piciorul vărsând apa pe care pământul uscat o înghiți într-o clipă.

Raule bău dintr-unul dintre bidoanele pe care le avea, apoi se așeză sub palmier.

Soarele cobora ușor de pe cer. Umbrele se tot lungeau. Un câine slab, cu trei picioare, traversă strada șchiopătând. Niște furnici arămii, cam cât jumătate din degetul ei mare, ieșiră dintr-o gaură de lângă picioarele ei. Începu să le numere.

După ce numără nouă sute treisprezece furnici, auzi focuri de armă înăuntru.

Deși se așteptase oarecum la așa ceva, pocnetul asurzitor o făcu să tresară. Sări de pe verandă și se întinse cu fața la pământ. Auzi câteva revolvere golindu-se iute și bărbați mugind ca niște tauri.

Apoi se reinstală liniștea.

Raule se furișă către ușă. Lungită la pământ, ridică un pic marginea de jos a păturii și trase cu ochiul înăuntru. Siluete întunecate zăceau printre cioburi și scaune răsturnate. Numai omul cu fața acoperită se afla în picioare, învăluit în fum de praf de pușcă, sub lumina razelor ce pătrundeau prin găurile proaspăt făcute de gloanțe în pereți și acoperiș. Bărbatul încărcă din nou cele două revolvere cu țeavă lungă pe care le ținea în mâini și le băgă în tocuri. Apoi scoase din teaca curbată iataganul pe care îl repezi de trei ori, tăind capetele celor trei bărbați prăbușiți. Aceea era metoda lui preferată de a se asigura că adversarii erau morți. Raule își spuse că obiceiul acela îi dădea bărbatului și o stare de confort psihic, tot așa cum unii au obiceiul de a îndrepta tablourile de pe pereți sau poartă tot timpul un anumit articol vestimentar.

Se ridică în picioare. Când vru să dea pătura la o parte, sârma se desprinse și căzu. Bărbatul tresări și ridică sabia. Văzând că nu era decât Raule, o lăsă din nou în jos.

Raule păși înăuntru și înaintă prin fum, apoi se opri la mică distanță de bărbat și de mocirla de rumeguș și sânge în care stătea. Aruncă o privire spre cadavre.

— Care din ei a trișat?

— Tu care crezi?

Vocea din spatele vălului era plăcută, cu un timbru presărat cu inflexiuni fine ce trădau un accent nordic.

— Se pare că nu ți-ai pierdut deloc îndemânarea, Gwynn!

— Ce nu folosești, pierzi, spuse el cu răceală.

Își șterse sabia pe mâneca celui mai apropiat cadavru, apoi o puse la loc în teacă. Își dădu jos pălăria, apoi mantia și vălul, scoțând la iveală un chip ciudat: o față albă, cu linii ușor ascuțite, pe care apărea expresia elegantă a unui calm urban. Avea ochii de un verde spălăcit ca al oceanului. Părul îi era negru, lung, strâns în coadă.

— Mă bucur să te văd, Raule, spuse el.

Găsind o sticlă și un pahar încă întregi, își turnă de băut.

— Vrei și tu?

— Poate mai târziu.

După ce își potoli setea, păși peste cadavre și îi întinse mâna zâmbind. Zâmbetul dizolvă liniștea ciudată din privirea lui, înlocuind-o cu o căutătură vicioasă.

Raule ezită preț de o clipă. Ar fi preferat să întâlnească pe oricine altcineva. Dar Gwynn îi fusese cândva tovarăș și, într-un fel, chiar unul dintre cei mai buni prieteni. Nu îi mai rămăseseră prea mulți, așa că nu-și putea permite să fie pretențioasă. Îi strânse mâna întinsă.

— Te credeam spânzurat de mult, spuse ea.

Vechiului lor dușman, generalul Anforth și a lui Armată a Eroilor, îi plăcea tot atât de mult ca și lui Gwynn să-și lase adversarii în viață.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Eu? Știi bine că atârnatul nu face parte din pasiunile mele.

Cuvintele lui îi părură lui Raule mai curând autoironice decât bravadă. De când căpătase o reputație, sau mai degrabă de când și-o pătase, Gwynn se amuza mereu pe seama neconcordanței dintre măreția pe care mitul le pretindea de la viața și moartea unui om vestit și lipsa de demnitate pe care împrejurările reale tindeau să le impună asupra amândurora.

— Anforth încă te mai urmărește? Nu mi-l imaginez renunțând, spuse Raule.

— Ah, nici nu va renunța vreodată. Bătrânul buldog mă urmărește cu aceeași patimă de totdeauna. M-a făcut să valorez o avere. Dacă oamenii s-ar putea vinde pe acțiuni, aș fi foarte

bogat. Probabil că ai stat foarte mult ascunsă prin fundături de nu ai văzut afișele cu fața mea și cu recompensa care se oferă în ultima vreme pentru prinderea mea.

— Mă tem că am ieșit din circuitul social.

Zâmbetul neplăcut reapăru pe chipul lui Gwynn.

— Am auzit că petrecerile de anul acesta sunt un dezastru. Până și oamenii de calitate vor să chefuiască numai cot la cot cu potera. Presupun că doftoricești prin ținutul ăsta.

— Da, pe ici, pe colo. E destul de muncă.

— Și capeți și plată?

— Nu, nu chiar.

De fapt, Raule era la un pas de faliment. Foarte puțini din cei pe care îi doftoricea aveau ce să-i dea mai mult decât un adăpost peste noapte și o masă sărăcăcioasă. Când mai găsea pe câte unul cu ceva bani, nu o lăsa inima să-i ia. Nedorind să dezbată problema sărăciei ei cu Gwynn, îl întrebă dacă mai știa ceva de alții.

— L-am văzut pe Casvar la Muntele Tăiat, răspunse el. Putrezea într-o peșteră. Și-a rupt un picior și a făcut cangrenă. Mi-a cerut să-i curm suferința și am acceptat. În Quanut am văzut o piatră de mormânt cu numele lui Harni cel Roșu. Dar tu? Ai mai văzut pe cineva?

— L-am văzut pe Evoiry acum câteva luni. Vindea lemne de foc în târg. Părea să fie bine.

Gwynn dădu din cap. Degetele de la mâna stângă se jucau cu mânerul sabiei. Raule aținti privirea asupra lor. Gwynn adusese sabia aceea cu el tocmai din nord. Era făcută în Maghian, iar numele ei adevărat era Fâlfâitul Aripilor de Bâtlan Deasupra Lacului de Munte, însă Gwynn îi dăduse un alt nume în anvallic, limba lui nativă: Gol'achab, care însemna „Nu e înmormântarea mea".

Raule observă că nestematele care decoraseră cândva mânerul nu mai erau la locul lor. Gwynn îi surprinse privirea.

— Am vândut toate bijuteriile cu ceva vreme în urmă ca să-mi iau niște lucruri trebuincioase, îi răspunse el din proprie inițiativă. Poate că și-a pierdut din frumusețe, dar încă funcționează și, din când în când, mă ajută să fac economie de

gloanțe.

Raule privi înspre hangiul mort.

— Tu l-ai făcut pe ăla?

— Nu.

Gwynn dădu un pas înapoi și lovi unul dintre cadavre cu vârful cizmei.

— Individul ăsta s-a ofticat pe ceva ce i-a spus hangiul și a avut o reacție oarecum exagerată.

Se uită la cadavrul de jos și clătină din cap.

— Un amărât. Avea nervii întinși precum corzile de pian. Nu l-am văzut niciodată fericit. Probabil că viața era o povară pentru el.

— Toți trebuie să fi fost destul de tensionați dacă au sărit la bătaie în patru din pricina unui joc de cărți.

— Așa ziceam și eu.

— Deci? Ce planuri ai de acum încolo?

Gwynn trecu pe lângă ea.

— Să dorm. Vreau să plec la noapte.

Ieși afară și se întoarse repede cu o raniță. Își scoase mânușile și își suflecă mânecile, apoi începu să dezbrace cadavrele și să adune banii care căzuseră în balta de sânge de pe podea. Raule îl lăsă în treaba lui și ieși să se bucure de aerul ceva mai proaspăt de afară. Se așeză pe vine sub palmier, cercetând strada pe care bătrânii moțăiau. *Îmi imaginez cum se simt,* gândi ea.

După o vreme, Gwynn apăru din curtea din spate, cu mănușile vârâte la centură, scuturându-și mâinile de apă.

Raule se întinse și căscă.

— Ei bine, nu cred că cineva de pe aici va încerca să te aresteze.

Gwynn scoase o țigară lungă și îngălbenită și o cutie de chibrituri din buzunarul vestei. Frecă bățul de chibrit de peretele de metal, aprinse țigara și trase fumul cu nesaț.

— Păcat că trebuie să părăsesc acest loc... spuse el.

— Nu știu ce să zic. Mi-ar plăcea un loc ceva mai liniștit.

— Știu eu un cimitir drăguț.

Raule îi aruncă un zâmbet din colțul gurii. În mormânt aveau să ajungă destul de curând. Îl întrebă pe Gwynn în ce direcție

avea de gând să meargă. El îi răspunse că spre est. Îi zise că ea avea să meargă întâi înspre vest şi apoi spre sud.

Gwynn îndreptă ţigara spre clădirile de peste drum.

— Atunci să înţeleg că n-ai de lucru aici?

Ea ridică din umeri.

— Am văzut un câine care avea nevoie de un picior de lemn.

Întoarse capul spre uşă.

— Apropo, cine erau oamenii ăia?

— Nişte tipi cu care m-am însoţit câteva zile. N-a fost o tovărăşie tocmai plăcută.

Gwynn dezlegă cele patru cămile. Raule luă şaua de pe cocoaşa cămilei ei, după care se aşeză pe verandă şi-şi întinse picioarele. Câinele cu trei picioare apăru iar şi trecu strada înapoi. Raule alungă muştele cu mâna. Îi trecu prin minte că trupurile dinăuntru ar trebui îngropate ca să nu răspândească vreo boală.

Deşi asta ar putea servi la afaceri.

Se simţea toropită, nu doar din cauza căldurii. Se gândea să se ridice şi să vadă dacă nu putea găsi, de fapt, ceva de lucru în oraş. Într-un loc cu o populaţie atât de îmbătrânită ar fi fost imposibil să nu găseşti oameni bolnavi. Sau ar putea să plece. Probabil că la asta se aştepta Gwynn. Dar corpul ei refuza să se mişte, aşa că se lăsă cuprinsă de somn şi se cufundă în vise. Se văzu în oraşul ei natal, un loc mai mare decât Stânca Dovezii, dar altminteri nu prea diferit de el. Totul era absolut obişnuit, mai puţin oamenii, care nu aveau cap. Se plimbau pe străzi şi munceau pe câmpurile molcome cu rânduri de fasole, cu vertebrele ieşindu-se din cioturile gâturilor.

Gwynn o trezi. Fălcile încinse ale zilei atârnau blegi. Cerul se întuneca şi parcă toate muştele din lume se adunaseră în han. Gwynn îşi acoperise din nou faţa şi aruncase pe el o mantie greoaie. Cămilele rămase fără călăreţi le priponise de cămila lui şi părea gata de plecare.

O întrebă pe Raule dacă nu avea de gând să se întoarcă o bucată de drum cu el. Îl întrebă de ce. Arătă cu biciul cămilele celor trei bărbaţi morţi.

— Sunt obligat să duc o viaţă hoinară de negustor. Cunosc pe

cineva în târgul din Lutul Galben căruia aș putea să-i vând aceste animale și averea considerabilă pe care am căpătat-o astăzi de la răposații mei tovarăși, printre care și trei duzini de arme excelente. Prefer totuși să mă feresc de ochii oamenilor, așa că dacă vrei să te târguiești în locul meu, îți dau jumătate din bani.

— Nu.

— Nu?

— Oferta nu e rea, dar nu cred că mă interesează sursa generozității tale.

Gwynn se uită lung la ea.

— Ai de gând să devii martira unor idealuri pioase, doamnă doctor?

— Sper să nu devin martiră. Dar poate chiar mi-am propus să ating un ideal sau două.

Își întinse din nou picioarele și mâinile în față.

— Chiar dacă oamenii ăia nu prețuiau cine știe ce, pe cine au omorât ei de-au căpătat atâta marfă?

— Fără îndoială că pe alții care valorau și mai puțin decât ei. Câți oameni de valoare ai văzut tu că au bani?

— Niciunul, de vreme ce nemernicii nu încetează să-i jefuiască.

— Fă ce vrei, spuse Gwynn ridicând din umeri.

Își îngenunche cămila, se urcă pe spatele ei și o îndemnă să pornească la pas.

— Ai grijă de tine, îi strigă el peste umăr.

În vreme ce el se îndepărta, Raule se uită în cealaltă parte. Orașul era pustiu. Palmierul foșnea sub prima adiere a brizei nopții.

— Am rămas numai noi două, îi spuse ea cămilei.

Se ridică și începu să se pregătească de plecare.

În timp ce punea șaua pe spatele cămilei și verifica harnașamentul, se gândi câtă nevoie avea de bani. Traversând orașul spre vest, pe lângă casele liniștite cu ferestrele lor întunecate și cu verandele acum pustii, se luptă cu conștiința ei fantomatică, după cum o numea ea.

Nefiind decât o fantasmă, nu avea cine știe ce putere.

— Lua-te-ar naiba, mormăi ea, neștiind exact cu cine vorbea.

Se întoarse, porni înapoi și ajunse din urmă caravana cea mică și conducătorul ei cufundat într-o tăcere diplomatică.

▫ ▪ ▫

Pe drumul întunecat, scârțâind și tresăltând, coborau înșiruite niște căruțe. Erau în număr de cincisprezece, trase de catâri și însoțite de niște câini și vite numai piele și os. Câțiva dintre oamenii care stăteau sub prelatele mari le făcură cu mâna celor doi călăreți. Raule le făcu la rândul ei cu mâna. Ar fi fost tentată să se oprească și să stea de vorbă, dar Gwynn se uita numai înainte, nedorind în mod evident să intre în vorbă cu necunoscuții, cu toate că, de obicei, era un tovarăș de drum vorbăreț. Știa multe povești despre aventuri și suferințe recente – în special despre aventurile lui și suferințele altora, aproape întotdeauna legate între ele – pe care le istorisea cu aerul unui prădător binevoitor. Viața unei doctorițe aflate mereu pe drumuri furniza și ea momente de amuzament macabru și Raule se obișnui repede cu schimbul de glume sinistre cu vechiul ei tovarăș. Era deja a doua lor noapte în care călătoreau spre est. În timpul celor mai fierbinți ore ale zilei se odihneau, pentru că așa prefera Gwynn. Când nu stăteau de vorbă, Raule obișnuia să se uite pe cer și să studieze constelațiile. Manticorul își arcuia coada deasupra Coroanei, în vreme ce Regina Călăreților era mereu pregătită să arunce lațul; Alergătorii o urmăreau pe Săltăreață; Vulturul îi gonea pe cei Șapte Oaspeți din Han; Țestoasa târa Cupa în spate, încercând să o ajungă din urmă pe Bătrâna din cealaltă parte a cerului; Șopârla își conducea copiii acasă, în urma vicleanului Liliac. Raule se întreba dacă după milioane de ani stelele aveau să-și schimbe poziția astfel încât să se dezvăluie deznodământul acestor povești.

— Deci care dintre voi l-a jefuit pe hangiu? îndrăzni ea să-l întrebe pe Gwynn la un moment dat.

— Individul care l-a ucis, îi răspunse el. Eu câștigasem deja totul înainte să îl omor, dacă te interesează. Asta înseamnă că banii pe care i-am luat sunt bani curați. Depinde cum vezi lucrurile.

— Am încercat să scap de vechile obiceiuri, spuse Raule.

Împrejurările care îi împinseseră în nebunia aceea se încheiaseră. Pierduseră războiul. Trecuseră trei ani de când generalul Anforth câștigase bătălia care încheiase revoluția și de când liderii ei fuseseră trimiși la ocnă. Armata Eroilor, aflată încă sub conducerea lui Anforth, își urmărea încă vechii dușmani prin Ținutul de Aramă. Uneori se auzea câte o baladă despre moartea nobilă a cuiva copleșit numeric; dar trădarea din partea foștilor aliați, urmată de un proces și de execuție sau chiar numai de o linșare rapidă, asta era de fapt realitatea.

— Și ce te așteaptă la capătul acestei călătorii, doamnă doctor? întrebă Gwynn. Care e țelul tău, mirajul după care alergi?

— Mă gândeam să trec prin Țărmul Teleute, spuse ea.

— Este, fără îndoială, o alegere bună. Am auzit că oamenii duc o viață destul de civilizată acolo.

— Așa cred și eu.

În realitate, Raule nu avea nicio intenție serioasă. Ca și în cazul lui Gwynn și pe capul ei se pusese o recompensă, dar mult mai mică și, în plus, fiind născută pe acele meleaguri, avea avantajul de a fi o figură comună. Nimeni nu remarca o femeie măruntă, slabă și neagră printre celelalte femei din piață sau din cârciumă. În plus, oamenii care locuiau în cătunele din sălbăticie erau, de regulă, bucuroși să aibă un doctor în preajmă și chiar dacă vreunul dintre ei a recunoscut-o vreodată ca fiind Raule tâlhărița, vrăjitoarea dracului în cârdășie cu ucigașii, nimeni nu o trădase încă. Se lăsa purtată de val, mulțumită că prindea seara în viață și se trezea dimineața tot așa, lăsând zilele, săptămânile și lunile să treacă.

— Iar tu, pistolar rătăcitor spre soare-răsare, te îndrepți spre preerie?

— Nu. Am luat la ochi Orientul adevărat. Sarban, Ambashan, Icthilliki, unde fetele-s frumoase...

— A, paradisul răsăritean. Din acela cu grădini și terase umbrite unde poți să lenevești și să mănânci toată ziua lotus și unde servitoare frumoase îți aduc atât vin cât poți bea și în care poți să devii putred de bogat fără să miști un deget?

— E de la sine înțeles, nu?

— Așa e.

Raule se lăsă în mrejele visului despre viața dulce din asemenea locuri.

▫ ▪ ▫

În noaptea aceea ajunseră într-un oraș fantomă de pe lângă o mină abandonată. Nu se sinchisiră să oprească. Tot ce ar fi meritat să fie prădat fusese de mult luat de alții.

În dimineața următoare, la o oră după ce se lumină, ajunseră în Lutul Galben.

Uitându-se prin binocluri, văzură o mulțime de uniforme azurii în aglomerația din târg. Soldații nu se plimbau pur și simplu. Puneau întrebări și verificau acte. Câțiva ghinioniști stăteau legați fedeleș sub supraveghere. Un alt grup de soldați instala o tabără la marginea orașului.

Gwynn înjură în barbă.

Raule ridică din umeri.

— Am putea să ne vedem de drum. Dăm noi de un alt loc.

— Noi?

— Păi, de vreme ce am ajuns atât de departe, aș vrea să-mi primesc partea.

Astfel că își continuară drumul spre est. Ajunseră la celălalt capăt al zidului. Drumul se despica în două poteci care se depărtau una de alta pe o câmpie roșcată. Raule indică poteca din dreapta.

— Pe drumul ăla am venit eu, îi spuse ea lui Gwynn. Nu e mare lucru pe acolo.

— Atunci să pornim pe drumul ăsta, spuse el, alegând cărarea din stânga.

După patru ore de mers călare, prin căldura care se înteța tot mai mult, ajunseră în dreptul unui șir întins de dealuri abrupte, din piatră roșiatică, cu vârfurile acoperite de tufe răsfirate. Cărarea urca primul deal în curbe strânse, apoi urmărea o albie secată printre tufe. În cea mai mare parte, vegetația era compusă din salcâmi și arbuști răsuciți, sub care se așternea iarbă țepoasă și încâlcită. Cămilele se traseră spre arbuști și păscură din frunzele lor. Alte vietăți curățaseră

înaintea lor toate ramurile de jos. Vinovații ieșiră imediat la iveală: câteva capre slăbănoage, cu clopote la gât și însemnate, arătând că se aflau în stăpânirea cuiva.

Cam la un kilometru și jumătate distanță, poteca trecea printre niște cocioabe. Pe o scândură bătută în cuie de un salcâm era scris cu vopsea: ÎNGĂDUINȚA.

În Îngăduința, dacă acesta era numele cătunului, nu exista niciun han; totuși pe una dintre colibe se afla un semn care lăsa să se înțeleagă că oaspeții erau bineveniți. Raule și Gwynn se opriră dinaintea ei și descălecară. Multe bătăi în ușă aduseră, în sfârșit, un bărbat în prag, somnoros și morocănos. Acesta arătă cu degetul podeaua murdară ca să le dea de înțeles că acela le era patul și le ceru un preț exagerat de mare. Raule se tocmi până la jumate din preț. Nu exista niciun adăpost pentru cămile. Bărbatul refuză categoric să le lase înăuntru: ce era casa lui, grajd de vite? Cămilele trebuiau să rămână afară. Bărbatul făcu semn unei copilițe să iasă din colibă. Cândva, fusese arsă îngrozitor: sub boneta soioasă i se vedea fața roșie, ca o mască de țesut cicatricial cu un singur ochi.

— Fiica mea, spuse bărbatul cu un râs răutăcios, o să aibă grijă de animalele voastre.

Raule propuse să facă de pază pe rând. Gwynn fu de acord și se oferi să facă prima tură, așa că Raule își aduse așternuturile în colibă și se prăbuși în obișnuitul ei somn zdruncinat. Gwynn o trezi după prânz și se întinse la rândul lui pe podea, cu pălăria peste față. Gazda lor se făcea că doarme, ostentativ, răsfirat pe o canapea veche în chip de divan, însă în răstimpuri deschidea ochii să cerceteze împrejurimile. Se temea oare că îi vor fura mizeria de pe podea sau pânzele de păianjen de pe tavan?

Ca să-i treacă timpul mai ușor, Raule luă un pachet de cărți de joc de pe un raft și începu să-și dea pasiențe. După ce se plictisi să mai amestece cărțile, deschise una dintre desagi și scoase un jurnal jerpelit. Odată ca niciodată avusese obiceiul să-și noteze în amănunt fișe medicale. Aruncase totul, mai puțin acest carnețel, care data dintr-una din ultimele și cele mai aspre luni de război. Îl știa pe de rost și îl răsfoia fără a trebui să se uite decât la date, în timp ce ochii îi alunecau peste rândurile

scrise mărunt, care nu conţineau doar informaţii utile, ci şi însemnări personale. Pentru mulţi dintre cei ale căror suferinţe trupeşti erau descrise în carneţel, notiţele despre oasele, muşchii, organele, temperatura, excrementele, stările de vomă, crizele şi moartea lor, erau singurele însemnări ce dovedeau că trăiseră vreodată. Numele lui Gwynn nu apărea deloc, pentru că în perioada în care necazurile se ţinuseră lanţ de el, nicio lovitură nu reuşise să-i producă vreo rană care să merite să fie consemnată. Norocosul era ca o listă de lovituri ratate şi de eschive reuşite.

Pe la jumătatea jurnalului, Raule se opri din citit şi îl puse deoparte. Din acelaşi sac scoase singura altă lucrare de citit pe care o mai avea. Era un ghid turistic pentru Ţărmul Teleute pe care îl cumpărase din curiozitate cu vreo şase luni în urmă.

Pe harta de pe coperta interioară se vedea Deşertul Sărat, care se întindea spre sud-vest de Ţinutul de Aramă, traversând buricul lumii. Mai departe spre vest, Ţărmul Teleute devenea o curbă care întâlnea deşertul în partea exterioară. Din carte, Raule aflase că ţinutul se ridica la o înălţime de peste trei sute de metri şi că pe culmile ei se afla o altă lume bogată. În vremurile vechi, după cum se spunea în introducere, Ţărmul Teleute fusese marginea unui continent, iar Deşertul Sărat fusese o mare. Acum însă deşertul era complet lipsit de apă. Raule ştia câte ceva despre el. Concernele comerciale deţineau puterea aici, întreţinând mine fortificate ce operau ca nişte provincii în miniatură. Acestea depindeau de calea ferată pentru alimentarea cu apă şi cu alte produse vitale. Însă cartea prezenta un cu totul alt tip de climă în regiunile muntoase ale Ţărmului. Rândurile cărţii curgeau unul după altul înfăţişând fertilitatea acelor locuri: munţi verzi ca smaraldul, jungle de nepătruns, râuri uriaşe pline de peşte şi ploi care cădeau săptămâni la rând. Raule nu-şi putea închipui atâta apă. Existau, de asemenea, pasaje referitoare la cele mai mari şi mai ciudate douăzeci de oraşe care îi stârneau imagini vii despre locurile acelea vechi, mari şi pline de istorie. Chiar dacă nu era atât de naivă încât să-şi imagineze că vreunul din acele oraşe era raiul pe pământ, nu putea totuşi să nu se lase ademenită de descrierile arhitecturii,

ale grădinilor, palatelor, universităţilor şi teatrelor, ale stilurilor şi ornamentelor care trădau existenţa unei civilizaţii bogate şi stabile.

Aruncă o privire spre Gwynn care stătea culcat, liniştit şi nemişcat ca o stană de piatră. Anvall, ţara lui natală, era într-o regiune în care anotimpurile erau doar mici variaţii ale iernii. Un loc alb ca luna şi mai rece decât o mie de morminte, cum îl descrisese el cândva. Vara, graniţele i se topeau precum ţurţurii de pe casă şi se scurgeau într-o mare neagră şi învolburată: în timpul iernii, marea îi înapoia teritoriul răpit. Oare visa el despre apă? se întreba ea. Sau despre oraşele acelea despre care vorbea uneori, fortăreţe pe jumătate de piatră şi pe jumătate de gheaţă? Era oare el chemat în timpul nopţii către acea lume ciudată şi rece de pe vârful lumii, oare visa plăcerile oraşelor înflorite din Icthilliki?

Când se trezi, îl întrebă. El îi răspunse râzând că rareori i se întâmplă să reţină ce a visat.

Se gândi că relaţia lor se întemeia tocmai pe faptul că ea nu ştia mare lucru despre el. Visele erau un subiect delicat pe care niciunul dintre ei nu s-ar fi gândit până acum să-l discute cu celălalt.

Războiul revoluţionar atrăsese numeroşi străini în Ţinutul de Aramă. În cadrul armatei răzvrătite se adunaseră tot felul de epave umane: mercenari profesionişti, canalii şi tâlhari, idealişti şi romantici care-şi doreau să lupte pentru o cauză, hoinari de ocazie. Gwynn era unul dintre cei câţiva străini care se înrolaseră în compania în care Raule servea drept chirurg. La început, revoluţionarii se bucuraseră de sprijinul mulţimii, dar pe măsură ce războiul se lungea, condiţiile de viaţă deveniseră mai precare şi pericolul crescuse inevitabil; toate acestea au condus la o schimbare radicală a opiniei publice. Oamenii începuseră să vadă în Armata Eroilor singura posibilitate de refacere a echilibrului şi a păcii. Deodată, revoluţionarii se treziseră că sunt indezirabili, iar când totul se termină, se văzură urmăriţi. Ca să supravieţuiască, multe companii au luat calea tâlhăriei. Aşa păţise şi compania din care făcea parte Raule. Între timp, Gwynn devenise liderul lor. Câţiva ani au trăit ca

niște tâlhari la drumul mare într-o zonă relativ populată din nordul Ținutului de Aramă, jefuind bănci și trenuri ca să-și poată întreține viața risipitoare, luptând în continuare, cu fiecare prilej, împotriva armatei. Însă voința poporului a învins. Cu ajutorul generalului Anforth, orașele și-au încropit trupe de miliție și din acel moment tâlharii căpătară mai mult plumb decât aur. Foștii tovarăși s-au dat de partea dușmanului și au devenit informatori sau vânători de recompense. Orgolioșii și nebunii precum și cei care nu știau ce altceva să facă și-au găsit iute moartea. Gwynn, spre lauda lui, a împrăștiat banda, dându-le tuturor șansa de a se ascunde și de a supraviețui. Asta se întâmpla acum mai bine de un an. Raule reușise să-și șteargă urma, însă trăia cu impresia că se ascunsese chiar mai bine decât își propusese.

Revoluția fusese un vis important al ei. După război, ajunsese să se întrebe însă de ce. Acum nici măcar nu se mai întreba. Toate frământările ei legate de politică, afaceri importante și istorie erau de acum pentru ea doar pulbere în vânt.

Ceva mai înainte, omul care îi găzduia ieșise afară cărând niște capcane. Gwynn se mutase pe canapea și își curăța armele. Avea mai multe pistoale, două puști de vânătoare și o superbă carabină Speer cu repetiție care îl însoțea, de obicei, lângă desagi într-o teacă din piele de vițel. Fredona încet în timp ce le făcea să strălucească. Fetița cu fața arsă intră în cameră cu două castroane din tablă pline cu supă. Le lăsă pe podea și ieși în grabă. Raule scoase o bucată de carne dintr-un castron și gustă. Avea gustul obișnuit de carne de capră. Nu i se păru prea rea, însă Gwynn luă doar o gură din porția lui, după care împinse castronul deoparte, apoi își făcu siesta cu o țigară și câteva înghițituri de băutură dintr-o sticlă fără etichetă. Raule își termină porția ei de supă și întinse mâna după castronul lui Gwynn.

— Te superi? întrebă ea.

— Te rog.

În timp ce mânca alături de Gwynn, care continua să-și curețe armele, Raule analiza situația în care se afla. Pentru că era medic, era născută în acea zonă și căpătase încrederea lui

Gwynn, acesta o considera cu siguranţă un bun ce merita protejat. Dacă avea să-i fie de folos, se putea aştepta la un câştig din partea lui. Într-o mare măsură, pentru el, acest tip de pragmatism era apanajul oricărei prietenii. Asta îi convenea de minune lui Raule, pentru că îi permitea să păstreze o cotă de interes în relaţia cu el, fără să fie expusă oprobriului.

Drumul ales îi purta către Despicătura Sfântului Kaseem, o prăpastie adâncă ce tăia Ţinutul de Aramă de la nord la sud. Cu siguranţă, podul avea să fie păzit de un număr mare de gărzi. Nu încăpea îndoială că-l putea ajuta pe Gwynn să se strecoare. Dar dacă planul avea să eşueze şi se ajungea la luptă, Raule era în cel mai bun caz un trăgător obişnuit şi nu garanta pentru şansa ei de supravieţuire. Norocul lui Gwynn nu protejase niciodată pe nimeni altcineva în afară de el. În definitiv, nu avea nicio obligaţie faţă de el. Dacă ar fi găsit un târg înainte de pod, ar fi putut să-şi ia banii şi să plece. Dar dacă nu găseau, merita oare să îşi pună viaţa în pericol? Raule hotărî că nu merita.

— Dacă nu găsim niciun târg înainte de Despicătură, eu mă întorc spre vest, spuse ea.

Gwynn încuviinţă cu un mormăit ursuz, uitându-se chiorâş pe ţeava carabinei.

Ieşiră din Îngăduinţa în seara aceea, pe când umbrele se întindeau lungi şi vineţii. Drumul cobora dealurile şerpuind şi străbătea apoi câmpia stearpă. Lumina lunii aflate la primul pătrar dezvăluia insule de iarbă ţepoasă despărţite prin canale de nisip. Raule avea impresia că arhipelagul de iarbă şi nisip nu era decât o porţiune mică de pământ care se repeta la nesfârşit, de parcă un zeu leneş s-ar fi jucat cu o ştampilă. Îi trecu prin minte că s-ar putea învârti o veşnicie prin ţinutul acela, până ar cădea lată sau ar îmbătrâni.

După ce merseră cale de vreo trei ore fără să dea de urma vreunui om, remarcă:

— Cel puţin Armata Eroilor nu pare interesată de acest teritoriu.

— Un erou n-ar avea prea multe de făcut aici, răspunse Gwynn.

Ceva mai târziu în noaptea aceea ajunseră într-un oraş minier

care avea străzi adevărate și care chiar exista pe hărțile lor. Zeci de oameni, majoritatea bărbați cu chipuri aspre, se foiau încolo și încoace. O clădire cu perdele roșii la ferestre, deasupra cărei verande era inscripționat cu litere mobile „CLUBUL GENTILOMILOR" părea să domine strada principală. Imediat lângă ea se afla un salon dinăuntrul căruia se auzea o voce acompaniată de un pian. În capătul străzii se puteau vedea niște spânzurători și un cimitir; alături de aceste atracții, o cisternă cu apă și o adăpătoare. După ce-și umplură bidoanele și își adăpară cămilele, Raule se rezemă de cisternă și cercetă harta. După părerea ei, erau cam la trei-patru zile distanță de Despicătura Sfântului Kaseem. Singurul alt pod trecut pe hartă era cel de pe Calea Ghan, la trei sute de kilometri spre nord, practic vecin cu comandamentul din Orașul Gloriei al generalului Anforth.

Raule îl întrebă pe Gwynn cum avea de gând să treacă dincolo.

— Cum? reluă el întrebarea ca un ecou. Nu știai că și cămilele pot zbura?

Sorbea din nou din sticla lui fără etichetă pe care o ținea pe sub văl. Lui Raule îi părea că miroase a soluție de lustruit metalul.

— Asta e o soluție găsită la beție, spuse ea. Care ar fi soluția logică?

— Soluția logică s-ar putea să nu existe acum, răspunse el. Dar am să încerc. Aș vrea să ajungem în dreptul prăpastiei pe la prânz. Am speranța că amicii noștri care fac de gardă acolo nu vor avea chef să iasă din cazemata lor răcoroasă. De fapt, sper să îi găsim dormind.

— Și ce ai de gând să facem în cazul în care nu dorm?

— Să trag mai bine cu arma decât ei.

— Înțeleg. Deci, atât timp cât vei avea suficiente brațe ca să poți trage cu toate pistoalele deodată, o să-i faci praf pe inamici. Dacă îmi îngădui scepticismul de agnostic, îți spun de pe acum că o să mori.

— Pui pariu?

— Nici vorbă. Dacă am să câștig, înseamnă că mori. În acest caz, cine îmi mai dă banii?

— O grămadă de lume; cu condiția să-mi păstrezi capul ca să ai ce să le arăți.

Gwynn aruncă sticla peste drum în curtea cimitirului.

— Încă te mai gândești să te întorci?

— Da.

— Atunci poate că ar fi mai bine să rămâi aici.

— Un pic mai sus ar trebui să fie un loc numit Pietriș, spuse Raule. Am să merg până acolo.

Încălecară și își continuară drumul. Sub razele lunii se înfățișa vag un teritoriu care, cu fiecare kilometru parcurs, devenea tot mai pustiu. Pâlcurile de iarbă spinoasă erau din ce în ce mai rare, iar din loc în loc se iveau dune brune cu grohotiș.

Zorii zilei mijiră deasupra deșertului care se întindea acum în toată splendoarea lui. Steiuri dramatice de stâncă neagră se înălțau din solul drept ca-n palmă. Nisipul maroniu și zgrunțuros se adunase sub forma unor povârnișuri abrupte, mânat de vânt spre stânci. Bucăți de căruțe abandonate, oasele și gunoaiele obișnuite erau singurele marcaje ale traseului, pe care îl urmară timp de două nopți în căutarea locului numit Pietriș.

În cea de-a treia noapte se porni un vânt puternic care, până în zori, se înăspri și începu să răscolească nisipul de pe povârnișuri și să-l spulbere cu sălbăticie. Gwynn își acoperi fața cu mantia, iar Raule se înfășură cu o eșarfă. Deși mergeau cu capetele aplecate, nisipul, fin ca praful, le intra în ochi și în nas și le pătrundea peste tot în haine. Cămilele erau din ce în ce mai îndărătnice și răgeau de parcă i-ar fi implorat să nu le mai oblige să meargă mai departe. Drumul de-abia se mai putea vedea.

— Gwynn! strigă Raule. Ce-ar fi să așteptăm să se oprească vântul?

Vâjâitul vântului o împiedică să audă răspunsul, însă îl văzu ridicându-și biciul în semn că era de acord. Se adăpostiră în spatele primului afloriment de stânci care le ieși în cale, ghemuindu-se după cămile. Șuierând înfiorător, vântul spulbera nisipul transformându-l în nori de praf ce întunecau cerul. Pentru că nu mai aveau nimic de făcut, cămilele se folosiră de prilej ca să-și arate indignarea față de situație și începură să

scuipe în bătaia vântului. La rândul lui, vântul culegea scuipatul urât mirositor și-l împrăștia generos, stropind grupul.

Furtuna dură câteva ore bune. Între timp, soarele deveni un rug ce arunca șuvoaie de dogoare. Gwynn dormi. Raule nu reuși decât să ațipească pe furiș.

Când, în sfârșit, vântul se domoli, soarele trecuse bine de mijlocul cerului. Raule își ridică fruntea. Nisipul maroniu îi acoperea din cap până în picioare, pe ea, pe Gwynn și pe cămile. Parcă ieșiseră din fundul pământului. În timp ce grăunțele mari de nisip căzuseră înapoi pe pământ, cele fine rămăseseră în aer, acoperind cerul ca un văl roșiatic. Îl scutură pe Gwynn ca să-l trezească, apoi își scuturară hainele și echipamentul. Gwynn își desfăcu și curăță pe îndelete toate armele. Raule se apucă și ea să-și lustruiască flinta și carabina ei cea veche, pe care o păstra pentru vânătoare. Când, în cele din urmă, terminară, Gwynn propuse să se îndepărteze și mai mult de drum ca să pună tabăra. Raule își spuse că, dacă Pietriș ar fi fost ceva mai departe de drum, ar fi trecut pe lângă el în timpul furtunii de nisip fără să-l zărească. Prin urmare, îi propuse lui Gwynn să cerceteze împrejurimile și indică o stâncă înaltă, cu nisip îngrămădit la poalele ei, aflată la aproape un kilometru în josul drumului, de unde se vedea bine până departe.

Panta îi duse la vreo treizeci de metri deasupra drumului. La înălțimea aceea se aflau deasupra ceții de praf și puteau vedea dincolo de zona afectată de furtună. Raule își scoase ocheanul din toc și-l trecu peste zare. Oriunde își îndrepta privirea, nu vedea decât nisip și stânci.

Nimic. Sau poate că nu. Pe drumul pe care veniseră, tremurând în zarea maronie, deformat din cauza căldurii, se vedea un șir de puncte pe care la început îl luase drept o înșiruire de stânci; dar fu surprinsă de faptul că păreau să se afle la distanțe neobișnuit de egale. Putea fi un șir de colibe sau de corturi.

Sau poate că erau niște obiecte mai mici și mai apropiate.

Se întoarse către Gwynn care se uita în partea cealaltă a drumului.

— Gwynn, dă-mi, te rog, ocheanul tău puțin.

Avea lentile mai bune decât ale ei.

Înmânându-l, bărbatul o întrebă:

— S-a întâmplat ceva?

Uitându-se prin ocheanul mai puternic, Raule reuși să înțeleagă rostul punctelor.

— Cred că vom avea probleme, spuse ea.

Era un șir de călăreți. Aprecie că erau cel puțin vreo două duzini și se apropiau la trap. Nu putea fi vorba despre caravana vreunui grup de nomazi, pentru că le lipseau cirezile de vite. Făcu niște calcule rapide și ajunse la concluzia că nu erau la mai mult de cincisprezece kilometri distanță de ei.

— Par a fi Eroi, zise Raule înapoindu-i ocheanul lui Gwynn.

El îl puse la ochi, se uită într-acolo și încuviință.

— Da, așa se pare.

Nu părea prea surprins. Își luă repede ocheanul de la ochi.

— Am văzut o sclipire de lentilă. Mă tem că ne-au văzut. Despicătura nu poate să fie prea departe de aici. Hai, să nu mai pierdem vremea.

Își lovi cămila și porni în galop. Raule nu întârzie să-i urmeze exemplul.

Pe când sălta în șa alături de Gwynn, spuse:

— Mă îndoiesc că au venit până aici doar ca să admire peisajul. Ar putea, prin cine știe ce coincidență, să fie pe urmele tale?

— Am intrat într-o încurcătură cam acum vreo lună, răspunse el puțin stânjenit. Credeam că am scăpat de ei.

— Nu zău?

— Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi cer scuze.

— Te-ai gândit vreodată că, dacă nu ai lăsa maldăre de cadavre peste tot în urma ta, ai fi mult mai greu de urmărit?

— Am încercat, dar întotdeauna lucrurile par să o ia razna.

Ajunseră la capătul pantei. După ce descălecă în grabă, Raule îi aruncă peste umăr:

— Nu știu ce preț s-a pus pe capul tău, dar sunt sigură că e mult prea mare. Anforth știe că umblă după un cap sec?

— Eu spun să mai scăpăm de niște bagaje, spuse Gwynn de parcă nu ar fi auzit-o și începu să tragă desagii atârnați de

cămile și să îi arunce pe jos.

Lui Raule îi venea să-i înfigă un cuțit în spate. Dar mânia îi dispăru atât de repede, încât fu surprinsă. În locul ei, simți un fel de fatalism, de parcă s-ar fi aflat deja în ghearele morții. Nu vedea nicio cale de scăpare. Dacă ar fi apucat-o pe drumul ei și soldații ar fi hotărât să se împartă și să o urmărească, nu-și dădea prea multe șanse de supraviețuire. Fiindcă avea puține lucruri de aruncat, îl ajută pe Gwynn. Tocmai se pregătea să taie sfoara cu care era încinsă o legătură de piele de pe spatele uneia dintre cămile fără călăreț când el o opri.

— Nu pe-aia, spuse el. E puțin cam prea prețioasă.

Ea ridică din umeri și trecu la următorul pachet. În timp ce urca în șa, își aruncă ochii spre grămada de bagaje abandonate, printre care se aflau și pistoalele din Stânca Dovezii. Era o pradă bună pentru primul venit.

Porniră pe cărare, ridicând nori de praf, trăgând după ei celelalte cămile legate cu sfori.

După câteva minute Gwynn zise:

— Vrei să știi pe ce am dat ornamentele de pe sabie? E în pachetul ăla.

Raule îl privi nedumerită.

— Dinamită.

Raule tăcu o bucată de drum. Într-un târziu spuse:

— Nemaipomenit! Câtă?

— Atâta cât să-mi ajungă să arunc în aer o cazemată. Și podul acela.

— Deci ăsta ți-era planul?

— Da. Aveam de gând să ți-l dezvălui.

Raule cugetă la dogoare și la drumul greu pe care tocmai alergau și la zgomotul care se va produce în momentul exploziei. Apoi se gândi că, dacă aveau să supraviețuiască traversării podului și dacă aveau să reușească să-l arunce în aer, avea să rămână izolată în partea cealaltă a prăpastiei.

— Mi-am dat seama, spuse ea, că ești un netrebnic arogant și ridicol, un dobitoc cu minte creață și un căcăcios și că meriți să fi uitat de toată lumea.

Gwynn nici nu se sinchisi să discute pe această temă.

2

Gwynn se ridică în scări cu ocheanul la ochi. Era atent la ce se întâmpla înainte, în timp ce Raule avea grijă de spate.

Se apropiau de Despicătura Sfântului Kaseem. Acum o puteau vedea: o linie neagră, subțire, care tremura în mirajul argintiu al orizontului.

Călăriseră mai bine de o oră în ritmul cel mai rapid de care erau în stare cămilele. Nu li se părea suficient de repede; dar chiar și așa animalele dădeau semne de oboseală. Urmăritorii nu apăruseră încă pe drum, dar nu aveau cum să fie cu mult în urmă.

— Vezi ceva? întrebă Raule.

— Nu văd absolut nimic și asta nu e bine.

— Ce vrei să zici?

— Podul! Parcă ar fi fost o alunecare de pământ.

Raule se uită înainte și cercetă punctul în care drumul se intersecta cu prăpastia întunecată din depărtare. Podul care ar fi trebuit să se întindă peste despicătură nu se vedea nicăieri.

— L-o fi aruncat altcineva în aer înaintea noastră? sugeră ea.

Norocul nu părea să fie de partea lor.

Traseră de frâie și forțară cămilele să se oprească.

— Lua-i-ar dracul de ingineri amatori, mormăi Gwynn.

— Lua-te-ar dracul pe tine, izbucni Raule.

▫ ▪ ▫

Fără să se agite, Gwynn băgă mâna în vestă și scoase o hartă. Raule întinse gâtul, deși știa că nu avea să vadă decât o bucată de hârtie albă, fără nicio însemnare în afară de linia Despicăturii Sfântului Kaseem care se întindea mult în ambele direcții. Pe harta lui Gwynn apărea același spațiu gol, cu câteva titluri frumos caligrafiate: Deșertul Răsăritean, Deșertul Sudic, Deșertul Marginal, Deșertul Fierbinților, Deșertul Râsetelor.

Raule privi împrejur. Stâncile se împuținaseră și se micșoraseră și erau îngrămădite spre nord. Spre sud se întindea o priveliște cu care se obișnuise, o întindere plată, aproape

lipsită de repere. Aruncă o privire de-a lungul drumului. Era mai puțin nisip și urmele pe care le lăsau erau mai puțin adânci. Nu era nevoie de un vânt prea puternic ca să le șteargă.

— În acest moment nu ne pot vedea decât dacă urcă așa cum am făcut și noi, spuse ea, arătând cu degetul spre sud. Dacă i-am putea atrage către zona asta plată și am păstra în continuare aceeași distanță față de ei, am reuși să scăpăm.

Gwynn încuviință.

— Și cum se întunecă, ne-am putea întoarce pe drum.

Raule își puse mâna streașină la ochi.

— Ar trebui totuși să mergem mai departe spre Despicătură. Sunt destule orașe și oaze care n-au fost trecute niciodată pe hartă. Ar putea exista chiar un pod necartografiat.

— Așa te vreau, spuse Gwynn.

▫ ▪ ▫

Despicătura Sfântului Kaseem era lată de treizeci de metri și se spunea că era la fel de adâncă precum prostia. Pereții ei de stâncă întunecată și aspră se prăbușeau prin hăuri de umbră care se întețea încetul cu încetul, până devenea un râu de noapte pură.

Porniră de-a lungul ei, oprindu-se din când în când ca să schimbe cămilele, care acum abia mai puteau merge la pas. Raule se tot uita în urmă, așteptându-se să vadă soldații însă de fiecare dată dădea doar de linia goală a orizontului sumbru. Când nu se uita înapoi, privirea îi era atrasă deseori de adâncimile hăului.

Soarele părea încremenit. Raule avea sentimentul că se confrunta cu o forță ostilă care ținea ziua pe loc și nu lăsa noaptea să sosească.

— Parcă am fi urmăriți de fantome, nu-i așa? zise Gwynn la un moment dat.

Raule nu răspunse.

Până la urmă, soarele reuși să coboare alene de pe cer. Când se întunecă de-a binelea, își asumară riscul de a se opri ca să dea un răgaz cămilelor. Își verificară rezervele de apă și socotiră că avea să le ajungă vreo săptămână. Nu mai aduseră vorba despre pod. În mijlocul acelei imensități pustii, ideea existenței unui

pod era la fel de ciudată ca ideea de ploaie. Căzură de acord să facă un ocol larg pentru a nu ajunge prea iute înapoi pe drum. Ghidându-se după stelele Șopârlei, se îndepărtară de Despicătura Sfântului Kaseem și o apucară către sud-vest.

Lui Raule noaptea i se păru chiar mai lungă decât ziua. În răstimpuri avu impresia că simte prezența călăreților în întuneric, undeva în spatele lor. Inima îi sărea din piept de fiecare dată când se întorcea să verifice, dar lumina lunii îi dezvăluia mereu un peisaj pustiu.

Răsăritul nu aduse nimic nou. Ghidându-se după soare, se îndreptară spre vest. Gwynn fuma țigară de la țigară și arunca mucurile într-un bidon gol. Mai târziu, în aceeași dimineață, străbătură câțiva kilometri de delușoare de pietriș gălbui, împrăștiate de parcă niște oale uriașe de lut nears, uitate într-un cuptor din ceruri, ar fi fost azvârlite pe pământ de către fratele coleric al acelui zeu leneș care crease câmpiile cu iarbă țepoasă. La prânz se odihniră puțin, apoi își continuară drumul prin căldura mistuitoare, moțăind pe rând în șa.

Raule se visă pe o scenă lângă un magician a cărui asistentă era. Acest vrăjitor învăluit în mantie o ucise de câteva ori pentru ca apoi s-o readucă la viață, în diferite moduri, până când, într-un final, o conduse spre spânzurătoare.

— Habar n-ai cât de moartă ești, spuse el.

— Aici te-nșeli, îi răspunse ea, după care se trezi.

▫ ▪ ▫

Dealurile rămaseră undeva în urma lor, întinderea stearpă se așternea mai departe. Pământul acela era la fel de gol și de uscat ca un craniu vechi de o mie de ani. Nu era nici urmă de cactus, nicio muscă, nu vedeai un os sau măcar niște gunoaie; viața nu era reprezentată în niciun fel în ținutul acela. I se părea ciudat că meleagurile acelea stranii se aflau în ținutul ei de baștină.

▫ ▪ ▫

Soarele apuse. Ei își continuară drumul spre vest, intenționând să revină pe drum abia în ziua următoare.

▫ ▪ ▫

Dimineață devreme, îi văzură pe călăreți în zare, undeva în spatele lor. Erau la cel mult șase kilometri depărtare.

— Cum au reușit oare? întrebă Raule tremurând și cu răsuflarea tăiată.

— Când eroii se transformă în vânători, sunt cei mai buni din lume, răspunse Gwynn.

În vocea lui se simțea o ciudă pe care Raule nu o mai auzise niciodată până atunci.

Nu puteau fugi. Cămilele erau prea obosite ca să meargă mai repede, oricât de mult ar fi fost biciuite.

Cândva Raule văzuse un melc uriaș urmărind și omorând un melc mai mic. Vânătoarea începuse într-o parte a curții și se terminase în cealaltă parte; durase mai mult de trei ore. Se întreba dacă această urmărire avea să dureze măcar atât.

La început nu crezu, deoarece soldații porniră în goană spre ei. Dar încetiniră curând; porniseră la alergat prea tare și prea din timp. În câteva minute deveniră din nou niște puncte la orizont.

Acest fel de abordare avea să se repete iar și iar. De fiecare dată când urmăritorii încercau să acopere ultima distanță, eșuau. Raule își spuse că această situație ar fi părut amuzantă, dacă nu ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. În situația dată însă nu avea nicio îndoială asupra deznodământului și simțea sfârșeala celui care-și săpa propriul mormânt. Avea impresia că pustia își bătea joc de ea. Și tu vei fi pârjolită și strivită și făcută praf, părea să-i spună ea în batjocură.

Uitându-se în urmă, socoti că trupele erau mai aproape. Îi spuse lui Gwynn că trebuiau să se grăbească. Biciuiră sălbatic cămilele, dar nu reușiră să le facă să meargă mai repede. Pe măsură ce inamicii se apropiau, Raule își dădu seama că se înșelase amarnic în privința numărului lor. Erau cel puțin patruzeci. Se apropiaseră destul cât să le poată vedea uniformele albastre. Apoi rămaseră din nou în urmă și se făcură mici.

Kilometri întregi treceau, aducând și mai mult deșert și epuizându-i tot mai tare. Raule își turnă apă pe gât; pielea i se scălda în sudoare. Parcă avea în cap o nicovală bătută puternic cu un baros; stomacul îi era întors pe dos și se simțea aproape deshidratată. Ținu gura închisă și respiră numai pe nas, încercând să-și conserve umezeala. Își simțea teama

sedimentându-se; sentimentul îşi pierdu ascuţimea şi deveni o stare obişnuită, parte a ei, ca organele sau mădularele. Îşi amintea bine senzaţia, de pe vremea când fusese sigură că avea să moară. Încercă să îşi recapete optimismul, gândindu-se că scăpase cu viaţă din toate acele situaţii, dar nu reuşi să obţină decât o senzaţie de usturătoare autoironie.

Pe la prânz, cămila lui Gwynn se prăbuşi. Nu pierdu vremea să încerce să o ridice, ci îi trase un glonţ între ochi şi încălecă pe alta. Moartea părea să fi semănat teamă printre cămilele care porniră mai iute, dar numai pentru scurtă vreme; soldaţii menţineau ritmul, legănându-se necontenit la marginea tulbure a lumii.

O oră mai târziu Gwynn se opri.

— Ce s-a întâmplat? zise Raule cu voce răguşită, oprindu-se lângă el.

Avu impresia că văzuse ceva.

— Nu am de gând să o ţin tot pe fugă, spuse el pe un ton hotărât, născut parcă din disperare. Prefer să lupt acum, cât mai am putere să ţintesc bine.

Glasul lui Gwynn, la fel ca al ei, era obosit şi găunos.

— Sunt prea mulţi. O să murim.

Gwynn rămase tăcut.

Raule se prefăcu a scuipa cu dispreţ, fără să irosească de fapt niciun strop de salivă, apoi îndemnă cămila mai departe. La scurtă vreme, Gwynn o ajunse dinspre dreapta şi continuă să meargă pe lângă ea. Nu rosti niciun cuvânt şi nici nu-i aruncă vreo privire, dar din acel moment rămase cot la cot cu ea. Poate că-şi dăduse seama că era mai bine să-şi încredinţeze soarta în mâinile ei.

Dar Raule nu se gândea decât cum să-şi întârzie moartea cât mai mult.

Îşi imagina că, dacă ar fi murit, fantoma ei ar fi rătăcit veşnic prin acele ţinuturi, pentru că nu-şi mai amintea să fi făcut şi altceva în această viaţă. I se părea că scopul vieţii ei nu fusese decât acela de a o conduce spre acel sfârşit penibil.

Timpul părea că se oprise în loc aşa cum făcuse şi cu o zi înainte. Minutele erau nesfârşite. Raule se întreba dacă nu

cumva erau deja morți.

Un zgomot aspru o trezi la realitate. Tresări în șa. Sigur nu adormise? Curând își dădu seama că, de fapt, o strigase Gwynn. Cu mâna ridicată arăta șovăitor înspre sud. Ceva mare și întunecat se zărea ca prin ceață, tremurând. Părea să fie un platou de stâncă.

▫ ▪ ▫

— Un loc bun pentru bătălia finală, își auzi Raule glasul răgușit.

Fără să își mai vorbească, se îndreptară într-acolo.

Când se apropiară, Gwynn izbucni într-un râs ca un croncănit. Raule se întreba ce naiba putea fi atât de amuzant. Gwynn avea ocheanul la ochi și, râzând din nou răgușit, spuse:

— Uite peste ce am dat!

Raule își îndreptă ocheanul spre forma aceea nedefinită de piatră. Imaginea mărită îi arătă adevăratul obiect. Era un zid. Se înălța asemenea unui monstru marin eșuat pe pământul fierbinte. Era lung de mai bine de șapte kilometri de la un capăt la altul. Părea să fie intact. O boltă înaltă îl străpungea între două turnuri de veghe pătrate.

Lui Raule nu-i venea să creadă că ceea ce vede e adevărat. Ținutul de Aramă nu ducea lipsă de povești despre orașele uitate de lume din pustiu. Se aștepta să fie un miraj, o ultimă farsă pe care ținutul batjocoritor i-o juca înainte de-a o ucide. Prin urmare, nu făcu decât să dea ușor din cap. Dar zidul nu dispăru. Rămase locului până se apropiară, până ce ajunseră destul de aproape să-i vadă zidăria bine închegată. Încercând să zâmbească, Raule își simți buzele uscate crăpând când i se desprinseră de pe gingiile de care se lipiseră.

▫ ▪ ▫

Zidul era înalt de douăzeci de metri. Umbra lui întuneca pământul de dinaintea sa, iar strălucirea soarelui din spatele lui ascundea cele ce se aflau dincolo de arcada îngustă, bună pentru apărare. În timp ce se chinuia să-și dea seama ce se ascunde dincolo, Raule își închipui o întreagă metropolă străveche, cu clădiri de marmură și fântâni antice, încă pline cu apă. Își închipui un oraș cufundat în adâncurile pământului,

întinzându-se până la țărmul unei mări negre, răcoroase și ascunse, cu totul diferit de deșertul de la suprafață. Un loc de refugiu și odihnă, supus unor influențe benefice, unde violența nu mai avea niciun rost: imaginația ei crease o imagine atât de vie a acelui rai de dincolo de zid, încât nu mai putea scăpa de fantasmă, în ciuda obiecțiilor puternice ale rațiunii ei.

Intrară călare pe sub bolta porții. Zidul era masiv pentru înălțimea sa, având o grosime de vreo opt metri.

Cu ochii pe jumătate închiși din cauza strălucirii orbitoare a soarelui, pătrunseră într-un spațiu deschis unde se întindea un ținut la fel de pustiu ca acela pe care îl lăsaseră în urmă. La vreo sută de metri înainte exista într-adevăr un orășel, dar atât de ruinat, încât părea mai degrabă o movilă de dărâmături. Din zidul orașului se ținea în picioare numai o latură, celelalte trei fiind la fel de dărâmate ca restul orașului.

Raule se trezi din starea de reverie, iar spiritul ei căzu în gol de pe culmile poetice ale speranței deșarte pe care se aventurase. Dar Gwynn își păstră starea de spirit bună.

— Aici putem câștiga lupta, declară el.

Descălecă, își astâmpără setea și începu să desfacă desagii de piele.

— Asta ar trebui să le strice ziua.

— Sau poate să dărâme zidul peste noi, mormăi Raule cu nepăsare. Totuși ascultă planul simplu pe care el îl propunea și ajunse la concluzia că merita să încerce.

▫ ▪ ▫

Patruzeci și trei de soldați. Superioritatea numerică era ridicolă, își spuse Raule, privind uniformele albastre apropiindu-se.

Frecă nervoasă patul carabinei. Inima îi bătea ca ceasul unei încărcături explozive. Se postă în vârful turnului de veghe din partea de vest a arcadei. Gwynn ocupă turnul din est. Cele două turnuri aveau creneluri aproape în perfectă stare, scări în spirală pe dinăuntru și încăperi intacte la bază în care își adăpostiră cămilele. Parcă acea forță care distrusese restul orașului păstrase intenționat zidul ca pe un monument ridicat în amintirea gloriei cu care inamicul fusese învins și, deci, în cinstea

cuceritorilor.

Raule luase cu ea cea mai mare parte din dinamită, vreo treizeci de bucăți. Nu prea avusese timp să taie fitilurile și să le introducă în interiorul explozibilului. Din cauza adrenalinei, parcă nici nu mai simțea oboseala de mai devreme. Se gândi că, dacă ea și Gwynn erau atât de sleiți de puteri, nici atacatorii lor nu aveau cum să fie într-o formă mai bună.

Când soldații ajunseseră la vreun kilometru de zid, din turnul în care se afla Gwynn se auzi un foc de armă. Niciunul dintre inamici nu căzu la pământ. Gwynn avea de gând să-și dezvăluie poziția, fără să rănească prea devreme pe vreunul și să-i facă să devină mai precauți. Era sigur că urmăritorii aveau să primească ordin de la căpitan să treacă pe sub boltă și să urce în turnuri. Raule nu era la fel de sigură de asta; ea credea că vor alege să se apropie de ei în grupuri mai mici, situație în care avantajul de a-i lua prin surprindere cu dinamita ar fi fost pierdut; totuși Gwynn părea mult mai sigur de varianta lui.

— Nu-și vor da prea mult interesul, susținea el. Nu uita, se cred eroi. Instinctul îi va îndemna să acționeze în modul cel mai simplu cu putință, mai ales dacă asta presupune o năvală pe ușa din față.

Și se părea că avea dreptate. Soldații se apropiară în coloană și prinseră a se grăbi. Căpitanul mergea în față pe o cămilă albă înaltă, cu penele albastre de la pălărie fluturându-i în vânt. Gwynn trase din nou în gol. Raule făcu la fel. Aruncă o privire spre dinamita pregătită la îndemână și spre chibriturile pe care le aliniase cu grijă. Își șterse mâinile de transpirație pe turul pantalonilor și se pregăti de acțiune.

Căpitanul ridică mâna și lătră un ordin. Și dușmanii se repeziră în galop.

Cu o clipă înainte să ajungă la zid, focul lui Gwynn deveni brusc precis și trei călăreți se prăbușiră. Ceilalți se strecurară pe sub bolta porții.

În clipa în care trecură dincolo, Raule aprinse fitilul a două batoane de dinamită pe care le aruncă printr-un crenel. Unul dintre ele lovi primul rând și un soldat cu cămila lui se făcură bucăți. Toată muniția pe care o avea asupra lui explodă și

gloanțele se împrăștiară în toate direcțiile. Celălalt baton de dinamită căzu chiar dinapoia celui de-al treilea rând, stârnind un uriaș nor de praf și sperie cămilele care își trântiră călăreții la pământ. Raule mai aruncă două batoane.

În câteva secunde, explozia transformă totul într-un spectacol incandescent de trupuri și bucăți de carne azvârlite într-un nor de fum și țărână. Țipetele oamenilor și răgetele animalelor ajunseră la urechile ei. La fiecare explozie, zidul se zguduia și Raule se rugă ca zidul să fie pe atât de rezistent pe cât părea.

Gwynn trăgea continuu în grămada de soldați. Lucrând metodic, îl împușcă mai întâi pe căpitan, apoi îi ochi pe ceilalți călăreți. Părea că se străduiește să nu nimerească niciuna dintre cămilele mai zdravene. Câteva, rămase fără călăreți, o rupseră la fugă înspre ruine. Pe pământul de dincolo de zid, siluetele albastre se prăbușeau iute una după alta. Liniștită acum și cu un zâmbet satisfăcut, Raule continua să arunce cu foc.

Zâmbetul îi dispăru când un glonț se înfipse în parapetul din dreptul capului. Se aruncă la pământ și înjură. Alte gloanțe se izbiră de piatră. Pentru că strângea prea tare chibriturile în mână, rupse trei dintre ele înainte să reușească să aprindă alt fitil. Aruncă dinamita peste parapet fără să se uite.

Când rafala de gloanțe încetă, Raule se încumetă să ridice capul. Îl văzu pe Gwynn aplecat periculos peste crenel, țintind cu carabina către arcadă. Raule nu vedea nimic prin fum și se îndoia că Gwynn vedea ceva.

Gwynn se retrase ca să-și încarce arma și, imediat, se auziră alte focuri. Era clar că se trăgea de undeva de sub boltă. Între timp, trei bărbați reușiseră să urce pe cămile și acum galopau înspre ruine. Raule urcă în vârful turnului și aruncă o dinamită către boltă. Unghiul nu era tocmai bun și nu reuși să nimerească sub arcadă, însă explozia umplu bolta cu fum. Coborî înapoi destul de repede ca să surprindă doi soldați care ieșeau împleticindu-se. Tocmai se uitau în sus cu armele îndreptate spre ea când dinamita căzu direct peste ei, făcându-i bucăți și stârnind din nou focuri de artificii.

Gwynn își îndreptase atenția către cei trei fugari. Îi nimeri

imediat pe doi dintre ei, apoi greși ținta și cel de-al treilea păru să scape; dar, în cele din urmă, îl nimeri și omul căzu la marginea ruinelor.

Mai erau încă soldați vii împrăștiați pe jos. Câțiva dintre ei se îndreptau șchiopătând spre turnuri, dar, fiind răniți, se mișcau prea încet și erau o pradă ușoară pentru Gwynn, care se dădu în spectacol, nimerindu-l pe fiecare drept în țeastă.

Un ultim soldat, culcat la pământ, se ridică în fund și începu să tragă cu pistolul, dar, neavând decât un braț bun și acela nesigur, nimeri numai cerul până când Gwynn îl omorî și pe el. După aceea, numai praful se mai clintea și până și acela se potoli, așternându-se peste oamenii nemișcați și peste cămile, peste bucățile de carne afumată.

Gwynn se ridică în picioare și îi făcu din mână lui Raule, care răspunse cu același gest. Lupta nu durase mai mult de două minute. Ținutul devenise la fel de liniștit ca înainte, dar acum se simțea îndrăgostită de el. Era conștientă că acel sentiment avea să dispară curând, dar voia să se bucure de el cât putea.

Gwynn arătă cu degetul în jos, apoi își trasă o linie peste gât, arătând că vrea să coboare ca să-i termine pe cei răniți. Raule strânse dinamita nefolosită și coborî cu grijă scara interioară a turnului în care se afla.

În camera de jos era întuneric și aproape răcoare. Raule rămase surprinsă de faptul că nicio cămilă nu părea agitată. Toate patru stăteau în genunchi pe podea, rumegând și moțăind solemn ca și când nimic nu conta pentru ele decât odihna dulce. Și Raule simțea aceeași nevoie. Lăsă cu grijă încărcătura primejdioasă într-un colț și se trânti la capătul scării. Își potoli setea, apoi se întinse cu fața în sus, odihnindu-și trupul istovit și savurând plăcerea de a fi repurtat o victorie rapidă și ușoară. Era absolut minunat să vezi că inamicul era mort și tu în viață. Vocea conștiinței ei fantomatice nu avu nimic de obiectat în fața acestui sentiment.

În scurt timp Gwynn apăru în ușă, fără văl pe față, cu o mână pe sabie și cu o țigară între buze.

— Te simți în stare să vii la prădat? o întrebă.

— Nu prea. A mai rămas ceva?

— Habar n-am, doamnă doctor. Dar ne-am putea amuza un pic încercând să aflăm.

Făcu un gest larg spre măcelul de afară.

Raule se uită chiorâș la el.

— Ești foarte neliniștit. Parcă ai viermi.

El o privi strâmb.

— După atitudinea asta veselă presupun că...

— Nu, spuse ea, nu mai presupune nimic.

Raule se ridică greoi de la podea.

— Stimată doamnă, sunteți înțelepciunea întruchipată, spuse el, retrăgându-se.

Trecând pe lângă el, Raule îi aruncă o privire dură.

— Sunt doar ceva mai puțin nepăsătoare, atâta tot.

Ajunsă afară, ocoli un picior ars și sări peste un rinichi.

Scormonirea după pradă era, după bătălie, ceva destul de neplăcut și de murdar. Foarte puține lucruri mai puteau fi recuperate. Cele mai multe dintre cămile erau rănite și trebuiau împușcate. Până la urmă, nu se aleseră decât cu opt animale și câteva arme în stare de funcționare. Reușiră totuși să adune multă mâncare și apă. Când socotiră bidoanele și cutiile de conserve, ajunseră la concluzia că aveau destul cât să se țină departe de așezări pentru o săptămână. Găsiră, de asemenea, multe alte lucruri, precum pături și ustensile, ceea ce răsplătea pierderile pe care le suferiseră atunci când fuseseră forțați să arunce desagii.

Bani nu găsiră prea mulți și dădură peste un singur obiect de valoare și acela destul de mic. Asupra căpitanului găsiră un ceas de argint care încă funcționa. Dacă mergea bine, atunci era ora două și nouăsprezece minute. În portofelul lui, Raule descoperi o bucată de hârtie pe care erau scrise, unele sub altele, niște fraze. Păreau să fie niște coduri de acces, pentru că erau datate în ordine. Cel care le scrisese trebuie să fi fost un visător nostalgic. Unul suna cam așa:

Ieri te-ai dus; azi, câinele de pază latră așa de tare.

Sau:

Pe pământ semințe uscate, nu merită ca vântul să se ostenească pentru ele.

Altele scoteau la iveală un simț al umorului destul de straniu:

Tu și eu suntem două șopârle – în seara asta calea luminată de razele lunii e a noastră...

Raule spera ca autorul acelor rânduri să fi fost un ofițer plictisit, care zăcea pe undeva prin vreun birou și nu una dintre victimele de azi. Împături hârtia și o puse deoparte, în ideea că merita păstrată și că avea să-i fie de folos la un moment dat. A continuat s-o păstreze multă vreme, deși nu i-a folosit niciodată la nimic.

▫ ▪ ▫

Când deschise ochii, Raule văzu multe stele pe cer și o lună strălucitoare, ușor convexă acum. Stătea întinsă pe podeaua de piatră din interiorul ruinelor, înfășurată în pătură, alături de cenușa unui foc care se stinsese de mult. Lumina lunii se revărsa asupra lui Gwynn și a cămilelor de lângă ei, proiectând umbre întunecate pe contururile neregulate ale stâncii. Cadavrele erau suficient de departe și aerul care ajungea la nările lui Raule nu aducea cu el decât un iz ușor de moarte.

Se simțea slăbită. Nu-și dădea seama dacă reușise să adoarmă.

Probabil că se trezise din cauza frigului. Trupul aproape că îi era înghețat. Nu avea chef să încerce să aprindă focul din nou. Se ridică anevoie în picioare și se duse să se ghemuiască lângă cămila ei, cu gândul să adoarmă la loc. Dar pe măsură ce se încălzea, simțea că somnul o părăsește.

Privirea îi fu atrasă de zidul aflat în lumina lunii.

I se părea că, de la distanță, bolta se uita la ea. Simți nevoia de a se ridica din nou. Trecu pe lângă Gwynn care se trezi la zgomotul pașilor ei. Văzând că ea era, închise ochii la loc. Raule păși pe pământul sterp către zid. Își ținu respirația în timp ce trecea pe lângă cadavre și se întoarse în turnul de veghe. Urcă încet treptele cufundate în beznă, până ajunse în vârful turnului, de unde privi peste ruine către sud.

Avea impresia că orașul era un joc cu piese stricate ce-i ațâța intenționat curiozitatea. Pe vremea când fusese construit, probabil că existase o sursă de apă, fie la suprafață, fie sub pământ, într-un loc accesibil, dar acum apa secase. Ruinele nu

ofereau nicio informație referitoare la trecutul orașului și la locuitorii lui; nicăieri nu se zărea vreo inscripție sau vreo imagine. Scările turnurilor erau construite din granit și erau tocite adânc, semn că generații de-a rândul trecuseră peste ele. Orașul avusese o perioadă activă tot atât de lungă ca și aceea în care fusese lăsat în paragină. Raule nu putea să deducă mai mult de atât. Se simți cuprinsă de o stare de neliniște, căci în minte îi reveniră vise pe care le îngropase de mult. Își aminti cât de mult își dorise în copilărie să devină un medic eminent și cum își imagina că va face descoperiri uimitoare legate de boli și sănătate de viață și moarte. Înțelese imediat ce fel de stare era aceea: era jalea pentru timpul pierdut și pentru sufletul pierdut, pentru o bună bucată din el.

Rămase acolo o bună bucată de vreme. Briza nopții se transformă într-un vânt uscat, șuierător și rece. Granițele lumii erau negre și pământul nu se deosebea de cer decât prin stelele care îl împânzeau pe cel din urmă. I se părea că o forță necunoscută o târăște în toate direcțiile prin spațiul acela gol, că o împrăștie, că o transformă într-un abur. Într-un sfârșit, expusă vântului și beznei, se trezi regretând momentul în care se alăturase revoluționarilor și faptul că sprijinise violența care își bătea joc de adevăratele ei aspirații. Nu se simțea doar învinsă, ci chiar distrusă și percepea acest sentiment ca pe o ușurare.

Asemenea unui somnambul, coborî treptele și se întoarse la culcușul ei dintre ziduri.

▫ ▪ ▫

Gwynn scotoci prin haină și scoase un teanc de bancnote pe care i le înmână. Era miezul nopții și se pregăteau de plecare.

— Ce e cu ăștia?

— Sunt ai tăi. Poți să-i consideri un spor de primejdie, dacă vrei.

Îi luă cu o înclinare a capului.

Se aflau în aceeași situație de dinainte, aveau nevoie de o piață. Pe Gwynn nu-l interesa în ce direcție aveau să meargă, așa că, la propunerea lui Raule, continuară să meargă spre vest.

În timp ce ieșeau cu caravana dintre ruine, îndreptându-se înapoi spre deșert, Raule se tot uita în spate. În lumina lunii,

zidul era ca un stindard alb. Când se pierdu dincolo de orizont, avu o ușoară strângere de inimă. I-ar fi plăcut să aibă în față un alt punct de reper la fel de vizibil.

Își stabiliseră un traseu destul de anevoios, mai întâi prin același ținut uscat și lipsit de culoare, apoi printr-o câmpie încâlcită, pe care o traversară în trei nopți; hoinăriră apoi, vreme de alte patru nopți, prin mijlocul unei întinderi deluroase și sterpe, după care ajunseră din nou în ținutul acela monoton și rigid prin care mai trecuseră. Erau în continuare la fel de atenți, dar ciclul zilelor și nopților nu le mai aduse în preajmă alți dușmani și nici vreun alt om. Din când în când, la întâmplare, viața se manifesta sub forma unor petice de iarbă pline cu specii mărunte de reptile, rozătoare și insecte. Nu se zărea nici picătură de apă. Sporadic, câte o acvilă sau câte un vultur zburau în rotocoale pe deasupra capetelor lor, la mare înălțime. O singură dată, în a doua dimineață petrecută pe câmpie, o acvilă se năpusti din cer, înșfăcă ceva, vreun șoarece sau vreo șopârlă, apoi se întoarse în înaltul cerului.

Într-o noapte, Raule numără banii primiți de la Gwynn. Erau foarte mulți. De când părăsiseră ruinele, bărbatul fusese neobișnuit de tăcut, chiar taciturn. Își spuse că era probabil preocupat de problema următoarei ascunzători.

▫ ▪ ▫

Așezarea nu era trecută pe harta lor. Nu era un oraș, ci mai degrabă o mână de colibe în preajma unui ochi de apă, însă de jur împrejur se întindea o tabără imensă de corturi și de adăposturi; felinare atârnate pe sârme luminau un târg dezordonat, amplasat în partea de est a taberei. Ajunseră acolo în a zecea noapte de mers. Luna, care era acum aproape rotundă, lumina destul de tare. Se apropiară cu prudență, dând mai întâi ocol taberei, căutând să vadă uniforme sau steaguri militare. Din fericire, nu găsiră nimic din toate astea.

— „Și chiar și în pustiuri veți primi binecuvântarea Mea", cită Raule din vechiul Poem al Legământului, după care adăugă cu glas scăzut: „Dar voi, în nerozia voastră, vă veți opri și veți adăsta la Poarta Grădinii."

Și într-adevăr, o grădină mică, dar plină cu plante, înconjura

ochiul de apă. Se apropiară, descălecară și lăsară cămilele să se adape și să pască.

Pe când începea să se lumineze, își instalară corturile, își umplură toate bidoanele cu apă, apoi merseră să se odihnească. Gwynn stătu retras întreaga zi, fără să iasă măcar o dată din cort, în vreme ce Raule adormi și se trezi de mai multe ori și ieși destul de des, pe de o parte ca să verifice dacă totul era în ordine, pe de altă parte, de dragul de a fi din nou printre oameni. Piața rămase aglomerată tot timpul, iar Raule se trezi ascultând cu poftă zgomotul, ca și cum urechile ei ar fi fost însetate de sunete în liniștea deșertului. Remarcă o sumedenie de harutaimi în mulțime. Spre seară, cu alai, sosi un alt grup numeros de nomazi dinspre sud, încolonat pe două rânduri, anunțându-se cu bătăi de tobe și cântece melodioase. Raule observă că majoritatea nomazilor, inclusiv nou-veniții, erau înarmați până în dinți. Grupurile de harutaimi aveau întotdeauna câțiva călăreți cu arme de vânătoare, dar în grupul care sosea, toți adulții și majoritatea copiilor trecuți de opt ani aveau câte o armă.

Când se iviră primele stele pe cer, ieși și Gwynn din cort. Raule îi arătă pe nomazii aceia care păreau pe picior de război.

— Ei ar putea fi cumpărătorii pe care-i așteptam, spuse ea. Sigur nu-i interesează cine suntem și vor uita de noi de îndată ce vom pleca.

— Dacă zici tu... spuse el nepăsător.

Harutaimii își așezaseră corturile în grupuri circulare și semicirculare, cu animalele în țarcuri de frânghie alături. Raule se îndreptă către cel mai apropiat grup, ducând de căpăstru cămila care căra armele acoperite cu pături. Gwynn o urmă îmbrăcat în mantie, cu vălul pe față și pălăria trasă pe ochi.

Într-o groapă din mijlocul taberei ardea un foc în jurul căruia erau așezați vreo două duzini de nomazi. Raule se apropie de ei, îi salută și anunță că are arme de vânzare. Nici nu apucă să termine de vorbit că nomazii se puseră pe râs. Unii scoteau sunete ascuțite, ca o expresie grosolană de veselie.

— De vreme ce atâția dușmani de-ai noștri au fost așa de generoși încât să moară și să ne lase armele, nu mai avem nevoie

să ne târguim cu șacalii, spuse unul dintre bărbați printre hohote de râs.

Povestea se repetă și la următoarele două grupuri. În sfârșit, în cel de-al patrulea grup, câțiva făcură gesturi laconice de interes. Una dintre bătrânele grupului stătu de vorbă cu ei și recunoscu că s-ar putea face oarece negoț. Gwynn descărcă armele și nomazii le cercetară, jucându-și bine rolul de dezamăgiți. Bătrâna dădu din cap și spuse că regretă, dar armele sunt în stare foarte proastă. Atunci începu tocmeala; bătrâna negocia de parcă dădea o bătălie pe viață și pe moarte. Gwynn tăcu, lăsând-o pe Raule să lupte în duelul acela mercantil. După mai bine de o jumătate de oră de agitație, cele două femei încă nu reușiseră să se pună de acord asupra unui preț. Raule spuse că o să meargă în altă tabără și începu să strângă armele. Trucul avu efect. Femeia se sumeți și începu să râdă, spunând că până atunci doar glumise, după care făcu o ofertă ceva mai rezonabilă. Raule se simțea prea obosită ca să o ia de la capăt cu alt grup; era convinsă că femeia își dăduse seama de acest fapt, dar nu-i păsa. Lovi cu pumnul în podul palmei, semn că era gata să facă târgul.

Bătrâna făcu același gest, apoi strigă ceva peste umăr. În câteva clipe, un băiețandru veni în fugă spre ei, cu o desagă de pânză din care femeia scoase câteva teancuri de bancnote cu colțurile îndoite și începu să numere. Atitudinea ei războinică de mai devreme încetase. În timp ce doi bărbați adunau armele și le duceau în cort, chipul femeii afișa o asemenea expresie de bucurie încât Raule regretă că cedase atât de ușor.

Cu un lung și elegant discurs de ospitalitate, femeia îi invită pe Raule și pe Gwynn să ia loc și să bea un ceai alături de familia ei. Raule acceptă invitația în numele amândurora și li se făcu loc în cercul din jurul focului deasupra căruia fierbea un ceaun cu apă. Curând, harutaimii și cei doi oaspeți ai lor sorbeau din ceaiul aromat din cănile de tablă și mestecau bucățele de ciubuc grăsos. Gwynn stătea tăcut ținând cana sub văl, în vreme ce Raule sporovăia cu gazdele lor. Nomazii erau plăcuți la vorbă, dar în spatele acelei volubilități se ascundea o barieră dincolo de care cei dinafara grupului lor nu aveau acces. Nu se dădeau la o

parte din faţa criticilor. După ce ascultară una dintre poveştile lui Raule despre război, unul dintre tineri îşi ceru scuze pentru impertinenţă şi spuse că, pentru poporul lui, diferenţele dintre revoluţionari şi Armata Eroilor nu erau mai importante decât diferenţele de culoare ale florilor.

— Problemele celor ce locuiesc în case nu ne privesc. Avem noi destule probleme de-ale noastre şi tocmai de aceea trebuie să ne cumpărăm arme, zise el cu un zâmbet amar, autoironic.

Apoi intră în vorbă o tânără care îi spuse lui Raule că, dacă lumea ar fi un drum pavat, harutaimii ar fi cei care păşesc prin crăpăturile în care se adună praful. Râse şi spuse:

— Fie ca voi, cei ce păşiţi pe mijlocul străzii, să aveţi picioare zdravene.

— În ultima vreme nu prea am mai mers pe străzi, spuse Raule. Mă tem că nici nu prea ştim pe unde ne aflăm.

Tânăra râse din nou.

— Ai o hartă? Arată-mi-o!

Raule îşi scoase harta şi, după ce o studie timp de câteva secunde, femeia puse degetul pe un loc care se afla cam la o săptămână de mers de graniţa de sud-vest a Ţinutului de Aramă. Dincolo de ea se întindea Deşertul Sărat. Dacă trebuiau să ajungă pe Ţărmul Teleute, atunci ăsta era momentul potrivit, îşi spuse Raule. Se întreba ce avea de gând să facă Gwynn acum, dar ceva din tăcerea lui nu-i dădea curajul să-l întrebe. Când încercă să ghicească, îi veniră în minte numai fantomele care îi apăreau în vise şi graniţa dintre cei vii şi cei morţi.

Puţin mai târziu se despărţiră de grupul harutaimilor şi rătăciră prin piaţă, păstrând oarecare distanţă între ei. Lui Raule piaţa îi părea chiar mai puţin reală decât ruinele oraşului. Mulţimea era pestriţă, iar mărfurile variate. Oare de unde veneau toţi aceşti oameni? Oare vântul îi adunase şi îi aruncase pe toţi în acelaşi loc?

Deodată se simţi cuprinsă de un sentiment de solidaritate cu mulţimea aceea, de parcă ar fi aparţinut pentru scurt timp unei societăţi secrete.

Pe când se plimbau şi Raule se complăcea în astfel de gânduri, ceva îl făcu pe Gwynn să se oprească. Raule întoarse

capul în direcția în care se uita el și descoperi ce anume îi atrăsese atenția. Printre vite, mărfuri de contrabandă și obiecte vechi împrăștiate pe nisip, se afla un pian, cu totul nepotrivit cu acel loc. Arăta de parcă ar fi fost folosit pe post de berbece. Cinci copii pricăjiți și murdari se adunaseră în jurul lui. O fetiță, cea mai înaltă dintre ei, vorbea cu trecătorii, în timp ce restul copiilor stăteau tăcuți, lipsiți de expresie.

Pe vremuri, pasiunea lui Gwynn pentru pian fusese la fel de legendară ca și cea pentru jaf și vărsare de sânge. Ori de câte ori bandiții se odihneau în vreo crâșmă sau în vreun han în care exista un asemenea instrument muzical, Gwynn era în stare să cânte fără întrerupere. Se îndrepta acum către obiectul jerpelit și către copiii din jurul lui. Raule îl urmă. Când se apropiară, auziră vocea fetiței:

— Suntem cinci frați singuri pe lume, pentru că părinții noștri au murit; la fel și bunica noastră. Acesta a fost pianul ei, pe care l-am târât de la casa ei până aici, cale de o sută de kilometri.

Apoi își întinse mâinile ca o sperietoare de ciori și continuă mieros, miorlăind ca o mâță:

— Nu suntem cerșetori! Ne îndreptăm spre Creasta Mistrețului! Spre Creasta Mistrețului unde se găsește aur! Oricine are urechi să audă și ochi să vadă poate să-și dea seama că pianul ăsta valorează de zece ori mai mult decât prețul cu care îl dăm noi. Cinci sute de dinari, un pian de cântat!

Privit de aproape, pianul arăta și mai rău. Cu toate acestea, Gwynn se apropie de stăpânii lui.

— Aș putea să-i fac o probă? întrebă el pe un ton blând.

Copiii se uitară unul la altul.

— Încercați-l, domnule! spuse fata cea mare. Dar aveți grijă, că e un obiect vechi și fragil.

— Asta se vede, stimată domnișoară, spuse Gwynn cu chipul ascuns sub văl.

Își încălzi degetele băgate în mănuși, apoi se aplecă deasupra clapelor uzate. Cântă câteva note din preludiul unei melodii triste. În mod surprinzător, pianul era acordat mai bine decât lăsa să se înțeleagă din aspectul lui. Cu toate acestea, Gwynn

lăsă notele să se stingă și își luă mâinile de pe clape.

— Mi-am ieșit din mână, murmură el cu privirea plecată, de parcă ar fi vorbit mai degrabă cu pianul decât cu cineva din preajmă.

O grăsană care vindea vase de alamă pe locul de alături îl auzi.

— Ba deloc, dragule! spuse ea clătinând ușor din cap. A fost foarte frumos. Hai, cântă-ne mai departe!

Se ridică în picioare, luă scaunul pliant pe care stătuse și-l trase mai aproape, mergând greoi și legănat.

— Uite, așează-te pe ăsta.

Își deschise scaunul dinaintea pianului apoi îi trase o palmă la fund lui Gwynn, ca o mamă.

El tresări, iar Raule se încordă. Dar Gwynn îndepărtă blând mâna femeii și o duse în dreptul buzelor, înclinându-și capul. Părea că-i face brusc plăcere să se joace de-a bărbatul civilizat. Se așeză și reluă piesa. De data aceasta, cântă cu mai multă siguranță. Raule își amintea bine melodia. Era una pe care Gwynn o cântase deseori la chefuri, către dimineață, când toată lumea era beată și dezmățul se preschimba în amorțeală. Cei câțiva trecători se opriră să asculte. Dar, pe la jumătatea melodiei, fetița întinse mâinile și apăsă pe clapele basilor, scoțând un dezacord grav și neplăcut.

— Gata! spuse ea. Nu mai puteți continua să cântați.

O altă fetiță, mai mică, dădu din cap și zise:

— Poate nu s-a hotărât încă.

Fetița cea mare clătină din cap în semn de dezaprobare.

— N-ai de gând să-l cumperi, nu-i așa, domnule?

— Așa e, stimată domnișoară, recunoscu Gwynn, desfăcând brațele în semn de abandon. Sunt obligat să călătoresc fără bagaje grele și mi-e teamă că pianul nu ar încăpea în desagi. Totuși mi-ar plăcea să-l închiriez puțin, dacă se poate. Strecură mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase o monedă de cincizeci de dinari, pe care i-o întinse fetei.

— E de ajuns pentru o oră?

— Ia banii, iute! șuieră băiețelul cel mai mic.

Fetița ezită o clipă, apoi luă moneda și o vârî în sân, după

care spuse:

— Noi n-avem ceas.

— Ei, atunci bine că am eu, nu? zise Gwynn, scoțând ceasul de argint pe care îl luase de la căpitanul mort.

Mezinul tăie calea fetei și puse repede mâna pe ceas, cu ochii holbați de admirație.

— E opt și jumătate, anunță el. Știu să citesc ceasul, adăugă cu mândrie.

Apoi, la un gest al fetei, copiii se traseră cu un pas înapoi, iar Gwynn reluă piesa. Termină preludiul, apoi trecu la ritmul mai vesel al „Cântecului de petrecere la lumina lunii". Din ce în ce mai mulți oameni se opreau să asculte. Cântă „Balada Caravanei", „Dansul lui Binzairaba", „Adio, Ochi de înger" „Apologia Călăului" și alte melodii cunoscute în Ținutul de Aramă, spre marea încântare a audienței, care ținea ritmul bătând din palme și cânta versurile binecunoscute.

Apoi, Gwynn cântă două melodii diferite, complicate și cu acorduri melancolice; Raule știa că erau ritmuri de pe meleagurile lui natale. Nu-i venea să creadă, ce face. Orice om din mulțime ar fi putut să-și dea seama cine este și cu siguranță că aveau să-și amintească de el mai târziu, dacă aveau să fie întrebați. Raule cercetă atentă chipurile din jurul lor, încercând să-și dea seama dacă nu începeau cumva să fie în primejdie. Dar nimeni în afară de ea nu părea să fie atent. Gwynn începu o altă melodie veselă, iar spectatorii începură din nou să-l acompanieze zgomotos, bătând din palme și cântând.

La sfârșitul acestei ultime melodii, băiețelul sări în sus, strigând că se făcuse nouă și jumătate. Gwynn făcu o plecăciune dinaintea mulțimii și își recuperă ceasul, iar băiețelul îl urmări cu tristețe cum pleacă. Se auziră aplauze. Câțiva oameni aruncară monede pe care copiii se repeziră să le adune.

— Bravo, drăguțule! Ai dat un spectacol pe cinste! strigă grăsana.

După ce Gwynn predă pianul micilor vânzători și se îndepărtă, Raule îi spuse cu un zâmbet forțat:

— Nu știu ce-mi vine să-ți fac în seara asta. Umbli acoperit ca o fecioară de harem în ajunul deflorării, apoi te-apuci să faci

prostii din astea.

— Muzica e unul dintre cele mai frumoase lucruri de pe pământ, răspunse el ridicând din umeri.

— Concertul pe care l-ai dat a fost un cântec de lebădă sau o trezire prematură? întrebă ea, neștiind exact ce încerca să provoace.

— Niciuna, nici alta.

— Atunci ce a fost?

— Un mod plăcut de a pierde vremea.

Raule râse:

— Bine, tovarășe, doar e capul tău în joc.

Nu, el nu e unul dintre cei morți, își spuse ea. *Și nici eu.*

Gwynn spuse că vrea să meargă să verifice starea cămilelor și să facă focul. Ea încuviință.

— E-n regulă. Eu mă duc să cumpăr câte ceva. Am văzut pe undeva un spițer. Ai nevoie de ceva?

El îi întinse niște bani.

— Gloanțe, ulei pentru arme și săpun, dacă mai există săpun în aceste vremuri mizerabile.

▫ ▪ ▫

Spițerul avea marfa pusă în cutii dichisite de lemn și el însuși era un bărbat spilcuit, cu monoclu de aur.

Raule se opri dinaintea lui, încercând să se târguiască. Printre borcanele, cutiile și sticlele lui pline cu false panacee de culori vii se aflau și câteva medicamente eficiente de care Raule avea nevoie. Însă omul nu voia cu niciun chip să lase din prețul piperat și îi sugeră să încerce în altă parte dacă nu îi convenea. Raule spuse că exact asta avea să facă.

În timp ce rătăcea printre măsuțele și rogojinile cu mărfuri, Raule se gândi la copiii cu pianul. Dacă aveau să reușească să ajungă la Creasta Mistrețului, oriunde s-ar fi aflat locul acela, se îndoia că acolo aveau să fie primiți cu bunătate. *Dar, cel puțin, au o țintă,* își spuse ea.

Îi veni în minte prima melodie pe care o cântase Gwynn. Și, în timp ce își repeta acordurile lente, se simți de parcă în sfârșit găsise o cheie care să se potrivească unui lacăt ce aștepta de multă vreme să fie descuiat. Ușa regretelor se deschise și

descoperi dincolo de ea dorința. Era ca un ciob de sticlă, transparent și foarte ascuțit. Simți fizic durerea, încât trebui să se oprească și să tragă aer în piept. Știa ce vrea și înțelegea de ce îi fusese dat să părăsească Ținutul de Aramă și să călătorească atât de departe. Își dorea să ajungă într-un loc în care să poată trăi civilizat și unde să rămână pentru tot restul vieții. În mai puțin de un minut, această intenție căpătă în mintea ei o implacabilă autoritate.

Se simțea din nou înconjurată de neantul amețitor, așa cum se simțise în noaptea aceea în turnul de veghe din ruinele orașului. Numai că acum, în locul vântului rânced al amintirilor și remușcărilor, Raule simțea o adiere proaspătă care ducea cu ea semințele vechilor planuri, încă neîncolțite, pe care, într-un mod miraculos, i le așeza din nou în palme.

Printre corturile și tarabele din piață, imaginația ei născoci străzi și ziduri și gloata se transformă în grupuri de cetățeni. Vedea vânzători, muncitori, savanți, preoți, artiști, bancheri; merse mai departe cu imaginația și își închipui că zidurile și străzile, precum și toată acea lume civilizată, ar deveni o matriță în care ea ar putea prinde formă și ar putea deveni medicul eminent care se visase cândva. Ideea nu i se păru complet deplasată, nici chiar în clipa în care se trezi la realitate; măcar acum, în momentul cel mai potrivit, avea bani. Nu avea să ajungă în vestul îndepărtat fără o para chioară. Avea o șansă să se realizeze. Își aduse aminte de momentul în care crezuse că e la un pas de moarte și zâmbi, dându-și seama cât de penibilă fusese. După tot zbuciumul și amarul prin care trecuse, nu se mai așteptase să vadă norocul ieșindu-i în cale.

Îi trecu prin minte că ar putea să-l ia pe Gwynn cu ea și să dea omului civilizat din el o șansă să iasă la iveală. Chiar dacă părea să ducă un lup la stână cu speranța că s-ar preschimba în câine de pază, vocea conștiinței îi șoptea că acela era cel mai nimerit lucru pe care-l putea face.

▫ ▪ ▫

Calea ferată care traversa Deșertul Sărat pornea din orașul Oudnata. Armata Eroilor păstra aici o garnizoană mare, însă încercarea de a traversa imensul deșert altfel decât cu trenul era

mai primejdioasă decât a intra în tabăra dușmanului. Teoretic, se putea călări până la primul stabiliment; însă nu ar fi avut cum să treacă neobservați și astfel ar fi ajuns să fie în mod sigur urmăriți. În plus, autoritățile miniere din zonă erau recunoscute pentru lipsa de ospitalitate față de rătăcitori.

Trebuia să folosească trenul. Cu Gwynn după ea, șansele de a se strecura deveneau mai mici, dar era dispusă să-și asume acest risc. Și nu era deloc rău dacă la sfârșitul aventurii Gwynn avea să-i rămână îndatorat. Imediat Raule puse la cale un fel de plan. Ca să îl ducă la îndeplinire, avea nevoie de anumite obiecte. Scotoci prin tot târgul și, în cele din urmă, găsi ceea ce-i trebuia în carul prăpădit al unui negustor. Nu mai găsi niciun alt spițer în târg, așa că se întoarse la cel cu monoclu, după care se îndreptă spre apă să-l caute pe Gwynn. Îl găsi la capătul unui șir de corturi. Aprinsese un foc și stătea pe vine lângă el cu o cratiță în care frigea clătite. Îi aruncă o sticlă cu ulei de armă, singurul lucru din lista lui pe care îl găsise în piață.

— N-am găsit săpun, îi spuse. Și nici gloanțe, așa că va trebui să împuști mai puțini oameni.

Gwynn prinse sticluța cu ulei în mâna liberă.

— Și să gust plăcerea de a sta nespălat. Îmi place la nebunie țara asta a ta.

Raule se așeză pe nisip. Pe o farfurie de tablă, lângă foc, era un teanc de clătite. Înfipse vârful cuțitului în cea de deasupra, o răsuci și mușcă din ea.

— Și dacă ți-aș spune că nu trebuie să rămâi aici ca să te înveți cu umilința și cu vanitățile deșarte?

— Ce ți-a trecut prin cap?

Ea îi descrise planul și îi arătă lucrurile pe care le cumpărase. Întocmai după cum se așteptase, el izbucni în râs. Când reuși să se abțină cât de cât, spuse doar că avea să se gândească la asta peste noapte. Raule își spuse că făcuse tot ce trebuia ca să se comporte politicos. Schimbă subiectul asupra unei probleme ceva mai practice, aceea de a vinde câteva cămile. Gwynn se arătă de acord. Hotărâră să vândă șase dintre cămilele soldaților și să păstreze doar două care să ducă rezerva de apă. Piața de cămile se afla undeva la capătul târgului. Petrecură aproape

toată noaptea acolo, dar nimeni nu se înghesui să cumpere. Însă cămilele se remarcau ca animale bine antrenate, în bună formă și până la urmă reușiră să le vândă la un preț potrivit.

Când se crăpă de ziuă, se întoarseră lângă ochiul de apă. Gwynn se retrase imediat în cortul lui. Raule mai rămase o vreme afară să se bucure de atmosfera din târg, cum făcuse și cu o zi înainte. Odată cu soarele dimineții, dinspre nord sosi un stol de ibiși care se opri la marginea apei; păsările se înșirară să bea și să scotocească nămolul după insecte cu ciocurile lor lungi și curbate.

Când soarele se înălță și deveni dogoritor, Raule se adăposti și, pentru a mia oară, răsfoi ghidul Țărmului Teleute. Citi descrierea căii ferate care ducea trenul în zigzag peste creastă până la celălalt capăt al deșertului. Cartea recomanda călătoria numai persoanelor robuste. Dintre toate locurile descrise în carte, atenția îi fu reținută în mod deosebit de un oraș-stat numit Ashamoil. Autorul insista asupra râului pe care era situat orașul. Reciti pasajele despre apa adâncă și leneșă, despre nenumăratele bărci care o străbăteau și despre casele ale căror trepte plonjau direct în ea.

Raule ațipi și se visă pe o stradă cu multe balcoane înțesate cu morți care se holbau în jos spre ceva ce ea nu vedea.

Când se trezi, era aproape sigură că Gwynn plecase. Dar Gwynn era încă acolo, scăldat în lumina soarelui de după amiază, stând lângă apă cu picioarele încrucișate.

Înșeuase și cămila lui și pe a ei. Îl privi mirată, dar el nu făcu decât să ridice din umeri, iar în clipa în care ea încălecă și ieși din piață, el o urmă.

Câteva ore mai târziu, pe când ea călărea spre sud sub cerul ce se întuneca, Gwynn era încă alături de ea.

— Un singur lucru vreau să știu, îi zise ea. Te mai urmărește cineva?

Gwynn păru să stea pe gânduri câteva momente.

— În Quanut există o femeie care pretinde că eu aș fi tatăl unuia dintre copiii ei, spuse el în cele din urmă. Abia am reușit să scap de ea. Ar putea fi încă pe urmele mele.

— Și e posibil să fie copilul tău?

— Păi, femeia avea cam tenul tău, veni răspunsul după o altă pauză, iar fetița era neagră ca pălăria mea. Deci nu cred că las în urmă vreun membru al familiei mele.

După o vreme, Raule aruncă o privire în urmă. Nu văzu nimic, așa că își fixă privirea în față, orientându-se după Șopârlă, care se ținea după Liliac.

▫ ▪ ▫

Pe buza platoului de deasupra orașului Oudnata, două siluete pe cămile se profilau pe cerul cu stele. Așezarea de la capătul liniei ferate era în plină dezvoltare. Prelungirea căii ferate, care se întrerupsese pe perioada războiului, se reluase. O echipă de muncitori lucra la lumina felinarelor, așternând șinele. Câteva locomotive zăceau în depouri. Orașul era împrejmuit cu o palisadă înaltă, iar la poartă se aflau vreo șase siluete în uniforme albastre.

Călăreții dădură pinteni animalelor pe cărarea abruptă care străbătea platoul. Înaintau încet și trecu o oră până ce ajunseră la poarta orașului. Erau două femei îmbrăcate din cap până în picioare în haine de doliu zdrențuite. Una era măruntă. Cealaltă părea înaltă, dar stătea aplecată de spate. Chipul îi era acoperit cu niște cârpe murdare, iar cămila ei era legată de cea a celeilalte femei. Capul său era complet acoperit și abia se zărea un petic de piele neagră de care un ochi priceput de cizmar și-ar fi dat imediat seama că e vopsită cu crema de pantofi „Șarpele de Scorțișoară", marca Holden. Mâinile ei, acoperite cu mănuși cenușii din cale afară de jegoase, mozoleau necontenit mărgelele unor mătănii, în timp ce glasul ei răgușit mormăia cuvinte într-un dialect ciudat care părea o limbă sacră.

Femeile se opriră la poartă și un soldat cu insignă de caporal le întrebă cu ce treburi veniseră în oraș.

Femeia cea măruntă spuse:

— Eu și mama ne îndreptăm spre sud. Și-a pierdut amândoi ochii și amândoi băieții, frații mei. Nu mai suportă să trăiască în aceste locuri.

Soldatul le privi cu milă.

— Îmi pare tare rău pentru voi, dar cerșetorii n-au voie să intre în oraș.

— Firește că nu. Dar noi avem bani de tren.

Femeia scotoci prin cârpe și scoase câteva bancnote.

— Cred că m-ați înțeles greșit, zise soldatul consternat. Nu aștept mită. Arătați-mi că aveți bani suficienți pentru biletul de tren sau plecați.

Femeia avu un moment de ezitare, după care deschise desagii și trase afară o traistă de cârpă din care scoase câteva fișicuri cu bani, legate cu sfoară. Caporalul mormăi printre dinți împungând cu bărbia și luă banii. Desfăcu bancnotele și începu să le numere atent. Fără să se grăbească, înfășură banii din nou, legând cu grijă sforile și îi înapoie femeii.

— Bine ați venit în Oudnata, spuse el apoi.

Trei zile mai târziu, trenul săptămânal ce traversa Deșertul Sărat părăsi orașul. Femeile rezervaseră un compartiment privat. În timp ce trenul se pregătea de plecare, soldații garnizoanei străbătură vagoanele în căutarea borfașilor care încercau să scape de lege. Când ajunseră la compartimentul în care se aflau cele două femei, priviră năluca ghemuită în colțul compartimentului care parcă întruchipa bătrânețea, ruina și moartea și trecură grăbiți mai departe, scârbiți.

Trenul șuieră de plecare și din compartiment se auziră hohote de râs ca de hienă.

PARTEA A DOUA

3

După părerea ei, pentru a se potrivi cu zâmbetul acela calm, dar lipsit de orice urmă de bunătate, bărbatul ar fi avut nevoie de solzi de șarpe pe gât și pe falcă.

Stătea într-un grup de vreo doisprezece bărbați care-și pierdeau vremea în lumina de culoarea chihlimbarului pe care o dădea o lampă de gaz, undeva sub Scara Cocorului. Judecând după luxul marțial al veșmintelor pe care le purtau – haine sofisticate de mătase, despicate ca să li se vadă armele și celelalte instrumente de metal de la șold, cizme de călărie cu pinteni lungi, frumos lustruite, mănuși bătute cu nestemate – bărbații erau ucigași, cavaleri de pe moșia unui grande.

Pielea lui albă ca o coală de hârtie trăda faptul că nu se născuse pe acele meleaguri, că făcea parte dintre străinii din cartierul de lângă râu. Părul lui negru despletit era la fel de lung ca al femeilor. Haina pe care o purta era împodobită cu pene de păun brodate pe spate, în jurul gulerului și al manșetelor.

Oare ce se ascundea în spatele acelui stil, un libertin înflăcărat sau doar un cavaler de paradă? Înfățișarea aceea exprima oare ceea ce se afla pe dinăuntru sau era doar o mască?

Stătea foarte liniștit și numai vârful firelor de păr i se mișcau sub o adiere venită de cine știe unde. Femeia care îl privea stătea la fel de liniștită în umbra de sub Arcada Viorii, unde magazinele erau protejate cu zăbrele pe timpul nopții și unde felinarele de sub console nu erau aprinse. Bărbații păreau foarte antrenați în discuția pe care o aveau. Niciunul nu se uita în

direcţia ei. Era un grup cu aspect foarte primejdios. Păreau nişte diavoli atraşi în oraş de lumina gălbuie ca de sulf. Dar, chiar dacă nu erau fiinţe supranaturale, erau, fără îndoială, din lumea ascunsă.

În urmă cu un an, femeia migrase din partea de sus a oraşului, abandonându-şi casa în care locuise familia ei timp de paisprezece generaţii, ca să devină o altă străină din cartierul de pe malul râului. Când era mică, profesorii ei încercaseră să-i insufle nişte temeri, dar ea îşi crease altele, cu totul opuse. Când crescuse, buclele arămii care îi împodobiseră capul în copilărie se îndesiseră şi se închiseseră la culoare, transformându-se într-o coamă roşcată; pielea ei creolă de odinioară căpătase reflexe aurii, iar când sânii îi crescuseră, ajunseseră să semene cu cei ai unei statui poleite de la prova corăbiilor de piraţi, sau cu cei ai unei diavoliţe înflăcărate, din laptele cărora prunci tiranici sperau să se adape. În fine, după ce împlini şaisprezece ani, ochii i se făcură din căprui, negri ca tăciunele. În loc să trăiască cu sentimentul că este o străină într-o lume pe care o percepea ca pe o povară, vedea în toate aceste schimbări ale înfăţişării ei o dovadă a faptului că era şi mai deosebită de ceilalţi.

Îşi îndreptase atenţia înspre bărbatul care purta haina brodată cu pene de păun. Atitudinea lui atât de liniştită trezea ceva în ea. Îşi concentră atenţia spre el, încercând să-l determine să se desprindă de ceilalţi şi să se apropie de ea. Dar el nu dădea niciun semn că se simte privit şi rămase lângă tovarăşii lui. Un pic mai târziu, bărbaţii plecară din locul luminat şi urcară treptele în zigzag ale Scării Cocorului, unde se pierdură la un moment dat pe după casele suspendate în consolă.

În următoarele săptămâni s-a tot uitat după el, dar nu l-a mai văzut nici pe el şi nici pe vreunul dintre bărbaţii cu care stătuse în seara aceea. Educaţia clasică pe care o primise o determina să găsească o explicaţie pentru asta. Anumiţi filosofi din ultima perioadă a antichităţii enunţaseră o teorie conform căreia orice om era centrul unui univers, al unei lumi penetrabile – individul era asemuit cu ochiul unei furtuni sau al unui vârtej – care, fie se putea intersecta cu alte lumi asemănătoare, fie se putea îndepărta de ele. După cum mărturiseau izvoarele antice,

această teorie fusese avansată ca răspuns la întrebarea *de ce?* Când doi filosofi care erau prieteni, după o ceartă în care amândoi erau prea mândri sau prea jigniți ca să încerce să ierte, încetaseră brusc să se mai vadă, fie și în treacăt, deși locuiau pe străzi învecinate. Dacă exista ceva în care să creadă, era înclinată să creadă tocmai în această concepție despre existență.

Poate că lumea ei se intersectase pentru scurt timp cu lumea acelui străin. Poate că plecase din oraș cu vreo barcă, sau poate se stinsese din viață; poate că se întorsese în iad.

În cele din urmă îl schiță într-o gravură.

▫ ▪ ▫

— Dumnezeu îți va mulțumi, chiar dacă nimeni altcineva nu o va face, spusese călugărița.

În oraș se instalase anotimpul secetos, anotimpul prafului de cărămidă și al bâzâitului de muște. Era acea perioadă din an în care clima din Ashamoil se asemăna cel mai mult cu cea din Ținutul de Aramă. Sunetele gongurilor, ale tobelor și trompetelor unei sărbători ajunseră la urechile lui Raule, care stătea trează în odăița ei, pe care o transformase din bucătărie într-un fel de laborator, unde își completa notițele despre ultima ei achiziție: un fetus mascul, avortat la cinci luni, care nu avea încă schelet.

Dacă își ridica privirea, dădea cu ochii de alții aranjați pe rafturi în borcane. Cel mai mare borcan de pe raftul din fața ei conținea doi gemeni cu capetele unite, astfel încât aveau o singură față cu două profile ușor întoarse unul spre celălalt. Acel chip nu era deloc înspăimântător, ci mai degrabă liniștitor, cu ochii închiși și gura încremenită într-un zâmbet senin. Specimenul de alături era mai ciudat: fără craniu, creier și scalp, capul îi semăna cu un bol adânc, în vreme ce partea de sus a feței era contorsionată puternic, cu ochii mari ca de broască așezați undeva pe frunte... Pe raftul de deasupra, într-o sticlă, se afla un exponat care părea să-și bată joc de copilărie. Avea cam vreo zece centimetri lungime, capul și corpul îi erau cleioase, iar membrele semănau cu frunzele abia înmugurite. Chipul pufos amintea de păpușile de cârpă care ar fi trebuit să înfățișeze idealul inocenței de copil. Și acesta fusese un fel de geamăn,

atașat superficial de trupul unei fetițe născute normal. O moașă adusese fetița la spital, iar Raule făcuse operația necesară pentru separație. Umanoidul acela ciudat era un deșeu, nu avea nici creier, nici inimă, după cum descoperise Raule la disecție. Spre deosebire de el, fătul de alături era o mână de oase mici și fragile. Majoritatea organelor interne pluteau în afara trupului, ancorate cu membrane de peretele abdominal diform. Fătul din borcanul următor prezenta o malformație la nivelul oaselor feței care îl făcea să semene cu un pește.

Cei mai ciudați dintre toți erau, după părerea lui Raule, doi gemeni lipiți unul de altul printr-o axă simetrică orizontală, trasată în zona pelvisului. Părțile de sus și de jos ale lor păreau să se oglindească perfectă una pe alta. Mâinile erau perfect conturate, iar la autopsie reieșise că în interiorul celor două corpuri alungite existau două aparate reproducătoare feminine. Zile în șir, după ce sigilase acel *corpus vile* în borcan, Raule avusese coșmaruri în care se făcea că îl privește plutind pe apa unei mări, dându-se încet peste cap și rostogolindu-se ușor spre ea. Identitatea ei din vis era convinsă că acea creatură avea intenții rele și se trezea invariabil cu inima bătându-i și cu broboane de sudoare pe frunte. Fu peste măsură de ușurată când visele acelea încetaseră.

Lăsă stiloul, puse borcanul cu fătul fără oase la capătul unui șir de borcane, introduse rezultatele autopsiei într-un dosar, apoi se așeză să contemple toată gama de specimene. Culesese de la moașe informații privind vârsta, starea de sănătate și ocupația mamelor fiecărui copil, precum și cele despre tații cunoscuți. Din datele sintetizate nu reieșea nicio caracteristică moștenită și niciun factor nociv de mediu în care munceau locuitorii din Cartierul Lămâilor care să fi avut vreo influență. Raule nu avea acces la datele despre nașterile premature din rândul femeilor din societatea înaltă sau de mijloc, ca să poată face o comparație. De fapt, nu aflase nimic din acele autopsii. După trei ani de studiu, încă nu știa care era cauza acelor aberații. Deja cercetările ei legate de studiul malformațiilor la naștere încetaseră să mai aibă caracter medical. Începuse să privească această problemă ca pe una filosofică. Trebuia să-și

mărturisească tendinţele oarecum indiscrete şi obscene.

Pe vremea când era medic de campanie, observase că în ochii celor sănătoşi, bolnavii apăreau deseori drept monştri. Când hidoşenia era exagerată, indiferent că era generată de bătrâneţe, de boală, de nebunie sau diformitate, suferinzii erau alungaţi chiar dacă boala lor nu era contagioasă. Ajunsese la concluzia că stătea în firea omului să se teamă iraţional de transferul de ghinion prin intermediul unui mediu imaginar, intangibil, dar cu mari proprietăţi de conductibilitate. Acum ştia că propria ei pornire de a studia slăbiciunile şi eşecurile creaţiei şi de a le înţelege cauza se născuse din dorinţa primitivă de a se imuniza.

Devenise conştientă de acest adevăr încă din perioada în care primele ei speranţe fuseseră năruite, când Colegiul de Medicină îi respinsese cererea de a deveni membru. Degeaba se rugase. După mituirea unui şir de lachei, ajungând aproape fără un sfanţ în buzunar, reuşise să obţină o farsă de interviu cu comitetul Colegiului. Pe când le vorbea despre anii ei de practică şi de experienţă în calitate de medic de campanie, unii dintre cei înveşmântaţi în negru, membri ai comisiei, îi zâmbiră îngăduitor, în vreme ce alţii îi aruncară priviri scârbite de parcă ar fi mirosit urât.

Şeful comisiei făcea parte din tabăra celor ce se amuzau.

— Doamnă, spusese el tărăgănat, dacă acest colegiu i-ar accepta pe toţi vracii rătăcitori şi pe toţi dentiştii care-i bat la uşă, nu v-aţi mai adresa unei asociaţii de practicanţi ai medicinii, ci unei adunări de şarlatani! Iar dacă nu sunteţi suficient de inteligentă cât să înţelegeţi acest lucru, atunci mă îndoiesc că sunteţi destul de inteligentă ca să asimilaţi chiar şi numai bazele studiilor medicale.

Raule se stăpâni în momentul în care toţi cei de faţă izbucniseră în râs şi întrebă ce înţelegea comisia prin bazele studiilor medicale.

— Un noviciat de şase ani la o universitate atestată de acest Colegiu, urmat de doi ani de internat într-un spital recunoscut. Aceasta este condiţia minimă, răspunse şeful comisiei.

— Şi ce taxă se plăteşte pentru aceste studii?

— Douăzeci şi trei de mii de florini pe an, la care se adaugă

celelalte cheltuieli. Abia din anul trei de studii se pot acorda burse de merit pentru studenţii eminenţi.

Raule apucă să spună: „Stimate domn, se pare că mi-am pierdut vremea aici. Nu-mi rămâne decât să vă recomand să vă introduceţi părerile savante în sfincterul anal şi apoi să le strecuraţi în colonul sigmoid, unde se poate spera că greutatea lor vă va declanşa un scaun".

Această paradă de cunoştinţe savante nu avu drept consecinţă decât aceea că şeful comisiei chemă imediat doi paznici solizi care o însoţiră afară pe Raule într-un mod prea puţin ceremonios.

După acest episod, încercase să găsească alte posibilităţi de afirmare. Îşi dăduse seama că, deşi era imposibil să practice într-un cabinet particular sau într-un spital municipal câtă vreme nu era membră a Colegiului, nu toate spitalele din Ashamoil se aflau în subordinea autorităţii seculare a oraşului. Diverse secte religioase administrau sanatorii micuţe în cartierele sărace ale oraşului. Abordă una dintre aceste biserici.

Ştia să asiste la o naştere? Ştia să cureţe şi să coasă o rană? Putea determina cauza unui deces? Acestea fuseseră întrebările pe care i le adresase călugăriţa dură cu care vorbise. După răspunsurile afirmative ale lui Raule, călugăriţa îi oferi un post în spitalul parohiei din Cartierul Lămâilor, care nu mai avusese un medic de când ultimul murise de o otrăvire a sângelui. Salariul avea să fie foarte mic, condiţiile de lucru aveau să fie primitive, iar singura mulţumire avea să vină din partea unei zeităţi în care Raule nu credea. Acceptă postul.

▫ ▪ ▫

Bărbatul cu cercel de diamant făcea scandal.

— Poftim! Uite ce a făcut căţeaua ta!

Supraveghetorul, un străin firav care stătea pe un scaun sub o marchiză în faţa unui ţarc plin cu sclavi, întredeschise ochii şi încercă să vadă ce îl irita atât de tare pe omul acela, care îşi întoarse capul şi îi arătă urechea fără cercel, din lobul căreia curgeau şiroaie de sânge. În mână ţinea cercelul pe care sclava i-l smulsese cu dinţii.

— Da, văd, zise supraveghetorul căscând cu mâna la gură şi

lăsând să i se vadă dantela cu care era împodobită manșeta.

Sub aceeași marchiză, într-un hamac, mai stătea un străin. Se vedea că e de același neam cu primul; avea pielea albă ca a unui pește fiert, părul negru ca smoala și era la fel de împopoțonat. Pe cât era primul de subțire, pe atât de masiv era el; în plus, avea o figură întunecată și ursuză. Căsca gura la râul lat care curgea pe lângă târgul de sclavi și nu părea să-i pese deloc de situația creată.

Bărbatul i se adresă din nou supraveghetorului slăbănog, care continua să caște.

— M-ai auzit, vierme ce ești? N-ai de gând să faci nimic?

Supraveghetorul suspină adânc, apoi zise cu indiferență:

— Nu cred că am ce face.

— Nu crezi? rosti omul aproape bâlbâindu-se. *Nu crezi?* Eu cred că ai să fi biciuit! De-aia te plătește stăpânul tău, ca să nu faci *nimic* când așa-numita voastră marfă atacă, mușcă și mutilează? Eu nu prea cred, stârpitură! Cred că ai de gând să plătești niște despăgubiri onorabile pentru suferința mea. Altminteri, voi face în așa fel încât șeful tău să afle despre toată povestea asta. Și atunci, vierme, tu vei fi cel care va sângera, nu-i așa?

Făcu un pas către supraveghetor, care spuse:

— N-ai decât să te duci să-i spui. Nu uita să precizezi și motivul pentru care te-a mușcat. Sunt sigur că șeful meu va fi profund înduioșat. O să-l miște așa de tare povestea ta, încât nici n-o să trimită pe nimeni să-ți taie mâinile.

Bărbatul din hamac se trezi. Arătă cu degetul către o dugheană cu cortina trasă, de lângă țarcul de sclavi.

— De vrei să verifici dacă ușa templului a fost descuiată înainte de altcineva, n-ai decât să spui și noi vă ducem, pe tine și pe femeie, înăuntru. Apoi ne asigurăm că te uiți, dar nu pui mâna. Nu putem să vindem o virgină după ce ți-ai vârât degetul pe jumătate în ea, nu-i așa?

— N-ar fi corect, spuse tovarășul lui, ridicându-se.

— *Virgină?!* spuse omul mușcat, cu vocea ridicată. *Poarta* târâturii ăleia e largă ca a unei *iepe.*

— Mă tem că nu cunosc asemenea amănunte despre iepe,

spuse supraveghetorul slăbănog cu un zâmbet delicat, apoi ridică din umeri. Din păcate, tocmai am vândut toate virginele din acest lot.

— Așa că nu trebuie să-i răzbunăm virtutea, adăugă cel solid.

— Norocul tău! spuse slăbănogul, întinzând mâna spre cercelul din urechea neatinsă și pipăindu-l.

— O să ajungeți amândoi hrană pentru viermi! strigă bărbatul. Ați făcut greșeala vieții voastre. O să pun să fiți biciuiți la pielea goală și o să vedeți cum e să v-o luați în fund!

Rostind aceste amenințări, își stropi bărbia cu salivă, apoi se întoarse nervos și-și făcu loc cu coatele prin mulțime.

Supraveghetorul cel masiv se așeză la loc în hamacul lui. Celălalt plesni un țânțar care i se așezase pe mânecă, își trosni degetele și porni înspre țarcul cu sclavi, unde vorbi încet cu o namilă bronzată care stătea acolo, îmbrăcată în haine de piele, în ciuda căldurii de afară, cu un bici uriaș în mână. Supraveghetorul se trase într-o parte și își puse mâinile la piept, în vreme ce namila atinse peste ceafă cu mânerul biciului una dintre femeile înlănțuite.

Femeia se întoarse. Pe față i se citea spaima, dar rămase nemișcată, apoi scuipă pe pământul dintre picioare. Bărbatul cu biciul făcu un pas înapoi și șfichiui. Plesnitura îi lăsă o urmă pe coapsă. Femeia se clătină și scoase un țipăt. Apoi se îndreptă și aruncă un potop de înjurături pe limba ei. Biciul o pocni a doua oară, lovind-o peste braț. Femeia se clătină din nou, de data asta fără să scoată un sunet, strângând din dinți. După ce-și recăpătă echilibrul, se sprijini cu dârzenie pe picioare și se uită fix la biciuitorul ei și la supraveghetor, mârâind ca o leoaică. Pe braț și pe picior i se prelingeau șiroaie de sânge. Bărbatul se pregăti s-o lovească din nou. Când își ridică brațul, amenințarea de pe chipul femeii se mai șterse.

— Ajunge! spuse supraveghetorul, apoi plecă de lângă țarc și se așeză la loc pe scaunul lui. Namila se întoarse la postul ei. Între timp, ceilalți sclavi se îndepărtaseră de femeia biciuită de parcă ar fi fost aducătoare de ghinion.

▫ ▪ ▫

Gwynn locuia la ultimul etaj al clădirii Corozo, un

stabiliment cu șase nivele de la marginea râului, într-o suburbie care fusese foarte la modă cândva, dar care căzuse în paragină. Se întorcea acasă pe calul său, la o oră târzie din noapte, mergând pe drumul acela cu pavaj stricat din care, pe ici, pe colo, ieșeau rădăcini și trunchiuri de kapok și de smochin. Dincolo de gardurile înalte, vilele cu arhitectură grandioasă se iteau cu pereți crăpați și cu stâlpi căzuți. În mâlul abundent al râului, în crăpăturile dintre pietrele de pavaj, crescuseră ferigi și mușchi ca paiele dintr-o saltea roasă, iar pe verandele cocoșate se cățărau viță-de-vie și iedera, ca niște cortine atârnate pe sfoară. Vegetația era însoțită și de faună: câte un papagal galben și albastru putea fi zărit prin arbuști, pe sub jgheaburile de apă se mai încolăcea câte un piton, iar liliecii atârnau cu capul în jos, ca niște fructe alungite de pe ramurile înalte ale unui jacaranda.

Suburbia era mărginită de două stânci de granit, ivite din coasta dealurilor care se pierdeau în apele râului pe ale căror culmi erau ridicate clădirile Ashamoilului, în straturi de terase împrejmuite cu ziduri. Capătul cel mai lipsit de farmec al parapetului Promenadei Vârtejului forma un al treilea hotar deasupra. Acest cartier izolat ținea închisă o populație de domni și doamne din familii nobile de mult uitate care rămăseseră fără moștenitori. Gwynn observase încăpățânarea extraordinară cu care venerabilii cu pricina se agățau de viață. Lupta lor împotriva Timpului părea o chestiune de onoare. Următorii indivizi respectabili aveau să-i urmeze, să demoleze vilele roase de vreme și să ridice șiruri de case mai mici; copacii aveau să fie tăiați, rădăcinile lor aveau să fie smulse din pavaj și un nou strat de macadam avea să fie bătut; animalele aveau să plece, urmate curând de o invazie de oameni; dar încă nu sosise ceasul pentru ca toate acestea să se întâmple. Deocamdată, străzile nu erau pângărite de prezența hoinarilor și a indivizilor cu sânge amestecat, iar viața din grădinile sălbatice înflorea fără să fie stingherită.

În fața clădirii Corozo se afla o terasă amplasată pe niște ziduri care înaintau până în albia râului. Terasa era umbrită de palmieri sădiți în ghivece și era mereu presărată cu frunzele lor uscate. Ușa din față era încuiată tot timpul. Locatarii, musafirii,

curierii și servitorii intrau cu toții prin curtea din spate, unde erau grajduri, cotețe goale și o fântână arteziană murdară în care țânțarii și lipitoarile se înmulțeau nestingherit. Trecând pe lângă acest creuzet fertil, Gwynn ajunse la ușa din spate și intră. Sub braț ducea un pachet. Lămpile de pe culoarul din spate erau stinse și nici pe sub ușa odăiței portarului, aflată sub scară, nu se vedea nicio rază. Luminile de noapte ale orașului, din lămpile de gaz de culoarea chihlimbarului, care emanau un fum etern, se strecurau prin ferestrele culoarului pe care îl iluminau slab, însă treptele care duceau spre apartament erau cufundate în beznă asemenea celulei unui deținut. Pe o masă de lângă ușă erau niște lumânări lungi și albe asemeni celor de biserică, păstrate pentru folosința curentă. Gwynn aprinse una cu bricheta și începu să urce treptele. În lumina slabă a luminării se vedeau balustrada sculptată plină de praf și un covor tocit cu model de flori de acant. Pe tavan erau atârnate lampadare verzi de mătase în care sălășluiau păianjeni tropicali uriași.

În casa scării era un permanent iz greoi de lac de mobilă și cărbune ars. Acest miros îi aducea aminte de internatul școlii în care locuise în lunile de iarnă de pe vremea când era copil. Așa cum se păstrau lucrurile în amintirea lui, lunile acelea de iarnă păreau a fi fost trăite de un cu totul alt băiețel decât cel care își petrecea lunile nesfârșite de vară vânând mamuți prin tundră și încăierându-se cu băieții din clanurile dușmane. Mirosul de pe scară îi adusese în minte fantoma băiețelului de iarnă și, simțindu-l pentru a doua și a treia oară, începu să audă o voce tânără care conjuga verbele unei limbi moarte și recita pasaje învățate pe de rost din scrierile antice. În noaptea aceea, în timp ce urca treptele, recită din cele mai vechi poeme, în care se vorbea despre ciudățenii și monstruozități din vremuri îndepărtate. Pasajele descriau viziunile lui Ifrinn de dincolo de nord, unde nu răsărea niciodată soarele, gheața nu se topea niciodată, iar sufletele celor morți așteptau să se întâlnească cu rudele rămase pe tărâmul celor vii. Cântă despre cele optzeci de brațe și optzeci de guri ale lui Kraken și șopti, cu teama și mirarea unui copil, despre coroana cu diamante și dinții ascuțiți ca niște săbii de oțel ai lui Coldrake. Când își descuie ușa, vocea

se stinse.

Închiriase apartamentul cu tot cu mobilă și, în afară de faptul că pusese niște draperii grele și înlocuise feștilele cu lămpi de petrol, alte modificări nu mai făcuse. Mânca în oraș și se spăla la baia comunală. Nu avea prea multe cărți, când dorea să citească prefera să meargă la biblioteca din oraș unde sălile de lectură erau frumos amenajate, cu atmosferă plăcută, cuprinse de liniștea unei tovărășii savante. În ceea ce privea cazarea, Gwynn se simțea cel mai bine în starea aceea tranzitorie.

Puse pachetul pe un birou, aprinse un autodafé și ieși pe balcon. Râul Skamander, care trecea pe sub balconul lui, avea o lățime de vreo cinci sute de metri, curgea lin și era foarte tulbure. Șapte poduri traversau apa pe care o mulțime de bărci pluteau încoace și încolo la orice oră din zi și din noapte. Acum, în lumina roșiatică a nopții, se vedea spectacolul siluetelor lenețe mângâiate de lumini albe, albăstrui, galbene și roșii de felinare și de șeminee, încețoșate de fum și abur, conferind peisajului o aparență nesfârșită și ireală; zgomotele aspre care se ridicau erau însă de-a dreptul lumești: claxoane și șuierături ale vapoarelor cu aburi, mugetele vitelor de pe puntea barjelor, înjurăturile pe care și le adresau unii altora luntrașii. Râul nu era niciodată liniștit; mișcarea și gălăgia păreau eterne.

Printre zăbrelele de fier ale balconului se răsucise o plantă agățătoare cu frunze bălțate și cărnoase care, pe durata anotimpului secetos, făcea flori tari, ca de ceară, ca niște trompete maronii. Florile acestea nu păreau organice nici la privit, nici la pipăit, ci păreau artificiale, de parcă planta ar fi fost ea însăși un automat care reproducea superb viața; iar mireasma lor, un amestec fin de arome, amintea mai curând de o parfumerie modernă decât de opera naturii. Se putea crede că planta fusese creată pentru a trezi simțurile olfactive ale oamenilor și că nu insectele erau cele care îi purtau polenul dintr-un loc în altul, ci oamenii înșiși. Acum era luna aceea călduroasă și prăfoasă, lipsită de orice adiere, în care apăreau florile, iar mugurii lor, ca niște sfere verzi, tocmai începuseră să se ivească printre frunze.

Gwynn își termină țigara, intră în cameră și se așeză la biroul

pe care lăsase pachetul. Înlătură hârtia de ambalaj și scoase la iveală o gravură pe suport de carton. Era intitulată „Dialogul Sfinxului cu Vasiliscul" și era marcată drept a cincisprezecea copie din cincizeci. Sfinxul din imagine avea trup și picioare de leu, aripi de vultur, piept gol și musculos de femeie și chip ademenitor. Expresia îi era mândră, subtilă, amuzată, conspirativă, indiscretă, înspăimântătoare, cu un erotism nepăsător și cu mii de alte nuanțe interesante, toate sugerate cu o uimitoare îndemânare a artistei. Vasiliscul era un șarpe cu creastă, înfățișat din profil, cu armură de fier și trup lung încolăcit, cu zâmbet disprețuitor întins pe fălcile cu solzi. Gravura era lucrată în roșu și negru; vasiliscul era mai mult negru, iar sfinxul mai mult roșu, cu părul ca un șuvoi de vin. Întâlnirea dintre cei doi monștri avea loc într-un spațiu care părea o versiune condensată a orașului Ashamoil. Toate cele șapte poduri erau redate în imagine, alături de Arcada Viorii, de Scara Cocorului și de alte câteva locuri pe care Gwynn le recunoștea. Cea mai mare parte a arhitecturii era decorată cu fragmente schițate de hărți, atât terestre cât și celeste. Vasiliscul stătea întins pe pământ, cu capul îndreptat către sfinxul care domina partea de sus a imaginii, ghemuit pe vârful unei clădiri trapezoidale ciudate. Un monstru feminin față în față cu un monstru masculin. În ciuda titlului, între cele două personaje nu părea să se desfășoare niciun dialog. Poate titlul fusese ales în mod ironic, căci vasiliscul și-ar fi transformat orice interlocutor în stană de piatră dintr-o singură privire, în vreme ce sfinxul era celebru pentru ghicitorile la care nimeni nu știa răspunsul. În fine, ochiul draconic al vasiliscului era identic cu ochiul de pe coada de păun; iar în mijlocul planșei, se aflau niște pene de păun care semănau perfect cu broderiile de pe haina preferată a lui Gwynn și care dispăreau, pe niște scări, undeva în spatele unei cocioabe.

Numele artistei, scris de mână cu o caligrafie impecabilă, era Beth Constanzin. Proprietarul galeriei nu avea nicio informație despre artistă și spunea că femeia nu-i adusese decât o singură copie. Adăugă apoi că nici nu era o artistă de renume. Gwynn se trezise cumpărând gravura. Deși faptul că tocmai haina lui o

inspirase pe artistă nu însemna mare lucru pentru el, era intrigat de gândul că totul ar fi putut fi o invitație sau o provocare. Nu-i scăpă nici expresia de răutate de pe chipul sfinxului. Tabloul însuși părea să fie o ghicitoare sau o glumă în care artista îl implicase și pe el, dar nu știa în ce scop. Dacă ar fi vrut să-l contacteze, ar fi fost ușor de găsit. În lipsa unui răspuns mai bun, își spuse că stătea în firea sfinxului să creeze enigme.

Se simți obligat să o caute pe Beth Constanzin. I-ar fi plăcut să-l întrebe pe omul de la galerie dacă figura ei semăna cu cea a sfinxului, dar nu găsise un mod de a pune întrebarea fără să pară nebun. Începu să-i caute chipul peste tot, pe stradă și în baruri. Vizită și alte galerii, dar nu găsi alte lucrări de-ale ei. Încercă, de asemenea, să localizeze clădirea trapezoidală. În tablou, ea apărea undeva pe lângă Scara Cocorului, dar în realitate nu exista o asemenea clădire în zona aceea. Câteva zile bune își petrecu tot timpul liber umblând după clădirea aceea peste tot, fără niciun rezultat. Artista ar fi putut, desigur, să și-o imagineze; dar dacă nu era decât o simplă născocire, care nu se referea la nimic concret, atunci însemna că nu exista nicio ghicitoare elegantă de descoperit; în acest caz, nu-i mai rămânea decât banala căutare a unei femei care să semene cu sfinxul. Gwynn studie cu atenție tabloul în căutarea altor indicii ascunse, dar nu găsi niciunul. După această încercare eșuată, se întâmplă să aibă mult de lucru. Săptămâni în șir, din zori și până târziu în noapte, umblă pe râu, în sus și în jos. Când, în sfârșit, avu timp să caute din nou clădirea aceea, își dădu seama că nu-l mai interesa. Trecuse timpul pentru așa ceva. Parfumul puternic îi inundă apartamentul, apoi dispăru din nou odată cu ofilirea florilor. Se scursese jumătate din anotimp și, în toată această perioadă, scosese rareori tabloul ca să-l privească, dar de fiecare dată îl acoperise din nou și niciodată nu-i trecuse prin minte să-l pună pe perete.

4

Râul Skamander curgea din munţii din centrul regiunii Teleute către oraşul Musenda aflat în marginea de sud-vest, unde se vărsa în cascadă în mare. Cu toate că era lung, curgea leneş, ducând cu el o povară uriaşă de nămol pe care o revărsa sub formă de aluviuni. Pasărea flamingo era pasărea cea mai preţuită a râului, iar crocodilul era înspăimântătorul lui rege. Oamenii îşi manevrau bărcile între cele două creaturi nobile, una aflată deasupra şi cealaltă dedesubt.

Ashamoil era construit de-a lungul unei fâşii drepte a râului, printre dealuri tropicale, exact la jumătatea distanţei dintre munţi şi cascada Musenda, ocupând cam treizeci de kilometri din vale. Partea de sus a oraşului, în sferele rozaliilor păsări flamingo, le aparţinea celor înstăriţi. Vilele lor aveau ziduri de marmură şi mozaic, turnuri cu domuri de vitraliu, iar în jurul lor uriaşe parcuri-grădini, cu lacuri în care se oglindeau lebede, cu insule artificiale şi cu vaporaşe de petrecere. Dar, coborând dealurile, oraşul se cufunda treptat într-o mocirlă de dogoare, mizerie, vacarm şi mirosuri: gura crocodilului. Alături de cheiul principal, pe malul sudic, se afla un dig de piatră mai vechi, care servea ca spaţiu de depozitare pentru tot felul de lucruri aruncate, de la radiatoare ruginite şi elice de vapor, până la gunoiul casnic pe care vagabonzii îl adunau de prin oraş ca să-l vândă gitanilor de apă care duceau o parte cine ştie unde, în vreme ce restul rămânea acolo şi putrezea până când se obosea cineva să-l arunce în apă. De-o parte şi de alta a cheiurilor erau înşirate fabrici şi turnătorii, din coşurile cărora ieşeau în permanenţă nori groşi de fum negru, care se împrăştiau peste părţile de jos ale oraşului şi pe care poate numai un taifun ar fi reuşit să-i clintească de acolo. Luna se vedea foarte vag pe cerul gălbui al nopţii, iar stelele şi planetele erau mereu acoperite. Când o apăsa prea tare dorul de cerul înstelat al deşertului, Raule călărea asinul spitalului până pe înălţimi deasupra fumului şi privea din nou constelaţiile, folosindu-se de vechiul

ei ochean ca să capete o imagine mai bună a stelelor pâlpâitoare și a suprafeței pătate a lunii.

Când bătea câte un vânt mai puternic, din grădinile de plăcere zburau flori și frunze și uneori câte un bărbat sau o femeie ieșea din pâlcurile de palmieri de pe vreo terasă decorativă să plonjeze în râu sau să păşească pe unul dintre cele şapte poduri.

Cei săraci aveau un avantaj: dacă voiau să sară în apă, o puteau face oricând, pentru că râul nu era departe. Sute de străzi înguste și murdare din spatele fabricilor înșirate de-a lungul apei erau zona în care locuia clasa muncitoare, pătura de jos a societății. Zona numită Cartierul Lămâilor întruchipa cel mai bine mizeria și amărăciunea de pe străzile acelea labirintice, suprapopulate și sărace. Chipurile pe care le întâlneai aici aveau întipărite pe ele teama, viciul, viclenia, nebunia, tristețea înduioșătoare; însă, pe lângă asta, toate erau brăzdate de spectrul foamei. Fiecare zi începea cu scena străzilor presărate cu cadavrele celor ce muriseră peste noapte, bătrânii și bolnavii izgoniți din case, bebeluși nedoriți și indivizi uciși. Crimele erau ceva obișnuit însă numărul celor înghesuiți în cocioabe și barăci era atât de mare, încât moartea nu lăsa prea mult spațiu liber.

Raule văzuse și situații mai proaste, dar numai în cele mai cumplite momente ale războiului.

Spitalul parohial era o clădire îngustă cu două etaje, strecurată între o fabrică de cherestea și una de săpun. Pentru un salariu minim și un apartament mic și sumbru în interiorul spitalului, Raule se străduia să îi trateze pe bolnavi, pe subnutriți și pe răniți. Din cauza aglomerației și climei tropicale, bolile și infecțiile se răspândeau cu mare iuțeală. Biserica trimisese călugărițe cu pregătire medicală să aibă grijă de bolnavi și câteva novice care să se ocupe cu treburile casnice ale spitalului. Uneori ajutorul acesta era suficient, alteori nu și atunci Raule se apuca să schimbe bandaje, să golească ploștile și să curețe podelele cu mâna ei. Experiența pe care o avea în îngrijirea rănilor îi era de mare folos pentru numeroșii copii accidentați la utilajele din fabrici și pentru tinerii pentru care lupta cu cuțitul nu mai era doar un mod de a-și petrece timpul,

ci chiar un mod de viaţă şi prea des de moarte.

Singurul angajat permanent, în afară de Raule, era un preot care se ocupa de nevoile spirituale ale pacienţilor. Bărbat neîngrijit, cunoscut pentru apucăturile lui de beţivan libidinos, acest popă le vorbea pacienţilor despre Dumnezeu cu o intensitate febrilă şi stătea de veghe la capul muribunzilor mai mult din fascinaţie bolnavă decât din sfinţenie.

Cartierul Lămâilor o făcuse pe Raule să se retragă oarecum în sine. Ajunsese să cunoască multe dintre familiile din cartier. Aflase destul de repede că numărul muncitorilor săraci era egalat, dacă nu chiar depăşit, de cel al nebunilor şi debililor care nu puteau fi angajaţi, de cel al bătrânilor, al orfanilor şi al copiilor abandonaţi, cu toţii fiind ca murdăria dintre degetele mahalalei. Vocea conştiinţei ei fantomatice –organul acela ciudat, pur intelectual şi incapabil de emoţie ce se dezvoltase ca o cicatrice care înlocuise conştiinţa ei originală, pierdută în război – nu îi insufla niciun sentiment de milă faţă de oamenii aceia măcinaţi de suferinţă. Simţea totuşi o repulsie de natură estetică faţă de promiscuitate şi faţă de lipsa de demnitate umană şi asta o făcea să se agaţe şi mai mult de principiile traiului virtuos pe care le îmbrăţişase înainte de război. În definitiv, comportamentul civilizat nu presupunea exercitarea compasiunii propriu-zise, ci doar respectarea regulilor compasiunii. Raule îşi juca rolul ales de ea conştiincioasă, motiv pentru care îşi câştigase reputaţia de om demn de încredere şi cea de medic bun. Povestea cu copiii din borcane nu deranja pe nimeni. În alte locuri, poate ar fi fost privită cu suspiciune, dar în Cartierul Lămâilor era considerată doar o excentricitate absolut nevinovată.

Totul începuse de la naşterea anormală a unei fetiţe care avea înotătoare în loc de mâini şi picioare. Raule mai văzuse şi înainte asemenea fenomene, atât în cazul oamenilor, cât şi al animalelor, însă numărul mare de locuitori ai Cartierului Lămâilor – chiar dacă nu se luau în seamă ceilalţi factori favorizanţi – îi dădea ocazia de a asista la mult mai multe deviaţii ale naturii. Acestea începuseră să-i suscite curiozitatea. Moaşele din cartier aruncau corpurile acestor nou-născuţi, care,

dacă nu se născteau morţi, de obicei erau omorâţi. Prin urmare, luase legătura cu una dintre aceste femei de la care află că porcarii plăteau cinci bănuţi pe livra de carne. Raule răspândi vestea că e dispusă să plătească zece. Vestea s-a împrăştiat repede şi, în curând, toţi monştrii care se năşteau ajungeau înfăşuraţi în cârpe dinaintea uşii biroului lui Raule.

La început, pe când încă mai lua din când în când masa cu Gwynn, acesta îşi exprimase îngrijorarea faţă de situaţia ei şi fusese de părere că s-ar fi descurcat mai bine în altă parte. Poate că avusese dreptate, dar adevărul era că se săturase de drum. În plus, chiar dacă majoritatea viselor ei ambiţioase se duseseră de râpă, cel puţin acum îşi găsise un echilibru. Nu era nemulţumită. Refuză banii pe care el îi oferi.

Raule făcea obişnuitul tur de seară prin saloane, înainte de culcare. O bătaie ritmică în uşa coridorului o făcu să ridice privirea. O soră care lucra de noapte şi pe a cărei stăpânire de sine Raule ajunsese să se bazeze ieşi în grabă din camera de alături, cu o privire întrebătoare.

— E-n regulă, răspund eu, îi spuse Raule. Ştiu cine bate aşa. Poţi să termini tu aici?

Sora încuviinţă.

— Sigur că da. Aveţi grijă acolo afară.

Era limpede că şi ea recunoscuse ciocănitul.

— Nu te teme, am să fiu atentă, răspunse Raule peste umăr din mers.

Traversă sprintenă coridorul, luă un inel de chei dintr-un cui şi descuie uşa din faţă a spitalului pe care o încuiase de noapte cu doar o jumătate de oră mai devreme. Afară aşteptau doi derbedei pe jumătate dezbrăcaţi, răsuflând din greu.

— O să fie o bătaie în Livadă, spuse unul dintre ei, gâfâind. De data asta se bate Beilor Vargey cu Scarletino Quai. Amândoi sunt chitiţi pe omor. O să fie nevoie de dumneavoastră.

În câteva minute, Raule mâna căruţa spitalului trasă de catâr pe străzile întortocheate, încinse şi cuprinse de negură ale Cartierului Lămâilor, unele pavate cu cărămidă roşie, altele pline de noroi, cu cei doi derbedei alături. Aveau de mers numai vreun kilometru şi jumătate, dar mulţimea care pleca la

schimbul de noapte îi împiedica să mâne iute, așa că trecu un sfert de oră până ce Raule reuși să oprească în scuarul de cărămidă cunoscut sub numele de Livada. Oamenii spuneau că pe vremea stră-străbunicilor lor, în acel loc creșteau, într-adevăr, lămâi și portocali. Situat în spatele unor locuințe înalte de pe lângă strada Lumen, porțiunea cochetă ce străbătea cartierele sărace, paralel cu râul, ca o imitație de fir de aur brodat pe o pânză de sac, scuarul era preferat de puștii locului drept câmp de bătălie.

Când Raule ajunse acolo, încă se făceau pregătirile. De-o parte și de alta a curții se îngrămădiseră tineri îmbrăcați cu cămăși în culori țipătoare și pantaloni mulați. Cei mai mulți erau în picioarele goale. Toți își țineau cuțitele și bâtele la vedere. De o parte, Esplanaderii își marcaseră teritoriul cu lampadare de hârtie roșie. Lampadarele de hârtie verde de cealaltă parte aparțineau Găștii Lămâilor. Puștii care nu făceau parte din nicio gașcă stăteau pe lângă pereții dintre cele două grupuri, formând un fel de zonă tampon.

În mijloc, doi adolescenți își dădeau târcoale mânuind cuțite lungi. Încă nu luaseră poziție de luptă. Stăteau țanțoși, cu umerii trași în spate, făcând paradă și arătându-și priceperea în mânuirea cuțitului. Raule îl recunoscu pe Beilor Vargey din Gașca Lămâilor și pe Scarletino Quai dintre Esplanaderi. Cele două găști erau de multă vreme în rivalitate.

Lui Raule i se părea că Esplanaderii erau deosebit de încordați și gata de violență. Dintre găștile de pe malul râului, ei erau cei mai periculoși. Se specializaseră în răpirea de fete, pe care le obligau să se prostitueze pe străzi dosnice și prin pivnițe, făcuseră o afacere mare și deosebit de brutală din colectarea de taxe de protecție, folosind ca argument amenințarea cu focul. Cei din Gașca Lămâilor operau la un nivel mult mai scăzut; nu se ocupau decât cu jafuri obișnuite și spargeri de locuințe.

Tinerii și copiii din ambele tabere le țineau isonul, înjurau, mânuiau cuțitele și bâtele precum cei doi din mijloc și luau poziții agresive. Nu făceau toată această paradă doar pentru ei, ci și pentru fetele care ieșiseră pe la geamuri ca să asiste. Și mai ales pentru călăreți. Aceștia formau un grup de vreo doisprezece

bărbați așezați pe lângă cei neutri, pe partea pe care intrase Raule. Purtau haine noi și curate, erau înarmați până-n dinți și stăteau călare pe niște cai superbi. Sorbeau din sticle dichisite, fumau țigări de foi și sporovăiau relaxați. Erau cavaleri de moșie ieșiți să se distreze în mahala.

În Livadă puteau urmări sporturi sângeroase care nu erau aranjate sau falsificate. Puteau, de asemenea, să descopere potențiali recruți. Nu era bătăuș care să nu-și dorească să facă parte din grupul lor. Deși riscul de a-ți pierde viața sau a fi schilodit era considerabil în eșaloanele inferioare ale marilor case, riscurile erau aceleași ca în fabrică sau topitorie, iar salariul de muncitor nu acoperea nici a suta parte din traiul îndestulat pe care îl afișau cavalerii. Se putea spune, pe bună dreptate, că băieții care încercau să trezească interesul acestor bărbați de rang înalt făceau cea mai inteligentă mișcare posibilă.

Gwynn era acolo, călare pe un cal negru și robust. Nimerise bine în Ashamoil. La numai câteva zile de la sosirea lui în oraș, întâlnise întâmplător un bărbat pe nume Marriot, om de la țară și fost tovarăș al lui. Marriot lucra pentru un bancher din sud, un grande pe nume Ulm, faimos în oraș, cu multe afaceri, dintre care comerțul cu sclavi era de căpătâi. Un război care părea interminabil întruna dintre națiile mici din jungla prin care trecea râul Skamander, nu prea departe de Ashamoil, aproviziona permanent târgul de sclavi al orașului cu prizonieri. Comerțul cu sclavi era legal, dar nu era o afacere lipsită de riscuri. Ulm avea nevoie de trăgători buni și rapizi și, cu o vorbă bună din partea lui Marriot, Gwynn fusese acceptat în serviciul casei de afaceri a lui Ulm, Societatea Evantaiul de Corn. Raule știa din bârfe ce face Gwynn. Aflase că, după câteva încăierări în care Ulm pierduse un număr mare de oameni, Gwynn avansase cu ușurință. Acum era cavaler plin și unul dintre oamenii de încredere ai lui Ulm.

Raule nu reușise să privească lucrurile cu detașare. Faptul că Gwynn se pusese în slujba primului stăpân ieșit în cale îl făcuse să scadă în ochii ei. Deși nu-și exprimase niciodată deschis dezamăgirea, nici nu se străduise să o ascundă. Se întâlniră din ce în ce mai rar, până ce ajunseră să se mai vadă, ca și acum,

doar din întâmplare. Totuși, Gwynn legase prietenie – parcă bazată pe antagonismul dintre ei – cu ciudatul preot al spitalului. Raule ridicase din umeri când aflase, zicându-și că se meritau unul pe altul.

Când auzi zgomotul căruței ei, Gwynn întoarse capul. Arăta foarte bine și era bine dispus. Avea o haină de damasc negru, cu două rânduri de nasturi de cristal, pe care o ținea descheiată, lăsând să se vadă vesta argintată de pe dedesubt și cravata elegantă de dantelă. Cizmele cu vârfuri de metal îi dădeau o tușă de duritate care contracara aspectul delicat al hainelor. Purta cu el, ca de obicei, cele două pistoale și sabia Gol'achab, al cărei mâner fusese redecorat cu fildeș și jad. Pe calul uriaș de alături stătea mohorâtul Marriot, a cărui țeastă palidă arăta ca luna peste tufa țepoasă de dantelă aurită din jurul gâtului. Când Raule opri căruța, Marriot îi aruncă o privire lipsită de expresie, în schimb Gwynn făcu o plecăciune în șa și îi dădu seara bună pe un ton prietenesc. Nu încetase niciodată să se comporte amabil cu ea și asta o făcea să se amuze uneori la gândul că poate se temea că într-o zi ar putea fi pus în situația de a apela la serviciile ei. Însă în acest moment nimic nu o putea amuza.

— Pentru unii o fi bună, zise ea încruntată.

Fără alte cuvinte, coborî din căruță, își luă geanta și își croi drum prin mulțime ca să ajungă în față; de fapt, îi urmă pe cei doi derbedei cu care venise și care îi împingeau pe cei adunați acolo strigând:

— Dați-vă să treacă doctorița!

Pe drum îi spuseseră că bătaia pornise de la o fată și o insultă. Golanii trebuiau să fie în stare să moară ca să-și apere mândria și să protejeze fetele.

Când Raule ajunse în față, spectatorii de ambele părți se potoliseră. Hârjoana durase destul și era pe cale să se termine. Curând, cei doi tineri din mijloc se aplecară în poziție de luptă și se apropiară unul de altul ca la un semnal. Niciunul dintre ei nu mai făcea acum paradă de mișcări; mișcările lor erau iuți și cu intenții ucigașe. Ambele găști scandau numele reprezentantului lor. Fetele de la ferestre încurajau pe unul sau pe altul, cerându-le să lupte cu bărbăție. Aruncau petale de flori și plicuri cu

invitații pentru câștigător.

Luptele cu cuțitul erau de obicei scurte, iar aceasta fu chiar și mai scurtă. În mai puțin de un minut, Scarletino Quai îl țintuise pe Beilor Vargey la pământ. Esplanaderul încordă brusc brațul și toată lumea auzi strigătul de durere al lui Beilor Vargey. Espalanaderii izbucniră în urale și-și ridicară felinarele, timp în care cei din Gașca Lămâilor huiduiau, înjurau și amenințau.

Învingătorul își desfăcu larg brațele și primi îmbrățișările și felicitările tovarășilor lui. Învinsul stătea încolăcit pe pământ, ținându-se strâns cu mâna de stomac. Raule înaintă și se lăsă lângă el. Băiatul o înjură și încercă să o îndepărteze cu cotul, după care intră în stare de șoc și se prăbuși. Avea o rană adâncă în burtă. Doi dintre băieții din Gașca Lămâilor veniră să-l ridice și să-l ducă la căruță. Unuia îi jucau lacrimile în ochi.

— Nu va supraviețui, nu-i așa? întrebă celălalt.

— Nu. Probabil că nu. Îmi pare rău, răspunse Raule.

Moartea avea să vină probabil după câteva zile, în timpul cărora viața tânărului avea să fie o crudă agonie. Privi chipul încordat al lui Scarletino Quai și își dădu seama că băiatul era conștient că adversarul nu-i făcuse niciun favor lăsându-l în viață.

Gașca Lămâilor se împrăștia. În ciuda ploii de cuvinte sfidătoare pe care o aruncau, cu moralul lor aflat la pământ nu-și permiteau să înfrunte Esplanaderii întăriți de victorie. În seara aceea nu mai avea să aibă loc nicio altă încăierare. Raule îi văzu pe cavaleri împărțindu-și bani. Făcuseră, se pare, pariuri destul de grase. Cu coada ochiului îl văzu pe Gwynn zâmbind și îi păru rău că-l salvase odată.

Urcă obosită în căruță și pocni din bici. Pe drumul de întoarcere, oamenii se dădură la o parte din calea ei de parcă ar fi fost luntrașul morților.

▫ ▪ ▫

Reverendul era cel care se ocupa de muribunzi: le asculta ultimele mărturisiri, stătea la capul patului lor și le făcea ultima împărtășanie. Lui Beilor Vargey i-o făcuse deja. Raule asistase la ceremonia grăbită. Starea lui Beilor se agravase foarte mult. Privindu-l, Raule nu se gândea decât la faptul că numai datorită

eforturilor ei îi trebuise trei zile să moară în loc de una singură. Îi aruncă o privire reverendului ghemuit pe un taburet la capul patului. Chipul preotului era ca o fațadă veștedă. Nebărbierit, cu părul gras și nepieptănat, cu ochii tulburi de glaucom. Nimeni nu și-ar fi dorit ca el să fie ultima persoană pe care s-o vadă înainte de a muri. Oare Beilor Vargey pe cine și-ar fi dorit să vadă, o fată, un prieten, pe Scarletino Quai cu ștreangul de gât? Oricum, în mod sigur nu pe doctorița străină responsabilă de prelungirea agoniei sale.

— Îl las în grija dumitale, îi spuse Raule reverendului. Care încuviință fără să ridice ochii.

Preotul auzi pașii doctoriței care părăsea salonul. Își îndreptă spatele pentru câteva clipe, ca să-și întindă oasele, apoi se ghemui la loc. Îi chiorăia stomacul de foame. Era trecut de șapte seara. Ar fi vrut să mănânce și să bea, dar sticla lui de whisky era goală și una dintre surorile evlavioase se tot plimba printre paturi, rugându-se. Nu putea să plece atât timp cât ea era acolo ca să-l vadă părăsindu-și postul.

— Respectul față de ceilalți te va ajuta să ajungi în rai, așa că dă dovadă de puțin respect față de mine și mori mai repede, mormăi el într-o limbă veche pentru a se feri de auzul fin al călugăriței.

Suferința șlefuise și înnobilase trăsăturile grosolane ale lui Beilor Vargey. Avea să fie un mort frumos. Reverendul bănuia că acea stare avea să fie cea mai grațioasă de care băiatul era capabil pe lumea asta.

Trase de gulerul tare care îl incomoda, blestemând regula care îi impunea să poarte așa ceva, pe lângă costumul cenușiu de lână din trei piese, tocmai la tropice. Pe vremuri, când rătăcea de colo-colo, purtase robe albe, care nu numai că erau veșmintele sfinților încă din timpuri imemoriale, ci și singurele haine potrivite cu clima încinsă. Dar biserica modernă prefera să țină pustia în cartea de istorie și se supăra pe acei preoți care o aduceau până în pragul ei pe sandale.

Te plâng, Biserică apusă, curtezană glorioasă a aurului coruptibil! Dacă aș avea măcar un singur strop în sticlă, aș bea în cinstea ta, chiar dacă episcopii tăi din ultima vreme, prin venele

cărora curge apă, nu sânge, au reușit să te facă o instituție respectabilă.

Așa i se adresa reverendul vechii Bisericii din amintirile sale.

Apuseseră demult zilele în care un preot putea să se plimbe nestingherit la braț cu un burduf de vin sau o femeie, când un cardinal putea deschide un cazino în palatul său sau când un papă putea să facă niște copilași dolofani cu propria-i soră. Dar mințile acestui secol aduseseră argumente puternice în favoarea unei vieți religioase plicticoase în numele ideii de perfecțiune concepută ca un fel de lipsă de vinovăție; acum puritatea era așezată pe locul pe care altădată stătuse excelența, drept coroană a sufletului. Practic, în fiecare zi mai apărea câte ceva ce trebuia tăiat de pe listă. Orice aducea cu practicile păgâne de prin alte ținuturi sau purta însemnele vremurilor desfrânate era înlăturat din practicile religioase. Limba veche fusese dată uitării, interpretarea viselor abandonată, tămâierea privită cu dispreț. Moaștele fuseseră considerate vechituri asociate cu idolatria și cimitirul și fuseseră încuiate pe cine știe unde sau donate muzeelor. Toate oștile îngerești au fost alungate din cartea de rugăciuni, din prudență, dat fiind faptul că exemplele din scriptură demonstrau că îngerii sunt aducători de necazuri în aceeași măsură în care sunt și salvatori și, oricum, erau creaturi bizare făcute poate pentru a scoate enoriașii din minți. Viața excentrică și moartea dramatică a martirilor, scrierile vechilor călugări cu aroma lor de patimă aprinsă pentru Dumnezeu și chiar și acele pasaje din Sfânta Scriptură care erau mai periculoase decât mămăliga cu lapte și mai puțin uscate decât praful fuseseră aruncate în lăzile unde odihneau oasele vechilor călugări războinici și ale pontifilor desfrânați. În urma acestei purificări, practica religioasă se rezumase doar la discuțiile despre cai verzi pe pereți purtate cu vicarul la o cană de ceai. Tocmai pentru că nu era de acord cu acest drum luat de biserică, șoptise reverendul oda către bătrâna Doamnă Biserică și blestemase noua Matroană pudică.

În ceea ce-l privea, nu plângea doar după ceea ce pierduse. Gândul îi zbură inevitabil la fete, la acele flori ale deșertului. Își aminti părul lor, care le curgea râuri-râuri, brățările strălucitoare

din jurul gleznelor lor și sânii lor fardați, furișarea lor și deliciile oferite. Gândul la ele nu numai că era dureros de plăcut, dar îl ajuta să se gândească mai puțin la cealaltă absență cruntă din viața lui.

Beilor Vargey se foi. Cei aflați pe patul de moarte făceau asta uneori, de parcă spiritul lor ar fi manifestat o dorință fierbinte de a mai trăi experiența conștiinței încă o dată. Întredeschise ochii, își umezi buzele, apoi murmură:

— Unde e mama?

— E la fabrică, Beilor, îi răspunse reverendul.

Tânărul păru nedumerit.

— Ce face acolo?

— Ce să facă? Muncește.

— Bine. Dar Jacope unde este? Ar trebui să fie aici.

Reverendul improviză.

— Probabil că face ceva năzbâtii pe undeva. În amintirea ta. În acest moment, probabil că se îmbată în cinstea ta.

Beilor Vargey zâmbi strâmb.

— Fratele meu bun. Ce tâmpit! Ar trebui să fie aici să mă vadă murind, dar întotdeauna fuge de cele neplăcute. Să ai grijă de Emila și să te rogi la Dumnezeu să-l pedepsească pe Quai, că merită... Știi ceva, părinte? Întotdeauna am zis că vreau să mor în pat, dar nu așa, înțelegi ce vreau să zic...?

Apoi gura îi rămase deschisă. Ochii îi erau deschiși și sticloși, așa că reverendul îi închise. Luă puțin ulei dintr-o sticlă pe care o ținea în buzunarul de la piept și unse fruntea mortului, apoi rosti rugăciunile obligatorii pentru sufletul plecat în lumea celor drepți.

Nu că sufletul ar fi fost cu adevărat plecat. Nu chiar, nu încă. Puțini oameni înțelegeau lucrarea morții. Momentul în care viața se sfârșea era la fel de misterios ca acela în care începea. Un cadavru care încă nu se răcise era ca un copil în pântece: un golem, nici viu, nici neviu. Trupul, trecând prin schimbările de după moarte, continua să păstreze sufletul, în parte sau cu totul, pentru o durată greu de apreciat. În vechime, ritualurile aveau ca scop alungarea spiritului, nu atât pentru a conduce mortul spre rai, cât să-i protejeze pe cei vii de rămășițele voinței și

dorinței agățate încă de carnea care ar fi putut rămâne astfel semiconștientă și sămânță de necaz. Nimănui nu-i plăceau fantomele sau strigoii. Dar rugăciunile moderne nu prea mai aveau valoare. Erau niște vorbe fără rost, niște rămășițe de la sărbătoarea limbii, rezultatul muncii unor traducători lipsiți de pricepere și a unor poetaștri de doi bani. Nu era de mirare faptul că ziarele erau pline de știri despre fantome. Răposații zăceau ca rufele murdare în colțul camerei sau pe sub paturi. Reverendul avea obiceiul ca la sfârșitul rugăciunilor să adauge și o formulă veche:

„Îndepărtează-te, tu, suflete al lui Beilor Vargey și nu mai tulbura liniștea acestui pământ! Viermii vor avea carnea ta, căci asta e menirea viermilor. Nu mai adăsta în ăst trup, altfel vei simți mușcătura lor; du-te degrabă, altfel vei simți durerile putrezirii în toate părțile. Aici nu mai e nimic pentru tine; așa că mergi în lumea ta de dincolo și nu lăsa nimic din tine aici".

Nimeni altcineva nu se mai afla pe patul de moarte în acel moment, motiv pentru care, după ce îi spuse călugăriței că trebuia luat un mort din salon, reverendul ieși și porni în josul râului ca să viziteze Casa Galbenă, unde locuia Calila: Calila, de numai cincisprezece ani, moale și dulce, îndeplinea toate artele iubirii cu o măiestrie precoce. Îl întâmpină cu o perfectă imitație de încântare. Și-ar fi dorit tare mult să mai fie tânăr ca să aibă motiv să creadă că fata nu era fermecătoare doar pentru bani. Îl făcea să uite de sine; micuță, fină, cu rotunjimi perfecte, Calila era întruchiparea uitării celei dulci.

După ce încheiară, în timp ce stătea întins, ținând-o la piept – o plăcere pentru care plătea în plus – izbucni în plâns. Când fata îl întrebă de ce, își spuse: *sunt o mizerie de om*; și, pentru o clipă, își imagină că avea bani destui să o cumpere de la stăpânii ei și să o elibereze. În realitate, acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut.

Raule ieși să o anunțe pe doamna Vargey de moartea fiului ei mai mare. Plecă de la spital călare pe catâr, înainte de a se întuneca, îndreptându-se către strada pe care locuia familia băiatului. Trecu pe lângă un lampagiu care tropăia pe catalige, ducând torța lungă pe umăr. În Cartierul Lămâilor nu prea avea

de muncă, doar câteva colțuri de stradă aveau lămpi de aprins. Umbrite de clădiri cu câte șase sau șapte etaje, așezate față în față și despărțite de niște alei atât de înguste, încât cine se apleca peste fereastră putea să atingă fereastra vecinului de vizavi, străzile primeau prea puțină lumină de noapte și, după apus, se așterneau lungi fâșii de beznă, întrerupte din loc în loc de lumina unui lămpaș sau a unui sfeșnic cu lumânări. Neștiind când avea să se întoarcă, Raule luase cu ea o lampă de petrol.

În drumul ei trecu pe lângă Livadă, unde desluși figurile unor tineri strânși în jurul unui butoi aprins în mijlocul scuarului. Nu era o luptă, doar o adunare. Uneori, i se părea ciudat să-i privească de pe poziția ei de membru al unei societăți care ascultă de legi. Îi urmări îngrijorată și în același timp cu nostalgie, bănuind că lucrurile nu aveau să se schimbe niciodată.

Familia Vargey locuia într-un bloc cenușiu cu scări de fier pe exterior. Trotuarul era înțesat cu cotețe de găini, lăzi și zdrențuroși de diferite vârste care zăceau pe pături și saci, unii dormind, alții treji. Câțiva o salutară pe Raule, iar vreo doi îi întinseră mâna.

Raule le răspunse la salut și scotoci prin buzunare după mărunțiș, pe care îl puse în palmele întinse, ale căror degete se strângeau ca o cursă pentru șoareci.

— Cu condiția să ai grijă de catârul meu, spuse ea.

În fațada clădirii erau înfipți doi drugi de fier îndoiți de care se legau animalele. Raule înfășură frâul catârului ei în jurul celui mai apropiat.

— Nu vă faceți griji, domniță, spuse un băiețel. Dacă încearcă vreunul să-l ciordească, îi luăm gâtul și-l halim.

— Mulțumesc mult, spuse Raule.

Apoi urcă treptele, pășind peste câțiva adormiți, spre al treilea etaj. Ușa palierului era deschisă, ca întotdeauna. Dincolo de ea era un hol mizerabil și pustiu, cu multe uși. Se apropie de penultima ușă.

Emila, mezina familiei, răspunse la bătaia în ușă a lui Raule. Avea opt ani, prea slabă și deja rujată și fardată. Raule știa că merge la școală, atunci când mama ei făcea rost de bani ca să

plătească taxele săptămânale.

În singura cameră în care locuia doamna Vargey cu copiii ei, Jacope, fratele mai mic al lui Beilor, stătea sprijinit de un perete lustruind un box de alamă, bosumflat și posac; pe buza de sus îi mijiseră primele fire de mustață. Îi aruncă în treacăt o privire, după care se întoarse la lustruitul armei, frecând cu putere metalul cu bucata de piele de căprioară. În mijlocul camerei, doamna Vargey spăla niște boabe de fasole într-o cădiță de lemn. Își ridică privirea și brusc fața aceea trasă, cu ochii duși în fundul capului, i se întunecă atât de tare, încât Raule cu greu reuși să nu-și întoarcă ochii în altă parte. Ar fi putut veni cu vești bune despre însănătoșirea lui Beilor, dar fie că citise adevărul pe chipul ei, fie din instinct, doamna Vargey înțelesese realitatea.

Doamna Vargey se ridică în picioare și o luă la fugă, ciocnindu-se de Raule și trântind ușa.

Raule aşteptă lângă ușă, în timp ce Jacope continua să lustruiască fără să-și ridice privirea, iar Emila se juca cu niște paiete albastre, pe care le tot aranja în linii, în cercuri și zigzaguri. Făcu mai întâi o spirală pe podea, după care contură o pasăre. Lui Raule îi veni în minte că toți copiii din lume erau niște monștri și că înțelegeau instinctiv mersul lumii. Cei care îi făceau conștienți de firea lor anormală erau adulții, cu care nu semănau și cu ale căror locuințe și unelte nu se puteau acomoda. Tocmai de aceea se juca fetița atât de solemn și cu atâta concentrare. Nu făcea altceva decât să conjure o lume conformă cu dorințele ei și care i se supunea. Pe de altă parte, băiatul, prin atitudinea lui, dădea de înțeles că e conștient de faptul că nu există decât o singură lume, pe care ar distruge-o dacă ar putea.

Când își dădu seama că doamna Vargey nu avea să se întoarcă prea curând, Raule merse să o caute. O găsi afară, ghemuită sub scări, cu genunchii la gură.

Doamna Vargey începu să vorbească cu glas stins:

— Întotdeauna mi-a fost teamă de băieții mei. M-am temut mereu de Beilor și încă mă tem de Jacope.

— Dar aveți și o fată, spuse Raule.

— Va învăța și ea să se teamă. Beilor a murit pentru că era prea curajos. Noi, femeile, murim pentru că ne temem prea mult.

Doamna Vargey își apucă fusta în mâini și începu să-și bată cu pumnii picioarele osoase.

Raule nu știa ce să zică.

— Îmi pare nespus de rău. Trupul fiului dumneavoastră e la spital. Biserica va suporta cheltuielile de înmormântare. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să-mi spuneți.

— Luați-mă la spital și tăiați-mi uterul, doamnă doctor. Nu e decât un sac infect din care cad poame stricate. Ce sunt eu?

Doamna Vargey se lovi peste genunchi, strângând din ochi.

— Sunt o sticlă cu apă clocită. Sunt hrană pentru viermi! Hrană pentru viermi, asta sunt! Sunt ca un măr în care s-au strecurat viermii. Hrană pentru viermi! strigă ea, își duse repede brațul la gură și se mușcă violent.

— Să vină cineva să ne ajute! strigă Raule.

Doi bărbați de pe trotuar se ridicară. Raule le ceru s-o țină pe doamna Vargey până când reuși să scoată din geantă niște extract de gențiană, pe care i-l turnă cu forța pe gât.

Femeia se liniști aproape imediat și adormi buștean în câteva minute. Raule dădu celor doi câte un florin și ei o duseră ușor pe doamna Vargey înapoi în casă.

5

Cel puțin azi era ziua de Croal, ceea ce însemna că nu era nevoit să se îmbete de unul singur.

În Ashamoil, zilele săptămânii erau denumite după cei șapte trădători celebri; sau, mai bine zis, trădători care fuseseră odată celebri, dar pe care lumea îi uitase de mult. Acest lucru făcuse parte din pedeapsă: pe lângă faptul că fuseseră executați, zilele săptămânii luaseră numele lor, astfel încât, prin nenumărate repetiții, numele să le fie golite de orice sens. Dorința celor care născociseră această pedeapsă se îndeplinise: în prezent, nimeni nu mai știa nimic despre trădătorii aceia și nimeni nu avea habar de ce zilele săptămânii aveau numele acelea atât de ciudate: Wale, Hiver, Croal, Voil, Obys, Rabber și Sorn.

În zilele de Croal, reverendul avea întâlnire cu Gwynn la bistroul lui Feni, mai jos de Podul Pușcăriei.

Dădu la o parte cortina prăfuită cu mărgele de sticlă portocalie care atârna la intrarea în bistro. Ca de obicei, nu era mai nimeni înăuntru, în afară de doi ziariști beți care sprijineau barul și sora lui Feni cu prietenele ei, un grup de treisprezece, care coseau haine și-și dădeau în cărți, bând gin și fumând țigări de foi, la masa cea mai mare. Gwynn era undeva în spate unde cânta o baladă molcomă la pianul pe care Feni îl instalase cu mult timp în urmă acolo, pe vremea când afacerea mergea mai bine și-și putea permite să plătească animatori.

Reverendul puse bani pe tejghea.

— O jumătate de sticlă de Sac Negru. Mersi, Feni.

— Mai bine luați o sticlă întreagă, e mai convenabil la preț, zise Feni.

Acesta era ritualul. Băutura, care nu era nici pe departe vin alb sec, ci un lichior ieftin de plante, avea origini ecleziastice, inventată fiind de un pustnic care trăise printr-o peșteră din Țărmul Teleute cu peste o mie de ani în urmă. Reverendul o consuma pentru că îi amintea de adolescența viguroasă și îndârjită a religiei; de zile în care, după cum îi plăcea lui să

spună, Dumnezeu era mult mai tânăr. Îi plăcea și pentru că era foarte tare.

— Dar eu nu vreau decât o jumătate, spuse reverendul.

— De ce? Mai târziu o să mai vreți altă jumătate.

— De ce te cerți cu mine? Vreau o jumătate de sticlă și dacă am să mai iau una, o să ai și tu profit mai mare.

— Cum dorești, părinte.

Cu o privire indulgentă, Feni luă o sticlă de jumătate, îi scoase dopul și o puse pe tejghea.

Luând-o, reverendul se îndreptă spre pian, trăgând o dușcă din mers.

— Melodia asta e pentru un local de îndrăgostiți, nu se potrivește cu barul ăsta.

— Ai probleme de natură sentimentală? întrebă Gwynn continuând să cânte piesa, cu ochii pe jumătate închiși.

— Am probleme cu sufletul. Iar am păcătuit.

— Cu încântătoarea Calila?

— Exact, cu obrăznicătura aia. Nu, nu e o obrăznicătură, e o fată deosebită. Dar cum se mai trec! Se îmbolnăvesc de sifilis, rămân gravide, mor. Ah, dar cât sunt în viață... Jur că ea este viața însăși! Am păcătuit de patru ori cu ea azi noapte. De patru ori!

— De patru ori?! Păi, ăsta nu mai e păcat, e mai degrabă minune, pentru un bărbat de vârsta dumitale. Aș vrea ca în toamna vieții să-mi încălzesc nopțile cu astfel de păcate.

— Toamna vieții, ce glumă! pufni reverendul. Cei ca tine nu trăiesc mult.

— Uneori trăiesc. Și nu ne place să fim prinși fără un plan de rezervă. Eu unul chiar am de gând să trăiesc până la bătrânețe. Îmi voi petrece timpul băgând în belele fetele de școală, duelându-mă cu tații și frații ofensați și ținând discursuri deștepte dinaintea judecătorilor. Și dacă apuc și iarna vieții, mă las închis într-o închisoare confortabilă și mă apuc să-mi scriu memoriile.

— Fiule, singurul mod prin care poți ajunge să-ți scrii memoriile, este să te înfunzi de pe acum într-o închisoare și să rămâi acolo. Dar să nu te aștepți să ți le citească cineva. După ce

o să mori, nimeni n-o să mai dea doi bani pe ele. Ascultă-mă pe mine.

Reverendul dădu capul pe spate și turnă băutură pe gâtlej. Gwynn ridică din umeri și cântă mai departe.

— Vanitate, totul e vanitate și vânare de vânt, zise reverendul râgâind.

Găsi un loc unde lemnul negru al pianului era ciupit și îl lărgi mai tare.

— În viață nu trăiești decât câțiva ani în care să te simți important, sau să crezi că ar trebui să fi important. Apoi, cu mult înainte să fi gata, se termină totul. Ziua judecății: grâu sau neghină, oaie sau măgar, adevăr sau minciună. Fără o a doua șansă; fără posibilitate de apel. Tu, fiule, n-ai decât să te păcălești singur cu indiferența asta a ta. Ești arogant când, de fapt, ar trebui să fi speriat!

Gwynn zâmbi și își luă mâinile de pe clapele pianului.

— Dacă sunt arogant, după cum spui, părinte, și dumneata ești la fel, pentru că presupui că judecătorul, dacă există vreunul, are aceleași criterii de evaluare ca dumneata.

Reverendul pufni din nou. Pleca de la ideea că Gwynn se înșela mereu în privința chestiunilor de morală și că, dacă argumentele lui reușeau să fie convingătoare, asta nu se întâmpla decât datorită măiestriei exprimării și nu conținutului lor.

— Nu ți-e niciodată teamă că ai putea să greșești îngrozitor și că vei suferi pentru că ți-ai folosit intelectul în chip nepotrivit?

Gwynn păru să cântărească întrebarea.

— Nu, răspunse el în sfârșit, în timp ce închidea capacul pianului. Oricum, nu cred că mi-ar plăcea în rai. Cât despre dumneata, cred că l-ai urî. Prea mult din sânul lui Dumnezeu și prea puțin din alți sâni, dacă e să ne luăm după scrierile dumitale...

Partea cu sânii îi distrase atenția reverendului.

— Calila are sânii mici, dar foarte frumoși. Ba nu, perfecți. Îmi amintește de Nessima. Ți-am povestit vreodată despre fata asta?

— Cea cu pielea arămie și glezne frumoase, plină de dorință

și capabilă de mare dăruire?

— Nu. Aia era Eriune. Drăguță fată. Dar Nessima... ah, era cu totul deosebită. Avea zâmbetul ca soarele care răsare peste dunele de nisip. Șoldurile i se legănau ca o barcă pe ocean. Pântecele ca o perniță moale.

Ochii reverendului începură să lucească.

— Respirația ei avea aromă de tămâie și cuișoare. Era fântâna din pustie. Strugurii din vie. Deșertul naște fete frumoase, tot așa cum naște flori după ploaie, dar fetele lui seamănă prea mult cu florile: trăiesc puțin. La douăzeci și cinci de ani, arată deja de vârsta a doua, iar la treizeci de ani, sunt deja bătrâne și sătule de bărbați. Și cine le poate condamna? Căci noi suntem cei care le strivim de tinere, nu?

— Da, asta facem uneori.

— Ah, fiule, fiule... ce-am fi noi fără regrete?

Reverendul scurse ultima picătură din sticlă.

— Mi-e foame. Hai să mâncăm ceva.

Era un obicei al lor să mănânce în timp ce își disputau părerile. Se așezară pe locurile lor obișnuite la măsuța de lângă peretele din spate. Feni era un bucătar bun și întotdeauna își dădea interesul pentru singurii doi clienți care intrau în crâșma lui chiar cu intenția să mănânce. Pregătise o masă bogată pe care o așeză dinaintea reverendului și a lui Gwynn. Făcuse chifteluțe de cod, lăcuste prăjite cu miere, găluște de orez roșu, cârnați din carne de broască țestoasă, țipar afumat cu mușchi de turbă, umplut cu aspic de porc, o tocană de legume de sezon înecate în sos de prune amestecate cu sânge de bivol și un coș de prăjituri, preparate după o rețetă inventată chiar de Feni, momițe de miel, migdale și frișcă. Feni îi aduse reverendului a doua sticlă de jumătate și puse pe masă un ceainic de argint și un bol lăcuit – relicve rămase din vremurile bune de altădată – în dreptul lui Gwynn care turnă ceai în bol. Era ceaiul afumat numit Nouă Binecuvântări, cu miros de asfalt încins. Din buzunarul vestei scoase o sticluță ovală de agat lăptos, gravată cu mandragore și turnă trei picături în bolul cu ceai. Luă o înghițitură de ceai, apoi îl puse deoparte să se mai răcească. Reverendul își vârî un șervet sub bărbie, ridică tacâmurile,

înfipse furculița într-o gălușcă, apoi spuse pe un ton serios:

— Ești un muzician adevărat, deci un om al lui Dumnezeu, chiar dacă nu vrei să recunoști.

Gwynn luă o lăcustă și îi mușcă delicat capul.

— Muzica este, cu siguranță, unul dintre cele mai frumoase lucruri; cu asta voi fi mereu de acord. Dar nu văd niciun motiv pentru care să-i pun existența pe seama divinității.

— Motiv! mormăi reverendul de parcă acest cuvânt i-ar fi lăsat un gust amar. O faci intenționat pe prostul! Știi – chiar tu ai spus asta de multe ori – că a-l înțelege pe Dumnezeul despre care vorbesc este o chestiune care depășește rațiunea. În vreme ce eu sunt obligat să argumentez de pe poziția credinței, tu nu ești încorsetat de această limitare; cu toate acestea, continui să-ți refuzi orice alt *modus operandi* decât cel care îți convine: simpla rațiune, o metodă pe care o poate folosi orice muritor cu un minimum de educație. Ești exact ca un copil căruia îi e teamă să încerce o mâncare nouă.

— Pentru că nu am experiență în domeniul credinței, mă tem că nu pot decât să argumentez după regulile rațiunii, replică Gwynn calculat.

Niciodată nu se limitaseră în discuțiile lor la un singur subiect, ci își permiteau să divagheze, asemenea cavalerilor rătăcitori din timpuri trecute porniți într-o aventură despre care aveau informații vagi sau nu aveau deloc, pe un spectru larg de teme teologice, filosofice, spirituale și etice. Cu toate acestea, reverendul avea un scop bine definit; voia să salveze sufletul lui Gwynn. Jurase că asta va face, mai ales că avea credința că propria lui salvare depindea tocmai de acest fapt.

Și Gwynn avea un scop al lui. Urmărea să prelungească discuțiile pentru a se bucura de exercițiul intelectual și pentru a se amuza pe seama strădaniilor reverendului. Trecuseră aproape trei ani și încă nu se plictisise. Încă se mai distra – și uneori era de-a dreptul încântat – de ciudățenia gândurilor preotului.

La începutul discuțiilor, reverendul cu mintea cufundată în aburii băuturii îi vorbise despre o ființă supraomenească, pe care o iubise și care îl iubise și despre cum îi căzuse în dizgrație, cum suferise și cât de mult își dorise împăcarea cu această ființă.

Vorbea despre nevoia de a dărui ceva, de a aduce ofrande:

— Sufletul unei ființe umane. Nimic altceva nu ar fi de ajuns. Și nu orice suflet, ci un suflet cufundat în adâncurile păcatului. A aduce un asemenea suflet pe drumul pioșeniei și al credinței – să-l redai sursei din care s-a desprins, să preschimbi plumbul în aur – este într-adevăr un dar pe care Dumnezeu l-ar primi cu bucurie. Simt asta cu toată ființa mea. Gloria nu există fără sacrificiu; în cazul de față, avem de a face cu sacrificiul muncii mele și al sufletului tău. Aceasta este calea. Barierele ridicate de minte în jurul sufletului trebuie subțiate până ce grația divină le va putea sparge. Așadar, domnule, acceptați să fiți subiectul strădaniilor mele?

Așa îl implorase reverendul pe Gwynn, despre ale cărui trecut și prezent auzise câte ceva.

La început, Gwynn îl refuzase.

— Ah, se pare că vă e teamă. Foarte bine, atunci vă provoc!

— Părinte, vreți să-mi corupeți sufletul; să-mi violați și să-mi distrugeți firea, îi rezistase Gwynn. Aș putea să mă împotrivesc pe temeiul respectului față de proprietate. În plus, este și o chestiune de tradiție; într-un fel, am încă o datorie față de ținutul în care m-am născut. Când eram copil am învățat să privesc cultele religioase ca pe o practică ce-i ademenește pe oameni departe de îndatoriri și de plăcerile lumești și care sădește în ei setea pentru lucruri imposibil de realizat, goana după lucruri ce nu aduc onoare sau încântare, ci numai rătăcire, dezamăgire și nebunie. Deși mi-am părăsit de ceva vreme poporul, tot nu sunt pregătit să îmbrățișez teismul. V-ați pierde vremea.

— Poporul tău nu venerează niciun zeu?

— Clanurile noastre își respectă înaintașii și își prețuiesc fiii. Nu vedem niciun motiv pentru care ar trebui să venerăm o parte a continuumului din care noi reprezentăm cealaltă parte.

Reverendul, care până în acel moment băuse peste măsură, cu ochii în lacrimi, îi vorbi despre Infinitul Unic, Puterea Sublimă și Incomparabilul Confort. Deși nu-i stătea în fire, Gwynn căzuse pe gânduri. Se lăsă să creadă pentru o clipă că această putere supremă ar putea exista. Dacă așa era, trebuia să i

se subordoneze; orice altceva ar fi fost o naivitate. Ar fi fost obligat să trăiască având conștiința existenței unui adevăr absolut, toate alternativele nefiind nici măcar iluzii, ci pur și simplu minciuni, fără putință de scăpare față de el. Mintea lui respinse cu înverșunare conceptul și îl întrebase pe reverend dacă își dorea într-adevăr o asemenea realitate.

Reverendul pretinse că asta își dorea mai mult decât orice pe lume.

— Cu tot respectul cuvenit, vă spun că aveți o putere de înțelegere limitată, domnule, îi zise el lui Gwynn.

Ideea de luptă îl determină pe Gwynn să accepte, până la urmă, provocarea preotului. Și când, ceva mai târziu, când înțelese că nu era în nicio primejdie de a pierde bătălia, curiozitatea îi menținu interesul treaz.

Cu toate că-și dădea seama că nu se poate identifica în niciun fel cu starea de criză spirituală, îi era din ce în ce mai clar că reverendul pierduse ceva de mare valoare. Îl cuprinse un sentiment vag de compasiune față de preotul care era un adversar agreabil și deloc amenințător.

— Am pretins eu vreodată că sunt altceva decât un simplu muritor? continuă Gwynn, alegându-și o bucată de țipar. Eu nu-mi amintesc. Dar dacă tot vorbim despre rațiune, sunt sigur că ai putea să-mi explici de ce ne-a dat Dumnezeul tău o putere atât de mare de a raționa cu ajutorul căreia nu-l putem înțelege. Pare a fi un gest pervers sau de mare nepăsare din partea lui.

Reverendul se uită la el cu o tristețe adâncă în ochi.

— De ce ți-e ție atât de teamă? Nu, nu te osteni să-mi răspunzi, se vede de la sine. Te temi de simplitate. Ți-e teamă că ai să-ți pierzi complexitatea asta inutilă. Ți-e teamă că această pierdere te-ar transforma în ceva detestabil. Dar, de îndată ce se îndeplinește, nu mai există durere; ba dimpotrivă. Și vei fi uimit să descoperi că ești mult mai puternic decât acum.

— Nu am ambiția de a fi mai mult decât ceea ce sunt. Dumneata poți judeca dacă asta e o dovadă de vanitate. Indiferent de situație, va trebui să mă ispitești cu ceva mult mai atrăgător decât ideea că voi deveni un simplist, dacă ai de gând să mă cucerești cu ajutorul tentațiilor.

— Atunci, cu ce aș putea să te ispitesc? întrebă reverendul cu gura plină cu cârnaț. Ce-ți dorești?

Gwynn zâmbi în colțul gurii.

— În ciuda scopului dumitale, de-a dreptul dezgustător, admir neînfricata dumitale perseverență.

— Iar eu admir câteodată forța mândriei tale, până când îmi amintesc că e vlăstarul temerii tale. Părintele este mai puternic decât copilul, crede-mă.

— Poate. Dar eu nu mă pretind a fi neînfricat, tot așa cum nu mă pretind a fi extraordinar. Dar mai devreme vorbeai despre muzică. Spune ce voiai să spui înainte să te fi abătut de la subiect.

— Cum dorești. Stă scris în Scriptură că lumea – întregul univers – este manifestarea lui Dumnezeu, astfel încât să-l putem simți și fizic; trupul spiritului divin pe care spiritul însuși l-a creat cu un scop anume. Înțelegi?

— Sunt la curent cu această teorie.

— Muzica omului este vocea lui Dumnezeu care vorbește prin intermediul omului. Dacă ai ști cât de aproape ești de Dumnezeu când cânți la pian! Când cânți, nu simți că ți se umple inima de o imensă bucurie?

— Ba da, bineînțeles, dar nimic din ce ai spus până acum nu are logică. Muzica îmi produce plăcere, dar aceeași plăcere o simt și în momentul în care îmi strâng de gât un adversar, sau când îl străpung cu sabia. Dacă una dintre bucurii este sacră, de ce nu și cealaltă?

Gwynn mușcă dintr-o altă lăcustă și o mestecă.

— Dar când greșesc notele, fac oare vocea divină să spună lucruri lipsite de sens sau să mintă? Dacă un nebun scapă din celulă, vine aici și dă cu pumnii în clapele pianului, scoțând sunete întâmplătoare, dar are convingerea că interpretează o sonată, cacofonia ce supără auzul tuturor este și ea o cuvântare a zeului tău? Și dacă fluier o melodie veselă după ce am despicat un amărât, tot zeul tău e cel care fluieră?

— Și da și nu.

— Și nu? Atunci înseamnă că Dumnezeul tău a lăsat cumva un spațiu de manevră unor fenomene ce nu sunt în acord cu

entitatea sa omniprezentă. Dar îndrăznesc să spun că astfel de lucruri se întâmplă atunci când raţiunea este lăsată deoparte.

— De fapt, cred că ai descoperi că raţionamentul e destul de riguros. Explicaţia a fost găsită în timpul unei perioade în care biserica avea de-a face cu filosofia clasică, spre sfârşitul acestei relaţii, dacă îmi amintesc bine, cu puţin înainte să înceapă să cocheteze cu ritualurile antice ale fertilităţii.

— Aşa, şi?

— Şi, ce?

— Păi, explicaţia?!

— Este unul dintre secretele ezoterice.

— Dar era limpede că aveai de gând să mi-o spui.

— Ba nu aveam de gând deloc. Voiam doar să-ţi spun că există o logică.

— Minţi. Dar n-are importanţă, continuă.

Reverendul mai luă o duşcă bună de Black Sack.

— Chiar dacă nu avem cunoştinţe ezoterice, suntem totuşi înarmaţi cu o sensibilitate care, în starea ei originală, este infailibilă. Inima poate emite judecăţi drepte. Depinde de noi dacă exploatăm această capacitate, dacă o ignorăm şi o lăsăm să se atrofieze, sau dacă o pervertim şi o coborâm cu bună ştiinţă. Şi, urmând coordonatele acestei înţelepciuni naturale, pot să-ţi spun că nebunul care zdrăngăne la pian participă la natura lui Dumnezeu, iar fluieratul de care vorbeai, nu. Tu eşti cel care scoate sunete fără noimă, fiule, în timp ce nebunul face muzică adevărată. Nicio altă persoană cu mintea întreagă n-ar vedea lucrurile altfel.

— Interesant, spuse Gwynn. Dar cred că eşti nebun, nu pot să cred ceea ce-mi spui.

Reverendul făcu o mişcare cu mâna şi între degete îi apăru o ţigară ca picată din cer. La următoarea mişcare, scoase o cutie cu chibrituri. Aprinse ţigara, apoi făcu să dispară din nou cutia de chibrituri. Se uită cu coada ochiului spre Gwynn.

— Vom vedea noi cine e nebun în Ziua Judecăţii de Apoi.

Gwynn îşi aprinse un autodafé într-o manieră mai convenţională. Preţ de câteva minute rămaseră să sufle fumul unul înspre celălalt. Reverendul îl săgeta pe Gwynn cu priviri de

foc. Dar era ca și cum ar fi încercat să dea foc apei. Gwynn își mută la început privirea, dar asta nu-l făcu pe reverend să se simtă victorios. Gwynn părea că-și pierduse interesul față de ceea ce vedea în ochii reverendului.

Reverendul trase aer în piept, mai luă o înghițitură și își recăpătă elanul:

— Conștiința, fiule, nu e altceva decât esența divină care sălășluiește în om. Să luăm cazul tău: vrei să ucizi un om, dar, dacă ai credință puternică în Dumnezeu, divinul din tine percepe divinul din celălalt, iar dragostea ți-ar opri mâna. Dacă ai îndrăzni să vezi splendoarea lui Dumnezeu în victimele tale, ai vedea ce lucru măreț profanezi, de fapt, cu violența ta. Ai plânge pentru ceea ce ai făcut și nu ai repeta păcatul. Astfel se distruge iluzia, se neutralizează otrava și se instaurează domnia iubirii.

— Mă îndoiesc de asta.

— Iubirea este supremă, insistă reverendul. Nimic nu e mai puternic și mai sfânt decât iubirea. Iubind, ne apropiem de Dumnezeu.

— Dar dumneata numești păcat plăcerea de a ține în brațe o fată frumoasă, ceea ce este un fel de iubire, spuse Gwynn răutăcios.

— Acum ești cârcotaș, îngăimă reverendul. Înghițind o prăjitură. Dacă n-ai să ajungi în rai, să nu zici că nu te-am avertizat. Ești o creatură îngrozitoare.

— O recunosc, spuse Gwynn cu o aparentă lipsă de ranchiună. Poate că tocmai de aceea mi se potrivește lumea aceasta. Îți garantez că, dacă ar exista viață dincolo de moarte, mi-aș dori să nu fie cu nimic diferită de cea de acum, cu toată suferința și necazurile ei.

Reverendul pufni.

— Indiferent ce știi tu despre suferință, te asigur că eu știu mai multe. Și aș fi foarte fericit dacă n-aș avea parte de ea. Dar, așa cum minereul trebuie topit ca să producă aur, suferința ne înnobilează.

— Cred că ai suferit, dar poți spune sincer că te simți înnobilat? Nu vreau să te jignesc, dar... spuse Gwynn

desfăcându-și mâinile.

Reverendul scurse ultimele picături de Black Sack.

— Poate că nu am suferit încă destul. Deși se pare că tu mă ajuți să-mi fac norma.

— Fac și eu ce pot, zise Gwynn cu modestie.

Reverendul zâmbi trist. Ridică mâna ca să-l facă atent pe Feni.

— Încă o jumătate, Feni!

Feni se strecură spre ei cu o sticlă deschisă în mână. Gwynn își umplu din nou bolul cu ceai și adăugă iarăși suplimentul de trei picături din sticluța de agat. Urmară câteva momente de tăcere în care băură. Apoi Gwynn spuse ceva ce aproape îi făcu pe reverend să sară de pe scaun.

— Părinte, poate că, la urma urmei, Dumnezeu chiar există.

Trebuie să fie o capcană, își spuse reverendul, aruncat în scepticism de surpriză. Așteptă să vadă despre ce era vorba de data aceasta.

— Teoria evoluției și creației recunoaște că plantele au fost primele care au prins viață, nu?

— Da, așa e, aprobă reverendul cu precauție.

— Foarte bine. Spectacolul vieții începe cu plantele; deloc agresive, cu excepția câtorva specii carnivore. Pe urmă au apărut animalele; și toate, prin natura lor, trebuie să-și canalizeze întreaga energie spre a ucide și a mânca plante sau alte animale. Și, în sfârșit, apare omul, o creatură care rănește, mutilează și ucide, nu doar atunci când este nevoit pentru a supraviețui, ci ori de câte ori are chef; și are chef destul de des. E adevărat că are o mare capacitate de a fi virtuos, dar înclinația sa pentru vicii s-a demonstrat de multe ori a fi mai mare. Oamenii se plâng mereu în ziare că lumea a devenit mai rea și mai violentă; și au dreptate. Sunt tentat să cred că, într-adevăr, există un Dumnezeu al cărui plan divin este să-i distrugă pe cei blânzi. Aș putea chiar să fiu de acord cu el, deși nu mi-aș dori să dau nas în nas cu el pe o străduță întunecată, încheie Gwynn cu un zâmbet ce-i demonstra satisfacția față de claritatea propriului argument.

Reverendul nu încercă să riposteze direct. Nu putea. Scoase în schimb o altă maximă de-a lui:

— E trist când ne coborâm singuri de bună voie; când suntem într-un dezacord atât de mare cu inima noastră încât disprețuim tot ceea ce ea își dorește.

— Și ce-și dorește? continuă Gwynn la fel de mulțumit de sine.

Reverendul trase aer în piept.

— Pe Dumnezeu! Toți tânjim după Dumnezeu! Acel Dumnezeu de care tot vorbim noi de trei ani încoace!

— De care vorbești dumneata, pentru că eu nu vorbesc decât despre omenire.

Reverendul se trase de guler.

— Hai să lămurim lucrurile! vorbim despre modul în care putem umple acel abis îngrozitor, greu de definit sau de descris în cuvinte, care se află în sufletul omului, nu?

Gwynn păru indiferent.

— Eu nu știu de existența unui astfel de abis.

Reverendul străpunse aerul cu furculița, stropind fața de masă cu sos.

— Asta pentru că ești lipsit de sensibilitate spirituală! Dacă ai putea observa vidul din sufletul tău, ai urla îngrozit după ceva cu care să-l umpli. Și numai infinitatea lui Dumnezeu ar ajunge. În acest caz, ar trebui să te supui sau să înnebunești!

— A, deci Dumnezeul tău e ca o sursă infinită de chin. Încep să înțeleg cum îți vinzi cultul celor creduli. Viața ta nu are un țel? Ai o inimă fără speranță, iubire sau onoare? Se ia o zeitate, se aplică după instrucțiuni și se lasă să se usuce. Se garantează umplerea oricărui gol cu un material ieftin, dar rezistent. Se vinde la kilogram, la prețul mic al sufletului tău.

— Mi-ar fi plăcut ca discuția asta să fi avut loc în urmă cu o sută de ani, spuse reverendul cu o privire vicleană. Atunci te-aș fi prăjit pe cărbuni încinși pentru blasfemie și aș fi ieșit învingător.

— Și eu care credeam că singura cale era să mă convertești, spuse Gwynn uitându-se fix în ochii reverendului.

— Durerea trupească ți-ar fi purificat sufletul. Înainte de a muri, ai fi ajuns să-l iubești pe Dumnezeu, iar el m-ar fi binecuvântat pentru eforturile mele. Aș fi câștigat.

— Serios? Ei bine, dacă am fi avut această discuție în ținutul meu natal, te-aș fi putut coase de viu în burta unui mamut mort, sub acuzația de a fi un agent religios nociv; de fapt, legea m-ar fi obligat să fac asta. Dar, câtă vreme suntem amândoi prinși în aceste locuri și vremuri tolerante, este lipsit de sens să facem paradă de felul în care ne-am chinui unul pe altul în alt concurs de împrejurări. Asta, desigur, în cazul în care nu ți-ai propus să mă omori cu mâna dumitale.

— Nu făceam decât să mă bucur de câteva clipe de nostalgie după vremurile apuse, murmură reverendul.

Gwynn observă că adversarul său era obosit. Își continuă discursul de mai înainte.

— Oricare ar fi lucrul acela despre care crezi că lipsește, se pare că ai hotărât *a priori* că e vorba despre un zeu. De fapt, ai putea spune chiar că zeul tău e absent prin definiție. Absent și imposibil de cunoscut, deci imposibil de adorat într-un mod cât de cât corect.

Reverendul se simțea din ce în ce mai amețit și nu mai reușea să se gândească la argumente. Se lăsă moale în scaunul lui și se uită la adversar cu privirea încețoșată.

— Iar faci asta. Folosești rațiunea pentru a combate credința. Nu se poate. E ca și cum ai încerca să joci crochet cu o crochetă. Pare instrumentul cel mai potrivit pentru asta, dar nu este. Bine, în seara asta mă las învins, dar nici tu nu câștigi nimic.

— Nu. Dumneata încerci să câștigi un loc în rai. Eu nu încerc să câștig nimic. Doar îmi omor timpul.

— Ce urăști tu atât de mult?

Gwynn fu luat prin surprindere de această întrebare.

— Să urăsc? râse el. Nu urăsc nimic pe lume. După cum ți-am mai spus, țin mult la ea. Și, dacă ar fi să cred într-un zeu, l-aș admira pentru cruzimea fiarelor lui, pentru cutremure și pentru ticăloșia de care dau dovadă oamenii, tot așa cum l-aș admira pentru bunătatea lui întâmplătoare. Dar nu l-aș iubi; iar dacă mi-ar cere asta, l-aș disprețui pentru asemenea dorințe puerile.

Reverendul își adună puterile pentru un ultim efort.

— Îl minimalizezi pe Dumnezeu doar pentru că te temi de ceea ce el ar putea fi. Dacă ai fi de partea lui Dumnezeu, nu te-ai

teme de nimic, nu te-ai teme de a nu avea nimic, nu ai avea nimic de care să te temi.

Reuși până la urmă să pună cuvintele în ordinea corectă. Se frecă pe burtă și râgâi. Un țânțar se apropie de bărbia lui, după care zbură peste masă, bâzâind.

— Dacă aș fi înclinat spre religie, aș spune că nu e important ca noi să credem în vreun zeu, ci faptul că undeva există un zeu care crede în noi, spuse Gwynn și strivi țânțarul.

— Ah, Calila, Calila! murmură reverendul. Dumnezeu pedepsește necredința, iar eu nu sunt decât un ticălos destrăbălat. Îți dorești ca pe viitor să deții tu acest titlu? Uită-te bine. Ar trebui să-ți fie teamă. Mie îmi este. Și totuși, totuși merg la femei, pentru că ele sunt florile care cresc în jurul inimii mele. Am privit printr-un ochi de geam înghețat și te-am zărit mișcându-te ca o umbră... Un bărbat nu poate trăi fără iubire, nu-i așa?

— Ba poate. Dar nu poate iubi ceva de care se teme, spuse Gwynn.

Sorbi din ceai și se uită la reverend, așteptându-i reacția, însă preotul devenise preocupat numai de sticla lui.

— Cred că am câștigat partida asta, părinte.

Reverendul încuviință cu un mormăit.

În noaptea aceea reverendul avu un coșmar în care se făcea că o femeie de o frumusețe ieșită din comun se dezmembra sub ochii lui. Îi spunea că încearcă să descopere morbul care făcuse ca suferința să fie un principiu fundamental al existenței ei și a universului, dar că demersul ei era o căutare a acului în carul cu fân. Îi întinse o secure și un ferăstrău și îl rugă să-i dea o mână de ajutor.

6

Numele ei de scenă era Tareda Mereu. Avea nouăsprezece ani, un trup mlădios şi ochi mari de căprioară. Cânta romanţe în Diamantene, clubul lui Ulm de pe strada Lumen, unde era atracţia serii. Când urca pe scenă, îmbrăcată cu rochia de lame auriu sau argintiu fără mâneci sau cu aceea de satin şi cu mănuşi de plasă până la cot, toată sala tăcea. Ea însăşi compusese versurile şi ritmul trist al melodiilor pe care le cânta. Avea un talent deosebit de a cânta pe sufletul fiecăruia, fie ei tâlhari, femei uşoare, cartofori sau oameni dezamăgiţi în dragoste.

Ulm fusese cel care se ocupase să o facă celebră şi acum avea mare grijă de imaginea ei. Oricâte bijuterii şi rochii frumoase îi cumpăra, nu-i dădea voie să le poarte pe scenă. Podoabele cu care se prezenta în public erau strălucitoare, dar ieftine, exprimând plăcerea de a imita luxul. Glasul ei nu părea niciodată departe de a se îneca în lacrimi, însă nu se lăsa pradă plânsului niciodată. Era instrumentul perfect de depănat, iar şi iar, povestea mândriei călcate în picioare şi a regretului tragic.

Orchestra începu să cânte şi ea îşi înălţă capul:

— El era prinţul ghinionului, cânta ea. Strica tot ce atingea, era bătaia de joc a tuturor, dar avu parte odată de o iubire adevărată...

Marriott o sorbea din ochi cu dorinţă. Cu prea multă dorinţă. Gwynn îl înghionti discret în picior. Marriott îşi smulse privirea de la Tareda şi o ancoră de lampa albastră de pe masa lor, unde Ulm se întreţinea cu superintendentul vămilor şi cu soţia acestuia. Într-o demonstraţie de forţă, care se interpreta în mod convenabil şi ca un gest de respect, acei cavaleri ai Societăţii Evantaiul de Corn capabili să mănânce cu gura închisă şi să o deschidă fără să înjure se aflau în preajma şefului.

De o parte şi de alta a lui Ulm stăteau gemenii cu tunsoare cazonă, Tack şi Pocnitoare, care nu consumau alcoolul din care aveau un strop pe fundul paharelor mici pe care le ţineau delicat

în mâinile lor uriașe. Acolo se mai afla și un bărbat cu piele galbenă poreclit Coate, după obiceiul lui de a frânge acea parte anatomică a adversarilor; Jasper cel Precis, un negru bine făcut cu două șiruri de dinți piliți și împodobiți cu nestemate sclipitoare; Strivește-i Sam, care își mângâia tot timpul mustața cu cele opt degete și jumătate ce-i mai rămăseseră; și Biscay Bucătarul, un obez soios care avea în cap, sub creasta pomădată, toate datele financiare ale Societății Evantaiul de Corn. Erau o adunătură de personaje respingătoare, își zise Gwynn, admițând însă că mulți oameni l-ar considera și pe el un personaj la fel de respingător.

Ulm era un bărbat între două vârste, cu pielea de un cafeniu nedefinit, zvelt, cu păr grizonat, cu purtare de aristocrat când își dorea să fie așa. Ochii lui aveau culoarea chihlimbarului întunecat și tăișul unei sticle sparte. Nu-i scăpa niciodată tremuratul unei mâini, încordarea unui maxilar, rigiditatea unei poziții sau falsa nonșalanță a alteia. Era imposibil de crezut că nu observase dorința din ochii lui Marriott pentru Tareda. Lui Gwynn nu-i plăcea deloc situația aceasta, dar nu reușise să-l convingă pe Marriott să-și aleagă un obiect de adorație mai puțin primejdios.

Superintendentul și soția lui aveau impresia că oamenii gazdei lor sunt foarte relaxați, dar nu era deloc așa. Din urmă cu o noapte, numărul celor din Evantaiul de Corn era mai mic cu unu. Îl luaseră pe unul Orley și-l duseseră la râu, unde îl legaseră de un scaun cu picioarele băgate în ciment și cu mâinile complet zdrobite. Evantaiul de Corn se lupta de multă vreme cu Familia Celor Cinci Vânturi și își învinseseră în cele din urmă adversarul printr-o acțiune criminală organizată cu grijă și desfășurată într-o singură noapte. Numai câțiva membri de rang inferior care nu se aflaseră în oraș la momentul acela scăpaseră de masacru. Dar Orley avusese niște datorii către unul dintre oamenii din Cinci Vânturi și încercase să se achite de ele, adăpostindu-i pe el și familia lui și încercând să-l ajute să fugă din Ashamoil. Curajul îl părăsise pe Orley în ultima zi și acesta țipase cu călușul în gură tot drumul până la mlaștina în care Tack și Snapper îl aruncară. Gwynn era mulțumit că se aflase în

cabina de comandă, preocupat de chestiunile practice ale navigației.

Execuția lui Orley întinsese la maximum nervii tuturor. Nici unuia nu-i plăcea să-i fie reamintit cât de ușor putea fi înlăturat.

Ulm își făcuse un obicei din a-l invita pe Superintendent, iar la fiecare a doua lună plină îi oferea respectele sale sub formă de bancnote. Autoritățile din Ashamoil erau permisive din multe puncte de vedere și nu impuneau prea multe reguli locuitorilor, dar nu tolerau evaziunea fiscală. Vasul principal al lui Ulm, *Auriul Flamingo,* transporta la vedere un mic număr de sclavi, drept fațadă respectabilă, pretinzând că face un comerț onest și legal cu marfă umană. Însă cea mai mare parte a încărcăturii era strecurată în port într-un compartiment ascuns. Generozitatea lui Ulm față de Superintendent făcea ca inspectorii vamali ce urcau pe *Flamingo* să nu cerceteze niciodată discrepanța dintre dimensiunile exterioare și cele interioare ale vasului.

Superintendentul povestea cum se luptase el, în repetate rânduri, cu un pirat, pe vremea când era tânăr. Gwynn își spunea că în poveste apăreau prea multe femei frumoase ca să fie în întregime adevărată, dar Superintendentul o spunea cu convingere și umor îndreptat împotriva propriei sale persoane, făcând povestea să merite să fie ascultată până la capăt. Când se sfârși – cu moartea piratului în cele din urmă, cu averea donată săracilor și cu fiica piratului cucerită. („Asta se întâmpla cu mult înainte de a te cunoaște pe tine, draga mea", o asigura bărbatul pe amabila lui soție) – Gwynn se scuză și se îndreptă către bar. Își dădu seama că-și odihnea mâna pe mânerul sabiei, așa cum obișnuia să facă ori de câte ori se simțea neliniștit. Își forță mâna să se îndepărteze de armă.

Strecurându-se prin spațiul îngust dintre mese, călcă pe covorul care scrâșni. Diamantene era amplasat într-un subsol de lângă râu, motiv pentru care era în permanență jilav. În umezeala aceea, gândacii o duceau de minune, iar mucegaiul se întinsese pe tapetul roșu sub formă de colonii cenușii largi. Dar Ulm nu era îngrijorat că-și pierde clientela. Tareda atrăgea de prin toate colțurile orașului o mulțime care nu se sinchisea de mizerie.

În timp ce Gwynn își aștepta băutura, o femeie cu diademă de mărgele își coborî evantaiul și îi aruncă un zâmbet. Bărbatul de lângă ea îl fulgeră pe loc cu privirea. Gwynn îi făcu șmecherește cu ochiul femeii. Știa la ce se uita femeia. Pentru fiecare om care-i arunca priviri crunte sau care nu-i arunca nicio privire, exista unul care îl privea cu dorință – sete trupească, invidie, sau ambele. Nu era neapărat ceva personal și nici măcar legat de felul ușor în care își câștiga banii. Chiar dacă ei nu aveau habar, el știa că vedeau în el durerea și moartea și că, spre deosebire de cei care se temeau vădit de suferință, sau care detestau ideea de a se teme de ea, ei erau cei care se temeau, dar sperau să evite suferința făcându-se frate cu dracul. Era destul de mulțumit să-și joace rolul; era un rol care nu-i crea niciun fel de probleme. Îi lăsă barmanului un bacșiș și se întoarse la masă, afișând o figură încrezătoare, conștient fiind de privirile îndreptate asupra lui.

Superintendentul și soția sa părăsiră localul cam pe la miezul nopții. După plecarea lor, Ulm începu să discute probleme financiare cu Biscay. Tareda își încheie numărul și veni la masă să se așeze în poala lui Ulm. Acesta o mângâie ușor, iar ea îi răspunse cu o afecțiune calculată. Marriott își ascundea în continuare la fel de prost emoțiile. Gwynn era îngrijorat și un pic stânjenit de situația în care se afla prietenul lui.

Jasper cel Precis scoase niște cărți de joc și se uită la toți cei de față.

— Jucați toți?

Toată lumea răspunse afirmativ și puse bani pe masă. În sfârșit, Marriott părea că-și îndreptase atenția în altă parte decât spre Tareda.

O oră mai târziu, Ulm se ridică să plece. Înainte să dispară, împărți ordine. Lui Gwynn și lui Marriott le spuse:

— Mâine să vă întâlniți cu Colonelul. Negociați mica noastră problemă. Biscay estimează că suma globală este de o sută zece. Fiți atenți la ce vă spun! De dragul afacerilor trebuie să fiu generos, dincolo de ceea ce-mi dictează inima. Ar fi destul de neplăcut și de incomod să-l înlocuiesc în acest moment. Nu vă lăsați purtați de val. Convingeți-l doar de greșeala lui. Dacă nu

cedează, veniți cu el aici. Nimic mai mult. Ați înțeles?

Ei încuviințară.

— Tack, cutia! zise Ulm.

Tack scoase o cutie subțire de lemn și i-o înmână lui Ulm, care o trecu mai departe lui Marriot.

— Arătați-i asta Colonelului. Sunt convins că-l va inspira.

Marriott băgă cutia în buzunar, iar Ulm se uită pe rând la oamenii lui. Niciunul nu avea întrebări, așa că plecă ținând-o pe Tareda de mijloc, urmat cu pas greoi de Tack și Pocnitoare.

Jocul de cărți continuă până la ora patru dimineața, când Diamantene se închise. Grupul care ieși din club și se îndreptă către grajduri părea obosit. Marriott ieșise în profit, dar afișa chipul unuia care pierduse tot, fără vreo speranță de a recupera.

▫ ▪ ▫

— Nu ține la ea.

Gwynn închise ochii și își băgă capul în chiuvetă preț de câteva secunde. Când ieși din apă, zise:

— Ba ține, în felul lui.

Se aflau în baia comunală, eliminând, odată cu transpirația și alcoolul din noaptea precedentă, înainte de a ieși să se scalde în râu. Clienții matinali plecaseră deja și baia luxoasă era liniștită. Servitoarele le aduseseră suc de fructe și ceai de ierburi pentru durerile de cap și revigorarea organismului.

— Da, ca unul care ține o pasăre în colivie. Nu ține la ea pe cât merită, spuse Marriott încet, dar hotărât.

— Și ce crezi tu, prietene, că merită?

— Ceva mai bun.

— S-ar putea ca ea să nu fie de acord cu tine. Pare destul de mulțumită de situația ei.

— Pare. Dar are cicatrice. E evident. Are nevoie de un iubit cu suflet bun.

Gwynn își exprimă îndoiala printr-un zâmbet forțat.

— Marriott, dacă ai căuta sub pielea ei tânără, ai descoperi că are o inimă care nu dorește să iubească ceva atât de lipsit de valoare ca o altă inimă. E cu ochii după bani, ca noi toți. El i-a dăruit bijuterii care valorează o avere. Iar ea se folosește de el tot atât cât se folosește și el de ea. Când o s-o părăsească pentru o

frumusețe mai tânără, va fi o femeie bogată care va avea toată viața înainte să facă ce-i place. Asta vrea ea. E evident.

Marriott clătină din cap.

— Te înșeli în privința ei, Gwynn. Fata suferă.

— Nu, tu ești cel care suferă, spuse Gwynn puțin iritat.

Expresia de pe chipul lui Marriott se înăspri și nu mai zise nimic. Își terminară baia în tăcere, apoi plecară spre docurile unde erau acostate cele două nave de transport ale lui Ulm. Gwynn vedea că Marriott era încă îmbufnat. Omul putea rămâne supărat zile în șir, uneori chiar săptămâni. Gwynn îl lăsă în legea lui și se bucură de dimineața aceea neobișnuit de limpede în care se putea vedea chiar și o porțiune de cer perfect albastru. Soarele avea să-și reverse razele fierbinți asupra râului.

Pe când mergeau de-a lungul Esplanadei, un băiat sări de pe zidul unei terase pe drum, chiar în fața cailor lor. Avea vreo paisprezece ani și purta pantaloni negri cu vestă roșie cu paiete, descheiată să arate un piept slăbănog, plin de cicatrice. Scoase două cuțite lungi și le răsuci în aer cu dexteritate, de parcă s-ar fi luptat cu o ființă invizibilă. Gwynn recunoscu învingătorul luptei recente din Livadă. Departe de a fi o provocare, demonstrația băiatului era un mod de a-i întâmpina curtenitor, de a se face remarcat și de a le aminti de el. Gwynn nu avea de gând să-i acorde atenție, însă Marriott sări de pe cal.

— Vrei să ne luptăm sau ce vrei? întrebă el furios.

Băiatul păru încurcat. Își umezi buzele cu limba.

Peste același zid de deasupra străzii apărură capetele altor câtorva tineri. Gwynn își opri calul și privi amuzat.

Băiatul se îndreptă de spate și-l privi pe Marriott în piept.

— Da, domnule, vreau! strigă el, neavând cum să dea înapoi.

Marriott se mișcă iute. Mugind, îl înșfăcă pe băiat, îi trase câțiva pumni, îl dezarmă în doi timpi și trei mișcări, apoi se apucă să-l pălmuiască. Gwynn se gândi că ar fi cazul să intervină, ca să-l împiedice pe Marriott să facă vreo crimă în plină stradă, însă acesta se opri și bătu în retragere. Băiatul începu să scuipe sânge, dar nu păți nimic altceva decât își mușcase limba. Se șterse la gură, cu privirea năucită spre Marriott care se urcă liniștit pe cal.

— Te simți mai bine? întrebă Gwynn, după ce merseră o bucată de drum.

— Oarecum, răspunse Marriott.

▫ ▪ ▫

Cele trei vase cu aburi ale Societății Evantaiul de Corn erau ancorate într-un debarcader privat de lângă un pinten de stâncă de la capătul îndepărtat al Esplanadei. Tarfid fochistul băgase cărbuni într-unul dintre vase și îl pregătise de plecare. Gwynn se așeză la cârmă și porni în amonte. Pe măsură ce se depărtau de Ashamoil, aerul devenea mai limpede, iar soarele cu adevărat dogoritor. Gwynn își scoase mai întâi haina, apoi vesta. Conducea prin traficul de pe râu cu o mână, pe cealaltă ținând-o streașină la ochi.

Marriott nu scoase o vorbă cât se aflară între granițele orașului, dar de îndată ce se iviră câmpurile de orez de pe malurile râului începu să vorbească despre Orley. Vorbea încet în anvallică, ca și cum Tarfid ar fi putut auzi ceva din camera motoarelor.

— Orley era un om dintr-o bucată. A făcut ceea ce trebuia să facă. A făcut un lucru onorabil. Nu-mi place deloc să mă gândesc la ce i-am făcut noi.

Gwynn viră spre mijlocul râului ca să evite un trailer ce trăgea un șir de barje.

— Atunci nu te mai gândi. Faptul e consumat.

Marriott nu se lăsa cu una cu două.

— Orley a sărit în apărarea mea. Orice s-ar zice, ar fi trebuit să sar și eu în apărarea lui, dar eu l-am răsplătit cu tăcere, pentru că-mi era frică. Nu știu dacă există vreo scuză pentru ce am făcut. Nu mai știu, Gwynn.

Se vedea că efectul benefic căpătat din chelfăneala pe care i-o dăduse derbedeului trecea și că Marriott începea din nou să cadă pradă depresiei și disprețului de sine care îi afectaseră în ultima vreme comportamentul.

Gwynn era de părere că fie nu exista nicio scuză pentru nicio acțiune, fie că simplul fapt de a fi om era o scuză satisfăcătoare pentru orice reacție umană, în același fel cum crocodilul nu avea nevoie de nicio justificare pentru comportamentul lui bestial în

afară de aceea de a fi crocodil. Nu vedea nicio cale de mijloc. Nici nu reușea să-și dea seama cum putea Marriot să-și recâștige buna dispoziție, câtă vreme continua să se complacă în suferință. Gwynn nu fusese niciodată tentat să joace rolul tragic, dar cunoștea destui care îl preferau și care deveniseră dependenți de el, ca să recunoască simptomele, dintre care unul era vulnerabilitatea dureroasă a sufletului.

— Nu știu, repetă Marriott. Crezi că sunt nebun? Sunt nebun? Poate că sunt. Ha! dădu el din cap viguros. Spune-mi, am fost mereu așa cum sunt acum?

Gwynn se simți neputincios.

— Ești obosit, îi răspunse. N-ai dormit noaptea trecută. De ce nu te duci să te întinzi puțin?

Înclină capul spre pupa, indicând cabina.

— Nu am nevoie de somn, mormăi Marriott.

Își aprinse o țigară neagră și trase de timp, prefăcându-se că fumează, cu privirea fixată înainte.

Gwynn se uită și el în față, cercetând peisajul. Câmpurile veștede de orez și satele mici de pe dealuri erau încântătoare, iar munții verzui din depărtare erau eleganți. Totul era foarte plăcut ochiului. În ultimele zile fusese mai tot timpul bine dispus. Viața lui nu mai fusese niciodată atât de ușoară și de confortabilă ca în Ashamoil. Deseori se simțea ca o corabie mânată de furtună, care ajunsese în cele din urmă într-un port salvator. Iar acum, când Cele Cinci Vânturi își găsiseră sfârșitul, Evantaiul de Corn, împreună cu partenerii de afaceri ai lui Ulm, Compania Comercială Istețul și Societatea Pătratul Auriu, dețineau partea leului în raport cu celelalte mari case. Pe viitor se puteau aștepta la trădare, dar Gwynn refuza să-și facă griji până ce nu avea să se întâmple.

Nici măcar prezența agitată și deprimată a lui Marriott nu-l putea scoate din starea lui de mulțumire. Fredonă un cântec marinăresc și-și lăsă gândurile să-i zboare în voie.

▫ ▪ ▫

Curând după prânz zări Hotelul Majestic. Era o clădire ca un tort de nuntă construit cu un secol mai înainte, cu trei nivele de piatră văruită și festonată cu dantelă de fier alb, la rândul ei

decorată cu iederă albă, trăgându-se din calea râului și înconjurându-se cu pajiști și grădini luxuriante. Dincolo de hotel, la mai puțin de un kilometru, peisajul de pe malurile Skamander-ului deveneau o junglă de un verde întunecat.

Granița cu Lusa, unde se desfășura războiul, se întindea pe încă vreo cincizeci de kilometri în aval. Majesticul era punctul de întâlnire al tuturor vaselor ce veneau din Ashamoil. Până acum, războiul nu deranjase comerțul de pe râu; cu toate acestea, nu era ceva neobișnuit să vezi vase comerciale mari prevăzute cu tunuri, iar autoritățile din Ashamoil ofereau escortă armată oricărui armator dispus să plătească. Hotelul avea forțele proprii de securitate, bine antrenate, angajate ca să apere liniștea și să îi protejeze pe patroni. Nu era nimeni interesat de ceea ce făceau acei patroni în spatele ușilor închise.

Gwynn trase la cheiul hotelului și opri motorul. Marriott coborî și legă odgonul. Gwynn își aranjă îmbrăcămintea, apoi alături de Marriott, încă ursuz, se îndreptă spre intrare pe o alee mărginită de magnolii și tufe de trandafiri. Doi lachei în uniforme albe de în îi conduseră într-un hol spațios, în care alți doi le ieșiră grăbiți în întâmpinare, unul ca să le lustruiască ghetele, iar celălalt ca să le înmâneze prosoape parfumate cu care să se șteargă pe mâini și pe față. Apoi urcară pe scara cea mare și, puțin mai târziu, se tolăneau pe fotoliile de piele din salonul apartamentului Colonelului Veelam Strălucire, sorbind lichior din pahare de rubin și ascultând gazda cum enumeră primejdiile fizice, mentale și spirituale ale tropicelor.

— Trebuie să fiți foarte atenți, să știți, le spunea colonelul, un bărbat uscățiv, cu pleoape grele, care juca rolul militarului cu aer ușor sardonic. Aici orice om se poate trezi asimilat – pocni din degete – uite așa! Merge seara la culcare ca un gentleman, iar dimineață se trezește cu dorința să poarte pene, să bată toba și să-i fiarbă pe ceilalți în ceaun. Hei, Lipeală!

— Da, să trăiți! răspunse Caporalul Lipeală, paznicul lui Strălucire.

Amândoi purtau uniforme cu alb, roșu și auriu, cea a Colonelului deosebindu-se prin epoleții de aur mai grei și mai dichisiți, prin butonii mai mari și eșarfă. Uniformele păreau

lucrate manual. Jacheta albă a Colonelului avea pete de transpirație la subsuoară și era scurtă, lăsând să se vadă cămașa soioasă de dedesubt. Pe de altă parte, Lipeală arăta de parcă în fiecare oră cineva îi spăla, îi scrobea și îi călca hainele, apoi îl tundea și-l lega la șireturi.

— Voi tinerilor, ascultați sfatul unui vulpoi bătrân, spuse Colonelul, aplecându-se în față. Amintiți-vă de casele voastre. Amintiți-vă de mamele voastre. Amintiți-vă de gustul laptelui sânului lor, dacă puteți.

Își privi băutura cu o expresie lascivă, de parcă paharul roșu îi dezvăluia priveliști depărtate în care se desfășurau amintiri senzuale.

Obloanele erau trase pentru a nu lăsa canicula să intre, iar camera era luminată de candelabre cu gaz care șuierau ca niște gorgone moderne. Un ceas de perete pătrat și aurit ticăia zgomotos deasupra căminului, iar de jos, din unul dintre saloanele de recepție de la parter, treceau prin podea acordurile unei melodii de dans. Peste acest fond sonor, vacarmul neîntrerupt al junglei se auzea depărtat, însă neîntrerupt.

Deasupra ceasului era atârnat un tablou în ulei ce înfățișa o tânără cu figură impunătoare, așezată pe un tron cu ornamente de aur, în fața căreia îngenunchea un bărbat îmbrăcat în armură mai degrabă de ceremonie decât practică, ținând în mănușa de fier întinsă un buchet de crini. Femeia era ușor aplecată spre el, cu mâna pe jumătate întinsă spre flori. Lui Gwynn i se păru interesant că artistul alesese să imortalizeze acel moment în care deznodământul întâlnirii era încă nesigur. Uneori se întreba ce planuri ar fi fost duse la îndeplinire sau, dimpotrivă, distruse, ce dezastre s-ar fi petrecut sau ar fi fost ocolite dacă femeia ar fi refuzat florile.

Colonelul își îndreptă spatele și ridică paharul.

— Pentru casele noastre, domnilor!

— Pentru casele noastre, repetară politicoși Gwynn și Marriott.

— Domnilor! Pentru casă, domnilor! se amestecă și Lipeală.

Cei patru expatriați duseră paharele la gură. Colonelul pocni din degete.

— Lipeală, mai adu coniac!

— Da, domnule!

Lipeală scoase o carafă din dulapul cu tăblie de marmură și turnă în pahare. Luându-și paharul din mâna lui Lipeală, Colonelul se lăsă pe spate, cu ochii întredeschiși, vrând parcă să lase impresia că nu își făcea câtuși de puțin griji în privința scopului pentru care veniseră cei doi.

— E foarte bun, remarcă Gwynn.

— Mă bucur că îți place, spuse Colonelul. Nu e întotdeauna ușor să reușești s-o duci bine pe aici. Dar băutura bună este esențială pentru viață.

— „Celelalte patru lucruri importante fiind amintirile și uitarea, prietenii haini și dușmanii onorabili", cită Gwynn.

— Întocmai! Sunt exact cuvintele lui Jashien Sath, dacă nu mă înșel, zise în continuare Colonelul Strălucire. O femeie cu adevărat deșteaptă; nu că nu ar fi toate deștepte când vor să obțină ceva de la noi, nu? E o plăcere să dai peste un om cultivat prin aceste locuri. Sper că îți mai faci timp să citești din marii clasici. Ei te feresc de putrezirea minții.

— Mi-e greu să cred că educația mea a fost la același standard cu a dumneavoastră, domnule colonel, spuse Gwynn afișând o expresie sinceră. Maximele lui Sath sunt scrieri populare în nord, ca și tratatele ei despre război.

Colonelul ridică o sprânceană.

— Chiar așa? Tratatele de război sunt foarte interesante, e adevărat, dar sunt un pic demodate și am crezut că nu le mai citește nimeni astăzi.

Gwynn zâmbi.

— E dată ca exemplu de dușman onorabil.

Colonelul râse zgomotos.

— Reputația e mereu jucăria istoriei.

— Așa este. Cel puțin atâta timp cât istoria e interesată să se joace cu ea.

— Nimic nu e veșnic, zise Colonelul ridicând din umeri.

— Asta îmi amintește de ceva, zise Gwynn, conducând discuția către afaceri. Cum mai merge războiul?

— Merge destul de bine, deocamdată echilibrul este destul de

bun. Nu sunt semne că s-ar termina.

Colonelul Strălucire râânji acru, în timp ce ochii îi deveniră reci și atenți.

— Sper că nu e prea rapid.

— Nu, nu. Populația rezistă bine.

— Spuneți-mi, vă rog, e adevărat că localnicii sunt înclinați să reteze capete sau asta e doar o poveste de groază?

— Oh, e foarte adevărat. Le înfig în țepe ca pe niște acadele, dragul meu prieten. Toți sunt complet sălbatici. E din pricina căldurii; îi înnebunește încă din pântecele mamei.

— Înțelegem cât de greu este să ții această situație sub control, spuse Gwynn. Vă apreciem eforturile. Evantaiul de Corn prețuiește mult acest parteneriat.

— Mulțumesc. Evident, e plăcerea mea să fac afaceri cu voi. Lipeală e indispensabil, bineînțeles! Lipeală!

— Ordonați!

— Ia o pauză. Să fi înapoi la ora unu.

— Am înțeles, să trăiți!

Lipeală salută, făcu stânga-mprejur și ieși din cameră. Gwynn trase cu urechea. Pașii mari și vioi ai lui Lipeală se opriră mai devreme decât ar fi trebuit, cam la vreo cinci metri de ușă, după estimările lui; suficient de departe ca să nu audă nimic din ce se vorbea, dar destul de aproape ca să poată interveni rapid la primul țipăt.

S-ar fi putut scrie cărți întregi despre războiul în care se implicase Evantaiul de Corn, dar în niciuna dintre aceste cărți nu ar fi apărut nici măcar în treacăt vreo mențiune asupra Societății, prelungirea războiului fiind atribuită exclusiv temperamentului sălbatic al celor două triburi implicate: Ikoi și Siba. Dacă s-ar fi scris un studiu complet și precis, acesta ar fi cuprins următoarele fapte:

În momentul în care Gwynn și Marriott îl vizitau pe Colonelul Strălucire, războiul din Lusa dura de aproape treizeci de ani. Începuse atunci când tribul Ikoi, situat la răsăritul ținutului, invadase teritoriul tribului Siba, din apus. Echipați cu arme moderne, Ikoi cuceriră teritoriul. Dar, în ceasul cel mai disperat, Siba fuseseră vizitați în persoană de Colonelului

Strălucire care se oferise să-i sprijine cu arme egale cu cele din mâinile tribului Ikoi. Conducătorii tribului Siba îi explicaseră Colonelului că, deși erau încântați de ofertă, erau prea săraci ca să-și poată permite prețul acelor arme. Colonelul le oferi primul transport pe credit. Trucul funcționase. În câteva zile de la înarmare, măcinați de dorința de răzbunare, cei din tribul Siba începură să distrugă și să prade așezările Ikoi. Continuară să cumpere arme de la Colonelul Bright și, treptat, împinseră tribul Ikoi înapoi spre est.

Acela fusese momentul în care se trezise interesul lui Ulm pentru Lusa. Simțind profitul ce se putea face, întocmi un plan și lansă Evantaiul de Corn în afaceri internaționale.

În următorii zece ani, războiul funcționase ca un mecanism de precizie. De teamă că tribul Ikoi s-ar putea înmulți și va deveni din nou agresiv, Siba era încântat să jefuiască teritoriul Ikoi, să-și răpească vechii dușmani și să-i vândă Colonelului, care îi vindea mai departe lui Ulm, care, la rândul lui, îi vindea celor din Ashamoil. Ulm îi achita Colonelului în muniție o parte din ce-i datora, ceea ce îl ajuta pe acesta să mențină comerțul cu Siba. În acest timp, Ikoi găsiseră o sursă mai ieftină de aprovizionare cu arme și începuseră să opună rezistență. Și ei aveau un agent căruia îi vindeau prizonierii de război; era vorba despre un bărbat care se pretindea a fi negustor de prin părțile Enjiranului. De fapt, era angajat tot de către Colonel, iar armele pe care le oferea veneau de la Ulm, a cărui fabrică de armament din Ashamoil opera cu costuri foarte reduse din pricină că folosea sclavi strecurați ilegal. Copiii, care puteau fi mai ușor de ținut sub control decât adulții, erau preferați pentru această treabă; și, cum erau mai ușor de capturat la granița cu Lusa, exista permanent o cerere și o ofertă pentru asemenea marfă.

Colonelul își păstră monopolul pe partea lui de afacere. Ulm negociase cu el să obțină pentru Evantaiul de Corn monopolul pe partea cealaltă. Actul delicat de care era responsabil Colonelul se referea la controlul distribuției de armament pentru a păstra echilibrul și permanența conflictului, fără să permită izbucnirea unei situații explozive care să consume întreaga populație a micii națiuni.

Cu timpul, Evantaiul de Corn ajunsese să depindă în mare măsură de război. Gwynn nu văzuse cifrele, dar știa foarte bine cum stau lucrurile. Dacă Evantaiul de Corn ar fi pierdut afacerea din Lusa, nu numai că s-ar fi produs o imensă lovitură financiară, dar casa lui Ulm ar fi pierdut serios din reputație. Fără îndoială că vechii dușmani ar fi profitat de această șansă pentru a ataca, iar societățile aliate ar fi prins momentul prielnic pentru o trădare profitabilă. Gwynn spera ca bătrânul Colonel să nu fie pe deplin conștient de situație.

— Eram îngrijorați că ați putea avea probleme, spuse el. Ultimele două încărcături nu au corespuns standardului cu care ne-am obișnuit din partea dumneavoastră. Sincer, ne-a fost și rușine să-i scoatem la vânzare. Ați putea să ne spuneți de ce se aflau într-o stare atât de proastă?

Colonelul se încruntă spre Gwynn.

— Domnule, unii ar putea interpreta greșit vorbele dumitale! spuse el, amenințând încrezut cu degetul. Războiul îi afectează pe toți după un timp, chiar și pe sălbatici. Credeam că atât voi, cât și șeful vostru știți asta.

Accentuă pe „șef” cu o notă de dezgust, de parcă poziția lui Gwynn de angajat al unei companii îl jignea.

În câteva rânduri, Gwynn avu impresia că Strălucire sugerase că între ei exista un soi de înrudire din punctul de vedere al clasei sociale. Această preconcepție făcea parte dintr-un cadru mai larg, iar o altă preconcepție din același cadru era ideea că el însuși este un om civilizat, iar lusanii niște sălbatici. Gwynn l-ar fi putut lămuri asupra ambelor probleme. De vreme ce nu erau înrudiți prin sânge și nu fuseseră niciodată tovarăși de arme, nu putea exista nicio înrudire între ei, iar singura trăsătură semnificativă pe care o împărtășeau era cruzimea la fel de mare ca aceea a canibalilor.

— Mai există o explicație, zise Gwynn. De curând unul dintre concurenții noștri a încercat să strecoare ilegal sclavi Ikoi în Ashamoil. O șalupă a vămii i-a interceptat. Se pare că echipajul a pomenit numele dumneavoastră în timpul interogatoriului.

— Mă tem că nu înțeleg ce vreți să sugerați. Mi se pare o dovadă de insolență, zise colonelul tărăgănat. Dacă nu mai vreți

să faceţi afaceri cu mine, căutaţi pe altcineva care să recolteze carnea vie pentru voi.

— Un alt grup v-a oferit o sumă atrăgătoare, continuă Gwynn netulburat, în schimbul căreia i-aţi oferit tot ce a fost mai bun din ultima pradă, iar pe noi ne-aţi împovărat cu bunuri de mâna a treia. Ştim cu ce grupare aţi făcut afacerea. Nu au de gând să plătească la fel de bine şi pe viitor. De fapt, nici nu-şi mai pot permite s-o facă.

Colonelul continua să opună rezistenţă, zâmbind cinic.

— Nu văd ce motiv aş avea să vă cred.

— Mă scuzaţi, dar asta n-are nicio importanţă pentru noi. Totuşi, dovada se poate face uşor.

Gwynn îi făcu un mic semn lui Marriott care scoase cutia din lemn şi i-o întinse Colonelului. Acesta o deschise şi aruncă o privire spre conţinutul ei. Spre lauda lui, expresia de pe chip nu i se schimbă. În cutie, învelite în hârtie unsă cu ulei, erau câteva urechi fierte, de care atârnau bucăţi sfâşiate de scalp. Recunoscu lobul mare al unei urechi şi forma pătrăţoasă şi cărnoasă a alteia. În plus, în cutie se mai aflau trei nasuri uşor de recunoscut şi câteva bucăţi de carne zbârcită cu care Colonelul nu avusese contact personal vreodată.

— Încercaţi să mă impresionaţi cu mijloacele voastre obişnuite de a rezolva problemele, domnule? Nu mă impresionează câtuşi de puţin; nu mă mai impresionează cu mult înainte de a te naşte dumneata.

Colonelul azvârli cutia pe dulapul cu tăblie de marmură. O ureche căzu pe podea.

Gwynn îşi roti coniacul în pahar.

— Colonele, vă asigur că nu mă aflu aici să vă ameninţ. Dar trebuie să rezolvăm o problemă importantă. Putem vorbi în termeni amiabili? Înţelegem foarte bine că orice om poate cădea pradă tentaţiei. De la partenerii pe care îi apreciem nu cerem decât o răsplată. Asta mi s-a spus să vă transmit.

Nu mai spuse nimic în plus, în vreme ce Colonelul Strălucire părea că vrea să dărâme ceasul de deasupra căminului cu privirea. Gwynn nu-şi făcea prea multe speranţe. De fapt, se aştepta la o răsturnare de situaţie dramatică. Încercă să

surprindă privirea lui Marriott, dar acesta era complet absorbit de tablou.

După câteva minute, Colonelul tuși încet. Gwynn percepu acest gest ca pe o recunoaștere a înfrângerii.

— După calculele noastre, pierderea, la care se adaugă și alte cheltuieli pe care le-a implicat această poveste, se ridică la 110.000 de florini. Trebuie să vă spun că dorim plata în aur, în mai puțin de o săptămână.

După ce se mai uită o dată la ceas, nereușind să-l dărâme cu privirea nici de această dată, colonelul încuviință țeapăn.

— Se rezolvă. Acum ieșiți afară!

▫ ▪ ▫

În timp ce se purta discuția, Marriott își lăsase gândurile să alunece în voie. Muzica ce se auzea de jos, zgomotele din junglă, ceasul și vocea Colonelului și a lui Gwynn, toate îi zgâriau auzul și îl iritau. Își îndreptase atenția spre tablou, atras în special de buchetul de crini care parcă aveau o strălucire proprie, lăsând impresia că plutesc într-un spațiu numai al lor, care nu făcea parte din pânză, ci numai se sprijinea de ea. Albul lor strălucitor îl trimise cu gândul la gâștele arctice care zburaseră cândva pe deasupra capului lui în timp ce stătea culcat în zăpada pufoasă. Într-o clipă nu se mai văzu în hotel, ci acolo, în trecut, unde nu auzea decât gâgâitul gâștelor peste respirația lui sacadată. Soarele de miez de vară încă mai lucea la orizont, în profunzimea nopții, ca un jăratic ce refuza să se stingă. Omătul era roșu, roșu-închis cu umbre negre ondulate, ca o mantie de catifea pe care nu te mai saturi s-o privești, dar udă și prea rece ca să te poți întinde pe ea.

Îi dăduseră o șansă. Nu-l omorâseră în bătaie. Șaizeci de bice, destul cât să rănească, dar nu și să ucidă. Purta o blană pe el și era puternic; ar fi putut să caute adăpost, dar se hotărâse deja să scape de viață, căci niciuna dintre experiențele lui nu-i insuflase plăcerea de a trăi. Singura lui satisfacție era furtul și găsea întotdeauna metode de a lua ceea ce nu-i aparținea.

Satul îl tolerase pentru că niciodată nu luase prea mult și, în plus, le era de folos: un tânăr destul de puternic să lucreze cât doi, fie că era vorba de săpat după cărbuni, de jupuit pielea

căprioarelor sau de tras la foaie și de cărat fierul în forjă. Fusese tolerat până în clipa în care făcuse o prostie urâtă: îndrăznise s-o ia pe ea, pe fiica bardului, cea cu păr de aur și voce de înger, cea pe care toată lumea o iubea și pentru care nimeni nu avea să-l ierte. Preferase să nu le spună că în acel moment al posedării avusese convingerea că era cu adevărat a lui. Știa că nu gândise bine și simțea o dureroasă remușcare pentru că făcuse rău tocmai ființei pe care o dorea mai presus de orice. Se detesta. Dar și așa, întins pe zăpadă, golit de voință, tot își ura neamul pentru că-l alungase. Biciuirea ar fi fost de ajuns; nu ar mai fi repetat greșeala. S-ar fi întors la furtișagurile lui de carne de căprioară și tinichele, ar fi suportat privirile bănuitoare și disprețul celorlalți și nu ar mai fi îndrăznit niciodată s-o privească în ochi.

Dar cine ar fi riscat? Nimeni nu-i luase apărarea. Părinții și frații lui tăcuseră mâlc, de parcă ar fi fost un străin.

Fusese foarte surprins de ușurința cu care se hotărâse să moară. Îi lipsea puterea de a se sinucide – se înțepase cu cuțitul în braț, dar nu reușise să taie suficient de adânc – dar putea lăsa lumea să-i pună capăt zilelor. Asta chiar putea s-o facă.

Numai că lumea avea alte planuri cu el. În noaptea în care îl alungaseră, soarta îi scoase în cale o sanie trasă de câini în mare goană. La început se prefăcuse mort, ținând ochii închiși în timp ce câinii îl adulmecau. Apoi auzi pașii unui om scârțâind pe zăpadă și simți o mână caldă pe gât.

Apoi auzi un hohot de râs și o voce tânără:

— Ai face bine să te ridici sau o să-mi las câinii să te mănânce. Sau poate am să te mănânc chiar eu. Ai destulă carne pe oase și mi-e cam foame.

Marriott izbutise să lase să treacă vreo câteva secunde, apoi renunță la ideea de a se lăsa ucis. Deschise ochii și văzu un băiat cam de vârsta lui, îmbrăcat în piei și blănuri groase, cu o sabie la șold.

În acel moment, din sanie sări un ghemotoc pufos ca un bulgăre de zăpadă. Imediat Marriott se trezi cu un cățeluș care-l lingea energic pe nas.

— Îți fac cunoștință cu Dormath, spuse băiatul zâmbind. Nu

e prea bine crescut, dar asta s-ar putea să-l ajute în lumea necivilizată de aici. Eu sunt Gwynn, am locuit în ultima vreme în Falias, dar acum nu mai locuiesc nicăieri.

Marriott se ridică de jos. Se simțea teribil de obosit, dar încercă să nu o arate. Avea șansa să o ia de la capăt. Văzu cu ochii minții o cale largă și limpede pe care pășea o versiune diferită a lui însuși.

Băiatul acela, pe nume Gwynn, nu-i puse întrebări directe. Îi spuse că haita devenise agitată și, din curiozitate, îi lăsase să-și urmeze nasul. Marriott presupuse că sângele care i se scurgea din tăieturi îi atrăsese pe câini, dar nu scoase nicio vorbă despre biciuire sau despre rănile pe care și le făcuse singur. Nimeni nu trebuia să știe despre vechiul lui fel de a fi.

După acest episod, amintirile îi erau fragmentare. Își amintea că mersese cu sania, încălzindu-se și moțăind în blănurile cu care se acoperise. Își amintea cum îi dăduse Gwynn o sticlă de meteglin distilat din care băuse până la fund, după care spusese tot, apoi i se făcuse rău și vomitase peste marginea saniei. Se părea că nici nu apucase bine să pășească pe calea lui cea nouă, că o și luase razna.

Cu toate acestea, în anii plini de aventuri care au urmat după întâlnirea lui cu Gwynn, era adevărat că sub numele de Marriott acumulase faimă și reputația de cavaler al femeilor. Totuși, femeile îl evitau de parcă ar fi purtat un însemn pe care ele îl vedeau limpede. Visase la fericire, se îndrăgostise de multe ori și fusese de fiecare dată tratat cu indiferență, cu teamă sau dispreț. Începuse să creadă că-și atrăsese singur un blestem asupra sa prin fapta brutală din sat.

Când o văzuse pentru prima oară pe Tareda Mereu, o adorase pe loc, dar depășise acea stare de mult. Neavând posibilitatea să fugă de ea, trebuia să rămână acolo și să devină, noapte de noapte, tot mai profund îndrăgostit de ea. Tareda devenise centrul universului său și singura lui șansă de salvare. Știa că fusese fascinat de iluzia că melodiile pe care le cânta i le dedica numai lui, înțelegea asta și în adâncul sufletului se împăcase cu ideea; în acest timp, o sută de alți oameni, bărbați și femei, în aceeași sală, credeau și ei că li se cânta numai lor și se

împăcaseră cu ideea.

Reușise să se convingă că dacă i-ar fi zâmbit măcar o dată cu adevărat, altundeva decât de pe scenă, vina lui s-ar fi spulberat și ar fi fost iertat de păcate, blestemul ar fi dispărut, iar poarta spre iubire s-ar fi descuiat; ar fi putut chiar s-o facă să îl dorească.

Lăsându-se purtat de fantezii, Marriott se văzu din nou zăcând pe zăpadă, dar în sania care-l găsi era Tareda, îmbrăcată cu o haină albă de nurcă, iar el o luă de mână și ea zâmbi, apoi îl trase aproape.

Inevitabil, femeia căreia cavalerul îi oferea flori împrumuta, de asemenea, chipul Taredei în mintea lui. Se uitase neîncetat la tablou, chiar dacă îl umplea de neliniște, până în clipa în care îl auzi pe Colonelul Strălucire spunându-le să plece.

7

În ceea ce-l privea pe Gwynn, imaginea femeii și a cavalerului îi aminti de sfinxul ghemuit și de vasiliscul solzos. Curiozitatea lui adormită legată de autoarea gravurii începu să se trezească și simți din nou impulsul de a o căuta pe Beth Constanzin.

Oricum, era o perioadă potrivită să încerce. Descoperise că avea acum mai mult timp liber ca oricând în ultimele luni, pentru că, după vizita pe care o făcuse, împreună cu Marriott, Colonelului Strălucire, lucrurile se liniștiseră pe mai toate fronturile. Colonelul trimitea încărcătura pe râu cu punctualitate și toți prizonierii erau tineri, puternici și frumoși. Evantaiul de Corn se bucura de o perioadă de prosperitate și liniște.

Gwynn abordă sistematic sarcina pe care și-o asumase. Îi trecu prin minte că acea clădire trapezoidală din gravură ar putea fi reprezentarea mărită a unui obiect mai mic, ca de pildă un piedestal decorativ din vreo grădină sau un cavou; un soi de încăpere în care aștepta următorul indiciu. Fiind încântat de idee, luă o hartă mare a orașului Ashamoil și o împărți cu o grilă de șaizeci de pătrate cu cerneală roșie, apoi tăie harta de-a lungul liniilor trasate. Copie clădirea sfinxului și merse la o tipografie unde o multiplică în șaizeci de exemplare. Apoi, timp de câteva zile, luă legătura cu șaizeci de indivizi cunoscuți drept buni detectivi. Toți se lăudau că puteau găsi orice lucru pentru care erau plătiți. Gwynn dădu fiecăruia dintre ei câte o copie a desenului, câte un fragment de hartă în care să caute clădirea, plăti jumătate în avans și promise o primă generoasă norocosului desemnat să cerceteze chiar zona ce conținea obiectivul căutat, indiferent ce avea să se dovedească a fi. Apoi aștepta.

O lună mai târziu, Gwynn stătea în pat dezbrăcat și evalua rezultatele eforturilor sale. Își turnă un alt pahar cu vin.

Nimic. Detectivii cei infailibili se întorseseră, cu toții, fără niciun rezultat. De data asta se gândea să-i trimită în căutarea

femeii care avea chipul sfinxului. Dar deja era de părere că jocul era crud și plictisitor. Gwynn se simțea dezamăgit de artistă. Se mustra pentru lipsa lui de rațiune.

Goli paharul și închise ochii. În lipsa vederii, celelalte simțuri i se ascuțiră. Peste zgomotele de pe râu și zarva orașului, Gwynn auzi o voce în camera de dedesubt. Parcă era a unui actor ce repeta un monolog:

— M-am născut om, dar cruzimea și durerea chinuitoare pricinuită de mândria mea rănită m-au făcut să caut alternative de la o vârstă fragedă. Am fost fericit în chip de porc, când un culcuș de gunoi de grajd îmi aducea mai multă plăcere decât un divan de mătase și când o găleată cu lături era echivalentul unei mese cu vin de Burgundia și smochine umplute. După ce am redevenit biped, nu am mai reușit să mă transform în porc, dar am reușit să mă preschimb în capră, condiție care ar fi putut fi satisfăcătoare, dacă nu ar fi fost frumusețea incontestabilă a ochilor mei galbeni, cu pupilele lor orizontale elegante, așa încât, zărindu-mă într-un pârâu, am simțit o dorință care m-a îndurerat. Am găsit refugiu în pământ și în orbire. Voi, cei care vedeți păsări în fiecare zi și râvniți la aripile lor, nu vă gândiți niciodată la fericirea râmei: singura ei dorință este de a se ghiftui cu țărână și această dorință este mereu satisfăcută. Numai voluptatea simțurilor îl determină pe porc să se considere superior nobilei râme... Mă las pradă vagilor amintiri, prietene. Nu trebuie să uiți că te-am prevenit în privința caracatițelor înaripate, care sunt așteptate în orice clipă să apară cu mesajele lor sumbre prin orașele lumii. Ai zărit zborul acestor moluște când ți-ai lipit nasul de geamul ferestrei de la care îi speriai pe trecători cu obrajii tăi supți și cu părul vâlvoi? Ochii tăi de bufniță nu au clipit niciodată. Dar, deși i-ai văzut pe criminal și pe pederast făcându-și semne din cap unul altuia pe stradă, probabil că nu ai mai văzut nimic altceva în neregulă. Caracatițele au o putere extraordinară de a se camufla, chiar dacă nu văd culorile...

Vocea continuă să înșire astfel de nonsensuri, dar Gwynn încetă să le mai asculte. Adulmeca schimbarea anotimpului. Lunile de secetă erau pe sfârșite. Venea vremea ca aerul să se

umezească și să aducă izul de reavăn care anunța venirea musonului.

Își petrecea zilele într-o rutină plăcută. Dormea dimineața până târziu, citea sau pierdea vremea prin cafenele. De cele mai multe ori, după-amiaza îl prindea în Clubul Sportiv Mimosa Tier, împreună cu colegii lui, unde trăgea cu arma, se duela și călărea, după care stătea o oră-două în bar, apoi făcea o baie la Corinthian. Serile și le petrecea tot cu colegii sau într-o societate mai largă, în jurul altor activități indispensabile unei vieți elegante: juca biliard sau cărți, dansa, lua cina, mergea la teatru, se plimba cu singurul scop de a fi văzut și, firește, își cumpăra haine. În ziua aceea își luase trei costume noi. După două ore de ales materialul dintre mostrele întinse dinaintea lui de către croitor – un bărbat pasionat de materialele cu care lucra și al cărui discurs despre țesături, tăietură și culori era absolut cuceritor – Gwynn alesese din paleta de mătăsuri ușoare și grele, de damasc, de crep, de brocarturi care-ți luau ochii, de moltoane, de piele vopsită și de broderii cu fire metalizate. Urmă apoi o altă oră în care discutară modelul după care aveau să fie croite hainele, vestele, pantalonii și cămășile. Noua modă pentru cămăși era simplă, cu guler înalt și răsfrânt și fără dantelă. Iar cravatele de dantelă, după cum îi spusese croitorul, aveau să devină accesorii exclusiv feminine. Dacă domnul nu dorea să fie ridicol, trebuia să poarte mătase simplă.

Gwynn îl socotea pe croitor drept unul dintre cei mai pricepuți oameni.

În timpul nopții, lucra. Cu o oră în urmă se întorsese dintr-o vizită pe care o făcuse cu Jasper cel Precis celor patru tineri care-și doreau să devină operatori și care reușiseră să se îndatoreze teribil față de Ulm. Părinții lor, deși plini de bani, refuzaseră să-i scoată din încurcătură. Cei patru se dovediseră neașteptat de încăpățânați, așa încât Gwynn și Jasper fuseseră nevoiți să depună oarece eforturi ca să-și impună punctul de vedere. În cele din urmă, totuși, reușiseră să-i aducă pe cei patru tineri într-o stare destul de jalnică pentru a-i face pe părinți să-și regrete zgârcenia.

Acum se părea că avea să stea în pat, gol, singur și să bea

vinul pe care plănuise să-l împartă cu Beth Constanzin. Formulat astfel, gândul îl făcu să lase sticla jos. Se strâmbă în întuneric.

Se gândea să se culce când auzi paşi uşori ce se apropiau pe coridor. Recunoscu paşii doamnei Petris de la etajul patru care se opriră în dreptul uşii. Apoi auzi clopoţelul din salon.

Se gândi să se prefacă deja adormit. Era destul de târziu. Oricum, orice chemare din partea doamnei Petris însemna o invitaţie la petrecere. Dintre cei câţiva vecini pe care îi avea, ea era singura cu care avea relaţii sociale. Femeia cunoştea pe toată lumea; dacă în clădire s-ar fi mutat un bloc de piatră, era în stare să-l convingă să participe la dineurile şi seratele ei.

Se ridică din pat, trase un halat pe el şi răspunse la uşă.

— Bună, dragul meu Gwynn!

Doamna Petris îi ajungea până la piept. Zâmbind, lăsă să se vadă dinţii pe care încă îi mai colora cu indigo după moda din tinereţea ei. Cu zeci de ani în urmă fusese dansatoare de revistă. Mai păstra încă ţinuta ţanţoşă de dansatoare şi chipul, deşi ridat ca al unei păsări preistorice şi acoperit cu fard, emana încă o neobosită vivacitate. Purta o rochie lungă neagră, împodobită cu mărgele, veche de vreo cincizeci de ani, iar peste părul scurt şi alb avea o diademă cu pietre de cristal şi pene negre. Mirosea, ca de obicei, a şampanie şi cum întotdeauna vorbea ca o fetişcană entuziastă, Gwynn era de părere că şi asta ţinea tot de moda de pe vremea ei.

— Bună seara, doamnă P., o salută el. Cărui fapt îi datorez plăcerea?

— Cât mă bucur că te-am găsit acasă! Ştiu că n-am de ce să-mi fac griji vreodată că te-aş trezi, bufniţă ce eşti! Sunt jos cu doamna Enoch şi cu alte câteva persoane la o mică şedinţă de spiritism. Ne-ar face mare plăcere dacă ai veni şi tu. Hai, spune că vii! Speram că ai vrea să ne cânţi ceva. Data trecută a fost aşa de stimulant. Ne considerăm tare norocoşi să avem un muzician în imobilul nostru – şi încă unul atât de arătos!

Pe Gwynn îl cam dureau mâinile după bătaia administrată celor patru obrăznicături, dar nu putea prezenta o astfel de scuză.

Nu se putea abține să nu țină puțin la doamna Petris. Bunicile lui fuseseră femei îndârjite, pline de voință, care mânuiau politica și sabia cu ușurința dată de obișnuință. Celelalte bătrâne ale clanului erau tot așa, ori erau vrăjitoare, clarvăzătoare, femei de care era mai bine să te ferești. Toate își puneau puterile în slujba clanului. Ele erau stâlpii societății. Gwynn începuse să creadă că doamna Petris avea o mare putere de caracter dacă reușise să rămână frivolă ca un fluture toată viața.

Odată îi spusese că îi amintea de răposatul ei fiu, care dispăruse într-un accident de navigație. Deseori declara că dorește să aibă în preajmă tineri interesanți. De când îi făcuse să participe la una dintre ședințele ei de spiritism, Gwynn asistase la alte câteva. Vrăjitoarele pe care le invita erau toate niște actrițe de vodevil îngrozitor de bătrâne, dar Gwynn avea parte de conversații plăcute cu alți musafiri, oameni cu care nu i-ar fi făcut plăcere să se întâlnească în mod obișnuit. La asemenea reuniuni, femeile îi depășeau întotdeauna numeric pe bărbați. Dacă s-ar fi născut în țara lui, multe dintre aceste femei ar fi devenit vrăjitoare.

— Bineînțeles, as fi foarte bucuros să vin, îi răspunse el.

— Oh, minunat! țopăi ea fericită și se agăță de brațul lui. Dar te îmbraci, da? Pune ceva sugestiv, care să meargă cu atmosfera mistică. Spiritele sunt îngrozitor de sensibile la astfel de amănunte.

— O să-mi verific garderoba, doamnă P. – deși mă tem că nu prea mă pricep în probleme oculte și nici nu cunosc gusturile vestimentare ale spiritelor.

Doamna Petris chicoti.

— Ești o comoară, dragule! Hai, du-te și găsește ceva printre hainele din șifonier.

Gwynn se scuză și se întoarse în dormitor. Imediat se gândi la o combinație. Nu era chiar atât de nepriceput în simbolismul ezoteric. Curând reveni la ușă îmbrăcat complet în negru și cu haina brodată cu ochi de păun. Își prinsese cravata neagră ca de înmormântare cu o broșă în formă de medalion, un memento mori înfățișând un craniu într-un laț, unul dintre puținele

lucruri pe care le mai păstra din vremurile de tâlhărie.

Doamna Petris izbucni imediat:

— Oh, perfect! Spiritele morților vor fi foarte încântate.

Dădu din cap de multe ori, zâmbind cu dinții ei albăstrui.

— Îți mulțumesc, dragul meu, spuse ea, sprijinindu-și mâna pe mâneca lui. Hai jos, ne așteaptă lumea.

Sprijinindu-se un pic de brațul lui în timp ce traversau coridorul și coborau scările, îl întrebă:

— Te-ai mai gândit la ce am discutat luna trecută?

— Da, m-am gândit foarte serios, așa cum am promis, răspunse el.

— Dar n-ai făcut nimic în acest sens, nu?

— Nu am găsit pe nimeni pentru care să-mi doresc să acționez. Poate sunt eu prea pretențios sau poate că femeile sunt prea pretențioase. De fapt, nimeni nu ar vrea să fie ales de cineva fără pretenții.

— Dragostea e foarte importantă, dragă Gwynn. Avem nevoie de ea.

— Știu, doamnă P.

— Mă bucur că știi. Ca să trăim cum trebuie, avem nevoie de unele certitudini, chiar dacă nu se bazează complet pe adevăr.

Bătrâna scoase un hohot ironic.

— Am să am în vedere sfatul dumitale.

— Sunt sigură că vei găsi femeia potrivită care să-ți fie soție, dragul meu. Există una și pentru tine. Pentru fiecare dintre noi există cineva.

Ajunseră în fața ușii.

— Am invitat două domnișoare în seara asta. Poate vreuna din ele e persoana potrivită. Nu se știe niciodată, nu?

Gwynn fu de acord.

Doamna Petris deschise ușa doar atât cât să-i facă loc să intre și o închise repede. Știa din ședințele trecute că trebuia să fie atentă să nu lase spiritele eterice să scape afară.

Salonul în care intraseră era decorat cu draperii de voal roșu. Lumina venea numai de la lumânările aprinse în candelabre de bronz având forma unor trupuri goale de bărbați și femei cu capetele date pe spate și gura larg deschisă; lumânările stăteau

în gurile lor. Un miros greu de tămâie plutea în aer.

Șase oameni erau așezați în jurul unei mese acoperite cu pânză neagră. Doamna Petris îl prezentă pe Gwynn.

— Baria și Onex Ghiralfi, arătă ea spre două femei elegante ce stăteau alături.

Amândouă zâmbiră și înclinară ușor capul.

— Iar dânsul este Locotenentul Tăiș.

Un bărbat îmbrăcat în uniformă de husar halaciană se ridică și făcu o plecăciune țeapănă.

— Marcon, vărul locotenentului.

Un băiat plăpând de vreo optsprezece ani, care ar fi fost teribil de frumos dacă nu ar fi avut ochi atât de morți, se ridică și imită plecăciunea lui Tăiș.

— Pe doamna Yanein ai cunoscut-o deja, cred.

Femeia masivă, dar cu trăsături frumoase, de vârsta a doua, îmbrăcată cu haine negre de văduvă și cu bijuterii de rubin, zâmbi și dădu din cap.

— Ne-am cunoscut la petrecerea de ziua ta, dragă. A fost destul de curajos încât să danseze cu mine.

Și suficient de prudent să nu facă mai mult de atât, se abținu Gwynn să adauge. Cu un an în urmă, doi conți bogați și bătrâni se duelaseră pentru doamna Yanein. Supraviețuitorul o luase de soție, devenind astfel cel de-al patrulea soț al ei. După o lună, murise de inimă, după câte se spunea, cel puțin de către cei mai diplomați.

După ce doamna Petris îl prezentă și anunță că avea să le cânte la pian, Gwynn făcu o plecăciune.

— Îmi face deosebită plăcere să vă cunosc, iar pe dumneavoastră să vă revăd, doamnă Yanein. Sunt doar un muzician amator, dar mă voi strădui să cânt cât mai bine pentru domniile voastre.

Fața ultimei persoane era ascunsă sub un șal ce-i acoperea capul ca o glugă. Avea dinainte un glob de cristal așezat pe un suport de argint.

Doamna Petris se întoarse către această persoană și spuse:

— Am plăcerea și onoarea de a-ți face cunoștință cu doamna Enoch, care va invoca spiritele pentru noi în seara aceasta.

Gwynn nu mai auzise de ea până atunci. Când femeia își lăsă șalul pe umeri, descoperi cu surprindere că o cunoștea. Era o pribeagă din Ținutul de Aramă. Se mai întâlnise cu ea de câteva ori. Fusese târfă, negustorească de arme, hoață de vite, trișoare la cărți și actriță. Își dădu seama că și ea îl recunoscuse.

Își fixă asupra lui ochii boiți cu negru, cu o expresie amuzată.

— Se spune că melodiile cele mai frumoase sunt ale diavolului. Și așa e, nu crezi, tinere?

Gwynn zâmbi.

— Doamnă, mi s-a spus că muzicienii sunt într-un fel oamenii lui Dumnezeu.

Locotenentul Tăiș îi întrerupse.

— Sper că nu vom vorbi despre lucruri drăcești în seara asta!

Râse puțin forțat.

— Ba cred că deja am făcut-o, spuse doamna Yanein, pipăindu-și gâtul cu privirile ațintite vizibil asupra lui Gwynn.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Yanein, îi ținu isonul Gwynn.

Doamna Yanein râse ceva mai relaxat decât Tăiș, iar doamna Petris o acompanie cu un chicotit.

— Gwynn, dragule, spuse ea agățându-l de mânecă, du-te la pian și cântă-ne ceva. Cântă o uvertură! Mai întâi vorbim cu spiritele, apoi petrecem. Întâi vorbim cu spiritele, apoi vom fi spirituali.

Spunea de fiecare dată gluma asta. Toată lumea zâmbi sau râse, mai puțin tânărul Marcon care nu vedea niciun motiv să fie o prezență agreabilă.

Lângă masă, la perete, drapat și el cu voaluri purpurii, se afla un pian. Gwynn se așeză pe scaunul tapițat din fața pianului.

— Cântă-ne ceva divin, comandă sec doamna Enoch. Nu vrem ca forțele infernului să pătrundă și să-l tulbure pe Locotenentul Tăiș. Cântă-ne ceva potrivit cu misterele sacre.

— Te rog! exclamă Tăiș.

Gwynn începu o sonatină inofensivă în cheie minoră ca să nu-și obosească prea mult mâinile. După ce cântă câteva acorduri, doamna Enoch le ceru celor adunați în jurul mesei să-și dea mâinile și să închidă ochii. Începu să geamă și să tremure,

apoi, cu o tresărire a capului, anunță sosirea primului spirit. Era fiul doamnei Petris, care îi adresă câteva cuvinte liniștitoare mamei lui prin intermediul doamnei Enoch, asigurând-o că se află încă în rai. O întrebă de sănătate și ea îi răspunse că se simte foarte bine.

— Dar tu ești bine? îl întrebă doamna Petris pe fiul ei mort.

Primi un răspuns afirmativ.

Gwynn auzi un zgomot surd, înăbușit repede. Cineva, n-ar fi putut spune exact cine, aproape că izbucnise în râs.

Apoi doamna Enoch aduse în scenă fantoma unui fost tovarăș de arme al lui Tăiș, căruia husarul îi ceru scuze destul de stângaci.

Când se încheie acest episod, doamna Enoch rosti tărăgănat:

— E vreun spirit aici pentru Marcon?

— Nu, spuse băiatul repede. Eu nu vreau să văd pe nimeni.

Doamna Yanein însă voia. Conversația ei dură cel mai mult pentru că dorise să intre în dialog cu toți foștii ei soți. Doamna Enoch își jucă bine rolul, reușind să vorbească pentru fiecare cu glas diferit, în timp ce doamna Yanein, la rândul ei, se dovedi o actriță desăvârșită, exprimându-și iubirea nemăsurată pentru fiecare dintre pretinsele spirite.

După ce își luă rămas bun de la ultimul, de la conte, doamna Enoch începu să geamă. Înțelegând din asta că „spiritele" se retrăgeau, iar ea „își revenea", Gwynn se opri din cântat și se întoarse spre ceilalți.

Doamna Enoch sări din scaun și, cu mâini tremurânde, se apucă de globul de cristal. Se relaxă, trase aer în piept, oftă și începu să-și vină treptat în fire.

— Mi s-a uscat gâtul, spuse ea cu voce răgușită. Să luăm o pauză. Doamnă Petris, haide să bem niște shandy.

— Isobel, adu opt pahare cu shandy, strigă doamna Petris către bucătărie.

Toată lumea se mută pe fotoliile din celălalt capăt al salonului. Gwynn li se alătură. Invitat de zâmbetele celor două domnișoare, Baira și Onex Ghiralfi, se așeză între ele. Cu coada ochiului, o văzu pe doamna Yanein așezându-se lângă locotenentul Tăiș. Marcon stătea retras. Doamna Petris porni să

o întrebe pe doamna Enoch despre viața de dincolo, iar ea, cu viclenia unei actrițe bătrâne, îi dădu răspunsurile pe care dorea să le audă.

— Lumea de dincolo e o lume veselă, doamnă Petris, spuse ea pe un ton ferm. Morții sunt foarte liberi; pot face orice doresc.

— Și se simt vreodată nefericiți?

— Doar atunci când vor să dea existenței lor parfumul vieții; dar nu pot să sufere excesiv și nici pentru multă vreme și, desigur, nu pot muri.

— Spune-mi, te rog, ei știu că sunt morți?

— Nu întotdeauna, spuse doamna Enoch.

Gwynn își concentră întreaga atenție asupra celor două tinere.

Baira îi spuse că se ocupă de matematică, iar Onex de astronomie. El nu-și declară ocupația și nici nu fu întrebat.

Isobel, servitoarea doamnei Petris, aduse băuturile pe o tavă.

Gwynn aștepta să se servească întâi cele două surori, apoi își luă și el un pahar.

— E rândul vostru, domnițelor. Cu cine o să vreți să vorbiți de pe lumea cealaltă, dacă nu sunt indiscret?

— Cu sora noastră, spuseră amândouă odată.

— Am mai avut o soră, spuse Onex.

— Era arhitectă, spuse Baira. A murit într-un accident de șantier.

— Îmi pare rău.

Gwynn se întreba cum de nu-și dădeau seama că doamna Enoch era o șarlatană. Sau poate că-și dădeau seama și veniseră, la fel ca el, doar ca să socializeze.

Onex zâmbi tristă.

— Acum că noi ți-am răspuns, trebuie să ne răspunzi și dumneata, spuse Baira. Cu spiritul cui ai vrea să vorbești?

— A, nu, eu fac parte din decor doar. Nu am de gând să particip.

Onex îl luă de mână. El nu se împotrivi. Îi strecură degetul mare pe sub mânecă și îl mângâie ușor pe încheietură. Îl privi în ochi și, încruntându-se mirată, îi zise:

— De ce nu te grăbești să-ți găsești femeia?

— Pentru că nu am pierdut niciuna în ultima vreme, răspunse el.

Era puțin tensionat și se străduia să o ascundă. Apoi își aminti de speranțele doamnei Petris pentru el. Fără îndoială că le pomenise ceva despre asta celor două surori. Era ceva mai amuzat acum, așa că reuși să se relaxeze.

Onex clătină din cap.

— Citesc o mulțime de lucruri în stele. Poziția lor e ca un limbaj. Sora mea vede chiar mai multe în numere. Tu ce faci aici?

— Cânt la pian, stau de vorbă cu voi, onorez invitația unei vecine, spuse Gwynn detașat.

Ca la o comandă, surorile ridicară câte o sprânceană amândouă odată.

Onex vorbi prima.

— Dimineața, când mă trezesc, mă uit în oglindă și vorbesc cu ea, apoi încerc să-mi dau seama cine am devenit în timpul somnului.

Degetul ei mângâie butonul cămășii în care sclipeau pietricele pătrate.

— Se pare că ții la oglinda ta.

— Dar nu vorbesc cu ea.

— Poate că ar trebui. Sau, cel puțin, ar trebui să te gândești la asta: când o stea se reflectă într-un râu, poți lua apa în căuș și odată cu ea și lumina astfel că vei ține în mâini o parte din steaua însăși. Doar dacă îmi poți explica diferența dintre o stea și lumina ei.

Răspunsul pe care ar fi vrut să-l dea fu amânat de icnetul teatral al doamnei Enoch. Toate privirile se ațintiră asupra ei. Își lăsă paharul să cadă în poala doamnei Petris, se prinse cu mâna de piept, deschise gura larg și căzu cu fața în jos la podea.

Gwynn crezu că asista la un nou spectacol. Dar doamna Petris îngenunche iute și o întoarse pe doamna Enoch cu fața în sus. Atunci se văzu că murise.

— Inima, mormăi doamna Petris. Săraca femeie.

Doamna Yanein se uita la cadavru cu o vagă expresie de aprobare.

— Timpul este singurul prădător care nu face niciun serviciu vieții, nu credeți? spuse Marcon cu glas serios și rece.

Tăiș își drese glasul.

— Nu ar trebui să chemăm pe cineva?

— O, da... ar trebui, spuse doamna Petris.

Tăiș se grăbi să plece, luând-l cu el și pe băiatul cu ochii morți. Doamna Yanein îi urmă.

Surorile se ridicară împreună, își exprimară condoleanțele și părăsiră și ele salonul. Îi aruncară lui Gwynn priviri ciudate în drumul lor spre ieșire, de parcă ar fi împărtășit un secret cu el.

Gwynn rămase singur cu doamna Petris. Când văzu că nu pleacă odată cu ceilalți, bătrâna se repezi spre el, i se prăbuși la piept și izbucni în plâns. El o conduse spre un scaun, apoi o chemă pe Isobel să stea cu ea până ce avea să apară cărăușul. Nedorind ca doamna Petris să se trezească cu nota de plată pentru mutarea cadavrului, îi dădu menajerei bani, neștiind dacă nu cumva Tăiș făcuse și el același gest.

Înainte de a pleca, se uită în jos spre răposata doamnă Enoch. Fusese norocoasă că nu sfârșise în nisip cu ani în urmă, că își făcuse o viață nouă, oricât de ridicolă. Nu se putea abține să nu vadă aluzia la propria lui viață.

Coborî pe terasă.

O briză ducea mirosul de pâine prăjită la vale, acoperind duhoarea de fum de motor și de nămol putred al râului Skamander. Noaptea era blândă.

Aprinse un autodafé. Nu era obosit. Era agitat.

După ce trase câteva fumuri, aruncă țigara în râu. Voia ceva mai festiv. Trecuse ceva vreme de când nu se mai răsfățase. Își privi ceasul de buzunar și văzu că abia trecuse de miezul nopții. Hotărî să treacă pe la Unchiul Vanbutchell. Ocoli spre grajd ca să pună șaua pe cal.

▫ ▪ ▫

Vanbutchell trăia în vechiul Ghetou al Doctorilor de pe malul celălalt. Gwynn călări pe străzile de peste Corozo, coti spre est în Parada Vârtejului și merse aproape doi kilometri, ajungând la capătul unde grupuri de petrecăreți roiau printre terasele din fața cabaretelor, pe sub prelate și umbrele cu ciucuri și dansau

în saloane cu intrări largi din stradă cu nume precum Ore Abandonate și Zvonul Deliciului. Muzica se auzea din dreptul fiecărei uși, toate melodiile ciocnindu-se în stradă ca niște beţivi.

Gwynn trecu prin vârtej fără să se împiedice. Se gândea la trecut. Era vizitat de ultimele amintiri ale oraşului clanului lui din Falias, cu bazaltul lui negru acoperit cu gheaţă şi cu acoperişurile şi domurile pline de zăpadă. Străzile, rareori primitoare, erau pustii; oamenii stăteau înăuntru, în marele salon din adâncul fortăreţei, stând cu sutele pe perne în jurul focurilor albastre aranjate în cercuri concentrice pe podea, gătind, bând şi discutând. Ambasadori, solicitanţi şi animatori treceau prin faţa flăcărilor albastre. Într-o noapte anume, în fiecare lună, la oră târzie, majordomul bătea gongul şi vrăjitoarele se aliniau să rostească profeţii şi blesteme la adresa duşmanilor clanului. Vrăjitoarele povesteau legende în chip de adevăruri, vorbeau despre dansul stelelor ca despre o cheie a cunoaşterii, iar despre vântul de nord spuneau că e un cântec de pe tărâmul morţilor.

Ateismul bine cimentat în societatea anvallică nu afectase niciodată respectul la fel de puternic pentru strămoşi şi puterile lor. Când membrii decedaţi ai unui clan erau văzuţi că-i ajută pe cei vii, familia conducătoare căpăta întotdeauna respect. În anii în care strămoşii păreau să se abţină de la ajutor, cei mari trebuiau să-şi păzească bine spatele.

Se spunea că vrăjitoarele îşi puteau proiecta sufletele din lumea obişnuită în cealaltă şi înapoi. Distanţa şi timpul secaseră credinţa pe care Gwynn o avusese de tânăr în lumea de dincolo, în ţinutul îngheţat şi plin de stele al spiritelor, faţă de care devenise între timp indiferent. Cu toate acestea, nu-şi pierduse credulitatea în întregime. Oricât de falsă ar fi fost doamna Enoch, nu putea nega în întregime spusele lui Onex Ghiralfi. Aproape că îi părea rău că nu-i ceruse să-i spună ce vede ea în stele.

Gwynn urmă calea luminată până ajunse la Podul de Foc, păzit de doi giganţi de alamă, un bărbat şi o femeie cu braţele ridicate în care ţinuseră odată torţe şi pe care erau acum

montate lămpi cu gaz. Intră călare pe pod și se alătură șuvoiului de călăreți, pietoni, trăsuri și calești ce-l traversa. Ajuns dincolo, se îndreptă spre vest, spre Scara Colțului de Fildeș, trecu pe lângă Turnurile Mici și continuă din nou spre vest către Poarta Omphale din zidul ghetoului. Auzi un ceas bătând ora unu. După câteva ocolișuri prin curți și alei întunecate, intră pe strada lui Vanbutchell, îngustă și foarte abruptă, cu case de lemn, fără pavaj. Casa lui Vanbutchell avea garguie de mahon sub streașină și, în curtea din față, un mozaic decorat cu o alegorie alchimică. O lampă cu ulei era aprinsă afară; Gwynn trase de șnurul clopoțelului de lângă ușa din față, dar nu primi niciun răspuns. Sună de mai multe ori fără niciun rezultat. Vanbutchell era ori plecat, ori îmbătat cu vreun elixir de-ale lui. Gwynn renunță și luă în calcul alte opțiuni. Nu era departe de Scara Cocorului. Între locul acela și strada Lumen se întindea principala piață nocturnă a orașului, unde cunoștea câțiva târgoveți. Se îndreptă într-acolo.

După ce coborî Scara Cocorului, o luă pe scurtătura ce traversa Arcada Viorii, unde copitele calului stârniră ecouri profunde și ieși la capătul celălalt în piața de noapte, pe o alee a sticlarilor. Piața era aglomerată și fu obligat să încetinească la pas. Pe când se strecura prin mulțime, își bucura ochii cu priveliștea baloanelor de sticlă topită răsucite la capătul țevilor lungi și umflate ca niște sfere translucide. Făcu la stânga pe o stradă cu giuvaergii, văzu șiruri de evantaie, papuci, mănuși, tacâmuri, instrumente de scris, toate împodobite cu nestemate, ba chiar și acvarii cu broaște țestoase vii cu carapacea decorată cu pietre prețioase. Urmă o alee a croitorilor, apoi una a manichiuriștilor, una a scriitorilor de epistole și traversă apoi un scuar ocupat de meșterii de cuști pentru păsări și insecte. Acești artizani împărțeau spațiul cu un om ce vindea ouă de crocodil pictate și cu două adolescente ce vindeau un băiețel înlăcrimat.

Acest drum îl conduse pe Gwynn în colțul străzii țesătorilor, care se strecura prin piață, ocolind și întorcându-se din drum de multe ori. Pe toată strada și pe deasupra ei, pânzeturi și covoare atârnau pe frânghii și pari, luminate cu lumânări ca să li se vadă culorile și modelul, astfel că strada era ca un cort lung,

multicolor, sau ca pielea lepădată a unui șarpe. Urmă traseul ceva timp, apoi îl părăsi ca să pătrundă într-un mic labirint de alei de la marginea pieței, unde se aflau farmaciștii.

Căută din priviri și găsi o gheretă cu perdea albastră strălucitoare în fața căreia stătea o fetiță ce păși înainte și-l întrebă dacă are de gând să lase calul. El îi răspunse că ar vrea și îi înmână frâiele. Intră în gheretă, din care ieși după scurt timp.

În apropiere se aflau câteva alei ce nu făceau parte din piață. Erau întunecate, dar nu pustii. Pe una dintre ele, Gwynn găsi un prag neocupat și scoase ceea ce cumpărase mai devreme: două fiole cu dop, una însemnată cu un punct de vopsea argintie. Turnă lichidul din ea în cealaltă fiolă pe care, mai apoi, o duse la buze. Sticluța se umplu cu vapori declanșați de reacție. Îi inspiră și se sprijini de ușă.

Fiori fierbinți îi trecură pe șira spinării. Gura și gâtul i se uscară. Trupul îi fu cuprins de dureri de parcă niște mâini uriașe încercau să-i rupă oasele, iar ochii i se păreau umflați și iritați.

După cinci minute de disconfort, senzații mult mai plăcute porniră să-i mângâie trupul.

Curând se simți prea fericit și prea bine dispus ca să mai miște.

Euforia dură mai mult de o oră. Gwynn reuși să deschidă ochii și să iasă de pe alee ametit, cuprins încă de o stare extremă de bună dispoziție. Puse un bacșiș generos în mâna fetiței și urcă în șa.

În starea aceea de beție, Gwynn se îndepărtă cu mintea plină de gânduri șăgalnice.

— E ceva cu stelele astea, ce crezi? îi spuse el calului.

— Ce stele? spuse calul, arătând cu capul spre ceața galbenă de deasupra. Stelele se află într-o stare de existență și nonexistență, după cum le poți vedea sau nu. Eu nu le pot vedea; deci nu există. Nicio stea.

— Greșești, calule. Stelele sunt acolo.

— Ai multă credință, spuse calul. Crezi că o să fie lumină mâine?

— Am s-o caut pe domnița aceea în seara asta, spuse Gwynn. Imaginea femeii ce-mi tot scapă printre degete.

Îi venise o idee, simplă și puternică precum cercul perfect. Avea să se întoarcă pe strada țesătorilor și avea s-o urmeze până la capăt, iar prin asociere magică strada avea să devină un fir gnostic ce avea să-l conducă spre lucrul dorit; spre ceea ce văzuse pe chipul sfinxului, cu tot cu ghicitoarea lui. Era conștient de faptul că rolul lumii era de a le impune oamenilor sarcini dificile sau absurde, nu invers; dar nu vedea niciun motiv ca aceasta să fie o regulă, mai ales în epoca aceea în care oamenii își demonstrau capacitatea de a conduce lumea.

— Mă aflu probabil încă sub efect, spuse el.

— Așa e, spuse calul.

— Această aventură va testa natura lumii.

— Vezi c-ai trecut de stradă, curajosule.

— Ușurel, căluțule, ajungem și acolo.

Gwynn merse până ce strada țesătorilor se intersectă din nou cu direcția lui și intră în tunelul de pânzeturi, simțindu-se voios și stăpân pe sine.

În timp ce urma strada, drogul din organism îi facilita un anumit tip de plăcere: vraja nocturnă sau strălucirea în care inima căutând misterul și ochiul iubind obscuritatea se împotrivesc instinctului de supraviețuire care-și dorește să vadă limpede. În conflict cu dorința lui de a schimba lumea după chef apăru o altă dorință, complet opusă: cea de a fi vrăjit, prelucrat, alterat de ceva mai puternic decât el. De a fi corodat? Infectat? Alimentat? Era o dorință pe care nu o putea numi.

Tunelul pitoresc se strecura înainte și înapoi, în sus și-n jos. Gwynn mergea pe cal, privind fiecare model țesut ca pe un lacăt așteptându-și cheia, fiecare umbră ca pe inversul unei suprafețe îndreptate spre o lumină clandestină, fiecare chip ca pe un container nu doar pentru o singură ființă, ci pentru mai multe, amestecându-se mereu între ele.

Nu s-ar fi putut ca ea să fie acolo, într-unul dintre pachetele de personaje? Și-o imagină ca pe o carte de joc, Regina de Probleme.

Sfinxul, gândi el, era cu siguranță cea mai sofisticată dintre fiarele fabuloase. Nu ucidea ca să-și astâmpere foamea sau furia, ci o făcea judicios, distrugându-i pe proștii care nu reușeau să-i

facă pe plac. Pentru că vorbea cu victimele sale, părea că încearcă să scape de singurătate – pentru că era sortit unei singurătăți eterne, neavând el însuși egal – o trăsătură care sugera că, de vreme ce monstrul poseda tot atâta putere de autocunoaștere câtă oferea drept premiu pentru dezlegarea ghicitorilor, asemenea cunoaștere nu era suficientă pentru a îndepărta plictisul. Ar fi putut fi considerat însemnul heraldic al vorbăreților. În ceea ce-l privea pe vasilisc, Gwynn nu era sigur că ar avea alt scop în afară de a fi o amenințare, o rudă de mahala a nobilului dragon, ce putea fi admirată și temută pentru scurt timp, apoi exterminată fără niciun regret.

În clipa aceea, ceva îi intră în ochi. Clipind, Gwynn îndepărtă corpul străin. Era un fir lung de păr. Un fir de păr roșcat ce aducea aminte de vin, de sânge și de soarele nepieritor al miezului de noapte. Avea, în plus, o nuanță deosebită de roșu. Firul fusese prins într-o țesătură grea de brocart. Gwynn îl trase ușor afară și îl privi la lumina celei mai apropiate lămpi. Luminat de flacăra pâlpâitoare, firul lucea sticlos. Un roșu vulcanic, un roșu curajos. Un roșu regal, zăcând gol în palma lui stângă, o linie strălucitoare.

Un zâmbet de încântare uluită și cu totul inocentă trecu peste chipul lui Gwynn fără să se gândească fără să-și dea seama. Apoi intră în vorbă cu proprietarul locului unde atârna brocartul, îi arătă firul de păr și-l întrebă dacă cunoaște persoana căruia îi aparținea acesta. Omul îl privi pe Gwynn de parcă ar fi fost nebun, spuse că nu știa nimic, dar mai spuse că, dacă avea să treacă pe la femeia care stătea la colțul dintre strada țesătorilor și cea a scribilor și dacă avea să-i plătească de două ori mai mult decât avea să-i ceară ea, poate că avea să-l lumineze asupra subiectului.

Gwynn răsuci firul de păr pe degetul arătător și trase mănușa peste el ca să-l protejeze. Dar nu se îndreptă direct spre aleea scribilor. Ar fi însemnat, după părerea lui, să se miște prea repede. Dorea să întârzie momentul descoperirii, să-l întindă și să vadă ce iese din asta, înainte de a trece la etapa următoare.

Ocoli o alee îngustă cu turnători de plumb, ajungând astfel la marginea pieței. Peste stradă era un bar pe care-l știa, un loc

numit Răscrucea. Lăsându-și calul priponit sub privirile ușierului, intră și ceru o bere. Barul era aglomerat și ocupă ultimul loc la o masă la care mai stăteau alți trei indivizi. De parcă ar fi fost invizibil pentru ei, își scoase mănușa și continuă să privească firul de păr înfășurat pe deget în vreme ce sorbea din băutură. Încerca să-și dea seama ce însemna descoperirea lui, dar gradul de efort cognitiv necesar pentru asta îi forța mintea, care, în starea pe care o avea, era incapabilă să dea un răspuns. Gândurile lui se comportau ca niște lichide foarte volatile.

Fu surprins când cel de alături îi vorbi:

— Dacă nu te superi, parcă ai fi un poet nebun.

Glasul bărbatului era aspru și uscat; avea fața ascuțită, pe jumătate îngropată într-un fular. Avea dinainte un pahar cu whisky.

Gwynn îi aruncă o privire măsurată, apoi clătină din cap.

— Nu. Sunt ca și tine.

— Mi-am închipuit eu, spuse omul. Altfel, nu aș fi avut motiv să comentez aspectul tău. Care va să zică, ce e cu firul acela?

— Un favor. Un cadou.

— Primești deseori cadouri?

— Nu.

— Mi-am dat seama și de asta, spuse omul pe un ton satisfăcut. Deci e o zi norocoasă pentru tine.

— Aparent.

— Mda, ei, într-o zi, cu ani în urmă, stăteam undeva în preajma mării, răsucind un pahar cum fac acum cu ăsta, spuse bărbatul. Gândurile mi-au fost întrerupte de o umbră uriașă care a traversat strada. Am ridicat ochii să văd despre ce era vorba. Era o navă, un vapor, cel mai mare pe care-l văzusem până atunci. Făcut pentru a traversa oceane. În clipa în care l-am văzut, viața mi s-a schimbat. Am aflat despre tot ce-mi lipsea într-o singură clipă. Am știut că era acolo pentru mine. Trebuia să urc la bord. Nu mă întreba de unde am știut asta. Uneori înțelegi pur și simplu astfel de lucruri. Dar am rămas pe loc. Eram prea plin de ură la vremea aceea, înțelegi? Uram chiar și nava aceea. Așa că am blestemat-o, i-am blestemat umbra și

căpitanul și toate sufletele de la bord. Uneori am senzația că mă mai aflu încă acolo, privind în sus la ea, înjurând-o ca un prost ce am fost. Dar dacă aș găsi un fir de păr roșu ca acela pe care-l ții în mână, aș crede că am găsit o cale de a mă urca la bord. Știi de ce? Numele ei era Roșcata. Aș fi știut că e un semn. Uneori, asta e tot ce are nevoie un om, un semn, ca să capete curaj. Cred că aș fi fost deja prințul ținutului meu dacă aș fi găsit un astfel de fir ca acela cu care te joci pe deget. Mda, aș fi fost un om cu importanță.

Bărbatul din fața lui îi zâmbi amar. Era mai tânăr și era îmbrăcat din cap până în picioare în catifea neagră.

— Domnilor, eu sunt un cântăreț. Curios lucru, am visat odată că am găsit o coardă roșie de lăută, o strună destul de asemănătoare cu un fir de păr, dacă tot veni vorba. Am încordat-o pe lăuta mea și, în vis, am cântat melodii nemaiauzite pe pământ. Dar când m-am trezit nu mi le-am putut aminti. Vă pot spune doar că era muzica unei vieți trăite curajos și îndrăzneț și frumos, muzica unui suflet vrăjit. A sufletului meu. De atunci mă chinuiesc să găsesc muzica aceea. Nu am reușit. Dar acum încep să cred că ai în mână firul geniului meu. Ție nu-ți folosește la nimic domnule și de aceea îți cer să mi-l dai mie. Haide, îmi dau seama după degete că știi să cânți la un instrument. Trebuie să-ți dai seama ce am suferit.

Bărbia începu să-i tremure și păru gata să izbucnească în plâns.

Apoi, al treilea bărbat, bătrân și uscat ca moartea, rosti:

— Îți pot povesti totul despre un minotaur. Acest monstru s-a născut în vechiul oraș negru al vânătorilor de fildeș. Părea un loc sălbatic, dar simplu, unde te temeai să nu fi ucis pentru un dinte de aur, ceea ce era destul de rău; dar răutatea orașului nu era simplă. Existau smochini și chiparoși care-și scuturau violent frunzele noaptea, fără nicio adiere de vânt; iar craniile maimuțelor erau găsite dimineața atârnate de crengi. Copiii dispăreau din odăi încuiate și fără ferestre. Toate familiile pierduseră în felul ăsta unul sau doi la fiecare generație. Iar supraviețuitorii erau cu toții oameni răi. Nimeni nu vorbea niciodată cu minotaurul decât ca să-și bată joc de el. Nimeni

nu-l atingea decât atunci când îl băteau cu bâtele. Când făcu zece ani, fugi din oraș. Nimeni nu-i spusese că exista vreun loc mai bun în lumea largă, dar uneori adulmecase mirosuri ciudate, minunate, aduse de vânt și urmărise drumul soarelui pe cer, cu dorința de a-l urma dincolo de orizont. Fuga nu-i aduse alinare. Dimpotrivă, suferi afront după afront, suferi dureri vechi și noi: singurătatea chinuitoare, boala, privațiunile, ghinionul cu femeile, luptele de tauri din satele sărace care nu-și puteau permite un taur adevărat, închisoarea. Viața îl înfuriase, îl îngrozise și îl uluise. Nu primise niciodată un nume. După mult timp, găsise de lucru la un gropar, un om crud care-l biciuia de dimineață până seara. După câteva săptămâni, minotaurul zdrobi țeasta groparului cu o lopată. Potera l-a prins și a încercat să-l spânzure, dar în loc să-și rupă gâtul, rupse frânghia. Atacând cu coarnele, reuși să scape și fugi singur în munți. În sfârșit, făcuse ceva pentru care oamenii – sau cel puțin unii dintre ei – îl respectau. O bandă de tâlhari îl primi în sânul ei. Oamenii aceia îi dădură un nume: „Tăuraș". Partea lui omenească nu-i atrăgea în mod deosebit, dar le plăcea taurul din el. Ucise mulți oameni. Jefui, arse, pradă și făcu tot ce făceau bandiții. Învăță să meargă fără a fi gârbovit, în ciuda capului greu; învăță să meargă țanțoș. Ca să-și satisfacă plăcerile, uneori alegea femei, alteori vaci. Dorințele lui erau confuze. Avea o dragoste instinctivă și pură pentru anumite lucruri – pentru fân, pentru luna plină, pentru chitară – dar lucrurile acelea nu aveau să-i schimbe soarta. Într-un an izbucni războiul. Minotaurul se înrolă. Firește că inima nu-i era mânată de patriotism, își spuse doar că avea să facă aceleași lucruri ca și până atunci și, în plus, să primească o soldă pentru asta. Astfel ajunse, în sfârșit, în mediul lui. Așa corcitură cum era, mai mult sau mai puțin om, dar era un soldat înnăscut. Gloanțele nu-l atingeau, de parcă ar fi fost apărat prin vrăji. Tovarășii lui de arme ajunseră curând să-l prețuiască. Pentru ei însemna noroc. Îi învățară graiul mugit și semnele simple cu care-l completa. Avansă ca un vultur ce se ridică la cer. Avu victorii și căpătă medalii. Deveni un erou. Femeile i se puneau la dispoziție și uită de vaci. Fu făcut general. Se vorbea chiar de căsătoria lui cu o prințesă de sânge

regal. Oricum, avea pregătit un loc splendid în lumea asta. Sau cel puțin așa crezuse. Din nefericire, dușmanul câștigă războiul. Oamenii erau supărați și aveau nevoie de un țap ispășitor. Minotaurul fu închis în turn. Soldați din propria lui armată îl duseră într-o curte și, cu cleștii, îi smulseră epoleții, apoi testiculele. Îl legară la ochi, îl aruncară într-o căruță, îl duseră într-un labirint și-l lăsară acolo. Nenorociții îl încuiară. Îl hrăneau cu mere putrede și cu ceapă, pe care le aruncau prin tuneluri lungi prea înalte ca să se cațere pe ele. După asta, toată viața lui fu doar o repetiție dezastruoasă de beznă, tuneluri, ură față de el însuși și față de lume, ziduri lovite cu capul și copite alunecând pe bălegar. Uneori, minotaurul visa la un fir roșu care să-l conducă spre ieșire. Dar chiar dacă ar fi existat un asemenea fir, n-ar fi fost capabil să-l găsească în întuneric. Dar acesta e doar începutul poveștii, se grăbi bătrânul să precizeze. Motivul pentru care gloanțele nu-l puteau atinge pe minotaur era acela că el nu exista. Era doar protagonistul unui vis. Visătorul era un om aruncat singur în închisoare. Omul acela nu știa ce crimă făcuse și nici care era sentința. Nu avusese loc niciun proces. Singurele deschizături din celulă erau o fereastră, prea înaltă ca să vadă prin ea și un canal în podea. După prima lună de închisoare, când fusese sigur că avea să înnebunească, i se strecură o foaie de hârtie în celulă odată cu mâncarea, împreună cu un toc, peniță și cerneală. Numără foile. Erau exact o sută. Pentru un moment se simți mai bine; dar momentul acela dură puțin. Apoi se simți mai neliniștit decât oricând. Știa că trebuia să descifreze misterul foilor de hârtie. Orice semn de bunătate din partea celor ce-l țineau întemnițat trebuia să aibă un scop. Și îi era imposibil să nu spere și la altceva, la ceva nebunesc: că i se dăduse ocazia să se salveze dacă avea să scrie ceea ce trebuia. Ar fi putut scrie o confesiune, lăsând un spațiu liber pentru ca altcineva să treacă numele crimei pe care o făcuse; sau ar fi putut scrie o negare, o pledoarie abjectă, un alibi plauzibil, sau o lucrare furioasă care să-i demonstreze curajul și, astfel, dreptul de a trăi; sau ar fi putut încerca să scrie ceva atât de profund sau de frumos sau de isteț, încât să fie considerat demn de a trăi în libertate. Trebuia să fie foarte norocos, și-a spus el. Nu fusese

niciodată bun la jocurile de noroc. Apoi îi trecu prin minte că hârtia ar putea fi un instrument de tortură. Putea presupune că a doua zi era posibil să moară sau să înnebunească și că ar fi trebuit să se folosească de ocazie să scrie furios pe toate foile, imediat, să încerce combinația salvatoare a salvării sau cel puțin să lase ceva din el în urmă, ceva ce putea fi pus deoparte și găsit mai târziu. Pe de altă parte, putea presupune că avea să fie întemnițat ani de zile în singurătate, sau poate că zeci de ani, caz în care ar trebui să folosească atent hârtia, câte puțin în fiecare zi și să mediteze îndelung la ceea ce avea să scrie, pentru a-și ocupa mintea și astfel să oprească tăvălugul nebuniei. Nu era de neconceput ca, după destulă răbdare, să mai primească hârtie sau un alt divertisment. Dar trebuia să se hotărască ce avea să facă și să rămână la hotărârea lui și a doua zi și a treia și în toate zilele de după aceea. Fiecare zi, problema a ce și cât de mult să scrie avea să fie o problemă de viață și de moarte, de nebunie și sănătate mintală. Adevărat, se putea gândi la torturi mai dureroase și mai vătămătoare; dar nu era în situația în care să se bucure de nimic. Toată ziua zăcu buștean, incapabil să ridice tocul sau să facă altceva. Se bucură de venirea nopții ca un copil obosit. Încercă să-și spună că fiecare muritor suporta zilnic multe restricții și că, de fapt, întotdeauna fusese neștiutor, confuz și indiferent față de alți oameni și neajutorat dinaintea trucurilor sorții și că, de aceea, situația lui era oarecum diferită de viața de dinaintea închisorii. Dar propriile-i sofisme nu-l impresionau nici pe el însuși. În noaptea aceea a avut el cel mai lung și mai neplăcut vis despre minotaur, un vis care a durat mult mai mult decât orele somnului său. A trăit viața minotaurului, zi cu zi, timp de zeci de ani, până ce lumina i-a deschis ochii. „O, Minotaur!" a gemut el, ștergându-și lacrimile de pe chip. „Țeasta ta grea se apleacă asemenea narcisei de pe marginea cascadei. Rana dintre coapsele tale s-a infectat. Pentru un număr de ani egal cu revoluția celei de-a șasea planete în jurul soarelui, nu ai auzit altceva decât propria ta lamentație. Nu ți-a trecut prin minte să te folosești de coarnele tale ca să-ți deschizi arterele coapsei și să-ți sfârșești viața, ceea ce dovedește că, până la urmă, ești mai mult o fiară decât un om. Cea mai

mare deosebire dintre o ființă gânditoare și o brută este aceea că prima este capabilă de sinucidere, în vreme ce animalul nu. Câtă vreme m-am identificat cu tine, nu m-am gândit să mă ucid și a trebuit să sufăr până în zori. Presupun că trezirea mea te-a ucis. Pentru Dumnezeu, am ispășit o pedeapsă destul de lungă pentru orice crimă! De vreme ce am stat în temniță atât de mult și am suferit atât de tare și am devenit atât de nebun, ar trebui să fiu eliberat în clipa aceasta! Într-adevăr, consider că ar trebui să primesc o răsplată!" Pe măsură ce trecu, în timpul discursului său, de la limbajul visului la cel al trezirii, deveni din ce în ce mai indignat pentru că știa cât de penibil sună. Dorința lui cea mai mare era să fie tratat cu dreptate, dar nu cunoștea niciun motiv pentru care să fie tratat altfel decât ceilalți oameni. Visul minotaurului îl bântui toată ziua, stând în urma gândurilor lui ca un câine care stă în urma călătorului pe drumurile pustii. Nu se putea gândi la altceva. La căderea nopții se întinse în pat și se acuză de faptul că pierduse ziua rememorând fără niciun câștig aceleași imagini. Își închipui bezna așteptând nerăbdătoare în timpul crepusculului indigo în lumea din afara temniței, dornică să sfâșie rămășițele zilei. Aștepta cu încordare noaptea. Dar când închise ochii, se descoperi înăuntrul unui vis la fel de fermecător precum cel al minotaurului. De această dată era o pasăre verde împrietenită cu o prințesă care fugise din castelul ei și luase calea mării cu o corabie, iar pasărea verde călători cu ea și îi împărtăși aventurile. La capătul visului, prințesa se transformă într-o pasăre roșie și zbură alături de cea verde spre stelele cerului de vară. Și acest vis se întinse pe o durată de mai mulți ani. De parcă mintea lui ar fi creat timp. Chiar dacă ar fi fost executat în dimineața următoare, trăise deja mai mult decât orice om, chiar dacă pe jumătate într-un trup și un spirit de pe altă lume. Răspunsul la dificila întrebare ce să facă cu foile de hârtie îi deveni limpede. Își spuse: „Îmi țin temnicerii sub dispreț. Nu mă interesează nici ei, nici lumea lor. Mă lepăd de orele de trezie din această închisoare. Al meu e numai somnul și mărturisesc numai pentru evenimentele din vis. Am să folosesc câtă hârtie am să consider. Orice joc ar juca temnicerii mei, nu îi cunosc regulile; de aceea, nici nu-l pot juca, nici nu vreau să

încerc.” Se așeză, luă o foaie de hârtie și așternu cât de multe își mai amintea din cele două vise lungi. De vreme ce nu dorea să comunice cu cei care îl țineau închis, nici măcar accidental, când termină de scris rupse hârtiile și le aruncă în canal. Deja se simțea curajos, de parcă ar fi lucrat pe ascuns pentru o cauză vitală. Zilele trecură. Visă în fiecare noapte și visele extraordinare continuară ani de zile. Unele vieți pe care le trăi fură bune, altele rele. Jucă rolul eroului, al nemernicului, al victimei, al amantului, al trădătorului și al paiaței. Care îi fusese crima și cum ar fi putut evita pedeapsa erau probleme care încetaseră să-l mai intereseze. Erau pur teoretice. Prizonierul aproape că încetase să mai existe. Viețile lui nocturne îl copleșeau. Exista doar când închidea ochii. Când termină hârtia se bucură, pentru că ea aparținea vechii lui vieți pe care o disprețuia. Prima noapte după terminarea hârtiei trecu și avu un vis de durată normală. Se visă în celulă unde primi vizita unui bărbat jovial care îi spuse că tot chinul fusese un test, unul la care se supusese voluntar și pentru care fusese plătit generos. Când se trezi se simți rău, iar mâna dreaptă îl durea. Văzu că degetele îi fuseseră tăiate. Mâna era bine bandajată. Își primise hrana și un teanc nou de hârtie. Se întrebă dacă tăierea degetelor fusese o pedeapsă cruntă sau blândă. Curând, cu rușine și dezgust, își dădu seama că începuse să gândească la fel ca vechiul lui sine. Răpindu-i o parte din trup, temnicerii reușiseră să-i atragă atenția. Jură să-și continue viața onirică. Dar nu era în stare să se creadă. Era prea zguduit de mutilarea mâinii și, oricât. Demult încercă, nu reuși să-și recapete indiferența. În fiecare noapte după aceea, visă că se afla în celulă, singur, exact ca în timpul zilei, în cele mai mici detalii, până și cel al degetelor lipsă. Normal, înnebuni. Într-o zi, în nebunia lui, făcu un gest grotesc. Își afundă mâna stângă în canal, pentru că mirosul mizeriei din el începuse să-l intereseze. Nu găsi acolo decât apă murdară. De-ar fi găsit un fir roșu, domnilor! Un lung fir roșu cu o cheie legată la capăt, o cheie care zăcuse tot timpul în ape necunoscute, în mări de dincolo de canale, așteptând doar să fie pescuită și trasă afară. Ar fi putut strecura cheia pe sub ușă și cei pe care îi numea

temnicerii lui ar fi avut în sfârșit mijloacele să-l elibereze!

Terminând povestea, bătrânul se prăbuși peste masă și izbucni în plâns.

— Am încercat! se smiorcăi el. Am încercat atât de mult! Am făcut totul.

Îi aruncă lui Gwynn o privire în care se aduna furia.

— Ce drept ai tu, nemernicule, să păstrezi acel fir divin?

— Are dreptate, spuse bărbatul cu fular. Cred că firul acela valorează ceva. Mai mult pentru noi decât pentru tine, străine.

— Să jucăm pentru el, propuse tânărul cu haine de catifea și pocni cu palma pe masă. Ce-ți place să joci, domnule? Poker, zaruri?

Gwynn se ridică. Își satisfăcuse curiozitatea. Dacă timpul se putea coace, atunci putea să și putrezească, iar un moment prelungit se strica rău de tot.

Dintr-o pungă de la centura cu pistoale scoase un butoiaș de rezervă încărcat pe care-l păstra de obicei la îndemână. Scoase trei gloanțe și le puse pe masă.

— Dacă povara vă e prea grea, există o soluție, spuse el. Dacă am fi fost într-un loc mai puțin public, aș fi putut face mai multe pentru voi. Dar așa... ridică el din umeri. Asta e tot ce pot să fac.

— Ai un caracter josnic, spuse cu răceală tânărul. E limpede că ai trișat. Tot ce câștigi, vei pierde.

Bărbatul cu fular pufni.

— Mare chestie, puștiule. Asta pățește toată lumea mai devreme sau mai târziu.

— Eu pot mai multe! strigă bătrânul cu privire sălbatică și bolnăvicioasă. În tinerețe am fost un păpușar, am avut o fiică, un înger de fetiță, dar a murit de febră, pentru că era un copil de aur și era prea bună pentru lumea asta. Ca să mă consolez, am făcut o marionetă perfectă, un copil de porțelan, lemn sculptat și mătase ca umplutură. Am făcut trupul și am așteptat un suflet. Cu multele fire legate de articulațiile ei, o puteam face să imite viața. Dar dacă aș fi găsit un fir roșu, dacă zeii mi-ar fi dat un fir roșu să-l pun pe locul inimii ei...

Gwynn ieși afară, auzind vocea bătrânului topindu-se în

vacarmul general.

— Timpul, domnilor, murmură el.

Urcă pe calul care nechează puternic și se îndreptă din nou spre aleea țesătorilor.

▫ ▪ ▫

O femeie stătea, într-adevăr, la colțul cu aleea scribilor; era bătrână și urâtă, cu capul chel asemenea unui dovleac.

— Stimată mătușică, i se adresă Gwynn de pe cal. Mi s-a spus că-mi poți vinde răspunsul la o întrebare. De la cine vine asta?

Se aplecă în șa, își scoase mănușa și întinse mâna ca să-i arate firul de păr înfășurat în jurul degetului.

Știa că se comportă irațional, dar acum asta nu conta. Poate că se afla încă pe alee, drogat și visând; poate că exista magie pe lume și el era vrăjit după cum se distrase dorindu-și; poate că-și pierduse mințile. Adevărul nu-l interesa. Avea în sfârșit o pistă și urma să hotărască ceea ce credea după ce va fi găsit ceea ce căuta.

— Cincizeci de florini, spuse bătrâna.

El numără o sută și îi dădu.

— Și firul de păr, spuse ea.

El îl desfășură și i-l întinse. Ea îl apucă între degete de un capăt. El îi dădu drumul.

Bătrâna îl răsuci într-o biluță. Suflă asupra lui, scuipă, îl adulmecă; apoi îl vârî în gură, îl mestecă și îl scoase încet afară.

— Un gust rar, mormăi ea cu bărbia în piept. Sunt urme. Culcușul de pe scară.

Bătrâna ridică privirea.

— Ai să-ți găsești obiectul dorinței pe Scara Cocorului.

— Imposibil, spuse sec Gwynn.

Căutase cu minuțiozitate pe scară în prima campanie de căutare a lui Beth Constanzin și cunoștea fiecare clădire.

— Du-te și vezi. Sau nu te duce, cum vrei, ridică ea din umeri. Nu uita asta. N-am ce face cu el.

Îi întinse firul de păr lucind de salivă. Gwynn scoase sabia și culese cu vârful ei firul.

— Dacă te înșeli, am să mă întorc după bani, babornițo.

Vrăjitoarea râse ca o fetiță.

După ce șterse firul roșu și-l înfășură din nou pe deget, Gwynn își puse deoparte îndoielile și se întoarse la Scara Cocorului. Îi trecu prin minte că poate vrăjitoarea nu vorbise despre o clădire, ci se referise la faptul că ar putea să o întâlnească pe artista cu părul roșu în persoană.

Descălecă și își duse bidiviul de căpăstru pe panta abruptă. Nu întâlni pe nimeni. Coborî din nou. Calul dădea semne de nerăbdare, deși nu comentă în niciun fel.

Gwynn încercă să-și adune gândurile.

Să nimerească în momentul potrivit, își spuse el, era ca și cum ar fi urmărit intersectarea precisă a două fire de urzeală. Era mulțumit de metaforă. Îi trecu prin minte că zăbovise poate prea mult la Răscruce și că ajunsese prea târziu. Zâmbi amar în timp ce admira oarecum absurditatea situației, de parcă ar fi fost spectator și protagonist în același timp.

Ce ar fi fost mai absurd, să continue sau să renunțe? La început alese a doua variantă, își smulse mănușa, desfăcu firul de pe deget și îl aruncă fără să se uite unde a căzut. Își propuse să se ducă acasă și să-și șteargă din memorie întreaga noapte ca pe o halucinație. Dar, rezolvând această problemă în minte, se trezi urcând din nou scara, trăgând după el de căpăstru calul, care lăsase capul în jos într-o atitudine de resemnare.

Și, când ajunse aproape în vârf, văzu forma de lumină. Un patrulater cu două laturi aplecate.

I se tăie respirația. Trapezul era format între fereastra din podul unei case și un coș de fum înalt de trei etaje prins în coliere de metal care trecea peste fereastră, ascunzând-o. La început, văzuse numai cele două ferestre obișnuite de alături. Doar acum, când fereastra era luminată, se vedea trapezul. Gwynn vedea de jos partea de sus a unui perete acoperit cu imagini neînrămate. Nu putea fi o coincidență. Trebuia să fie atelierul ei.

Cugetând dacă asta fusese cu adevărat lucrarea unei forțe supranaturale, Gwynn lăsă ideea să se sedimenteze și descoperi că nu-i plăcea prea mult. Puse descoperirea casei în dosarul metafizic, cel pe care îl numise „noroc chior”.

Apoi, pentru că nu putea să se prezinte la ușa ei cu mâna

goală, se repezi înapoi în piață, cumpără un cadou și se întoarse la casa de lângă scară. Pe drum, se gândi la semnificația relației dintre clădirea din gravură și fereastra casei. Spațiul ferestrei putea fi considerat reversul unui solid, tot așa cum placa de gravură era reversul tipăriturii: reversul era originalul. Poate că acesta fusese un indiciu subtil pe care nu-l înțelesese și care, oricum, fusese afectat de starea de iluminare.

Lumina era încă aprinsă când ajunse înapoi. O portiță laterală fără lacăt îl conduse pe o cărare terminată într-o curte cu piatră și un măr sălbatic. Trei paliere de trepte de fier se ridicau pe zidul casei. Lăsându-și calul priponit de copac, Gwynn urcă până la ultimul palier unde se trezi dinaintea unei uși albe. Pe arhitravă exista o plăcuță de alamă decorată cu arabescuri elaborate: „BETHIZE CONSTANZIN, GRAVOR". Gwynn ridică mâna să bată, apoi avu un moment de ezitare. Își imagină că sfinxul din gravură ar fi fost imaginea fidelă a creatorului său, dar imaginația își terminase rolul și, dacă mai avea să continue, avea să dea cunoașterea pe mister. Era posibil să fie, până la urmă, dezamăgit, sau poate că ea avea să fie cea dezamăgită.

Fără risc, nici un câștig, ridică el din umeri. Bătu la ușă.

8

Femeia cu degete pătate cu cerneală răspunse ieșind în prag. Recunoscu de îndată haina cu pene de păun și pe cel care o purta, care se aplecase de mijloc, foarte curtenitor, apoi se îndreptase cu zâmbetul unui răufăcător.

În ceea ce-l privea, văzuse mai mult decât se așteptase: o femeie la fel de înaltă ca el, bine făcută, expresia grației musculoase. Pielea ei avea o tentă aurie întunecată, netedă precum chihlimbarul lustruit, cu părul în nuanța de acum cunoscută de roșu, strâns într-un coc deasupra unui chip cu expresia subtilă a unui sfinx. Ochii ei, pentru care nu hotărâse nicio culoare, oscilând între topaz, verde sau chiar roșu pentru a se potrivi cu părul, se dovedeau a fi de un negru intens. Dacă ochii ei erau ferestre, atunci ele dădeau spre un loc lipsit de lumină.

Purta o jachetă măslinie având ca model păsări galbene și un pantalon de pijama cafeniu. Avea picioarele goale și Gwynn îi observă unghiile vopsite, ca ale unei femei de pe râu, cu lac verzui.

Zâmbetul ei deveni șiret.

— Ai venit foarte târziu, domnule, spuse ea.

Gwynn fu surprins să-i audă glasul, cu un ton educat și accent de Ashamoil. Crezuse că venea dintr-un loc la fel de îndepărtat ca și el. Femeia își prinse bărbia între degete.

— Ce personaj ești, moartea sau diavolul?

— N-aș vrea să fiu niciunul, nici celălalt, doamnă, dacă aș putea alege, spuse el.

— Dar domnii înalți și întunecați care bat la uși noaptea sunt de obicei sau unul, sau altul.

— Atunci va trebui să încalc tradiția. Nu numai că nu sunt niciunul dintre acele distinse personaje, dar mi-e teamă că nici măcar domn nu sunt.

— Ei, asta s-ar putea să nu fie chiar atât de rău, spuse ea. Ce nume porți?

El făcu din nou o plecăciune, atingându-și pieptul cu vârful degetelor.

— Gwynn din Falias, la dispoziția dumitale.

Ea întinse o mână subțire, cu bătături și murdară sub unghii de cerneală neagră; Gwynn o duse la buze și depuse un sărut de paradă. Simți mirosul aromatic, ușor amărui al chimicalelor de pe pielea ei. Își dori să prelungească momentul mai mult decât i-ar fi permis politețea, dar se stăpâni și lăsă sărutului doar nota amicală.

— Am auzit de Falias, spuse ea. Ești din ghețurile eterne de sub Steaua Polară. Într-adevăr, un diavol de departe.

Femeia înclină fruntea.

— Ai câștigat jocul meu; acum să vedem dacă mai există vreunul de jucat. Ai următoarea mișcare, oricare ar fi aceea.

Îi făcu cu ochiul lui Gwynn.

La naiba, își spuse el, se prinde repede.

Scoase pachețelul în care se afla cadoul ei.

— Aceasta este doar o glumă pe lângă amuzamentul elaborat conceput de tine, spuse el.

Ea desfăcu pachetul acolo în prag și râse când descoperi ce ținea în mână. Era un ou pictat cu un model geometric complicat în roșu și negru.

— Este un dar foarte drăguț și foarte potrivit, spuse ea, întorcându-se între degete. La ce creatură să mă aștept să iasă?

— Nu vreau să promit nimic, doamnă, dar poate că, ținut la cald, va da naștere unui vasilisc.

— Atunci sper ca asta să iasă, declară ea. Există prea puține curiozități apocrife în lume. Am să-l pun lângă o fereastră unde soarele bate deseori. Și acum, spuse ea ridicând bărbia, de vreme ce ai ajuns aici după o asemenea călătorie, ești dispus să intri și să bei ceva cu stăpâna casei? Trebuie să te avertizez, acest loc este consacrat Artei și singurul vin este cel mai ieftin sortiment roșu.

— Nimeni nu m-a acuzat încă de a fi pretențios la vinuri, spuse Gwynn.

Cu un gest grațios, ea îl pofti înăuntru.

Încăperea în care păși era atelierul ei, un spațiu larg cufundat

într-o dezordine calculată. Fereastra de formă trapezoidală, cu o lampă și o vază cu flori uscate pe pervaz, era aproape de peretele din dreapta. Trei prese ocupau mijlocul camerei, iar sub ferestre se vedeau câteva chiuvete și căzi. Un perete era acoperit cu rafturi pe care erau înșirate cutii de tablă cu cerneluri și tot felul de sticluțe; ceilalți pereți aveau de-a lungul lor o bancă, deasupra căreia erau prinse în pioneze, pe plăci de plută, sute de schițe și crochiuri. Locul arăta de parcă femeia ar fi avut mult de lucru.

Puse oul pe pervazul ferestrei trapezoidale.

— Va fi incubat de soare, lună și parafină, spuse ea, aprinzând un chibrit pentru lampă.

Îl invită să admire desenele cât timp ea trecu dincolo și se întoarse cu două pahare cu vin.

Gwynn privi gravurile, punând din când în când întrebări la care Beth răspunse cu mai multă seriozitate decât abordase în discuția din pragul ușii. Înțelese că Beth voia ca el să o cunoască mai întâi prin arta ei. Gravurile de pe pereți erau aranjate tematic. Primul perete era ocupat cu imagini cu temă botanică, zoologică și tehnică, toate cu detalii frumos executate. Următorul perete era împărțit între peisaje – din nou, măiestrit redate – și portrete, mai ales de actori și cântăreți, inclusiv câteva ale Taredei Mereu. O zonă a peretelui era dedicată ilustrațiilor „pentru domni curioși", după cum spunea Beth: imagini de modele, fie ele cunoscute, fie anonime, pozând în variate stadii de dezbrăcare și depravare. Unele erau de-a dreptul erotice, altele mai caricaturale, populate cu femei fatale și odalisce cu alai de pitici priapici, satiri și oameni-câine.

Când Gwynn ajunse la ultimul perete, Beth spuse:

— Iar aici sunt lucrările mele personale, făcute numai pentru plăcerea mea.

Erau acolo imagini bizare, fantezii precum sfinxul și vasiliscul, dar și mai ciudate. În cele mai multe se simțea un aer similar de teatral sau de poveste, dar scenele erau imaginare în întregime: grădini exotice opulente, grote, pavilioane, curți și încăperi în care fantezia și sălbăticia erau întrețesute într-un amalgam dens de detalii. Toți actorii din aceste peisaje baroce

erau fenomenali: nu creaturi legendare, ci ființe venite direct din halucinațiile artistului: bărbați, femei și hermafrodiți cu atribute de floră, faună și chiar mecanică. Un bărbat în costum de dimineață avea un coș de fum înalt în vârful capului, un hookah avea patru furtunuri ca niște gâturi sinuoase, cu chipuri de femei și maimuțe la capăt; un om cu partea de jos a trupului de leopard ținea în brațe o cochilie de melc din care ieșea un braț subțire; într-o gravură intitulată *Cum ne împodobim,* o femeie întinsă pe o canapea deschidea o ușă din dreptul burții, dezvăluind o grădină înăuntrul trupului ei. Parcă Beth luase toate celelalte lucrări ale ei și le aruncase într-un carusel de schimbări și metamorfoze.

Era o lume de carnaval; cu fundul în sus, întoarsă pe dos, parodică și supraaglomerată, cu idei de pofte trupești și lăcomie în multe dintre gravuri. Tablourile erotice înfățișau de la perechi până la orgii cu zeci de participanți, penetrându-se unii pe alții cu instrumente ciudate. Oricât de monstruoase ar fi părut aceste imagini, protagoniștii erau plini de viață, cu stare de spirit vioaie, de parcă un singur spirit, haotic, dar plin de veselie, îi anima pe toți deopotrivă. În altă parte, creaturile proteene erau înfățișate înfruptându-se din niște bucate îmbelșugate, dar și din ceilalți, cu fălci de animal, cu vrejuri de plante carnivore și membre metalice cu fierăstraie, lame și cârlige. Cei care mâncau și cei care erau mâncați arătau aceeași plăcere. Teatrul carnalului era o definiție prea limitată: era o zbenguială parodică a întregii lumi.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gwynn intrigat.

— O istorie nenaturală a existenței într-o stare de flux, spuse ea. Miezul unei lumi vechi ieșind la suprafață după îngheț. O lume nouă în stadiul de nimfă, înainte să i se hotărască forma adultă.

— Și cum va fi hotărâtă?

— Cu inspirație și pasiune și, poate, cu puțină tragedie. Sau poate cinic, în culise, în spatele ușilor închise. Timpul o va arăta.

Beth ridică mâna și se mângâie pe gât, trecându-și degetele pe sub bărbie.

Și mai e și lascivă, gândi el. Se simțea destul de excitat el

însuși.

— Mi-a plăcut cum arăți, spuse ea. De aceea te-am pus în lucrare. Mă bucur că ai venit. Îndrăznesc să spun acum că aș vrea să te pun și în alte lucrări.

— Aș fi bucuros să particip la geniul tău, spuse el și închină paharul către ea.

Cu un zâmbet moale, Beth aplecă fruntea.

Lui Gwynn îi venea greu să-și desprindă privirea de ochii ei negri. Îl conduse dincolo, într-un dormitor. Era o încăpere mai mică decât atelierul, dar mai lipsită de personalitate. Mobilierul era frumos și bine ales, dar cu prea puține tușe ornamentale: o cădelniță de argint atârnată deasupra unui șemineu mic, un bol cu portocale pe un scrin și o altă vază cu flori uscate.

Foarte degajată, Beth se așeză pe pat, în timp ce Gwynn se lăsă într-un fotoliu și terminară sticla de vin. Apoi ea coborî din pat și veni în spatele lui. Mâinile ei îi înconjurară gâtul și cravata și gulerul se desfăcură sub degetele ei. Gwynn își aminti că zăcuse într-o alee nu prea curată cu puțin timp în urmă. Dar, dacă Beth simțea mirosul străzii, nu părea să o deranjeze.

Sfârșiră în pat.

Se așteptase la o întâlnire interesantă și nu fusese dezamăgit. Descoperi că senzațiile cu care se obișnuise demult se transformaseră în ceva ce nu putea exprima în cuvinte, nici măcar lui însuși. Ochii lui îmbrățișau frumusețea cum nu o mai făcuseră niciodată, privind nu noutatea fără importanță a cărnii unei străine, ci arta adusă la viață de linia lungă a crupei și de sumețirea sânilor, de alunecarea spatelui și de curba netedă a șoldului, de rombul roșu ce-i ornamenta sexul. Iar când fu atins de ea, simți că o face cu o intenție în care plăcerea era doar un accesoriu, o intenție fascinant de sinistră. Odată cu deliciul, i se intensifică și curiozitatea; dar când ajunse pe culmi, curiozitatea lui continuă să crească, chinuitor de nesatisfăcută.

▫ ▪ ▫

— Deci, Gwynn din Falias: de ce ți-a trebuit atât de mult să mă găsești? întrebă Beth pe tonul glumeț și sigur al cuiva care și-a văzut țelul împlinit.

Epuizați în sfârșit, zăceau în pat, golind o altă sticlă de vin.

Un adevăr parţial ar ajunge, hotărî Gwynn.

— Am fost ocupat. Cu treabă.

— A, lucrezi?

— Vezi cum se înrăutăţeşte situaţia? Nu sunt nici diavol, nici domn şi nici măcar un bogătaş.

Beth îl cercetă din priviri. Fiind în pielea goală, detaliile anatomice îi erau acum evidente: muşchii, tendoanele, scheletul. Cicatrice peste tot. Trupul nu-i ascundea niciun secret, era ca o carte deschisă.

— Glumeam, spuse ea. Se vede că eşti un om de acţiune.

Gwynn zâmbi languros.

— Din pricina meseriei. Dar sunt un om liniştit de felul meu. Nu un vasilisc, mai degrabă o şopârlă de salon, spuse el şi închise ochii.

Mintea lui Beth lucra febril. Trebuia să se gândească ce avea de făcut cu el. Fusese curioasă. O parte din curiozitatea ei era acum satisfăcută, dar numai o parte. Întotdeauna îşi luase amanţi când avusese chef, dar, după prima noapte, îi trimisese pe toţi la plimbare.

Era, în principiu, o problemă de nepotrivire de specii.

Cel din patul ei nu era nici el, firește, din neamul ei, dar simţea pentru prima dată oarecare compatibilitate cu el.

Cu un deget lung, îi mângâie pielea netedă şi sensibilă de sub coapsă.

— Când eşti cu mine nu eşti un om liniştit.

— Şi cum sunt cu tine, doamna mea? mormăi el.

— O fiară inteligentă. Un şarpe de temut...

Râzând uşor, îşi continuă mângâierile.

El oftă.

— Şerpii, observă el încruntându-se în glumă, nu au niciun respect pentru lenea demnă a oamenilor.

— Sunt fiare incorigibile, recunoscu ea. Ar trebui închişi în locuri străvechi. Aruncaţi târfelor înfometate.

El râse şi o sărută. Apoi îi îndepărtă pe neaşteptate mâna.

— Ascultă, nu vreau să te decepţionez. Poate că nu sunt un diavol, dar lucrez pentru el. Pentru un negustor de sclavi.

Beth ridică sprâncenele. Părea amuzată.

— Și ce?

— Nu te deranjează?

— De ce m-ar deranja? spuse ea, ridicând din umeri. Nicio mare civilizație nu s-a ridicat și nu a supraviețuit fără o formă sau alta de sclavie la bază. Nu știu cât de înțelept este să încerci să dărâmi fundația pe care se clădește totul.

Beth se ridică într-un cot.

— Crezi despre mine că sunt o creatură blândă, condusă de emoții?

— Departe de mine gândul, doamnă. Am îndrăznit să sper că ești condusă de poftele tale.

— Tu ești condus de ale tale?

— Consimt să fiu condus de ale tale, acum și altădată.

Ea își așeză trupul peste al lui. Era grea precum aurul. Era și foarte fierbinte. Gwynn închise ochii și o simți doar sub formă de dogoare și apăsare. Aceste cuvinte descriau suficient de bine starea prin care trecea în noaptea aceea. Forțe de transformare.

Era oare plictisit să fie omul care era? Era o întrebare grea. Cu siguranță că era mulțumit, se simțea confortabil și poate că era în căutare de noi primejdii. Cochetă cu ideea asta, apoi se opri din gândit și se concentră cu pasiune asupra ei.

Când leneviră din nou, scăldați de astă dată în lumina fierbinte a dimineții, Gwynn aduse din nou vorba, somnoros, despre ocupația lui.

— Dacă rămânem amanți, sau chiar numai prieteni, vei fi în primejdie. Am dușmani cu totul neplăcuți, precum și tovarăși la fel de neplăcuți. Golani, tâlhari, săriți de pe fix...

Beth își întinse brațele.

— Și tu poți fi neplăcut, fără îndoială, dar eu tot te-am primit în patul meu.

— Dar pe mine mă poți alunga, spuse el și se rostogoli, lăsând un spațiu între trupurile lor. De ceilalți se scapă mai greu și au talentul de a trăi mai mult decât adversarii lor.

Beth îl trase înapoi spre ea.

— Hai să lăsăm soarele să răsară peste noi, spus ea. Stai aici. Dormi.

▫ ▪ ▫

Gwynn descoperi curând că Beth avea mare poftă să se înconjoare cu oameni de joasă speță. Îi plăcea să meargă prin saloanele de biliard, să joace cărți cu barcagii și cu țiganii în cramele de la malul râului; să bea cot la cot cu ultimele scursuri la Prostia Omenească și la Steaua Clorinată, să parieze la luptele de cocoși, să schimbe glume murdare cu oameni murdari în saloane murdare, așa îi plăcea să-și petreacă nopțile. Când Gwynn o însoți în aventurile ei, observă că nu avea nicio teamă în preajma golanilor. Și Gwynn remarcă uimit că niciuna dintre jigodiile acelea primejdioase cu care se însoțea nu arătase nici cea mai mică intenție violentă față de ea. Parcă niciun bărbat nu și-o putea imagina drept pradă.

Încercă el să și-o imagineze așa. Era imposibil. În orice scenariu încerca să și-o închipuiască, ea ieșea învingătoare.

Uneori se întreba de unde căpătase atât noroc, cum reușise să scape de moarte de atâtea ori, să rămână întreg. Poate că și ea era dăruită cu același fel de noroc.

Oricum ar fi fost, nu avea nicio intenție să o prezinte tovarășilor lui.

Lui Beth îi plăcea să meargă la bâlciul de pe docuri, demonstrând un interes neostoit pentru dresorii de șerpi, piticii care făceau tumbe, femeile cu barbă, frații chelboși, ciclopii, Modomo escapologul, Cerb cel puternic care îndoia bare de fier și prindea topoare și ghiulele, contorsioniștii, vrăjitorii, păpușarii, bătrânul Bibbar și circul lui de purici, gigantica Palee Flămândă care mânca tot ce-i dădeai – chiar și șobolani morți și sticlă spartă – și pentru toți ceilalți monștri umani. Spunea că ei sunt cea mai mare inspirație a ei.

Gwynn se întrebă cum de nu o mai văzuse până în seara aceea. Frecventa aceeași parte a orașului ca și el. De parcă ar fi avut un văl pe față și nu o observase.

Când erau singuri, își împărtășeau, încetul cu încetul, bucățică cu bucățică, amintiri vechi. Beth povestea despre o mică familie, o casă liniștită, o soră mai mică moartă, despre lungile tăceri de la masă, despre aceleași povești spuse la nesfârșit.

— La un moment dat nu s-a mai întâmplat nimic nou acolo,

spuse ea.

Singura rudă despre care vorbea cu afecțiune era bunicul din partea mamei. Fusese cartograf de curte pentru prințesa guvernatoare din Phaience și când putea fi smuls din somn sau din citit, își scotea vechile lui hărți și îi povestea despre țările colorate de acolo, repetând poveștile aduse acasă de exploratori.

Beth îi vorbi despre dorința ei, veche încă de pe atunci, să facă o călătorie lungă pe ocean și poate să nu se mai întoarcă niciodată.

— Totul provine din ocean. Acolo zac toate posibilitățile, cel puțin din punct de vedere simbolic, declară ea. Poate că și din punct de vedere fizic.

Într-o noapte, când aveau dinainte niște cocktail-uri într-un bar de pe Podul Albastru, ea îi spuse:

— Partea ta de lume era întotdeauna colorată în alb. Existau numai vreo două orașe marcate pe hartă și, parcă, o mare.

El încuviință.

— Aceea e Nas Urla, care înseamnă „valul cenușiu". E o mare în care se pierd multe vase. Folosim aceeași expresie pentru a defini sentimentul de trecere a vieții. Bătrânii spun că aud venind valul cenușiu sau îți cer să pui o pătură pe ei ca să se ferească de valul cenușiu. Nu știu ce a apărut mai întâi, expresia sau numele mării.

— Bunicul meu nu a întâlnit pe nimeni care să fi mers mai departe de Munții Despărțitori, spuse ea. Mi-am închipuit că voi, oamenii nordului, sunteți de un alb curat, cu păr alb și ochi albicioși, trăind în castele de gheață.

Gwynn zâmbi.

— Gheață albă și verde și transparentă, sculptată sub formă de turnuri și colonade și redute. Există statui de gheață și chiar grădini de gheață sculptată, pentru că e prea frig să crească acolo copaci adevărați.

— Și păsări de gheață?

— Gâște arctice.

— Cum e acolo de-adevăratelea?

— În Falias? Aglomerație și mizerie, ca aici, numai că e destul de frig ca să înghețe petrolul din lămpi. Se folosește gheață

pentru construcţii, dar este întotdeauna neagră din pricina funinginii şi a uleiului. Ai putea spune că e un fenomen atmosferic.

— Chiar aşa?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, spuse el, aşa că te rog să crezi numai ce vrei. Am plecat de multă vreme. Nu mai ştiu cum arată locurile acum.

— Eu cunosc un loc paradisiac, spuse ea. Înainte de venirea musonului am să ţi-l arăt.

9

Băiatul avea picioarele strâmbe, cu genunchi care se loveau între ei, ca toți copiii care munceau în fabrică de mici. Avea treisprezece ani și începuse să muncească de la șase. Starea lui fusese provocată de statul în picioare dinaintea mașinilor, pentru mult timp norma obișnuită era de paisprezece până la optsprezece ore. Deformarea producea o circulație proastă a sângelui care, la rândul ei, ducea la afectarea măduvei osoase. Boala asta putea să apară în oricare dintre oase și era cel mai ușor de observat la încheietura mâinii drepte a băiatului, care avea o umflătură de douăzeci de centimetri în diametru ce-i producea dureri teribile.

Membrele atât de afectate erau invariabil amputate; se pierdea un membru, dar se salva viața. Când operația se încheie, Raule cercetă oasele. Aveau aspectul cu care se obișnuise, uscate ca un coral, complet lipsite de măduvă. Dacă băiatul supraviețuia, trebuia să-și găsească o altă slujbă, una pe care o putea îndeplini cu o singură mână.

Fabricile îi răneau și ucideau pe copiii care lucrau acolo zi de zi. Toți, ca și băiatul acela, erau îmbolnăviți încetul cu încetul și mulți sufereau accidente îngrozitoare la mașinăriile neprotejate. Nu era ceva neobișnuit să auzi despre un copil prins de un echipament în mișcare și tras complet înăuntru, sfâșiat și strivit mortal. Copiii afectați, aduși din orfelinate și azile și angajați pe o mică parte din salariul unui adult până la vârsta de douăzeci de ani, dacă supraviețuiau, erau tratați doar cu puțin mai bine decât sclavii din junglă. Unele familii își vindeau copiii aici ca să scape de înfometare, să-și plătească datoriile sau viciile.

Raule anesteziase profund băiatul cu sirop de mac. După zâmbetul de pe chipul lui își dădea seama că avea vise de drogat. Uneori, cei operați se trezeau din astfel de vise cu poftă de drog. Nu putea să nu observe ironia.

Era târziu. Strecură capul în salonul de alături și vorbi cu sora de noapte care stătea de veghe lângă unul dintre paturi.

— Soră, e noapte și eu mă retrag. Vrei să fi dumneata atentă la tânărul din patul șaptesprezece?

Sora încuviință.

— Firește. Bine...

Bătăi în ușă.

Raule își simți umerii grei. Își dorea mult să se culce. Chiar dacă bidiviul batjocoritor al viselor avea să o ia și să o conducă prin obișnuitele ei coșmaruri, cel puțin trupul urma să i se odihnească.

Sora din tura de noapte aruncă o privire rece spre coridor.

— Sunteți obosită, doamnă doctor, spuse ea cu fermitate, ca și cum ar fi vorbit cu un pacient. Lăsați-mă pe mine să văd ce vor.

Raule zâmbi epuizată.

— Să vedem mai întâi cine sunt. Nu par să fie puștii de data asta.

Se auzea cel puțin vocea unei femei ale cărei înjurături și strigăte se auzeau clar, cu toată distanța și zidurile dintre ei.

Măicuța ridică din umeri.

— Cum doriți, spuse ea ezitând, apoi clătină din cap. Mi-e teamă că lumea a observat bunătatea dumneavoastră. Profită de asta fără rușine.

Asta și vreau, își spuse Raule.

— Rușinea e un lux. Ca și bunătatea, spuse ea.

Măicuța o privi mirată. Obosită și enervată, Raule ieși pe coridor, luă cheile și se apropie de vizorul pătrat tăiat în ușă, pe care-l deschise și privi.

Dădu peste un alt ochi care privea prin vizor. Era un ochi negru, machiat cu negru, fardat puternic și furios. Era ochiul doamnei Elavora de la Clubul Gentilomilor Terasa de Șofran, cel mai dichisit bordel din Cartierul Lămâilor.

Ochiul clipi. Raule își dădu seama că se înșelase. Expresia furioasă nu era decât groază.

▫ ▪ ▫

Adolescenta de pe patul acoperit cu satin striga obscenități. Se încorda și se zbătea, în timp ce patru femei o țineau de mâini și de picioare. Încă vreo zece femei și fete și vreo doi băieței

pictaţi se aflau în cameră când ajunse Raule şi madama. Cu toţii strigau aproape la fel de sălbatic ca şi fata de pe pat.

Adolescenta avea piele măslinie, păr negru şi drept, ochi albaştri. Era din Lusan. Din tribul Ikoi, după spusele doamnei Elavora. Durerile naşterii o cuprinseseră pe neaşteptate şi i se rupsese apa.

Şi de ce nu chemase doamna Elavora o moaşă în loc să vină la spital? Răspunsul era evident: femeia spera să-i vândă ceva doctoriţei care era cunoscută că achiziţionează obiecte ca acela care atârna din vaginul rupt al fetei.

Preţ de câteva secunde, Raule crezu că se află dinaintea rezultatului unui joc sexual incredibil sau al unei glume proaste. Dar membrana în care se afla creatura dintre picioarele fetei demonstra adevărul de netăgăduit. Prin membrană, trupul se vedea limpede: picioare cu solzi şi o coadă mică între ele. De mărimea unui copil, era un crocodil tânăr.

Raule porunci să iasă toată lumea afară. Doamna Elavora plecă de bună voie, dar avea să rămână dincolo de uşă, fără nicio îndoială. Când rămase singură şi neţintuită de pat, fata lusană se mai potoli. Se agăţă de cearşafuri şi se prăbuşi. Nu mai ţipa acum, doar mârâia ritmic, scăpând printre dinţi sunete de durere.

Raule nu stătu pe gânduri. O ajută pe fată să-şi scoată creatura din trup.

Când ieşi la iveală capul, avu un alt şoc, pentru că era uman.

Fata o surprinse pe Raule.

— Dă-mi-l, şopti ea.

Creatura respira şi plângea ca un copil obişnuit, sănătos. Începu să sugă de la pieptul mamei, cu gheruţele strânse.

Urmând procedura, Raule se apucă să cureţe şi să coasă rănile fetei. În ciuda faptului că pierduse mult sânge, rămăsese conştientă; şi, nebăgând de seamă durerile trupului, îi vorbea calm bebeluşului în limba ei.

Apoi vorbi cu Raule.

— Ştiu că ai fost adusă aici ca să-mi cumperi copilul. Cât crezi că valorează?

Raule înţelese că întrebarea era retorică.

— Tatăl lui a fost un zeu, spuse fata. Zeul râului. L-am chemat într-un vis și m-am culcat lângă el în regatul lui de apă. Mi-a spus că voi purta acest copil și că el va fi salvatorul poporului meu. Copilul meu va avea puterea râului.

Raule ascultă, începând să creadă că visează.

— Zeul mi-a spus că odrasla va semăna cu el.

Raule continuă să coasă. Când termină, ridică privirea spre fată, care tăcuse. Monstrul nou-născut tăcea și el. Fata i-l întinse lui Raule.

Era mort.

— Zeul râului are cap de crocodil și trup de om, spuse calmă fata. Am greșit. Poate că vraja s-a stricat în pântecele meu sau poate că zeul m-a păcălit. Se spune că faci colecție de monștri. Ia-l și pe ăsta.

Cu mișcări de automat, Raule îl luă.

Afară aștepta doamna Elavora, care se apropie să discute, dar Raule ridică trupul copilului crocodil ca pe un talisman și doamna bătu în retragere.

Raule rămase nemișcată până târziu în noapte, cufundată într-un vârtej de gânduri. Până la urmă, luă cadavrul micuț în laborator ca să îl disece. Nu se vedea nicio anomalie în partea de crocodil. Era un mascul. Capul uman și creierul erau de asemenea normale, fără niciun defect fizic. Avea ochii albaștri ai mamei lui. La locul de întâlnire dintre cap și trup, solzii deveneau treptat piele moale de copil.

După ce notă totul în detaliu și schiță numeroase diagrame ale anatomiei externe și interne, Raule pregăti un borcan și puse copilul înăuntru. Putea emite nenumărate teorii despre acest trup aberant, dar nicio concluzie.

Nu simți nici entuziasm, nici mirare, nici teamă, nici măcar groază. Era doar tristă. Zicându-și că e doar din pricina șocului care avea nevoie de timp să se consume, își permise să aștepte trecerea zilelor pentru a simți focul aprinzându-se în ea.

De ce pot asista la așa ceva fără să fiu profund schimbată cumva?

Aceasta era întrebarea pe care și-o pusese de atât de multe ori încât devenise un zgomot de fond al minții ei. Petrecu mult din

timpul ei liber, așa puțin cât era, privind monstrul din borcan. Dar ar fi putut fi și un borcan cu murături după cât de mult o afecta. Începu să se întrebe dacă nu cumva nu numai conștiința și-o pierdea, ci, ca o stâncă măcinată de vânt în Ținutul de Aramă, pierdea și altă parte a ființei ei dinaintea unei forțe de uzură pe care o înțelegea tot atât de puțin pe cât stânca înțelegea vântul.

▫ ▪ ▫

Raule nu avea cu cine să vorbească. Nu căutase iubirea în Ashamoil. Avea legături, dar niciuna atât de importantă și oricât de mult ar fi fost respectată, nu-și făcuse prieteni în Cartierul Lămâilor. Aproape că-i ducea dorul lui Gwynn.

Nu se aștepta la nicio schimbare a acestor circumstanțe triste. Cu siguranță nu se așteptase să descopere intimitatea cu Jacope Vargey.

Legătura neobișnuită începuse când doamna Vargey murise de rabie într-o zi de Hiver, la două săptămâni de la nașterea crocodilului. Raule reușise să descopere sursa infecției: mușcătura unei maimuțe, animalul de casă al unui măcelar care trăia în aceeași clădire. Când i se spusese ce se întâmplase, sărmanul om sufocase maimuța cu o pernă, plângând cu șiroaie de lacrimi. Dar era prea târziu pentru doamna Vargey. *Încă o glumă proastă a vieții,* cugetase Raule.

La trei zile după ce doamna Vargey murise în spital, Raule luase asupra ei sarcina de a sta de vorbă cu Jacope.

— Emila trebuie să meargă mai departe la școală, îi spuse ea tânărului, blând, dar ferm. Ai să faci asta pentru sora ta?

Jacope, sprijinit de perete și lustruind lama unui nou stilet, ridică nepăsător din umeri.

— Cu ce bani, doamnă?

— Cu banii pe care-i faci tu. Cu banii cu care cumperi tacâmuri din astea drăguțe precum cuțitul din mâna ta și cu care ai luat cizmele cele noi cu care ești încălțat. Știu că furi. Nu-mi pasă. Dar sora ta are nevoie să te gândești la ea. Școala nu costă atât de mult. De ce să nu faci ceva pentru ea cu banii tăi?

Jacope rânji.

— Deci, îmi spui că ar trebui să mă țin în continuare de rele

și să ajung un blestemat doar pentru ca sora mea să crească și să ajungă să se creadă mai bună decât mine?

Raule îi răspunse cu același rânjet.

— Chiar te aștepți să spun „Jacope Vargey, du-te și fă-ți rost de o slujbă adevărată și nimeni n-o să mai creadă că e mai bun decât tine”?

Asta îl făcu să dea capul pe spate și să râdă răgușit. Raule se trezi râzând în același fel.

Se controlă și redeveni serioasă.

— Jacope, ar fi bine dacă te-ai putea opri să jefuiești oamenii. Dacă ai să fi arestat, te vor spânzura. Atunci îți imaginezi ce o să se întâmple cu Emila.

— Sunt copleșit de grija dumitale pentru ea, spuse el cu un sarcasm amar.

Raule se simți brusc rușinată.

— Jacope, îmi pare rău, spuse ea. Vrei să luăm discuția de la capăt?

— Nu am chef de vorbă.

După ce spuse asta, se lăsă o tăcere lungă, stânjenitoare, în care Raule se simți furioasă pe propria-i persoană.

Apoi se apropiase de Jacope și-l luase în brațe.

Rapiditatea răspunsului lui o surprinse. Entuziasmul ei o surprinse și mai tare.

În mare parte, deliciul venea din dorul de a face ceva ilegal. El era un bandit, poate chiar un ucigaș și era, în plus, de două ori mai tânăr decât ea. Odată cu acest sentiment apăru și nostalgia.

Pofta trupească nu se aprinse pe cât de mult se așteptase, dar măcar era o pasiune omenească. Se mai culcă cu Jacope și după aceea, deseori. Uneori se ducea ea în camera pe care o închiriase băiatul, alteori venea el la spital.

Jacope vorbea rareori, prefera să comunice prin atingere. Ori că lustruiau armele, ori că o mângâiau, mâinile lui vorbeau elocvent, în timp ce gura îi stătea închisă, bosumflată, iar în ochi i se citea condamnarea universală. Amorul lui era precoce, ca al unui adult; dar în toate celelalte era doar un băiețel.

Raule juca cu plăcere rolul partenerei mult mai în vârstă. Îi trecu prin minte că nu se pricepuse, poate, niciodată să fie

tânără, dar s-ar putea să se priceapă bine, într-o zi, să fie bătrână. Nu afecta pe nimeni faptul că petrecea nopţile cu tânărul şi, de aceea, conştiinţa ei ridica din umeri şi o lăsa să se bucure de plăcerile libidinoase în compania lui Jacope, aşa cum erau ele.

Şi Emila continuă să meargă la şcoală. Raule descoperi că băiatul chiar îşi iubea sora. Emila devenise tăcută după moartea mamei, dar era un copil prea dur să se stingă de dorul ei. În privinţa metodelor lui Jacope de a face bani, acelea nu se schimbară.

— Vreau să fiu bogat, spuse el. Vreau un cal şi haine bune. Şi nu numai pentru mine, ci şi pentru Emila. Nu-mi povesti despre riscuri. Nu sunt ca fraierul ăla de frate al meu care a murit; nu mă bag în confruntări pe care nu le pot câştiga.

Raule îşi dădu seama că era inutil să-l convingă să gândească altfel.

▫ ▪ ▫

— E în junglă, spuse Beth.

Gwynn se gândi la mlaştina în care-l aruncaseră pe Orley.

— Unde în junglă?

— În sud. Nu prea departe.

Era o dimineaţă plăcută, cu un soare blând deasupra podurilor din Ashamoil, o briză molcomă şoptea peste râu şi aerul era uşor jilav din pricina răsuflării anotimpului umed ce se apropia. Caiacul pe care îl închiriaseră era vopsit drăguţ în albastru-închis, cu înfloriturі de argint peste lemnul sculptat al bordajului şi cu băncuţe uşor lăsate, dar confortabile, acoperite cu mătase albastră decolorată de soare.

Vâsliră amândoi spre vest, în aval, pe râul Skamander, preţ de trei kilometri, până ajunseră între dealuri. Beth arătă că trebuie să întoarcă spre sud printr-unul dintre vechile canale de irigaţii care se deschideau din ambele maluri ale râului. Canalul îngust era perfect drept, ca o linie verde ce pătrundea în junglă.

După ce părăsiră râul şi traficul aglomerat, nu mai întâlniră niciun vas. Singurii tovarăşi pe care-i aveau acum erau şerpii coloraţi care, deşi otrăvitori, nu erau primejdioşi, pentru că stăteau în apa lor şi evitau ambarcaţiunea. Crocodilii erau

singura ameninţare reală, de vreme ce unul mare ar fi putut să o răstoarne, motiv pentru care Gwynn luase cu el o puşcă de vânătoare; dar, deşi văzură din când în când capete lungi scufundate pe jumătate în apă, niciunul dintre monştri nu arătă nici cel mai mic interes faţă de ei.

Din pricina junglei dese care oprea cea mai mare parte a luminii soarelui, pe canal era aproape răcoare. Aerul era jilav, stătut şi avea miros de vechi. În lumina slabă, filtrată printre frunze, văzură şerpi uriaşi, şerpi boa ca de smarald încovrigaţi pe ramuri înnegrite de umezeală, la fel de toropiţi ca şi crocodilii de dedesubt. Reptilele nu erau singurele fiinţe gigantice pe care le văzură: trecând pe lângă temple părăginite, ajunseră la o aruncătură de băţ de tigri lenevind pe terasele de piatră; iar ceea ce părea a fi un grup de măşti sinistre care zbura pe deasupra râului se dovedi a fi un stol de fluturi negri enormi, cu desene albe pe aripi în formă de ochi.

Din toate direcţiile se auzeau urlete şi chirăituri şi fluierături ale animalelor. Păsările erau ca nişte fulgere portocalii, galbene, roşii şi albastre.

Când soarele ajunse deasupra capului, temperatura canalului se ridică brusc, iar Beth sugeră să se odihnească până avea să treacă zăpuşeala. Traseră sub un mahon uriaş şi desfăcură sticla de vin, borcanele cu pepene şi cu smochine păstrate în alcool pe care le aduseseră cu ei ca desert.

Vorbiseră foarte puţin în timpul călătoriei. Fusese o tăcere plăcută şi continuă cât mâncară şi băură.

— Uite, spuse apoi Beth, care stătea cu faţa în direcţia din care veniseră.

Arăta spre ceva, zâmbind. Gwynn se întoarse să vadă un obiect rotund plutind pe canal. Era geamandura unei plase de pescuit, o bilă albăstruie de sticlă de mărimea unui cap de om. Când ajunse din urmă barca lor, Beth se aplecă şi o culese din apă.

O examină cu admiraţie, apoi i-o aruncă lui Gwynn. El o întoarse pe toate feţele. Sticla era suflată fără multă pricepere, dar bulele de aer şi neregularităţile o făceau şi mai interesantă. Jucăuş, o ridică în dreptul ochilor şi privi prin ea.

— Ții lumea pe umeri? râse Beth.

— Nu, tu o ții în brațe, spuse el și i-o aruncă înapoi.

Beth prinse cu grație geamandura. Ținând-o în echilibru pe vârful degetelor și-o aduse dinaintea ochilor ca pe-un trofeu. Apoi se aplecă peste prăpastie și o puse înapoi în apă, trimițând-o în drumul ei.

Gwynn se lăsă pe spate, relaxat.

— Deci, spuse el, acesta e paradisul tău?

— Cred că e aproape. Nu crezi?

— E un paradis în care nu prea e loc pentru oameni.

Un zâmbet viclean trecu peste fața ei.

— Ai dreptate, spuse ea, întinzându-și mâinile și picioarele.

Purta pantaloni verzi de mătase care îi ajungeau până la jumătatea gambelor. Își scosese cizmele și își freca încet picioarele goale unul de celălalt.

Soarele se mișcase și umbrele ajunseseră din nou pe canal. Gwynn întrebă ce se afla mai departe pe canal.

— Alte canale. Continuă kilometri întregi, îi răspunse Beth. Dar, dacă nu vrei să dormi în barcă, ar fi mai bine să ne întoarcem.

Nu voia, așa că întoarseră caiacul și începură să vâslească din nou. Când ajunseră la ruinele templului, Beth spuse totuși:

— Hai să ne oprim aici o vreme. Tigrii par să fi plecat.

Gwynn se simți mai puțin sigur de asta, dar avea pistoalele și nu credea că un animal atât de mare ca un tigru s-ar fi putut strecura fără zgomot prin vegetația atât de deasă. Debarcară și se așezară pe pietrele acoperite cu viță ce fuseseră odată un chei antic.

Gwynn se uită o clipă la Beth. Chiar dacă asupra ei cădea puțină lumină, roșul și auriul părului și pielii ei erau pline de viață. Era o lucire în lumea aceea jilavă, ceva aparținând soarelui.

Însă întunecimea ochilor ei nu putea fi mai profundă. Avea impresia că nu vede decât suprafața sufletului ei și că restul era scufundat.

Ea îl luă de umeri și îl ținti de piatră.

După ce făcură dragoste, rămaseră pe jumătate goi și fără

cuvinte, odihnindu-și fiecare capul pe trupul celuilalt, moțăind în vreme ce jungla se întuneca. Numai atunci când tunetele slabe începură să se rostogolească peste umbrele ce se întețeau și când șerpii boa începură să se trezească și să se foiască, întinzându-se pe ramurile negre, numai atunci se ridicară și urcară în caiac.

Ajunseră pe râu după lăsarea întunericului și se alăturară traficului naval al orașului, pierzând încetul cu încetul contactul cu stelele pe măsură ce reintrară în mediul orașului Ashamoil.

10

Un stol de păsări ibis se ridică în aer după ce acestea se hrăniseră cu mațele de pește lăsate pe marginea docurilor de cei ce curățau peștii prinși dimineață. Trecu pe deasupra treptelor ce intrau în apă unde o mulțime de femei spălau rufe, iar copiii aruncau undițe în apă. La capătul treptelor, piața de sclavi se deschisese.

Ziua era deja dogoritoare. Gwynn stătea sub marchiză cu un pahar de punci rece și cu numărul din dimineața aceea al ziarului Corul Zorilor. Marriott zăcea tolănit în hamac, curățându-și unghiile cu un cuțit. Doi băieți cu pieptul gol îl răcoreau cu evantaie din pene de flamingo.

Trei dintre negustorii de la Evantaiul de Corn stăteau lângă țarc, supraveghind servitorii care ungeau cu ulei sclavii legați în lanțuri. Erau însoțiți de un trio de tineri care țineau deasupra lor umbrele de soare. Chiar și caii lui Gwynn și Marriott, priponiți sub o altă marchiză, aveau un băiat care le făcea vânt.

Gwynn puse paharul pe brațul lat al fotoliului și se frecă la ochi să alunge somnul. Era în halat de casă și avea o pălărie care să-l apere de soare. Ridică din nou paharul și se întoarse la răsfoitul ziarului, fiind însă atent cu un ochi la ce se întâmpla în jur.

Fuseseră avertizați.

Câțiva negustori de păsări își făcură apariția. Gwynn îi urmări cu privirea. Nu erau decât niște clienți obișnuiți. Căscă.

O oră mai târziu, își simți pielea de pe ceafă întărindu-se. Se uită peste ziar și văzu grupul negustorilor apropiindu-se.

— Aha, uite-i că vin, spuse el.

Marriott se ridică ceva mai treaz în hamac. Răsuci cuțitul în mână ca un golan.

De sub arcada dintre două clădiri din dreapta ieși bărbatul cu cercel de diamant. Nu numai că nu avea celălalt cercel, dar nu avea nici cealaltă ureche. Avea cu el zece tovarăși înarmați și cu răutate în priviri. Pe frunți aveau cu toții un însemn roșu, fie

tatuat, fie pictat. Și omul cu un cercel purta așa ceva.

Gwynn împături ziarul și îl puse, împreună cu paharul, pe jos. Își sprijini coatele de brațele fotoliului și îi aștepta pe domnul Cercel și gașca lui să se apropie.

Se opriră dinaintea marchizei. Domnul Cercel scuipă între picioarele lui Gwynn. Ceilalți rămaseră în spatele șefului lor.

— Bună, vierme, spuse domnul Cercel.

— Să mi te adresezi cu „domnule vierme" când vorbești cu mine, spuse amuzat Gwynn.

— Am să-ți spun cum am eu chef, prostule. Jigodie. Javră.

Gwynn nu-i luă în seamă insultele.

— Ce-ai pățit la ureche? întrebă el.

— S-a infectat. A trebuit să o tai. Mi-am otrăvit sângele. Toate astea din cauză că sclava ta m-a mușcat, spuse omul, făcând un pas în față. Așa că am venit să-mi iau compensația.

— Înțeleg, spuse Gwynn și făcu un semn cu mâna spre gașcă. Și domnii cu capul pictat sunt prietenii dumitale care au venit să te ajute, nu?

— Domnii din spate sunt frații mei. M-am alăturat Ordinului Fantomei Însângerate. Au venit să mă ajute să-ți smulg amândouă urechile, buzele...

Continuă în felul acesta ceva vreme. Până termină, câțiva trecători se opriseră să privească.

— Ei bine, atunci să-i dăm drumul, spuse Gwynn.

— La ce?

— Ține minte, e pe jumătate mort, îi aminti Marriott.

Gwynn ridică vocea.

— Am spus să-i dai drumul. După cum vezi, eu și colegul meu suntem foarte ocupați.

Domnul Cercel rânji.

— O să fiți foarte morți.

Se auzi un șuierat fin. Câțiva din gașcă întoarseră capul, dar nu destul de repede.

Cât timp nu erau atenți, Gwynn folosi ocazia să tragă câteva focuri.

Cei cinci spre care țintise căzură la pământ.

În acest timp, domnul Cercel deschise și închise gura. Cuțitul

lui Marriott i se înfipse în gât. Șuvoaie de sânge îi țâșneau din rană. Căzu și el.

Bătăușii rămași în picioare nu știau ce să facă. Îi priviră pe Marriott care scosese la iveală o carabină și pe Gwynn care nu se mișcase de pe fotoliu și stătea cu un pistol fumegând în dreapta în timp ce cu degetele mâinii stângi bătea darabana în patul celuilalt pistol. Se uitară în jos la tovarășii lor. Fiecare fusese împușcat prin mijlocul simbolului pictat pe frunte.

Gwynn bâțâi pistolul cu țeavă lungă spre cei cinci rămași în viață.

— Mai am un glonț aici. Care dintre voi îl dorește?

Unul dintre ei mârâi și duse mâna la centură spre pistol.

Ceilalți îl imitară o clipă mai târziu. Nemaiavând avantajul surprizei și având cinci adversari dinainte, Gwynn hotărî că distanța era prea mică pentru a fi confortabilă. Trase în piciorul omului celui mai apropiat și sări din scaun, aruncând pistolul din mâna dreaptă și luându-l din salt pe celălalt. Omul în care trăsese căzu țipând și ținându-se de genunchi. Gwynn ateriză peste el, făcându-l să țipe din nou. După cum sperase, ceilalți ezitară să tragă, de teamă să nu-l lovească pe omul lor, care se zbătea și încerca să-l dea jos pe Gwynn. Marriott, îngenunchind sub hamac, împușcă unul, iar ceilalți își aduseră aminte de prezența lui. În vreme ce doi se întoarseră să se ocupe de Marriott, unul se lupta cu pistolul înțepenit. Gwynn își împușcă prizonierul în spate, apoi ținti spre cei doi care se întorceau și-l împușcă pe unul în falcă. Marriott îl doborî pe celălalt. Apoi Gwynn auzi un foc de armă și simți un șoc fierbinte în umărul drept. Ultimul golan încă se mai lupta cu pistolul înțepenit. Gwynn trase și îl auzi pe Marriott trăgând în același timp. Omul tresări și căzu.

Cercetându-și umărul, Gwynn își dădu seama că nu era vorba decât de o zgârietură de un centimetru și o cămașă stricată. Se îndreptă de spate, se scutură de praf și privi în urmă spre Marriott.

Acesta părea nefericit.

— Îmi pare rău. Primul pe care l-am luat nu era chiar mort.

Gwynn își ridică pistolul pe care-l aruncase. Durerea era

minimă și deja începea să n-o mai simtă.

— Nu-i nimic, prietene, spuse el. *Yche'ire faudhan bihat*. Nimeni nu poate ucide din prima mereu.

Marriott afișă un zâmbet subțire, apoi clătină din cap și urcă înapoi în hamac.

Gwynn se întoarse la scaunul lui și-și luă băutura și ziarul, toate cele trei lucruri necesare odihnei scăpaseră nevătămate de parcă un paznic invizibil ai plăcerilor modeste ale vieții le protejase. Pocni din degete și băieții ieșiră de după marchiză unde se ascunseseră și își reluară postul la evantaie.

Gwynn sorbi din pahar și scoase un oftat contemplativ.

— Fantoma Însângerată! Ai auzit vreodată de ei?

— Nu. Tu ești cel care e la curent cu știrile.

— Probabil sunt doar niște golani cu slogan.

Gwynn goli paharul și aprinse o țigară, oferind apoi pachetul lui Marriott.

Când Marriott se întinse să ia una, aruncă o privire spre cadavre.

— Acum chiar că sunt doar niște fantome însângerate.

Scuipă pe jos.

Gwynn râse, dar Marriott nu părea amuzat de propria-i glumă.

Afacerile de dimineață se reluaseră la țarc. Trecătorii își văzură de drum. În scurt timp apăru o gașcă de derbedei, parcă din pământ, și aleargă spre cadavre. Lucrară eficient. În două minute dezbrăcaseră complet cadavrele. Unul dintre puști avea o roabă. Aruncară totul claie peste grămadă în ea și fugiră în spatele unei magazii.

Nu se terminase. Apărură niște indivizi ceva mai mari decât derbedeii de dinainte. Se apropiară cu pas șovăielnic, îmbrăcați cu haine ponosite și cu chipul complet acoperit, ascuns de soare și de ceilalți. Lucrând câte doi sau câte trei, ridicară cei zece morți și-i duseră pe alei întunecoase.

Unul dintre ei aruncă o monedă la picioarele lui Gwynn.

Hoitarii se aflau peste tot în oraș. Nu erau pretențioși – fuseseră văzuți luând morții, muribunzii, schilodiții – și niciunul dintre cei care era luat de ei nu mai era văzut vreodată. Unii

spuneau că sunt strigoi, alții că sunt servitorii vrăjitorilor negri, iar alții că erau angajați de autoritățile orașului.

Nu se mai întâmplă nimic în dimineața aceea și, pe la prânz, Jasper cel Precis și Coate sosiră să preia tura.

Coate lovi cu vârful cizmei într-o baltă de sânge de pe jos.

— Am ratat vreo petrecere? spuse el ușor dezamăgit.

— Da, răspunse Gwynn.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jasper. Se pare că ați fi avut nevoie de ajutor, adăugă el arătând spre mâneca lui Gwynn.

Acesta ridică din umeri.

— Un client nemulțumit a venit cu niște prieteni.

— Ce client? vru să știe Coate.

— Un armator din Phaience, improviză Gwynn.

Nu avea de gând să spună că fusese împușcat de ciracii unui pește cu o singură ureche.

— Da, cine? continuă Jasper investigația. Am veri care fac afaceri cu nave.

— Uite că nu am făcut schimb de genealogii, spuse Gwynn, împăturindu-și ziarul și ridicându-se în picioare.

Trecând pe lângă Jasper, îl bătu prietenește pe umăr pe bărbatul tuciuriu.

— Îmi pare rău că ai ratat acțiunea, canibalule. Ai fi avut o friptură proaspătă la micul dejun.

Jasper avu de gând să riposteze, dar Marriott îl făcu să tacă. Se ridică greoi din hamac și trecu pe lângă el cu o expresie groaznică pe chip. Își dezlegă armăsarul, sări în șa și plecă în galop, lăsându-i pe Gwynn și pe ceilalți stânjeniți, evitându-și privirile.

▫ ▪ ▫

În noaptea aceea, Marriott se duse la Diamantene. Tareda Mereu cânta, îmbrăcată cu o rochie făcută din mici oglinjoare cusute între ele. Trecuseră săptămâni de când nu mai fusese interesat de alte distracții decât să o privească pe ea. În nopțile în care nu cânta – nopți în care aparținea numai lui Ulm – era cuprins de depresie. În seara aceea era păzită de Tack și de un junior cu păr țepos pe nume Pieptene, care stăteau împreună la masa din față. Marriott se așezase la o masă în spate, sperând să

nu fie văzut.

Încercă să uite ce se întâmplase la târgul de sclavi.

De multe ori Tareda se îmbrățișa singură, de parcă ar fi vrut să se țină într-o singură bucată. Marriott încetase să-și mai imagineze cum ar fi fost dacă ar fi îmbrățișat-o el. Ar fi vrut să se oprească din cântat, să se uite la el și să transforme visul în realitate. Când termină numărul și fu escortată în culise de Tack și Pieptene, Marriott își aprinse o țigară din acelea care-l amorțeau.

Ulm nu-i dăduse niciodată sarcina să aibă grijă de ea. Probabil că-și dăduse seama ce simțea pentru ea încă de la început. Se întreba cât mai avea s-o păstreze Ulm.

Cu siguranță că nu mai avea să treacă mult timp până ce avea să se sature de ea, așa cum se întâmplase cu toate femeile lui. Atunci, poate, ar fi avut o șansă.

Când își termină țigara, părăsi clubul pe ușa din spate și intră în primul bordel pe care-l văzu. Madama scoase fetele și el o alese pe cea care semăna cel mai mult cu Tareda.

După aceea, călărind pe străzile înroșite de luminile nopții spre casă, cugetă la problema lui.

Pentru că e aproape, dar de neatins, eu sufăr. Dar ar fi mai rău dacă aș părăsi orașul și nu aș mai vedea-o.

Nu-i așa?

Sunt un om slab, concluzionă el pentru a mia oară. Ce putea să facă? Nu putea decât să stea, să spere și să sufere. Cine ar fi crezut că există un soi de demnitate sau onoare în asta?

Sunt un prost.

În timp ce mergea pe o străduță lăturalnică abruptă și liniștită de pe lângă Podul Ars, absorbit de necazuri, Marriott auzi un vacarm în urma lui. Se răsuci să privească și văzu o căruță repezindu-se pe stradă și luând curba pe două roți. Părea că o să se răstoarne, dar se îndreptă din nou și porni în viteză la vale. Se grăbi să-și tragă calul aproape de zidul caselor.

Căruța era prăpădită, iar încărcătura ce se legăna deasupra era prea mare și prost legată. Era evident că frâna cedase și căruța prindea iute viteză. Un măgar, încă înhămat la ea, galopa nebunește, încercând fără speranță să scape. Căruțașul sălta pe

băncuță, ținând frâiele cu o mână și cu cealaltă agățându-se de mânerul frânei.

— La o parte! strigă el din căruța ce năvălea. Dați-vă la o parte!

O parte din încărcătură căzu când căruța lovi o denivelare și alunecă. Mărfurile învelite în hârtie de ambalaj se desfăcură pe loc, spărgându-se cu zgomot. Cioburi de sticlă multicoloră se împrăștiară pe stradă.

Marriott se gândi o clipă la idiotul care stivuise în căruță atât de precar încărcătura de sticlărie.

Căruța trecu pe lângă el și depăși măgarul. Bietul animal căzu sub roțile din față, iar căruța, lovind măgarul, se răsturnă, aruncând omul și lansând restul încărcăturii în aer. Bombe policrome explodară pe sol una după alta.

Când zgomotul de cascadă se potoli, Marriott ieși din nou pe stradă. Descălecă și cercetă căruțașul, apoi măgarul. Amândoi erau morți. O lungă fâșie de stradă era parcă acoperită cu paiete strălucitoare. Marriott privi acest curcubeu căruia îi era unic martor. Nu putea crede că era un semn bun.

Se îndepărtă călare și constată că nici măcar gândurile lui pentru Tareda nu-i puteau alunga din minte răfuiala de la târgul de sclavi. Văzu, din nou, Fantoma Însângerată luptându-se cu pistolul blocat și se văzu pe el țintind. Simți iarăși scuturătura din mână când apăsase pe trăgaci și îl văzu pe Gwynn tresărind (își imagină glonțul trecând la câțiva centimetri mai la dreapta, prin capul lui Gwynn). Se văzu trăgând într-un om mort în loc să tragă într-unul viu și se auzi minți nd după aceea. Nu credea că minți se bine, dar Gwynn îl crezuse.

Marriott se imagină spunându-i lui Gwynn ceea ce se întâmplase de fapt, deși știa că nu avea să facă un astfel de lucru.

Voia să uite totul.

Până ce ajunse înapoi acasă, în apartamentul pe care-l închiriase pe strada Lumen, devenise aproape convins de propria-i minciună și era de părere că Ordinul Fantomei Însângerate îi datora o cămașă nouă, nu el.

Dar când își dezlegă șireturile, mâna dreaptă îi tresări și

continuă să tremure atât de rău, încât termină de dezbrăcat folosindu-se numai de mâna stângă.

— Promiți să nu spui nimănui?

— Supraestimezi interesul pe care-l are lumea pentru asta. Dar promit. Pe cuvântul meu.

Era ziua de Croal de după incidentul de la târgul de sclavi. Reverendul băuse mult și vorbea din nou despre secrete ezoterice. De această dată, vinul cel tare îi dezlegase limba destul de mult și ajunsese să-i spună lui Gwynn anumite lucruri ce ar fi trebuit să rămână doar pentru urechile inițiaților.

— Încearcă să asculți cu oarecare respect ceea ce ai să auzi: Dumnezeu este infinit, iar o prezență infinită trebuie, logic, să cuprindă toate lucrurile, inclusiv toate potențialele. De aceea, Dumnezeu conține și potențialul celui ce nu e Dumnezeu. Când Dumnezeu a făcut universul, acest potențial s-a manifestat. Această manifestare a nedivinului o numim infernal. Natura sa este complet paradoxală. În acest fel, fiule, poate exista un fenomen ce nu este divin într-un univers divin.

Gwynn sorbi din ceai.

— Ăsta e adevărul? întrebă el.

— Te depășește? spuse reverendul cu mulțumire. Nu sunt surprins. N-ar fi trebuit să vorbesc despre asemenea probleme cu un ateu.

— Poți să fi liniștit, nu voi spune nimănui. Dar să presupunem că teoria este corectă, de dragul discuției. Acest „infernal" s-ar manifesta ca un individ obișnuit, de exemplu ca mine?

— Da...

— Excelent. Chiar și așa privind, sunt ceea ce mi-aș dori să fiu.

— ... deși numai în privința viciilor și crimelor tale. O parte din tine – poate chiar mai mult de jumătate – este perfectă. Ești un bun candidat pentru ispășire. Răutatea ta e profundă, dar nu răspândită.

Gwynn luă o bucată din plăcinta care era specialitatea zilei.

— Se poate spune, deci, că zeul tău și infernalul sunt dușmani?

— E ceva mai complicat. Dumnezeu știa ce urma să se întâmple, firește. Divinul era un plan pentru infernal. Pentru că totul vine din Dumnezeu și nimic dumnezeiesc nu poate fi distrus, infernalul trebuie să fie transmutat. Trebuie să-și recunoască greșeala, să înțeleagă lipsa de logică a existenței sale și să devină din proprie voință parte a divinului. Când va fi convertit complet, potențialul eronat nu va mai exista. Va fi atinsă perfecțiunea. Cu toții suntem subiecți, substanțe ale acestei mărețe alchimii, Marea Lucrare a lui Dumnezeu.

— Foarte emoționant. Și iadul cum se potrivește în această schemă eficientă?

— Gândește-te la un olar care ia un vas prost făcut de pe roată și îl aruncă înapoi în găleata cu lut. Sufletele suferă când sunt tratate în acest fel și suferă așa până ce își încetează existența. Ești reciclat și transformat în altceva. Dumnezeu încearcă din nou până ce Lucrarea se termină. Până atunci, fiule, tu vei fi dispărut de mult.

— Frumos, spuse admirativ Gwynn.

— Frumos?

— Absolut. Asemenea poveste ciudată și tragică este foarte frumoasă.

Reverendul pufni.

— Ți se pare, firește, că batjocura ta este sofisticată, dar e numai juvenilă. Nu ai de gând să încerci, nu ai de gând să îndrăznești să cercetezi fundamentele incredulității tale?

Gwynn ridică o sprânceană.

— Nu prea cred că sunt obligat să fac eforturi în numele planurilor tale, părinte.

— Corect, oftă reverendul trist și căută împăcare în sticlă.

— Cu toate acestea, aș vrea să discut această problemă a aberației imaginare pe care zeul tău imaginar se chinuie atât de mult să o elimine. Am dreptate când presupun că violența este o proprietate a acestui infernal?

— Violența, cruzimea și toate răutățile, fiule, spuse reverendul între două înghițituri. Acestea nu fac parte din natura divină. Îmi pare rău să te decepționez. Știu că ți-ar plăcea ideea unui zeu vicios.

Gwynn făcu un gest de dezaprobare cu cuțitul.

— Mai degrabă aș prefera să nu existe niciun zeu. Dar recunosc că sunt mirat. De ce este secretă această parte a doctrinei tale, nu vrei să știe toată turma că virtutea aparține numai divinului?

Reverendul clătină din cap cu emfază.

— Masele s-ar putea să accepte, dar intelectualii vicleni ar argumenta că asta dovedește imperfecțiunea și limitele lui Dumnezeu. Ar promova imaginea unui Dumnezeu nehotărât, a unui Dumnezeu murdar, care se chinuiește să se perfecționeze, ca o persoană obișnuită, chiar a unui Dumnezeu bolnav. S-a mai întâmplat. Se poate ajunge la dualism. Oamenii încep să creadă că răul este o putere separată, la fel de puternică precum binele. Asta nu se poate.

— Dar, dacă ne gândim numai la specia umană, se pare că acest infernal rivalizează în puteri cu părintele său divin.

— Ești răutăcios, dar să nu subestimezi bunătatea oamenilor, predică reverendul.

Nebăgându-l în seamă, Gwynn spuse:

— Și cum rămâne cu răutatea copleșitoare din natură? Nu știu dacă fiarele se delectează cu cruzimea lor așa cum ne delectăm noi; dar, chiar dacă cruzimea lor e mai puțin sofisticată, este cu siguranță abundentă și variată. Animalele afișează toate viciile, de la brutalitatea simplă a crocodilului până la comportamentul uliului care crapă țeasta prăzii și îi devorează creierul de viu, sau cel al muștelor care-și depun ouăle în omizi și alte insecte vii, de unde vor ieși puii care le vor devora pe dinăuntru. Sau, mai puțin crud, dar, cu siguranță, nu un lucru divin, regina furnicilor, care se naște fără picioare sau aripi, care este forțată să accepte îngrijirea furnicilor toată viața; toate sunt obligate la un trai leneș și decepționant. Ca să nu mai vorbim despre boli, ale căror cauze ni se spune de către știință că sunt niște animale foarte mici.

Gwynn își rosti discursul cu entuziasm. Petrecându-și mare parte din viață într-un ținut cu puține animale, era fascinat de abundența vieții la tropice și citea regulat jurnalele zoologice din bibliotecă.

— Răutatea, concluziona el, pare să înflorească în lume.

— Ai terminat? Pentru că nu ai făcut decât să arăți că ai o imagine distorsionată a lumii. Ignori grandoarea și tandrețea din natură ca un măscărici idiot ce se joacă cu gândaci într-un colț al sălii tronului; îți bați joc de cele create; este un lucru nedemn.

— Te-ai gândit vreodată că infernalul poate lupta și că e pe cale să câștige, că e în avantaj de multă vreme?

Reverendul nu voia să se lase atras.

— Nu avem de unde ști, insistă el, intențiile infinitului, nemărginitului. Totul e frumos la vremea lui. Nici nu-ți poți imagina cât de frumos.

Acesta fu ultimul lucru coerent spus de reverend dinaintea paharului. Vinul, care așteptase liniștit în sângele lui, porni la atac și-l luă în stăpânire.

▫ ▪ ▫

Reverendul se trezi a doua zi într-un hotel drăguț. Hainele îi fuseseră curățate și călcate și cineva avusese grijă să-i lase un pachet cu prafuri contra mahmurelii pe noptieră. Ăsta era un lucru bun, pentru că trebuia să ajungă repede la spital. Nu că doctorița sau surorile aveau să-i ducă dorul, dar știa că una dintre paciente era pe moarte și nu-i plăcea să rateze niciun deces.

Când ajunse, pacienta mai era încă în viață, deși abia mai rezista. Nu avea o boală anume; era doar bătrână. Se așeză la capul patului ei și îi cercetă chipul osos și liniștit.

De câte ori privise moartea în ochi? De mii de ori, fără îndoială. De fiecare dată căuta același lucru: ceva pe chip, în ochi, care să-i spună că muribundul îl vede pe Dumnezeu. Nu observase până acum niciun semn. Absența lui continuă îl tulbura mult, atât de mult, încât în ultima vreme începuse să întrebe direct, în șoaptă, dar hotărât, ca acum:

— Ce vezi? Ce simți?

— Nu văd nimic, spuse răgușită femeia, fără să deschidă ochii. Mă simt obosită ca o cârpă în vânt.

Cuprins de vinovăție, reverendul continuă:

— Nu auzi nimic? Te rog, încearcă să asculți.

— Îți aud pălăvrăgeala, părinte, mormăi ea, și e mare povară pentru urechile mele. Taci sau du-te undeva de unde să nu te aud.

— Îmi pare rău, șopti reverendul.

Renunță și rămase tăcut lângă patul ei, urmărind-o din priviri. Nu vedea nimic. Când fu gata să moară, femeia deschise ochii, dar dacă văzu ceva mai luminos decât tavanul, nimic din înfățișarea ei nu o trădă. Încă o veghe irosită.

Privind împrejur pe furiș ca să se asigure că nu era văzut de nicio soră, scoase sticla de whisky din haină și trase o dușcă grăbită.

Reverendul era conștient că majoritatea erau mulțumiți să nu știe ce zace dincolo de poarta morții sau să creadă ceea ce religia, a lui sau oricare alta, îi spunea să creadă. Se simțea vinovat că, deși vorbea în numele credinței, nu fusese cu adevărat credincios niciodată. Nu avusese niciodată nevoie, pentru că avea oarecare cunoștințe despre Dumnezeu, sau cel puțin așa credea.

Acesta era momentul în care gândurile începeau să se învârtească în jurul cozii.

Reverendul își amintea – deși nu mai era atât de sigur pe amintirile lui – că avusese contact cu Dumnezeu, Îl simțise, Îl auzise, chiar Îl văzuse. Prezența divină – sau fenomenul care părea a fi o prezență divină din pricină că măreția ei depășea de departe măreția oricărui lucru perceput în natură – fusese alături, deasupra, împrejurul și înăuntrul lui toată viața.

Nu fusese lipsit de ea niciodată și de aceea îi înțelesese enormitatea abia când dispăruse. Despărțirea fusese bruscă, neanunțată ca fuga unui amant capricios.

Reverendul nu avea cuvinte să descrie potrivit prezența însăși. Absența sa era vidul, durerea pricinuită de lipsă și pierdere, durere fără nume, dar care putea fi descrisă drept senzația exilului de care sufereau, după părerea lui, toți oamenii, chiar dacă nu-și dădeau seama, precum Gwynn.

Mai mult decât vorbea cu muribunzii, reverendul își făcuse un obicei din a vorbi morților. Tăcerea lor îl făcea să vrea să vorbească. Se adresă femeii moarte:

— Timpul ne răpește puterea de a ne mira, nu-i așa? Ne diluează încetul cu încetul entuziasmul și pune în loc nesiguranța. În tinerețe am fost uluit de Dumnezeu și am plecat să predic în pustie dragostea divină. Eram entuziasmat de deșert. În fiecare zi am văzut chipul lui Dumnezeu în soarele crunt, în pământul pârjolit și în vântul arzător și în fiecare noapte am zărit chipul divin în lună, în focurile din fața corturilor și în liniștea somnului. Dar, mai presus de toate, vă mărturisesc, doamnă și îmi pare rău dacă vă jignesc urechile, l-am văzut pe Dumnezeu în femei; trupurile lor glorioase și ochii de gazelă, dulceața lor și temperamentul impetuos! Postind, am avut viziuni despre un văl în cer și am înțeles că acesta ascundea frumusețea supremă, dulceața, impetuozitatea, grația infinită și gloria! În mod ironic, pe Dumnezeu l-am pierdut până la urmă din pricina unei fete. Vălul a rămas, dar nu am mai zărit nimic dincolo de el. Poate că acel văl era singurul lucru sfânt. Când închid ochii, încă îl mai văd! Sufletul meu tânjește după Dumnezeu, dar omul nu e numai sufletul său, nu? E îngrozitor ce spun, dar lutul meu tânjește după lutul fetițelor. Ca să-mi potolesc vina – și te rog să-mi ierți lipsa de delicatețe – aproape că m-am convins singur că îl caut de Dumnezeu în brațele lor și în alte locuri pe care nu le pot menționa. Vă mulțumesc, doamnă, pentru atenție.

Trase cearșaful peste capul moartei. Apoi plecă la Casa Galbenă.

Acolo îl așteptau vești proaste. Când o ceru pe Calila, proprietăreasa îi spuse că un alt bărbat o cumpărase și o luase cu el pentru uzul lui privat. Îi sugeră o altă fată, dar reverendul se simți înșelat și jefuit și își pierdu orice dorință de plăcere. Plecă și se așeză sub un felinar de pe un teren cu dărâmături pe malul apei, acolo unde fuseseră odată niște case. Găsi bucăți de cărămidă și de gresie împrejur și le aruncă una după alta în apă.

Când se plictisi de asta, crescu coconi în palme.

Nu știa niciodată ce avea să iasă din ei. Deseori erau viespi; dar mai scosese și miriapozi, scarabei și chiar păsări colibri. De această dată, când coconii se desfăcură, se trezi în palme cu fluturi mari de noapte care băteau din aripile diafane cenușii.

Când li se uscară aripile, se ridicară în zbor, înălțându-se iute în aer. Reverendul îi privi. Deși nu voia să fie emoționat de frumusețea lor, nu se putu abține.

Cu toate acestea, fluturii erau condamnați. Atrași de lumina lămpii, zburară spre flacără. Îi dădură ocol de două ori, apoi zburară direct în flacără, dispărând cu două pocnete slabe.

Lacrimi de frustrare umplură ochii reverendului. Refuzând să cedeze, mai produse doi coconi din care ieșiră două libelule albastre superbe.

Și acestea se ridicară spre flacără și căzură ca niște bețișoare arse, ca niște chibrituri folosite. Oftând, reverendul produse un al treilea set de coconi. Căpătă din nou fluturi de noapte, de această dată maronii, păroși și deloc frumoși. Reverendul încercă să-i alunge peste apă, dar ei urmară aceeași cale direct spre flacără.

Renunță și închise rănile din mâini, apoi își vârî pumnii în gură ca să se forțeze să nu plângă ca o femeie.

11

Anotimpul umed sosi în Ashamoil aducând cu el aer lipicios și fierbinte, furtuni și roiuri de țânțari, de muște și cicade. Fumul și praful de cărbune aprins în umezeală îmbâcsea aerul de pe Skamander și de pe terasele de jos; țesăturile putrezeau, ghipsul se sfărâma, metalul ruginea. Întregul oraș se împuți și duhnea a canale desfundate din care răsuflau dizenteria și holera.

Schimbarea anotimpurilor era prin tradiție o vreme a actelor ciudate, de parcă oamenii care aveau mijloace să uite de disconfortul fizic ar fi încercat să nu se mai gândească la suferința trupească. Moda anului trecut fusese știința, multe bucătării se transformaseră în laboratoare pe durata întregului anotimp. Astfel, mulți săriseră în aer, se sufocaseră în nori de gaz otrăvitor, declanșaseră incendii și luaseră boli de la animalele pe care experimentaseră. Ca urmare, în acest an fusese îmbrățișată moda romantismului medieval trecut, saturat cu magie, lipsit de orice fel de tehnologie. Un individ pe nume Durn Limment, care făcuse o mare avere din vopseluri și cerneluri, văzu ocazia de a amesteca festivalul fantastic de modă cu comerțul și o angajă pe Beth să creeze ilustrații pentru un bestiar. Trebuia să fie o ediție limitată, opulentă – „un incunabul modern", după cum spunea Limment, tipărit cu cernelurile lui și legat în piele colorată cu ultramarin și auriu. Îi spusese lui Beth că avea libertatea de a face ce vrea cu imaginile, atât timp cât lucrarea îi afișa toată gama de culori și se făcea repede, ca să profite de moda sezonului.

Gwynn era acolo când Beth începu să producă desenele pentru carte. I se păru că lumea ei de forme nehotărâte era acum parțial organizată într-un mod mai codificat. Grupă anumite elemente și boteză rezultatul: o fiară cu trup de bufniță, aripi de foc și capul unui copil negru care râde, pe care-l numi Rambukul; pe unul cu o corabie în loc de trup, cu gâturile a nouă lebede și capetele a nouă lilieci îl numi Lalgorma. Cea

mai ciudată creatură pe care o desenă era o piatră roșie, netedă, cu barbă de iarbă albă pe care o numi Ombelex. Deși părea o creatură inertă, o înfățișă închisă într-o cușcă grea. Desenă și interpretări ale monștrilor tradiționali, inclusiv un nou vasilisc cu chip ascuțit de mascul, o glugă ca de cobră făcută din pene de păun și o limbă cu țepi. Sfinxul pe care-l desenă era tradiționalul leu-vultur-femeie, care însă se juca cu o geamandură de sticlă.

În timp ce era ocupată cu acest proiect, avu grijă și de lucrul care îi aducea un venit stabil. Lucra multe ore să acopere cererea crescândă de portrete erotice. Aici se vedea acum influența noului ei amant. Îi spuse lui Gwynn că era atât de liniar și de monocromatic, încât era ideal pentru gravuri. Chipurile deveniră mai puțin precise, frumusețea lor mai marțială; căpătară ceva din alura prototipului și ceva din maliționzitatea lui care îi putea fi observată în gesturi și expresii. Modelul lor nu se exprima asupra lor, ci doar zâmbea de fiecare dată când dădea cu ochii de lucrări. Înțelegea ce fel de comportament i se cere atât timp cât juca rolul muzei.

Arta ei privată căpătă o și mai pronunțată schimbare. Declarând că bestiarul îi satisfăcea interesul pentru înfățișări extreme, încetă să mai creeze imagini de carnaval al minunilor și începu o serie de acuarele în tonuri sumbre în care harababura senzațională de dinainte era înlocuită de exact opusul ei. În edificii arhitectonice ori extrem de strâmte, ori extrem de vaste, siluete umane nelămurite stăteau singure sau câte două. Parțial ascunse în umbre sau stând la distanță, păreau pe cale să dispară. Din aceste scene, Gwynn căpătă senzația unei vieți secrete într-o lume nedezvăluită care exista dincolo de ziduri, ghicită după furișarea siluetelor sau după vreun obiect complicat ce zăcea pe stradă de parcă ar fi fost aruncat acolo.

Inevitabil, se află până la urmă în Evantaiul de Corn că avea o amantă foarte frumoasă. Ceilalți îl necăjiră și voiră să afle când o puteau vedea. Numai Marriott nu spuse nimic. Se retrăgea din ce în ce mai mult în sine. În acest timp, Gwynn petrecu tot mai puțin timp socializând cu colegii lui și din ce în ce mai mult cu

Beth. Uneori o privea la lucru. Beth se putea transforma dintr-o creatoare de vise într-o maşină de producţie. Când o văzuse cum asudă muncind la pregătirea procesului de gravare, la acoperirea plăcilor de metal şi la curăţarea bitumului şi a cernelii cu lacuri de terebentină şi şomoioage de hârtie, o întrebă de ce nu-şi ia un asistent. Ea îi răspunse că lucrul manual îi antrenează corpul în timp ce mintea i se odihneşte, adăugând părerea ei că treburile obişnuite aveau valoare dacă erau tratate ca o disciplină, nu ca o stare de fapt permanentă.

La rândul ei, Beth îl privi antrenându-se cu sabia, ceea ce făcea deseori pentru scurt timp dimineaţa, direct după ce se trezea şi se spăla. Într-o zi, ea îi spuse că-l invidiază pentru îndemânarea lui în artele marţiale. Numai în circumstanţe primejdioase, declarase ea, se poate afla cât de mult valorează. El răspunse ceva neutru, gândindu-se ce fel de circumstanţe considera ea ca fiind primejdioase. În locurile nesănătoase pe care le frecventau, nu fusese niciodată pus în situaţia de a o apăra.

Nu se simţi în stare să o întrebe ce vedea la el, dar îşi pusese singur de multe ori această întrebare. Înţelese că între ei funcţiona un fel de atracţie a lucrurilor opuse care nu erau neapărat complementare. Beth îi povestise pentru a doua oară de călătoria lungă pe care voia să o facă, trecând dintr-un port în altul fără oprire şi fără să se gândească la capătul călătoriei. Nu ştia dacă o făcuse cu intenţie, dar vorbise numai la persoana întâi singular în legătură cu plecarea din Ţărmul Teleute. Nu era greu să şi-o imagineze călătorind în acest fel, la nesfârşit, fără teamă, căutând şi găsind mereu noi fenomene şi storcându-le esenţa în lucrările ei despre lumi imaginare.

Îngrijorat de starea lui Marriott, Gwynn se cercetă pe sine, căutând semne de melancolie. Observă că se simţea ceva mai legat de orele romantice ale apusului şi răsăritului şi că avea un sentiment mai pronunţat al scurtimii vieţii şi al singurătăţii esenţiale, dar era obişnuit cu aceste simptome din alte relaţii amoroase anterioare şi de aceea nu văzu niciun motiv de îngrijorare pentru sănătatea lui, cel puţin nu pentru cea a minţii. În anotimpul umed, ca toată lumea din oraş, se temea să nu se

îmbolnăvească. Umiditatea atrăgea paraziți și molime, iar căruțele cu cadavre treceau de două ori pe zi, ridicând morții ca să-i arunce în râu, lucru ce atrăgea mulți crocodili. Se învățaseră cu ora la care sosea căruța și, astfel, înaintea răsăritului și după apus, apa de la cheiurile din Ashamoil se umpleau cu saurieni flămânzi. În aceste momente, bărcile se țineau pe mijlocul râului, departe de traficul primitiv și agresiv de la mal. Nicio barcă nu avea curajul să se apropie de înghesuiala de la locul în care erau aruncate trupurile în apă.

Beth și Gwynn făceau de două ori pe săptămână călătorii pe canalul din junglă. Atmosfera de acolo nu era mai puțin apăsătoare decât cea din oraș, dar era mai curată. Într-una dintre aceste călătorii, într-o zi în care cerul era acoperit complet cu nori albi fierbinți și aburi cu miros de mucegai, Beth stătea la prova caiacului, îmbrăcată cu o cămașă veche, cu mânecile pantalonilor suflecate și cu sandale în picioare. Unghiile de la picioare îi erau vopsite cu auriu. Gwynn era și el îmbrăcat ușor, cu părul strâns în vârful capului, ca un barcagiu. Un arzător portabil de pe fundul bărcii scotea un fum de camfor care alunga țânțarii. Aduseseră cu ei și o copertină ca să se protejeze de căldură și de insecte, mai ales de păianjenii cei mari care creșteau în sezonul umed și care nu erau deranjați de camfor sau de oricare alt miros, dar erau destul de mari ca să fie nimeriți cu pistolul.

La prânz, se opriră, traseră la mal și desfăcură copertina. Acolo, în timp ce jucau plictisiți zaruri după masa de prânz, Gwynn află mai multe despre fascinația lui Beth pentru ocean.

— Nu am fost niciodată la ocean, dar îmi amintesc că am zburat acolo, spuse ea. Îmi amintesc toate navele și curba orizontului. M-am așezat pe o stâncă și am privit portul. M-ai crede dacă ți-aș spune că amintirea asta nu pare să fie un vis?

— Te-aș crede; dar dacă ai insista că nu a fost deloc un vis, n-aș mai fi atât de încrezător.

— Da, cred că ai dreptate. Nu-mi amintesc ce vârstă aveam când am visat asta. Eram mică. Dar înainte să visez asta am fost o fetiță cuminte, după aceea am început să stau în preajma golanilor și să mint. Oamenii mă găseau vinovată întotdeauna,

dar parcă se supărau pe altcineva. Se supărau pe fetița cea bună care fusesem. Nu înțelegeau că aceea dispăruse, se pierduse pe undeva și că o altă creatură se trezise în patul ei. Uneori cred că fetița a plecat pe ocean și eu sunt singura parte a ei care a rămas în urmă; un fel de sediment al memoriei sau imaginației ei, prins în coșul de gunoi al unui trecut perpetuu. Sau sunt ceva cu care ea s-a întâlnit și a acceptat să schimbe locurile.

— Și care dintre aceste posibilități ar fi adevărul, după părerea ta?

— Penultima, cred.

— Asta înseamnă că ai vrea să fi un monstru, dar nu unul plin de cruzime?

— Nu prea cred. Un monstru, nu o brută. Știi povestea omului cu o cutie grea?

— Nu cred.

— Un om face rost de o cutie. În unele versiuni o cumpără, în altele o capătă ca răsplată pentru o faptă bună; nu are nicio importanță. Povestea începe când persoana care îi dă cutia îi spune că, pe măsură ce trece timpul, obiectul dinăuntru devine din ce în ce mai valoros, cu condiția să nu deschidă cutia. Omul crede, așa că duce cu el cutia luni de zile fără să o deschidă. Treptat, ea devine mai grea. În sfârșit, după un timp ajunge atât de grea, încât nu o mai poate duce. Se gândește să cumpere un măgar, dar își dă seama că și acesta va fi depășit în curând. Într-o zi va avea nevoie de un cal, apoi de un elefant și până atunci va deveni un bătrân care nu mai are timp să se bucure de conținutul cutiei. Hotărăște că lucrul cel mai înțelept este să deschidă cutia.

— Și ce era înăuntru?

— Un imp. Creaturile astea sunt ca niște bufoni care spun glume vulgare. La început, omul s-a înfuriat că nu a găsit nimic mai bun în cutie, dar impul s-a dovedit a fi isteț și bun și, până la urmă, îl ajută să cucerească inima unei femei pe care o urmărește pe tot timpul poveștii. Firește, spera să o găsească pe ea în cutie.

— Și se întreba dacă nu cumva, lăsând cutia nedeschisă încă puțin, nu ar fi găsit-o pe ea înăuntru? bănui Gwynn.

— În unele variante ale poveștii, dar de obicei crede că a făcut exact ce trebuia, de vreme ce capătă până la urmă și femeia viselor lui și un prieten folositor în persoana impului. Există și o versiune mai rară în care descoperă că niciodată nu ar fi găsit altceva decât impul care l-ar fi făcut să cucerească inima femeii pe care și-ar fi dorit-o, indiferent care ar fi fost aceea. Atunci începe să regrete că nu și-a dorit mai mult decât o femeie, iar povestea se termină mai puțin vesel.

— Dar tu preferi versiunea asta? ghici din nou Gwynn.

— Așa este. Una dintre școlile de filosofi de pe continent afirmă că întotdeauna ne găsim pofta inimii. De aceea, ei îi sfătuiesc pe oameni să fie îndrăzneți și să-și dorească lucruri mari.

— Și filosofii ăștia au spus vreodată ce și-au dorit ei?

— Niciodată. Și-au dorit puterea, dar au folosit întotdeauna eufemisme.

Apoi Beth strigă triumfătoare „Ha!", deoarece câștigase jocul.

— Ți-am spus o poveste; acum trebuie să-mi spui tu una.

Gwynn spuse că era un lucru cinstit și o întrebă ce fel de poveste ar vrea să audă.

— Adevărul despre tine, spuse ea. Ce te-a alungat atât de departe de locurile natale? Ce cauți?

— Să trăiesc, îi răspunse el, privind peste apă. Poporul meu are o zicală: când nu are de ucis dușmani, o familie trebuie să ucidă ceva, altfel se va ucide pe sine. Într-o noapte, ca să nu fiu ucis, mi s-a părut mai convenabil să fur o sanie și să fug din Falias. Eram destul de tânăr. Înainte să ajung prea departe, m-am întâlnit cu un alt băiat cu care am devenit prieten. Amândoi am mers spre răsărit până într-un ducat numit Brumaya. Din nefericire, în timp ce ne odihneam acolo, a izbucnit războiul. Din întâmplare, tocmai clanul meu era agresorul. Am fost recunoscut, arestat și dus în temnița ducelui sub acuzația că aș fi fost spion. Firește, am încercat să le spun că nu eram prea iubit acasă și firește că ei nu m-au crezut. Din fericire, prietenul meu a reușit să nu se lase prins și a angajat niște oameni să mă salveze. Însă a trebuit să vândă toate lucrurile ca să-i plătească. Am rămas cu hainele de pe noi și cu un cățelandru, așa că

aveam trei guri de hrănit. Ca să nu ne aresteze din nou și nici să nu murim de foame, ne-am înrolat în armata de mercenari care era plătită – ca să vezi ironia – de către ducele din Brumaya. Curând, m-am trezit că lupt împotriva propriului meu popor. M-am răzbunat destul ca să satisfac până și mândria unui adolescent. Atunci am căpătat și sabia asta.

Gwynn bătu darabana pe teaca sabiei Gol'achab.

— Oricum, ca să o scurtez, în Brumaya a trebuit să semnăm un contract pe trei ani. După aceea, diferite contracte ne-au dus spre sud și spre vest. Când ni s-au sfârșit cei trei ani, ajunseserăm în Ținutul de Aramă. Prietenul meu s-a lăsat de meserie și a plecat pe calea lui. Eu am rămas. Lucrurile au mers bine până la un punct, după care au mers prost. La sfârșit, situația era îngrozitoare și am avut noroc să scap cu viață. M-a ajutat o prietenă. Sau poate că nu ar trebui să o numesc prietenă; n-ar fi de acord. O femeie cu principii înalte, asta în mod clar.

Se opri. Beth se uita ciudat la el.

Nu, nu la el, își dădu el seama. La ceva din spatele lui.

— Gwynn... Șopti ea.

Orice ar fi fost, nu părea să-i fie frică. Tonul vocii și privirea trădau admirație, chiar adorație. Simți un mic acces de gelozie.

Beth ridică încet mâna și arătă peste umărul lui.

— Avem o companie distinsă.

Gwynn era cât pe ce să spună că, deși aprecia încordarea dramatică, prefera comunicarea clară. Dar când adulmecă mirosul nou-sositului, inima îi sări din piept.

— Un tigru.

Chipul lui Beth strălucea. Cu mișcări foarte lente, Gwynn scoase pistolul din toc și întoarse capul. În umbră, zări fiara. Nu era la mai mult de doi metri, întinsă pe o piatră. Gwynn îndreptă pistolul asupra ei. Îi era teamă de forța ei, de greutatea trupului ei. Îl mânca degetul să tragă. Trase cocoșul. Avu nevoie de tot autocontrolul să nu apese trăgaciul. În timp ce aștepta cu inima în gât, simți calmul lui Beth.

În cele din urmă, tigrul se mișcă. Traversă umbra, se îndreptă spre apă și plescăi puternic din picioare. Caiacul se legănă și se

ciocni de platformă.

Gwynn răsuflă încet. Se uită la Beth care era atentă la capul negru-auriu ce traversa râul.

— Mulțumesc, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Nu cred că m-ai fi iertat.

Ea îi oferi una dintre privirile ei enigmatice, apoi întinse paharul cu zaruri. Oftând, Gwynn puse pistolul deoparte.

Câștigă jocul următor. Beth îl întrebă ce vrea ca trofeu.

— Vreau să știu de ce nu te temi de lucrurile de temut, răspunse el privind-o în ochi.

— Răspunsul e simplu, spuse ea. Nu ghicești?

— Doamnă, eu sunt soldat. Am fost învățat să citesc totul în ochii adversarului. Mai întâi înveți să citești intențiile. Apoi începi să vezi sufletele. Oamenii ajung ca niște cărți deschise. Nimeni nu te mai poate surprinde. Teoretic. Dar chintesența ta îmi este opacă, trebuie să recunosc. Dacă mi-ai fi fost dușman, aș fi fost îngrijorat. Așa, sunt intrigat.

— Ei, poate că nu am suflet. Poate că asta e partea din mine care a plecat în noaptea în care am visat că zbor spre ocean. Poate că nu mă tem de tigru pentru că sunt mai puternică. Și tigrul înțelege asta.

Cuvintele ei nu i se părură lipsite de sens. Simțurile care îl ajutau să detecteze lucruri subtile indicau un mare mister dincolo de suprafață, ca lumile ei nedescoperite din gravurile cele noi.

— Ar trebui să devenim înțelepți odată cu vârsta, spuse ea, privind pe lângă el spre junglă și spre apă. Ar trebui să devenim bogați spiritual.

El îi întinse zarurile.

— Mai jucăm?

— O singură dată.

— Bine.

Trișară amândoi, iar Beth câștigă la limită. Spuse că nu mai avea alte întrebări, dar insista să primească un semn al victoriei, așa că Gwynn împleti o coroniță de salcie și i-o puse pe cap. Apoi îngenunche și îi oferi cu mărinimie gâtul.

Când se întoarseră în oraș în noaptea aceea, Beth dori să dea o tură prin bâlci, așa că, după ce duseră înapoi caiacul, merseră pe jos câteva străzi de-a lungul râului, spre lumina torțelor și vacarmul bâlciului.

Beth descoperi cu bucurie un nou-venit, ocupând spațiul de lângă podiumul îmbrăcat în pânză al lui Modomo. Această atracție, care nu se prezenta sub niciun nume, era un bărbat de vârstă mijlocie care stătea pe spate pe o saltea, având numai o legătură în jurul șoldurilor. Era de statură medie, cu un trup sănătos, iar salteaua pe care stătea era curată. Pielea îi era aproape la fel de albă ca a lui Gwynn, dar cu o tentă rozalie. Ținea ochii închiși, cu buzele deschise într-un zâmbet blând.

Singurul lucru ciudat era lujerul de lotus care îi ieșea din buric. Era o floare mare, perfectă, de același roz palid ca și pielea bărbatului.

Beth se apropie și cercetă floarea. Bărbatul nu mișcă. Beth atinse o petală.

— Un șiling să tragi de ea, spuse bărbatul fără să deschidă ochii. Dacă o poți scoate, câștigi ceva.

— Ce?

— Nu contează, spuse el, pentru că nu o să reușești. Nimeni n-a reușit vreodată și nici nu va reuși. Dar poți încerca dacă vrei.

Beth se cotrobăi prin buzunarul pantalonului și găsi un șiling. Bărbatul îl luă și îl strecură sub saltea. Beth prinse în mâini lujerul lotusului și trase fără succes. Trase a doua oară cu toată puterea. Dar, după cum spusese bărbatul, floarea nu ieșea. Parcă ar fi avut rădăcinile sub un munte.

Bărbatul avea un buric foarte adânc și îi era imposibil să vadă exact cum era prinsă floarea de lotus de trupul lui. Beth bătu în retragere.

— Gwynn, încearcă tu, spuse ea.

Gwynn încrucișă brațele la piept și se uită semeț la omul cu floarea de lotus.

— Nu, mulțumesc, draga mea. Acest tip de exhibiționism nu e pe gustul meu.

— Nu o face pe durul. Ai putea să o tai. Ți-ar plăcea.

— Ar crește la loc, se băgă în vorbă bărbatul. Rădăcinile sunt

în mine și vor produce o altă floare.

— Cât de lungi sunt rădăcinile? întrebă Beth.

Omul scoase un oftat lung.

— Mai lungi decât ți-ai imagina.

— Doare?

— Nu.

— Și atunci de ce vrei să o scoți? E frumoasă. Nu-ți place?

— Nu-mi displace. Dar majoritatea oamenilor au aceeași părere ca prietenul tău; li se pare urât. Cu excepția părinților mei, nimeni nu m-a iubit.

— Chiar cred că e crescută acolo, îi spuse Beth lui Gwynn. Nu pare lipită.

— Pune-l în bestiarul tău, sugeră Gwynn.

Trecură mai departe.

— Nici măcar nu-ți trece prin cap să crezi că e crescută chiar din el, nu?

— Într-adevăr, nu, dragă, spuse el, nu foarte convins, dar simțea nevoia în acel moment să aibă o atitudine diferită de a ei.

— Îți dorești prea puțin de la lume, Gwynn, spuse ea clătinând din cap.

▫ ▪ ▫

Singur în apartamentul său, contemplă înțelesul iubirii.

Oricât de dese erau momentele când îi plăcea să creadă că sentimentul pe care el și Beth îl aveau unul pentru altul era dragoste, știa bine că nu era așa. Nu era emoția, nici măcar situația cunoscută în anvallică sub numele de *cariah*. Deși se obișnuise repede cu limba din Ashamoil, care era în mod esențial un schelet de gramatică halaciană elegantă cu carne din vocabularul a vreo zece alte limbi, i se părea că limba lui natală oferea instrumente mai precise pentru a defini anumite concepte și stări emoționale, dintre care făcea parte, din întâmplare și dragostea. În limba lui Beth ar fi putut spune de pildă „Te iubesc". În anvallică, această frază ar fi fost imposibilă, deoarece *cariah,* iubirea, nu avea formă la singular și nu putea fi exprimată decât la plural. Se înțelegea a fi obligatoriu un sentiment mutual și implica o amestecare voluntară a identităților. Când o persoană dorea să-și afirme *cariah* față de o

alta, expresia cea mai folosită era „Iubim cum apa iubește apa și focul iubește focul". Ca să spui numai „Te iubesc" ar fi trebuit să folosești termenul *naithul,* ceea ce însemna să te întorci sau să te apleci asupra subiectului. Verbul implica sentimente calde, admirație, dorință carnală sau chiar devoțiune, dar nu implica și sentimentul reciproc. Obsesia lui Marriott pentru Tareda Mereu era cazul cel mai disperat de *naithul.* Partenerii foloseau rareori termenul unul pentru celălalt.

Mai exista un cuvânt, *suhath,* denumind o persoană întâlnită la răscruce. Sensul era acela al întâlnirii a doi călători, care se bucură unul de tovărășia celuilalt, după care urmează despărțirea și plecarea mai departe. Gwynn și Beth făceau parte din această categorie. Se abținea să-și dorească mai mult, cu excepția unui lucru: să ajungă să o cunoască înainte să se separe.

Știa că-i scapă ceva important, vedea dungile, dar nu recunoștea tigrul. Din această cauză se hotărâse să-l viziteze pe unchiul Vanbutchell. De data asta stabilise, precaut, o întâlnire, ca să evite o nouă excursie fără rost.

▫ ▪ ▫

La ora întâlnirii cu Gwynn, unchiul Vanbutchell veni să răspundă la ușă, arătând ca un înger foarte bătrân, amețit și blând, îmbrăcat cu o jachetă aurie peste pijama și cu un fes care-i cădea pe frunte. Alchimistul îl primi pe Gwynn cu căldură și îl pofti înăuntru, printr-un hol până într-o cameră retrasă cu mai multe canapele. Gwynn se așeză pe canapeaua de lângă o vitrină în care era așezată o colecție de obiecte antice.

— A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut, spuse Vanbutchell, vârându-și mâinile în mâneci.

— Am fost foarte ocupat, unchiule.

— O să mă simt jignit dacă ai să-mi vorbești despre nenorociții aceia din târgul de noapte!

— A trebuit să trec pe la ei când tu vizitai alte planuri ale conștiinței. Cinstit să fiu, ultima dată n-a fost rău deloc. Ar trebui să fi atent, să nu-ți pierzi clientela.

Vanbutchell părea profund întristat și Gwynn zâmbi.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Rivalul tău este altcineva. O persoană, nu o sticluță.

— A, o doamnă, nu? Sau un băiat?

— Unchiule, n-o să spun ce este, răspunse Gwynn, clătinând din cap. Vreau să-ți spun doar că am nevoie să cercetez o problemă neclară. Ce ai de vânzare pentru asta?

— Pentru limpezirea simțurilor, spuse Vanbutchell în timp ce se îndrepta spre un dulăpior cu multe rafturi de sticlă, cred că am ceva chiar foarte bun. Din fericire pentru tine ți-l pot oferi la un preț rezonabil.

Trase un raft și scoase o fiolă de sticlă pe care i-o înmână lui Gwynn.

— Se numește Mările Lunii. Un nume drăguț pentru o licoare drăguță, după părerea mea.

Ținând fiola între degete, Gwynn examină lichidul pe care-l conținea. Era maroniu-roșcat, apos și ușor tulbure.

— Te amețește bine, nu? întrebă el. Vanbutchell jubila.

— Halucinația e totală. Călătoria e de-a dreptul fantastică.

Gwynn îi întinse fiola înapoi lui Vanbutchell.

— Dacă aș fi vrut să călătoresc, ți-aș fi spus asta. Eu caut informații, nu iluzii.

— Ah, nu, ai înțeles greșit! spuse Vanbutchell grăbit, ridicând mâinile într-un gest implacabil. Tinctura asta te va duce într-un punct de unde ai să fi în stare să vezi tot ce vrei. Depășește iluzia timpului liniar. Am folosit-o de multe ori și pot să spun că nu am fost niciodată dezamăgit. Nu îți oferă o privire spre interior, ci spre exterior, ceea ce este mai folositor oricui, mai puțin misticilor; iar tu, dacă aș putea fi atât de îndrăzneț să fac un comentariu personal, nu-mi pari un mistic. Totuși, din punct de vedere rațional și gnostic, substanța e minunată.

— Când te lauzi în halul ăsta mă apucă îndoiala.

Vanbutchell deschise brațele și spuse:

— Știi că nu mă aștept ca cineva să-mi cumpere produsele fără să le fac o introducere. Ce-ai zice să faci un test pe loc, gratis?

Gwynn răsuci fiola între degete.

— Există efecte secundare?

— Niciunul, deși nu l-aș amesteca cu nimic. Și nu-ți pot garanta sănătatea dacă îl folosești exagerat, firește. Poate fi luat

așa sau diluat.

— Bine, am să încerc. Pune ibricul pe foc, unchiule.

▫ ▪ ▫

— Incomparabilă femeie, remarcă satisfăcut colonelul Strălucire. Bune șolduri!

— Foarte bune, domnule! salută caporalul Lipeală.

— O zeiță! exclamă reverendul.

— O stea, zâmbi astronomul.

— Aș da-o pe Tareda pentru ea, comentă Ulm făcând din ochi.

Deasupra gulerului de pene verzi, gura cărnoasă a Taredei Mereu se bosumflă furioasă. Expresia ei se preschimbă într-un zâmbet când se aplecă și șopti:

— Tu ce ai da pentru ea, Gwynn?

Gwynn se uită la fiara despre care vorbeau, un sfinx care se plimba încoace și-ncolo pe o plajă din fața terasei hotelului unde stăteau cu toții sub un umbrar de bambus. Pe masă erau șampanie și struguri albi într-un bol de cristal. Cerul de smarald și marea se întindeau până la orizont, unde se vedea un șir de vapoare.

— Cred că o să aflăm, răspunse el.

Toată lumea de la masă se uita spre vapoarele care traversau foarte repede marea.

Ceilalți rămaseră la masă, iar el se ridică și porni spre plajă. Sfinxul se opri din mers și se apropie de el prin apă. Răsuflarea ei era dogoritoare și mirosea a trandafiri și vânat proaspăt. Ochii ei erau negri ca fierul.

Apoi, sfinxul se întoarse și se îndepărtă puțin. Când privi din nou spre mare văzu vapoarele deja ancorate.

Generalul Anforth, îmbrăcat cu o haină albastră și cu și mai multe șnururi de aur decât colonelul Strălucire, coborî din nava cea mai mare și păși peste apă ca un sfânt. În mână avea o lesă la capătul căreia se afla Marriott, gol, mergând pe apă în patru labe. Anforth se opri la marginea nisipului. Marriott trase de lesă, mârâind și lăsând bale.

— La călcâi! se răsti Anforth și Marriott se ghemui pe nisip, privind în sus cu ochi ucigași.

— Am știut întotdeauna că am să te prind, Gwynn, spuse Anforth, trăgând afară sabia. A fost numai o problemă de răbdare.

Deși știa cum avea să se termine, Gwynn își dădu totuși interesul. În timp ce sfinxul îi spunea ghicitori lui Marriott, el se luptă cu generalul Anforth. Priceperea bătrânului era teribilă; Gwynn, surclasat, amețit, era tăiat iar și iar. Nu simțea nicio durere, doar umilire fără margini.

Sfinxul se descurcă mai bine. Îi înfulecase capul lui Marriott și îl scuipase în apă, unde rămăsese plutind, balansându-se pe valuri. Apoi își îndreptă atenția spre Anforth. Îl prinse de umăr cu o labă uriașă cu gheare ascuțite, îl trase la pământ și-l țintui cu greutatea ei. Anforth se zbătu fără rost; sfinxul scoase ghearele celeilalte labe din față și îl spintecă asemenea unui pește.

Gwynn dori să o aplaude, dar când încercă să bată din palme, observă cu surpriză că Anforth îi tăiase mâna dreaptă, care zăcea la picioarele lui, strângând nu sabia, ci doar un fir roșu care dispărea în ciotul încheieturii.

Căzu în apă, pe scoicile ascuțite care îi pătrunseră în carne. Se uită rugător în ochii goi ai sfinxului. Mirosul dulce-acrișor îi umplu nările. Monstrul mârâi. Gwynn văzu că ochii de fier nu erau decât niște capace; prin mijlocul fiecăruia trecea câte o despicătură prinsă cu încuietori fine. Cu ultimele puteri, ridică mâna stângă, întinzând degetele spre ochiul cel mai apropiat.

▫ ▪ ▫

Gwynn deschise ochii. Fu dezorientat preț de o clipă, apoi își reveni, trezindu-se în cameră cu Vanbutchell. Înjură încetișor.

— Nu-i bun? întrebă Vanbutchell bâțâindu-se pe picioare. Te simți bine?

— Bine.

Se ridică de pe canapea imediat și își îndreptă hainele. Măcar Vanbutchell îi spusese adevărul despre lipsa efectelor secundare. Sau, cel puțin, despre lipsa lor în primul moment. Parcă nu fusese sub influența substanței – se uită la ceas –preț de jumătate de oră.

— A fost mai profund și mai real decât un vis obișnuit, nu?

întrebă Vanbutchell.

— Nu eu trebuie să judec profunzimea sau realitatea, spuse Gwynn, aranjându-și un buton.

— În cazul ăsta, te interesează și alte călătorii pe mările lunare?

Acum că viziunea dispăruse, scepticismul inițial al lui Gwynn reveni. Sperase că viziunea indusă chimic, cercetându-i memoria, ar fi descifrat aspectele ascunse ale lui Beth prin acele imagini enigmatice ale ei pe care le înregistraseră chiar ochii lui, ca niște scribi ce scriau după dictare într-o limbă necunoscută lor, silabă după silabă. Cu toate acestea, după cum își amintea el viziunea, căpătase aura unui simulacru. Dacă ar fi durat destul de mult ca să reușească să deschidă capacele de fier, credea că ar fi văzut înăuntru o minciună.

— Nu, nu cred. Dă-mi ca de obicei. Patru drahme sunt de ajuns.

— Cum dorești, spuse Vanbutchell și se îndreptă spre dulăpiorul cu rafturi și scoase o sticluță. Pot să te întreb de ce îți place asta atât de mult?

— Îmi potolește teama de adevărul absolut, spuse Gwynn și numără banii. Noapte bună, unchiule.

— A, da, așa să fie. Noapte bună și vise frumoase, spuse Vanbutchell.

12

La Diamantene, un soi de cărăbuși cu ochi înflăcărați își găsiseră sălaș potrivit. Pe podea, oriunde te-ai fi uitat, scăpărau și fremătau perechi de mici puncte roșii, incandescente. Efectul era plăcut la vedere, dar mirosul pe care-l emanau aceștia când îi călcai era, din nefericire, pestilențial. Ca să-și scape localul de ei, Ulm adusese înăuntru mai mulți pitoni galbeni, cunoscuți ca având un mare apetit pentru cărăbușii de toate soiurile. Unul dintre aceștia se urcase pe scaunul lui Gwynn, iar Jasper cel Precis îl stârnise să sară la spuma de pe-o halbă de bere, cu toate că toate încercările lui Gwynn de a-l face să încerce o țigară fuseseră întâmpinate cu o împotrivire implacabilă.

Ulm își adunase locotenenții la club pentru a face un anunț.

— Domnilor, după cum știți cu toții, fiul meu cel mic, Elei, a stat în anul din urmă acasă la sora mea, în Musenda. Sunt bucuros să vă spun că-n dimineața aceasta a sosit înapoi aici, în Ashamoil. Mâine seară, ca să-i sărbătorim venirea, voi da o petrecere la vila mea.

Gwynn bătu din palme alături de ceilalți, ascultând însă doar cu jumătate de ureche. Marriott, stând la stânga sa, nu avea astâmpăr. Era seara liberă a Taredei și, în absența ei, Marriott nu părea să știe ce altceva să facă în afară de-a bea ca un pește. Avea ochii roșii, tenul de culoarea zăpezii stropite cu urină, o expresie buimacă și disperată pe chip. Își împăturea și despăturea șervețelul de la masă, își încheia și lărgea cravata, se scobea în dinți cu unghiile, apoi își curăța unghiile cu dinții; era un spectacol jalnic. De-a lungul serii, Gwynn încercase să-i vorbească, dar, primind ca răspuns numai vorbe monosilabice și priviri chinuite, renunțase la încercare. Ceilalți îl ignoraseră pur și simplu de la început, nedorind evident să se încurce cu un om decăzut. Chiar și Ulm îl ignorase, lucru care-l făcea pe Gwynn să fie agitat, căci Ulm nu ignora niciodată nimic. Avea oare de gând Ulm să aștepte ca Marriott să-și piardă complet mințile?

Apoi își auzi numele.

— Gwynn, vreau s-o aduci pe domnița aceea a ta. Cred că ai ținut-o ascunsă destul de mult.

— Sigur c-o voi aduce, dacă voi putea, dar e posibil să-și fi făcut deja alte planuri. Are o fire foarte independentă, zise Gwynn cu inocență.

Ulm se aplecă în față, zâmbind, dezvelindu-și câțiva dinți.

— Nu crezi că ai putea-o convinge că o seară de câștiguri, mâncăruri și dansuri la vila mea ar fi o distracție mai bună decât socializarea cu scursorile orașului ăstuia la canalele de deversare de pe malul râului?

Gwynn își compuse un chip de om suferind.

— Ulm, e o femeie. Eu nu sunt decât masculul speciei. N-aș putea s-o conving că soarele răsare de la est dacă ea ar prefera să răsară de la vest, spuse el, stârnind râsete din partea unora.

— Gwynn, poale de femeie, de ce te temi? îl luă Ulm în râs. Crezi că ți-o va fura cineva de la masa asta?

Vorbele acestea stârniră hohote și mai zgomotoase.

— Dacă ar avea nechibzuința să-și lege viața de unul dintre troglodiții ăștia, ar trebui să mă consider bucuros că am scăpat de ea, răspunse Gwynn cu un aer leneș.

Ceilalți, cu excepția lui Marriott, reacționară pornind un cor de insulte. Zgomotul îl alertă pe piton atât de tare, încât căzu de pe scaunul lui Gwynn și se furișă sub masa alăturată. Unii aveau să spună mai târziu că-l văzuseră sorbind din dozatoarele de bere de la bar. Jasper cel Precis îl provocă pe Gwynn la un concurs de frumusețe și noblețe, Tack și Pocnitoare propuseră un concurs de forță, iar lui Coate i-ar fi fost pe plac o întrecere de virilitate.

— Oricând vreți, jigodii netrebnice, zâmbi Gwynn cu nepăsare.

— În cazul ăsta, Gwynn, de ce să n-o facem la petrecere?

Ricana veni din partea lui Biscay Bucătarul.

— Măi, măi Biscay, prăpăditule; ai de gând să-mi încânți doamna cu o partidă aventuroasă de contabilitate?

— Dedesubturile financiare s-au dovedit și-n alte rânduri a câștiga favorurile multor trupuri tinere și dulci, zise grăsanul.

— Multe trupuri trebuie să pară tinere în întunericul

depozitului și dulci unui om care probabil că trăiește în preajma aromei propriilor sale dejecții aburinde, îndrăznesc să spun.

Biscay își lăsă capul pe spate și râse.

— Ou și oțet! Mă face cu ou și cu oțet!

— Preabine, domnilor, ajunge, zise Ulm. Gwynn, adu-o. Nu fi egoist. Înfrumusețează întoarcerea acasă a fiului meu.

În pofida tonului glumeț al discursului său, acesta conținea și un ton poruncitor.

Știind că nu mai putea întinde coarda, Gwynn ridică brațele într-un gest de resemnare.

— Orice dorești, desigur că mă voi strădui să fac.

Mai târziu, revăzând discuția în minte, se crispă la cât de mult o înjosise pe Beth. Totuși, nu ar fi avut cum altfel să le vorbească despre ea colegilor săi.

Beth reacționase la jalnica sa explicație pentru cererea lui Ulm râzând.

— Dar îmi doresc să merg! Cred că protipendada n-ar fi deloc în dezacord cu mine.

Se roti cu spatele la el pentru a se sprijini de roata unei prese din atelier, adoptând o postură elegantă.

— Mâine îmi voi cumpăra o rochie și Trandafirul Scuturat se va duce la balul celor răi – se întoarse la el cu pas agale și-și strecură brațele pe după mijlocul său – împreună cu cavalerul ei cel negru.

Observându-i privirea nu tocmai fericită, îi oferi una la fel de provocatoare.

— De ce te temi?

Dacă era să fie sincer, nu se mai temea pentru siguranța ei în compania tovarășilor săi. Ulm avea dreptate. Într-adevăr se temea că o va pierde în favoarea unuia dintre ceilalți.

— De repetarea acestei întrebări, draga mea! fu răspunsul pe care-l oferi.

▫ ▪ ▫

Gwynn își aminti puține lucruri de la petrecere. Bănui că fusese o adevărată orgie, căci se simți slăbit vreme de două zile încheiate după aceea, însă amănuntele se aflau undeva pe-un

canal întunecat, irecuperabile cu excepția câtorva, foarte puține, care ieșiră la suprafață ca niște bule de aer în cursul ședерii sale la pat.

Aproape toate aceste amintiri erau cu Beth. Dacă fiul lui Ulm, pe care Gwynn nu și-l putea aminti câtuși de puțin, fusese vedeta aparentă a petrecerii, Beth fusese adevărata vedetă, punând-o în umbră până și pe Tareda Mereu. Îi transformase pe bărbații din Evantaiul de Corn cum nici Tareda în clipele ei cele mai tragice nu reușise s-o facă. Mintea lui Gwynn retrăi, într-un chip fragmentar, momente când fiecare dintre colegii săi, în compania lui Beth, fusese absolut fermecător, vădind maniere nobile, amabil și măsurat la vorbe. Într-un fragment de memorie, el și Beth erau îmbrățișați de Ulm, care spunea, aparent cu o extremă sinceritate: „Căsătoriți-vă, vă doresc tot binele."

Despre propriul său comportament nu reuși să dragheze nimic; nu era nicio fărâmă de amintire dacă luase parte sau nu la acea bizară amabilitate. Își amintea însă că Marriott n-o făcuse. Păstra amintirea lui Marriott îngenuncheat într-un colț, ținându-se de cap, văitându-se: „Îmi tremură mâinile, îmi tremură capul, nu mă pot uita".

Gwynn descoperi că gândurile îi mergeau pe-o traiectorie neobișnuită: *Ca s-o câștig cu adevărat, la ce va trebui oare să renunț?*

▫ ■ ▫

În ziua de Croal se simțea destul de bine pentru a se duce la obișnuita întâlnire cu reverendul.

Reverendul observă că arăta mai palid decât de obicei și că mânca puțin. Renunțând la ideea pe care o susținea – oricum, demonstrația nu-i ieșea prea bine – arătă cu cuțitul spre farfuria aproape neatinsă a adversarului său.

— Care e problema? Ești bolnav?

— Sunt doar puțin obosit.

— Ei bine, mie-mi pari bolnav. Hai, fiule, care-i problema?

Gwynn se trezi că-și dădea glas gândurilor:

— E posibil să fie un caz ușor de...

Își înghiți cuvintele, recăpătându-și în grabă discreția, făcând

un gest vag în schimbul cuvântului nerostit.

— Sifilis? își dădu cu părerea reverendul. Fiule, sper că n-ai fost prea rușinos ca să nu mergi la doctor!

— Mulțumesc, dar sunt într-o stare de sănătate satisfăcătoare, spuse el. Voiam să spun „extenuare".

— Nu, nu-i adevărat, spuse reverendul, scuturând din cap. Recunosc atitudinea unui bărbat care a luat o boală intimă. Dacă nu e sifilis, atunci domnița aia a ta... cea despre care nu vorbești niciodată... ai lăsat-o grea? Ei?

— Nu.

— Atunci, insistă reverendul, poate că a lăsat-o grea altcineva și ea dă vina pe tine? Sau să fie oare pofta ei inepuizabilă și tu să te simți... secătuit?

Scutură pe furculiță un tăiețel flasc ca să se facă înțeles.

Gwynn își pierdu pe dată cumpătul.

— Glumește pe seama mea cât poftești, dar mai vorbește încă o dată necuviincios despre Beth și-o să te omor, bătrân neghiob ce ești!

Reverendul scoase un fluierat scăzut.

— Vai mie, vai mie. Ceva este-n mod clar nelalocul lui. Ar trebui să-mi înțelegi îngrijorarea. Știi că am nevoie de tine nevătămat pentru ceea ce pregătesc și, prin urmare, sunt interesat de sănătatea ta.

— Sper că nu-ți închipui că mă amuzi.

— Mă tem, fiul meu, că nu mi-am închipuit niciodată că sunt bufonul tău personal!

Gwynn își reveni în fire. Își regăsi simțul umorului.

— Nu e reciprocă poziția asta? Îți însuflețesc existența sumbră, nu-i așa, părinte? Și amândoi avem ocazia să ne echilibrăm puțin...

Își aprinse un autodafé, inhală profund și suflă inele de fum spre reverend.

— Știi ce cred eu? zise reverendul. Cred că ești bolnav de dragoste. Sau, mai degrabă, așa te crezi.

— Și ce dacă-i așa?

Reverendul își făcu trucul de-a scoate din nimic o țigară și chibrituri. Suflă înapoi inele de fum și-l trimise pe unul prin

mijlocul unuia al lui Gwynn.

— Fiule, crede-mă, n-ai nicio şansă să fi îndrăgostit. Există oameni capabili de iubire – o iubire adevărată, serioasă, profundă – şi oameni care pur şi simplu nu sunt şi nu vor fi niciodată capabili. E inimaginabil ca un tip ca tine să fie orice altceva în afara acestui din urmă caz.

— Cuvinte amăgitoare... mă-ndoiesc că le crezi cu adevărat.

— Atunci, rogu-te, spune-mi ce cred eu.

— Contrarul. Dar m-aş hazarda să spun că eşti invidios. Nu vrei ca eu să fiu fericit. Ai prefera să-ţi imaginezi că sufăr, doar ca tu să te simţi bine ştiind că nu eşti singurul în situaţia asta. Ei bine, părinte?

După o clipă de auto-interogaţie, reverendul conchise că-l stăpâniseră, într-adevăr, invidia şi pizma. Conchise de asemenea că nu-i păsa. Dacă Gwynn îi era prieten, îi era în mod egal şi duşman; unul pe care soarta ar fi trebuit să-l facă să sufere, dar pe care, într-adevăr, îl tratase cu o nedreaptă generozitate. Reverendul se gândi la propriile sale iubiri pierdute de la Dumnezeu la Calila şi interesul de-a salva atât sufletul lui Gwynn, cât şi pe al său îl părăsi pe măsură ce spiritul răzbunător îşi întări încleştarea. Nu se putu înfrâna să nu rostească şi alte vorbe răutăcioase.

— M-ai făcut să sufăr şi asta când depun un efort atât de mare să văd lucrurile din perspectiva ta! Cred doar că un om ca tine, un om de cuvânt, un bulevardier, sigur că trebuie să se bucure de viaţă în vreme ce-i interzice categoric acesteia să se bucure de el. Nu te-ai întărit în calea sentimentelor, nu ţi-ai mutilat sufletul ca să te protejezi de vanitate? Cum poţi atunci să te închipui într-un leşin al iubirii? Orice-ar fi în neregulă cu tine, cu siguranţă nu e vorba de iubire!

Mimica lui Gwynn deveni gânditoare. Pe-un ton de rară blândeţe şi rară candoare, spuse:

— Chiar crezi asta? Te aud însuşindu-ţi o mândrie perversă, mândrie de care pari a crede că eu sunt stăpânit, străduindu-te să mă îndemni să-mi neg cele mai nobile sentimente. Făcând asta, te înjoseşti mult. Chiar şi eu pot vedea asta. Chiar vrei să-ţi tai singur gâtul doar de dragul înscrierii unui punct ieftin şi

dușmănos împotriva mea și chiar crezi că te voi lăsa s-o faci, când acum eu sunt cel care are în joc ceva valoros?

Cu o demnitate și mai mare, continuă:

— Simt cea mai rară bucurie și provocare în compania lui Beth. Ea iscă în mine o flacără nici pe departe comună. Cred că nu mă voi sătura niciodată să-i stau alături. Și, chiar de-ar fi o nesăbuință să sper că avem un viitor comun, doar un nebun ar permite acestui lucru să împiedice fericirea din clipa de față. N-o voi dezonora fiind altcumva decât sincer în ceea ce spun despre ea. Oricât aș greși cu gândul, n-o voi batjocori niciodată. Când ea e subiectul discuției, vei descoperi că sunt cât se poate de serios.

Reverendul lăsă capul în pământ. Momentul său de răutate trecuse. Era rușinat și uluit în mod egal. Totuși, din confuzie se ivi o senzație de mirare, căci își dădu seama că în sfârșit aplicase o lovitură grăitoare. Cât de paradoxal și de ironic era că în răbufnirea sa de supărare, în momentul său de eșec, adusese la lumină ceva ce fusese adânc îngropat în adversarul său. Cârligul său nepriceput găsise un loc lipsit de apărare și pătrunsese destul de adânc, încât să tragă afară o fărâmă de virtute.

— Îmi pare rău, spuse el, ridicând privirea. Mă vei ierta?

— Fie nu poate fi iertat nimic, fie nu e nimic de iertat. Am rostit de multe ori astfel de vorbe, dar, din câte știu eu, nimeni nu mi-a dat vreodată ascultare.

După mai multe minute ce trecură în liniște, reverendul vorbi din nou. Se întorsese la vechea sa dispoziție.

— Fiul meu, sentimentele tale față de această domniță sunt doar un simptom al adevăratei tale dorințe de uniune cu Dumnezeu, se înțelege de la sine. Dar am înregistrat un progres cu tine! Da, chiar așa. Sunt pe cale să câștig, fiindcă recunoști că încerci aceste sentimente adevărate și profunde și că tânjești după un fel de viață cuviincioasă alături de persoana iubită.

— Mă înțelegi complet greșit, ca de obicei, dacă crezi că tânjesc după cuviință.

— La naiba cu asta, atunci; nu contează. Un fel de viață alături de ea. Domnul mi-este martor, ies câștigător!

Reverendul lovi cu pumnul în masă, făcând farfuriile să

zăngăne.

— Crezi ce vrei. Nu contează deloc pentru mine.

— Atunci, cred că am câștigat runda asta, fie c-o recunoști au ba.

— N-o recunosc. Dar a fost o rundă interesantă. Prin urmare, primește mulțumirile mele. Dar, cum am spus, sunt ostenit. Am să-ți urez o noapte bună.

Gwynn lăsă plata pentru mâncare și-și împinse scaunul în spate. Cu o plecăciune din cap spre reverend, se ridică și plecă.

Afară, fluieră încet, sărind în șaua calului. Porni în trap de-a lungul străzii.

Simți o desfătare răspândindu-se încet prin corp. Senzația aceasta începuse când vorbise despre sinceritatea sentimentelor sale față de Beth.

— Că ai câștigat ori nu ceva, părinte, eu, fără-ndoială, am câștigat ceva, murmură el.

▫ ▪ ▫

Micul instrument – semănând cu un târnăcop miniatural, delicat – intră cu ușurință în orbita tânărului ce stătea întins cu fața în jos pe masa de demonstrații. Bărbatul înalt și vioi care-și spunea doctor Solitar execută o mișcare agilă din încheietura mâinii, apoi scoase micul târnăcop. Globul ocular mișcat din loc al pacientului său își reveni în poziția normală.

— Poftim, doamnelor și domnilor! se adresă doctorul Solitar publicului înghesuit în noua sală de cărămidă a Societății pentru Igienă Publică. Cu cele mai mici resurse de bani, de timp și efort, lupul nostru e transformat într-un miel! Când se va trezi, nu va mai simți pornirea de-a bate, viola, ucide sau abuza ori răni în vreun fel ființele umane! Venerabilele voastre mame, fragedele voastre fiice nu mai trebuie să se teamă de el noaptea. Este blând. Este liniștit. Dacă vreți să vedeți dovada acestui lucru, întoarceți-vă mâine; va fi treaz și pregătit să fie examinat și pus la încercare de oricine dintre domniile voastre dorește asta!

Solitar ridică mâinile pentru a reduce la tăcere aplauzele ce-aveau să vină.

— Doamnelor și domnilor, ne aflăm în pragul unei noi ere

milostive. Oamenii precum acesta, sărmane victime ale firilor lor rele, nu vor mai umple închisorile și azilurile. Nu vor mai amenința persoanele pașnice! Și nici nu-i vor mai împovăra acești foști criminali și nebuni pe bărbații și femeile care muncesc din greu, căci vor îndeplini, la fel de credincioși ca vitele, munci simple și josnice la care-i punem acum pe copiii slabi și pe sălbaticii periculoși. În câteva cuvinte – câteva cuvinte aurite cu sâmbure miraculos, doamnelor și domnilor – râul va fi transformat în bine și cât se poate de eficient.

Raule, stând în spate alături de publicul larg – locurile din față fiind ocupate de membrii Societății, printre care se numărau mai mulți doctori ai Colegiului, îmbrăcați izbitor în sumbre halate negre – ascultă doar cu o ureche aceste vorbe alese.

La începutul carierei sale de medic în Cartierul Lămâilor depusese conștiincioasă efortul de-a se informa cu privire la descoperirile medicale, citind reviste și participând la seminarii publice când își găsea timpul necesar. Totuși, volumul de impostură fusese atât de mare, iar acela de știință folositoare atât de mic, încât după câteva luni nu-și mai bătuse capul. Reacționase la afișul de popularizare al doctorului Solitar doar dintr-o curiozitate canibalică.

— Acum, pentru toți, stimații mei colegi în marea noastră căutare umană a lumii perfecte, este onoarea mea să vă prezint exemple a ceea ce veți vedea mâine. Fiica mea Opal vi le va arăta acum!

În față veni o adolescentă bine îmbrăcată, conducând pe scenă un grup de șase bărbați și femei. Solitar anunță că aceștia erau foști pacienți cărora le făcuse aceeași operație. Toți, pretinse el, fuseseră violenți, nebuni sau cu grave devieri de comportament. Acum, în fața publicului, personalitățile pe care le afișau erau, fără deosebire, indiferente și lente. Solitar îl pălmui pe unul dintre bărbați; acesta se crispă. Strigă la o femeie tânără; aceasta îi întoarse o privire ștearsă. Între timp, fiica lui Solitar aduse pe scenă ligheane cu cartofi.

— Toată lumea să curețe cartofi! comandă doctorul Solitar.

Pacienții săi se lăsară toți pe vine și începură, ascultători, să

curețe.

În punctul acesta, Raule se întoarse și plecă, curiozitatea sa științifică atingându-și o limită naturală. Nu-i păsa să afle cum se va descurca tânărul al cărui creier tocmai fusese ciopârțit. Merse pe catâr printr-o burniță caldă, se întoarse la spital pentru a-și face turele de după amiază pe secții. Spitalul era plin, așa cum se întâmpla mereu când ploua. Cartierul Lămâilor cel insalubru era un incubator deosebit de fertil pentru boli, iar secțiile erau pline de bătrâni, de tineri, de oameni slabi și de simpli ghinioniști care căzuseră pradă febrelor și infecțiilor.

Pe drumul de întoarcere, privirile îi căzură pe un băiat și o fată care se îmbrățișau în cadrul unei uși. Pe fată nu o cunoștea, dar băiatul era Jacope Vargey. Raule simți o undă de regret.

13

Capul Cămătarului de lângă intrarea în târg era plin de beţivi, ca de obicei, şi spre miezul nopţii devenea un loc gălăgios. Clientela era formată în mare parte din muncitori din schimbul de noapte, neguţători şi actori din târg. Cerb, Modomo şi uriaşul Palee se aflau la o masă, împărţind o strachină de mâncare. Mai erau, de asemenea, Gwynn, Biscay, Coate, Pieptene şi un alt tânăr, nou în Evantaiul de Corn, pe nume Whelt. Se aflau la Capul Cămătarului fiindcă lui Biscay îi plăcea localul. Grăsanul anunţase că avea nevoie de bani şi propusese un joc de cărţi. Din păcate, norocul nu era de partea sa; în schimb, era de partea lui Whelt, care părea incapabil să piardă. Tânăr scund, vorbăreţ, inflamabil, acesta deveni mai volubil pe măsură ce mormanul de bani crescu. Coate şi Pieptene, amândoi slabi la băutură, pierdeau aproape la fel de mult ca Biscay. Gwynn, în ce-l privea, rămase destul de sobru şi jucă strâns, resemnându-se cu faptul că era pur şi simplu noaptea altcuiva.

Dar, pe când se apropiară primele ore ale dimineţii, roata norocului se întoarse. Whelt şi Pieptene se duseră să se uşureze, iar când se întoarseră, Whelt începu să piardă. Pieptene glumi că, odată cu urina, îşi alungase şi norocul. Biscay profită fără milă şi, curând, îşi recuperă pierderea. Când Whelt ajunse la ultimii bănuţi, Biscay se oferi să-i dea câţiva cu împrumut.

— Fii cu băgare de seamă, nu-i un om prietenos, îl preveni Gwynn pe tânăr. Ridică din umeri ca reacţie la privirea mânioasă pe care i-o aruncă Biscay. Whelt refuză oferta bucătarului şi ieşi din joc.

De atunci încolo, Biscay câştigă fără oprire. Gwynn se uită cu atenţie la grăsan, convins că trişa, dar nu-l putu prinde asupra faptei. Coate se îmbătă prea tare să-i mai pese cât pierdea, în vreme ce Pieptene părea gata să explodeze de furie, iar Whelt afişa o milă fără de margine faţă de propria sa persoană. Gwynn aproape că suspină de uşurare când barmanul veni să ia ultimele comenzi.

Începuse să se îndoiască de veridicitatea amintirilor sale de la petrecere. Din noaptea aceea, niciunul dintre colegii săi nu amintise de Beth și, mai mult de-atât, nicio fărâmă din efectul pe care ea păruse să-l aibă asupra lor nu mai era de văzut în vreun fel.

În seara următoare, pe când el și Beth beau ceva înainte de culcare în barul de pe Podul Albastru, abordă subiectul.

— Orice amintire de la petrecerea aceea ea sortită să fie mai puțin decât de încredere, cred. Cu siguranță nu am încredere în ale mele, spuse ea. Dar există o teorie conform căreia lumea nu este cu adevărat doar un singur loc, ci are o formă cu multe fețe – câte o lume pentru fiecare persoană – și că, aidoma lichidelor, toate lumile noastre se infiltrează în celelalte când se întâlnesc, cu toate că, deloc ca lichidele, substanțele lor, chiar și amestecate, pot fi deslușite cu ușurință. Poate că s-a întâmplat ceva de felul ăsta.

— Tu dai crezare teoriei ăsteia?

— Mi se pare interesantă. Și avem tendința să credem în ceea ce ni se pare interesant, nu?

Lui Gwynn i se părea interesantă ideea, însă era indiferent la posibila ei valoare. Într-adevăr, era întrucâtva de parcă o lume saturată cu miasma ei deosebită întâlnise și supusese o lume pe care o împărțeau membrii Evantaiului de Corn, după care se retrăsese cu abilitate. Dar, cum spusese ea, amintirile legate de acea întâlnire nu puteau fi de încredere.

Un lucru însă era sigur: el, unul, suferea o schimbare. Se simțea diferit, chiar și când nu se gândea la ea. Nu se prefăcea că nu înțelege acea transformare; bănuia c-o va înțelege după ce va fi trecut timpul și se va putea uita în urmă. Nu se îndoia deloc că Beth îl va schimba și mai mult, dacă-i permitea acest lucru; cât de mult, sau cât de permanent, nu avea de unde știi.

Nu lua serios în considerare o retragere. Ideea a ceva care-l transforma rămânea seducătoare. Făcea apel, își dădea el seama, la antipatia sa față de lucrurile absolute și permanente.

Aceasta se dovedi ultima încercare de gândire filosofică la care se pretă Gwynn pentru o vreme. Munca ce fusese atât de plăcut lipsită de evenimente majore se întoarse pe scena

principală a vieții sale cu forțe sporite.

Lucrase în schimbul de noapte, supraveghind încărcarea unui cargo de arme pentru Colonel și, în toiul dimineții, încă dormea. Îl trezi zgomotul produs de cineva care striga și bătea vârtos la ușă. Era Pieptene. Avea expresia unui om care fusese forțat să înghită păianjeni vii.

— *Auriul Flamingo* a fost sechestrat. Șeful e-ntr-o dispoziție de tot rahatul. Are loc chiar acum o întâlnire la vilă.

Gwynn scoase o înjurătură apăsată și-i spuse lui Pieptene să aștepte cât să se îmbrace.

— Grăbește-te, atunci.

— Pe cine mai trebuie să chemi?

— Pe Marriott, pe Coate și pe Jasper.

Gwynn își trase pe el hainele și-și îndesă o pălărie peste părul răvășit de somn. Cu Pieptene deschizând drumul, coborî în pas alert scările și ieși afară la grajd, încheindu-și în tot acest timp centura cu pistolul.

Plouase, iar soarele ardea printre norii de culoarea stridiilor, care atârnau jos ascunzând vederii orașul de sus. Aburii se înălțau din caldarâmul ud, plutind în sus pentru a se întâlni cu norii. Frunzele, noroiul și cicadele moarte zăceau în rigole. În vreme ce Gwynn merse călare pe străzi alături de Pieptene, ceru detalii. Pieptene părea să știe foarte puține.

— Nava a fost abordată când a sosit în dimineața asta. Apoi a avut loc un soi de revoltă la vamă. Fiul de curvă care a luat *Flamingo* este acum noul superintendent.

— Cum îl cheamă?

— Udo Nanid.

Gwynn nu cunoștea numele, nu c-ar fi existat vreun motiv pentru care să-l cunoască.

Merseră să-i trezească și pe ceilalți trei, care se aflau cu toții acasă, niciunul dintre ei nefiind zurbagiu. Străbătând străzile, Gwynn îl ținu sub supraveghere pe Pieptene. Ceva din atitudinea tânărului i se părea suspect, de parcă Pieptene nu i-ar fi spus totul, gând care-i încorda nervii lui Gwynn. Dispoziția lui Ulm avea să fie cu siguranță aspră-n dimineața aceea, iar Ulm într-o dispoziție proastă era capabil să bănuiască pe oricine de

orice. Lui Gwynn nu-i plăcea perspectiva unui interogatoriu înainte de micul-dejun. Admise că aerul misterios al lui Pieptene s-ar putea datora aceleiași neliniști.

O oră mai târziu, cavalerii seniori și tinerii de rang superior erau adunați cu toții în vila lui Ulm de pe Terasa Palmetum, într-o cameră lungă, fără ferestre, cu lambriuri de mahon, folosită pentru întâlniri. Era Prezent și Elei, ședea lângă tatăl său îmbrăcat într-o haină negru cu argintiu, cu pistoale nou-nouțe și banduliere încrucișate. La paisprezece ani, băiatul avea o alură delicată pe care costumația fistichie nu făcea decât s-o accentueze.

Ulm începu prin a se uita încruntat de-a lungul mesei lăcuite la oamenii săi. Când vorbi, vocea sa fu destul de calmă:

— Domnii mei, noaptea trecută, nava noastră, *Auriul Flamingo,* a fost atacată, scoasă din funcțiune și abordată de-o divizie vamală aflată sub conducerea unui anume Udo Nanid. A fost deschisă a doua cală, încărcătura a fost prin urmare confiscată și echipajul arestat. La ora cinci în dimineața asta, prietenul nostru Superintendentul Vămii a fost arestat sub acuzația de corupție. La ora șase, Nanid a fost învestit drept noul Superintendent. La ora șapte, mi-a fost adusă o înștiințare, spunându-mi-se că domnul Nanid are intenția ca prima sa acțiune să fie o analiză completă și-o revizie contabilă a Societății Evantaiul de Corn. La șapte treizeci, am citit toate astea în ziare.

Ulm făcu o pauză, lăsând poate timp, îi trecu lui Gwynn prin minte, ca faptele să capete adevărata dimensiune în mințile îmbâcsite ale celor prezenți. Sorbi dintr-un pahar aflat lângă cotul său, apoi continuă:

— Deoarece toate astea se află pe primele pagini, varianta de a-l ucide pe Nanid ne este din păcate refuzată, cel puțin ca direcție imediată de acțiune. Șantajul este din nefericire un alt drum închis. Nemernicul pare să ducă o viață fără pată și nu avem timp să organizăm nimic. Chiar dacă ar fi dispus la o soluție onorabilă, lucru improbabil, a oferi una în acest moment de răscruce ne-ar face să părem slabi. Acesta e genul de lucru pe care am încercat întotdeauna să-l evit, domnilor.

Ulm își dezgoli dinții într-un zâmbet înfiorător.

— Am slăbit oare prea mult frâiele? V-am permis să vă luați simbria nefăcând aproape nimic, când ar fi trebuit să vă cer să fiți necontenit cu ochii-n patru?

Nimeni nu se arătă foarte interesat să răspundă la această întrebare.

— În rândul vostru, potăi puturoase, e evident că se află un șobolan vigilent. Voi afla cine este acesta și va muri. Cât despre voi, restul, nu veți mai fi leneși de-aici încolo. În aceste vremuri comode, nu ne oferim destule provocări. Asta-i greșeala cetățeanului modern și fără-ndoială că asta i se va dovedi a-i fi fatală. Trebuie să vină o vreme în viața fiecărui om în care să fie nevoit să pășească în foc și fie să se transforme în cenușă, fie să se călească, devenind un om mai puternic. M-am hotărât să fac acum acest pas; și, prin urmare, asta veți face și voi cu toții. Îmi voi pune speranța în voi, iar voi vă veți dovedi forțele în ochii mei, sau veți muri încercând s-o faceți.

— Șefule, ce tot vorbești?

Jasper fu cel care îndrăzni să vorbească.

— Spun că v-am întins brațul dușmăniei. Veți fi cu toții puși la grele încercări. Mulțumesc cerurilor pentru ciudatele și vechile tradiții. Am trimis deja vorbă la Biroul Vamal despre intenția noastră. Mă aștept curând la un răspuns afirmativ.

— Care sunt termenii? întrebă Biscay.

— Unul dintre noi contra trei de-ai lor, pe Podul Memorial. Sfidez destinul, știu. Nanid n-ar trebui să fie tentat să refuze. Domnii mei, vă veți da măsura puterii cu o victorie atât de splendidă, încât perceptorii nu ne vor mai deranja niciodată, sau veți ajunge-n mormânt străduindu-vă să faceți asta. Și, odată cu voi, asta-mi va fi soarta și mie. Sunteți ai mei; cum să nu-mi asum o parte din vina eșecurilor voastre?

Peste cavalerii Evantaiului de Corn se lăsă duhul nemișcării. Cu toții știau de străvechiul obicei din oraș, datând dinaintea domniei curților legale. Din vreme în vreme, de-a lungul secolelor, Podul Memorial fusese pentru nobilii din Ashamoil ceea ce Livada fusese pentru bandele din Cartierul Lămâilor. Oricine avea ceva de împărțit și dispunea de suficienți bani

pentru a achita considerabila taxă cerută de autoritățile municipale, avea dreptul să-și provoace oponentul la o judecată prin luptă dreaptă pe arcul podului. Naşterea tradiţiei se pierdea în trecutul îndepărtat, alături de numele iniţial al podului, denumirea lui prezentă fiind o referire la imensele efigii ale eroilor străvechi ce fuseseră puse pe parapetele lui. Trecuseră cincizeci de ani încheiaţi de la ultima luptă, însă legile nescrise nu se schimbaseră. Dacă Nanid refuza provocarea, avea să fie obligat să renunţe la acuzaţia de contrabandă şi să întrerupă toate investigaţiile care decurgeau din ea.

— Bestia asta, Nanid, este îndrăzneţ. Mă-ndoiesc că va refuza, spuse Ulm. Poate că speră că voi urma această direcţie. N-are decât să-şi vadă speranţa spulberată, atunci. Vom merge la război. Pregătiţi-vă. Sunteţi liberi.

Se ridicară cu toţii de la masă şi ieşiră din sală în tăcere. Pe când Gwynn se plimba pe coridoarele de marmură ale vilei alături de tovarăşii săi, le studie chipurile. Văzu unele expresii stoice şi câteva fericite. Niciunul nu părea nemulţumit ori temător. Numai în sinea sa putea discerne sentimentele pe care le căuta la ceilalţi.

Îl cercetă cu deosebire pe Pieptene. Pe toată durata discursului lui Ulm, tânărul cu păr ţepos afişase un zâmbet vag şi încă-l mai afişa şi acum. Gwynn nu se putea dezbăra de senzaţia că era ceva bizar şi se hotărî să acţioneze sub imperiul instinctului.

Când ieşiră în grădină, rămase în urmă cu Marriott, Jasper şi Coate. Toţi trei – chiar şi Marriott – păreau vigilenţi şi le licărea o lumină în ochi. Gwynn îşi aminti că, demult, lui Marriott îi plăcuse să fie soldat într-o armată adevărată, mai mult chiar decât îi plăcuse lui însuşi.

Bărbaţii plecară călare de la vilă în grup. Imediat, Gwynn îi părăsi pe ceilalţi, urmându-l discret pe Pieptene, care călărea puţin mai în faţă. Pieptene adoptă un traseu care cobora de-a dreptul dealul, în oraşul de jos. Cartierele aglomerate îl forţară pe Gwynn să micşoreze distanţa, altfel şi-ar fi pierdut prada prin labirintul de străzi. Trecu pe lângă Corinthian, aşa că sări de pe cal şi legă frâiele de bara din faţa băii publice, apoi continuă pe

jos, la adăpostul aglomerației de dimineață.

Pieptene intră în cele din urmă călare pe o stradă dintr-o zonă părăginită din apropierea Podului Închisorii, nu foarte departe de bistroul lui Feni, unde intră într-o clădire de cărămidă afumată care anunța că are camere de închiriat. Intrând o jumătate de minut mai târziu, Gwynn se trezi într-un antreu care mirosea a șoareci. În spatele biroului portarului, o femeie pitică stătea cocoțată pe-un scaun de lemn cu spătar, pentru copii.

— Unde s-a dus bărbatul care tocmai a intrat?

Gwynn așeză câteva monede pe tăvița scaunului.

— Al doilea etaj, camera doisprezece, spuse pitica.

— Cheia.

— A luat-o pe cea de rezervă.

Arătă cu degetul spre o ușă din spatele lui Gwynn.

— Scările sunt pe acolo. Nu lăsa *dezordine* sau *cadavre*. Îngrijitorul *urăște* cadavrele.

Gwynn urcă la etajul al doilea și coti la stânga pe-un coridor placat cu lemn. Auzind sunete specifice unei înfruntări violente, se grăbi. Zgomotul ieșea din camera doisprezece.

Găsi ușa descuiată și o deschise brusc. Pe podeaua unei încăperi dezordonate, Pieptene și Whelt se luptau. Pieptene avea în mână un pistol pe care Whelt încerca să-l împingă departe de fața sa. Când se trânti ușa, aceștia se descleștară; Pieptene trase, glonțul intrând în podea. În clipa următoare, Gwynn trase și-i azvârli pistolul din mână.

Pieptene încremeni și se uită țintă la Gwynn în cadrul ușii, îngrozit. Whelt începu să chicotească isteric.

Apoi răsunară pași iuți pe coridor. Gwynn se strecură pe-o parte în cameră, ținând arma îndreptată spre Pieptene și-și întoarse privirea pentru a vedea cine venea.

Erau Jasper cel Precis și Coate. Aceștia se opriră în pragul ușii. Și ei își scoseseră armele. Coate o flutură pe-a sa în direcția lui Gwynn.

— Ce dracu', făcu Gwynn, faceți voi doi?

— Ni s-a părut că arăți ciudat, Gwynn, așa că te-am urmărit, spuse Jasper.

Gwynn ridică încet dintr-o sprânceană.

— Așa că ce dracu' faci *tu*? zise Coate.

— Îi urmăresc pe el, răspunse Gwynn, înclinând din cap spre Pieptene, fiindcă arăta ciudat.

Zâmbi.

— Și-am crezut că ziua de azi nu va avea niciun haz.

Coate lăsă arma jos. Se frecă la nas.

— Scuze, zise el.

— Las-o baltă.

— Ce făcea el?

— Încerca să-l omoare pe Whelt.

Pieptene dădu să vorbească.

— Taci! lătră Coate.

— Cine a vorbit în numele lui? vru să știe Jasper.

Coate răspunse cu un mârâit.

— Ah. Păi, n-ar trebui să te ocupi de asta, atunci?

— O cunosc pe mama lui, zise Coate. I-am promis că-i voi purta de grijă. Nu-mi pot călca promisiunea.

— La dracu' cu ea, făcu Jasper.

— Nu face nimic.

Gwynn se duse la Pieptene și Whelt și le comandă să îngenuncheze cu capetele plecate. Supunându-se, Whelt, care se oprise din râs, începu să strige. Gwynn îl lovi tare în spatele craniului cu tocul pistolului, făcându-i să leșine și reducându-l la tăcere, iar o clipă mai târziu făcu același lucru și cu Pieptene.

— Să spunem că asta-i fapta mea bună pe ziua de azi, zise el, trecând pe lângă Coate.

— Ești un om cumsecade, Gwynn, zise Coate.

— La dracu' cu asta, făcu Gwynn.

▫ ▪ ▫

Elicele bărcii cu motor amestecau apa stătătoare din brațul mort al râului. Gwynn făcu barca să se oprească. Aplecându-se peste cârmă, fumă o țigară și urmări soarele după-amiezii strălucind pe apă. Peste murmurul motorului și opera de ciripituri din bolta luxuriantă de frunze, clipocitul prorei îi ajunse vag la urechi. Imediat, Ulm apăru pe lângă cabina de comandă.

— Du-ne acasă, comandă el.

Gwynn întoarse barca, lăsând brațul mort al râului să se întoarcă la liniștea sa pastorală, mlăștinoasă.

Mărturia lui Whelt era aceasta: când el și Pieptene ieșiseră să se folosească de rigolă în timpul partidei de cărți de la Capul Cămătarului, îl întrebase pe Pieptene cum de reușea Ulm să treacă atât de mulți sclavi pe sub nasul autorităților vamale, iar Pieptene îi spusese despre a doua cală de pe *Flamingo,* lucru de care Whelt, fiind nou, nu fusese informat. Whelt jură că nu-i dăduse informația lui Nanid, insistând că trebuie să-i fi auzit un al treilea. Recunoscu faptul că Pieptene, neavând încredere în el că-și va ține gura cu privire la acest amănunt dacă ar fi fost interogat, încercase să-l reducă la tăcere, când apăruse Gwynn. Pieptene, când fu interogat separat, își susținu desigur nevinovăția, spunând că lupta cu Whelt era ceva între ei, din cauza unei femei. Femeia fu găsită și spuse că da, se întâlnise cu ambii bărbați, cu Whelt fără știrea lui Pieptene; dar asta nu însemna mare lucru, căci, chiar dacă povestea ei era adevărată, nu dovedea că Pieptene spunea adevărul. Așa că rămânea întrebarea cum de știa Whelt despre a doua cală dacă nu-i spusese Pieptene.

Jasper cel Precis fu cel care propuse să fie consultată o ghicitoare, iar Gwynn fu cel care garantă puterile hoaștei de la piața de noapte.

Ulm fu de acord și hoașca fu adusă pe furiș la vilă.

Pieptene și Whelt îi fură prezentați. Ea îi examina uitându-se țintă în ochii lor, adulmecându-le palmele și lingându-le buricele degetelor. După ce îndeplini aceste proceduri, anunță că ambii bărbați erau vinovați de prostie și de desfrâu verbal. Dar îl declară pe Whelt un idiot sincer și pe Pieptene un mincinos. Fusese într-adevăr un al treilea care se aflase destul de aproape să-i audă vorbind și care-i dăduse informația lui Nanid.

Ulm o întrebă cine era acest al treilea om.

— Nu ești soarta însăși să știi asta, domnul meu, spuse ea.

Apoi se opuse tuturor încercărilor lui Ulm de a scoate de la ea informația aceasta. În cele din urmă, Ulm își pierdu cumpătul

și-i tăie gâtul cu mâna lui.

Le dădu oamenilor săi ordine să-l găsească pe al treilea bărbat, după ce vor fi făcut drumul pe râu în sus pentru a scăpa de Pieptene și Whelt, a cărui sinceritate nu-l emoționase pe Ulm cel dezgustat atât cât să-l cruțe.

O jumătate de oră mai târziu, barca cu motor părăsi brațul mort al râului, Ulm se întoarse la ușa cabinei de comandă. Atitudinea sa era detașată, aproape afabilă, însă cuvintele îi erau ciudate.

— Gwynn, noaptea trecută, înainte de toate astea, am avut o viziune cu un crocodil albinos. Bestia mi-a vorbit și mi-a spus că nu poate exista glorie fără sacrificiu. Tu ce crezi?

Gwynn recunoscu vorbele reverendului și încercă o senzație de vertij. Deschise gura pentru a se arăta de acord, ceea ce i se părea cel mai înțelept lucru de făcut, dar, înainte să vorbească, Ulm interveni, scuturând din cap:

— Nu pe tine trebuie să te întreb asta. Unii luptători sunt ca florile cu viață scurtă, alții sunt ca buruienile pe care nimeni nu le poate smulge din rădăcini. Tu ești unul dintre cei din urmă. Tu nu crezi în sacrificiu, nu-i așa?

— Nu-i decât o opinie personală, spuse Gwynn cu precauție, dar cred că formația mentală care cere sacrificiu este în esență tragică în genul ei de nobilitate. Tragedia găsește gloria în faptul de a pierde în mod curajos, însă rezultatul este tot un eșec. Comedia găsește gloria într-o victorie fericită. Eu prefer comedia.

Ulm râse.

— Când o spui în felul ăsta, asta prefer și eu, cât se poate de categoric.

Verificându-și ceasul, ieși din cabina de comandă lăsându-l pe Gwynn măcinat de întrebări.

▫ ▪ ▫

Răspunsul Biroului Vamal sosi. Era o acceptare. Întrecerea de pe Podul Memorial urma să aibă loc în răstimp de trei zile, în ziua numită Sorn.

Reacția la aceasta fu un entuziasm pentru care Gwynn nu reuși să găsească motiv. Cel mai grotesc în ochii săi era Coate.

Fiindcă vorbise în numele lui Pieptene, acesta își pierduse onoarea. Acum jura să și-o recâștige în luptă.

Gwynn se întrebă dacă nu cumva Beth crease totuși un efect de lungă durată asupra colegilor săi. Să fi fost oare dispoziția lor ciudată pentru eroism ceva ce zăcuse latent încă de la petrecere? Dar Marriott, își aminti el, fusese nefericit la petrecere, iar Marriott era acum într-o stare mentală mai bună decât îl văzuse Gwynn în ultima vreme.

Într-un târziu, îl întrebă pe Jasper:

— De ce sunt fericit?

Jasper își lăsă capul pe spate, părând uluit.

— Vom merge să omorâm perceptorii, iar tu *nu* ești fericit?

— Aș fi mai fericit dacă șansele ar fi ceva mai mult în favoarea noastră, zise Gwynn.

Jasper îl împunse ușor în umăr, chicotind.

— Ar fi bine să-ți scoți boașele de la păstrare, îl sfătui el.

Veni vorba că Biroul Vamal avea să primească ajutor de la aliații lor pentru a-și spori numărul până la cel de trebuință. Gwynn se întrebă dacă Compania Comercială Istețul ori Societatea Pătratul Auriu nu-i vor trăda pe Evantaiul de Corn, sau dacă Familia Celor Cinci Vânturi nu se va ridica din mormânt. Dar, aparent, Biroului Vamal li se alăturară diverse grupuri antisclavagiste. Era o alianță bizară, dat fiind că orașul scotea bani mulți din taxele asupra sclavilor și-n niciun caz autoritățile nu doreau ca acest fel de comerț să înceteze; însă războiul deseori aducea la un loc asociați ciudați.

▫ ▪ ▫

Seara venise, rău prevestitoare, învăluită în nori de alamă. Raule mânca o masă din orez în biroul ei, când una dintre tinerele novice veni la ușa ei să-i spună:

— E un om afară, doamnă, care cere să vă vadă. Spune că vă cunoașteți.

Fata arbora o privire nesigură.

— Poartă straie de cioclu...

Raule nu făcuse decât să schimbe odată salutări cu Gwynn din noaptea când Scarletino Quai îl ucisese pe Beilor Vargey. Îl evitase, iar el nu venise niciodată s-o caute. Fiindcă citise în

ziare despre viitoarea bătălie dintre Evantaiul de Corn și Biroul Vamal, Raule bănuia că vizita avea legătură cu acest fapt. Fu tentată să-i spună novicei să-l expedieze. Totuși, era puțin probabil ca bărbatul să accepte o concediere fără apel; și, pe lângă asta, dacă bărbatul era sincer, Raule trebuia să-și recunoască o fărâmă de curiozitate.

— Se va comporta cuviincios. Lasă-l să intre.

— Da, doamnă.

Fata era prea bine școlită să vorbească altfel decât respectuos, însă privirea ei spunea clar că-l considera pe vizitator un om pe care doctorița nu avea de ce să-l cunoască. Îndreptându-și spatele, fata ieși din birou. La scurtă vreme, Gwynn se prezentă la ușa lui Raule.

— Doctore, o salută el cu o ușoară plecăciune formală.

— Negustorule de sclavi, îi răspunse ea la salutare.

El suspină.

— Chiar e nevoie?

— Nu, dar mie-mi place. Stai jos.

Îi arătă un scaun lângă fereastră, iar ea se așeză în spatele mesei de scris.

— Să ghicesc, zise ea, că vizita are de-a face cu victimele la care te aștepți de ziua lui Sorn?

— Are.

Se așeză, își încrucișă picioarele și aprinse o țigară.

— Nu e nevoie să-ți spun că majoritatea doctorilor din oraș habar nu au de chirurgia de război.

— Insultându-mi dușmanii nu mă vei atrage de partea ta. Muncești pentru o cauză murdară, Gwynn.

Bărbatul își deschise larg brațele.

— Cu siguranță, nu sugerez să ne iei partea, întreb doar dacă vei fi de acord să-i tratezi pe răniți aici. Podul Memorial e destul de aproape, încât să poată fi transportați cu ușurință.

— Fără-ndoială. Dar spitalul acesta e pentru enoriașii din Cartierul Lămâilor. Am un exemplar al registrului parohiei. Dacă vreunul dintre oamenii tăi se află în el, va fi mai mult decât binevenit să ocupe un pat.

— Că tot ai adus vorba de paturi, venind încoace n-am putut

să nu observ secţiile. Locul ăsta pare a avea mare nevoie de-o perfuzie cu bani.

— O perfuzie cât de mare?

— Zece mii de florini sau aşa ceva, aş spune.

Lui Raule i se păru că e pe punctul de a râde.

— Aproape că mă emoţionează că şefului tău îi pasă atât de mult de bătăuşii săi.

Gwynn adoptă o expresie curtenitoare.

— E greu să dai peste oameni de nădejde. I-am spus că, dacă e nevoie să salvăm vieţi, tu eşti cea mai potrivită persoană pentru munca asta. Este dispus să facă o donaţie spitalului ăstuia în schimbul garanţiei că ne vei ajuta. Mi-am luat libertatea să spun că, probabil, nu vei accepta o mită personală.

Ea luă un stilou şi lovi cu capătul lui în masă. Apoi scuturã din cap.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, când mă gândesc la voi aliniaţi şi atacându-vă reciproc pe-un pod, mă-ntreb dacă rezultatul previzibil n-ar fi mai degrabă bun pentru oraşul ăsta.

— Ai dreptul la părerile tale, spuse el cu blândeţe. Poţi sau nu să crezi, chiar dacă ţi-ai pierdut tot respectul şi afecţiunea faţă de mine, eu n-am pierdut niciun pic din respectul pentru tine. Cu toate astea, ţine minte că-ţi ofer bani pe care i-ai putea folosi să ajuţi oamenii din locul ăsta dărăpănat.

— Ştiu că nu e atât de simplu.

— Tu complici lucrurile.

Observă o broşură pe masa ei. O ridică.

— Doctorul Solitar, citi el cu voce tare, prezintă o revoluţie în medicină: separarea lobului frontal. Criminalii şi nebunii devin ascultători şi docili după această intervenţie rapidă şi ieftină.

Ridică privirea.

— Ce-i asta?

— Un domn care-ţi vâră un piolet în orbită şi-ţi taie creierul în două.

— Şi cel care este supus operaţiei supravieţuieşte?

— Atâta vreme cât pioletul e curat, astfel încât să nu apară vreo infecţie. Poate c-ar trebui să-i spui şefului tău despre asta. Doctorul Solitar le cere pacienţilor să lucreze în locul sclavilor.

— Interesant.

Gwynn puse broşura la locul ei.

— Se-ntâmplă să nu fiu de aceeaşi părere.

Raule ridică uşor din umeri şi spuse brusc:

— Să-ţi arăt ce mi se pare mie interesant?

— Fără doar şi poate.

Femeia se ridică din scaun.

— Pe aici.

O urmă de-a lungul coridorului spre micul laborator. Raule deschise uşa. Observând colecţia de embrioni deformaţi, fu uimit.

— Sunt dovezi, spuse ea. Îţi plac?

Gwynn se apropie de un raft şi studie îndeaproape borcanele de pe el. Găsind fetusul cu două capete, îl ridică şi îl roti, examinându-l din toate unghiurile.

— Dovezi pentru ce? spuse el într-un târziu, punând borcanul la loc.

— Că nu totul merge bine. Că lucrurile nu sunt cum trebuie. Nu-i nici pe departe o idee revoluţionară, ştiu. Dar apoi am găsit asta. Prinde.

Prinse borcanul pe care i-l aruncă. Conţinea copilul crocodil. Se uită la el cu mare atenţie.

— E un puiuţ fermecător. Ar trebui să-mi stârnească sentimentele paterne?

— N-ar trebui să facă nimic. Sau, mai degrabă, a avut într-adevăr un scop, dar n-a reuşit să-l îndeplinească. N-a putut nici să trăiască.

El se uită de-aproape la arătarea din borcan.

— Vrei să spui că e real, nu un fals?

— E real, din păcate. A ieşit din una dintre femeile voastre ikoi. Ca răspuns la o rugăciune, mi s-a spus. Copilul acesta trebuia să fie salvatorul oamenilor ei, dar capul şi trupul lui au fost poziţionate greşit şi a murit.

— Crezi asta?

— Nu sunt sigură. Dar nu am o explicaţie mai credibilă de oferit. Ştiu însă ce este arătarea aia.

Gwynn se uită la ea în aşteptare.

— Tu ești, Gwynn. Tu și Ulm și toți cei ca voi care ați greșit cu mult timp în urmă și nu v-ați putut îndrepta. Nu știu ce vă lipsește. Mi-ar plăcea să știu.

Cu un râset moale, îi aruncă borcanul înapoi.

— Bine, zise el, cred că înțeleg ideea ta subtil exprimată. Nu-ți voi mai răpi din timp.

Se întoarse cu spatele și dădu să plece.

— Stai.

El se opri în pragul ușii.

— Douăzeci de mii. De dragul oamenilor de aici, din Cartierul Lămâilor. Și vreau jumătate din plată înainte, doar ca să fiu de acord cu învoiala.

— Pe jumătate vraci, pe jumătate lipitoare.

Gwynn râse din nou.

— A fost simplu totuși, nu-i așa? Vei primi douăzeci de mii.

Lui Raule aproape că-i venea să-și tragă o palmă fiindcă nu ceruse mai mult. Netrădând nimic, spuse:

— Suntem înțeleși. Acum, te rog frumos să ieși.

— Desigur, doamnă.

Înclină din cap, după care porni de-a lungul coridorului. Raule așteptă până ce nu-i mai auzi pașii. Apoi ridică borcanul și îi vorbi ocupantului său:

— Se pare că am dat de bani, zeu mic. Poate că mi-ai adus noroc.

▫ ▪ ▫

Majoritatea cavalerilor Evantaiului de Corn petrecură dimineața dinaintea luptei antrenându-și caii la Clubul Sportiv Mimosa Tier. După aceea, Gwynn se duse cu Marriott la baia publică, spre care apăsarea căldurii și umiditatea îndemnaseră o mulțime de oameni.

— Calul tău a sărit bine azi, observă Marriott când își găsiră loc în piscină, îngrijiți de fete în haine de pânză.

— M-am gândit că e bine să-l pregătesc să sară peste mormanele de cadavre, zise Gwynn, lăsându-se să tresalte în apă, în vreme ce o silfidă zâmbitoare îi freca părul cu un șampon mirosind a violete, iar alta îi masa umerii.

— Aha, așa se vorbește. A trecut prea mult timp de când n-

am mai avut o luptă bună. Abia aștept.

Marriott vorbea cât se poate de serios.

— Atunci, poți aștepta și din partea mea, cât eu îmi voi păzi spatele.

— Ah, să nu spui că nu-i simți lipsa. E-n sângele tău cum e și-n al meu. Războiul, prietene. Ulm avea dreptate. Omul trebuie să calce prin foc.

— Pari în toane bune, îndrăzni Gwynn.

— Simt că trăiesc, Gwynn. A trecut ceva vreme. Sunt iarăși aprig. Sper doar ca asta să fie de-ajuns.

Animat de-o senzație rău prevestitoare, Gwynn întrebă:

— Pentru ce să fie de-ajuns?

— Pentru a muri cu demnitate. Îmi tremură mâinile. Ți-am spus, nu-i așa? Asta-i cea mai bună cale de ieșire, Gwynn. Calea onoarei. N-am avut o viață rea, una peste alta. Dar nu voi merge mai departe. Nu mă deranjează că se termină acum.

Gwynn simți un fel de istovire.

— Bine, Marriott. Dacă mori, îmi dai mie nasturii de smarald?

— Sigur. Ți-i dau pe toți.

— Ești prea generos.

— Nici poveste.

Gwynn își vârî capul sub apă și rămase așa atât cât își putu ține respirația. Își imagină că plutește în derivă pe un ocean, purtat de ape ca mesajul în sticlă al unui naufragiat.

Mă distrez bine. Stelele sunt calde, nisipurile nopții strălucesc ca mătasea. Îmi doresc să fi aici.

▫ ▪ ▫

Gwynn își turnă o porție mică de coniac, umplu restul paharului cu sifon și-l luă cu el pe balcon. Se uită în jos la terasa din față de la Corozo, gândindu-se să fugă noaptea din Ashamoil. Dacă rămânea, la fel de bine se putea duce la Podul Memorial, să-și spulbere singur creierii și să nu mai piardă vremea așteptând să fie împușcat de altcineva.

Dar dacă pleca, nu-i putea cere lui Beth să-și abandoneze munca și să vină cu el. Ar fi fost un lucru irațional, ridicol; și era sigur că ea l-ar fi refuzat.

Nu putea pleca nici singur, lăsând-o în oraș. Nu era vorba doar că o punea într-o poziție periculoasă. Introducând cu forța sinceritatea în dialogul său lăuntric, recunoscu că *nu* se va duce singur. Adevărul era că nu era pregătit să se despartă de ea. Iar acum, se întrebă dacă va fi vreodată.

Simțământul de încântare era încă înăuntrul său. După ce-l asemuise cu o floare când îl simțise prima oară, gândurile sale erau acum înclinate să-l asemene cu o sămânță: un nucleu, adânc îngropat, dezvăluindu-și primele secrete în întunericul intim din preajma lui, pe când necuprinsa parte a potențialului său era încă un vis latent. Când îi contemplă despletirea, simți un zvâcnet luminos în inimă. Și era oare comic, se întrebă el, că era posibil să moară atât de repede după ce-l descoperise, înainte să aibă șansa de a mai face ceva în afară de a-i admira doar existența?

Își răspunse la întrebare cu un zâmbet artificial.

Se gândi să meargă la ea, dar, în cele din urmă, se hotărî să n-o facă. Era stânjenit de idioțenia la care urma să ia parte la ivirea zorilor; și se temea că sentimentele îl vor părăsi și că se va afla în fața ei complet deschis. Nu se simțea mai pregătit să facă asta decât se simțea s-o părăsească.

▫ ▪ ▫

Cerb cel puternic stătea întins în pat lângă soția lui adormită, în singura cameră în care locuiau. Era miezul nopții, dar curând ea avea să se trezească pentru a merge la serviciu la fabrica de textile unde trudea șaisprezece ore pe zi, zi de zi. Fața ei familiară, epuizată, dragă lui Cerb, părea mai netedă și mai tânără în lumina difuză. Ridicând capul ca să se uite peste vârfurile picioarelor sale, o văzu pe copila lor, dormind adânc în leagănul de la capătul patului.

— Am auzit ceva, iubițel, îi spuse Cerb soției sale, încet, să n-o trezească. La Capul Cămătarului. Răspundeam chemării naturii în spatele localului. Mă ascunsesem puțin în susul rigolei să-mi golesc intestinele. Unii nu stau pe gânduri s-o facă în văzul tuturor, dar știi că eu sunt sensibil. Găsisem un loc întunecat, numai bun. Cât am stat acolo, din local au ieșit doi nătărăi cum scrie la carte. I-am auzit cum se pișau pe-un zid.

Cât și-au golit vezicile, au discutat. Nu vorbeau deloc încet; numai o legumă surdă nu i-ar fi auzit. Unul i-a spus celuilalt ceva cât se poate de interesant, ceva ce unii oameni de la Vamă ar fi interesați să audă, mi-a trecut mie prin gând. Știi că sunt un om supus, un bun cetățean. Am făcut un raport. Și-am aflat cât ar plăti unii oameni pentru niște zvonuri. Te face să te întrebi dacă ei știu măcar ce valoare au banii.

Soția lui Cerb se mișcă în somn. Începu să sforăie încet. Îi dădu un ghiont. Ea mormăi, apoi reîncepu să respire ușor.

— Fetița noastră, continuă Cerb, ce putem spera pentru ea dacă va crește în sărăcie? Știu că vrei pentru ea mai mult decât îi putem da. Mă îmbolnăvesc până-n măduva oaselor gândindumă la ea, muncind ca un câine toată ziua, așa cum muncești tu, sărmană femeie. Nu. Vreau ca fiica noastră să aibă o viață bună. Așa că ăsta-i un început.

Cerb își luă portmoneul din locul în care se afla pe noptieră și scoase câteva bancnote împăturite.

— Cinci sute de florini, zise el, frecându-i între degetele sale mari. Îi voi pune la bancă mâine la prima oră. Și vor mai fi și alții, dacă cineva are de câștigat din ceea ce le-am spus. Vor fi mult mai mulți. Ți-aș spune, iubițel, dar știu că nu ți-ar plăcea. Ai prea multe griji. Lasă-mă pe mine s-o port pe asta. Forța unui bărbat trebuie să fie bună la ceva, nu-i așa?

Cerb împături bancnotele la loc și puse portmoneul înapoi pe noptieră. Se întinse lângă soția lui, încercând să uite că acum exista acest secret între ei.

14

Peste Podul Memorial, aerul era îngreunat de mirosul de bălegar pârguindu-se în căldura apăsătoare a dimineții. Cicade invizibile ciripeau pe deasupra fabricilor huruitoare de pe malul râului. Cele două tabere războinice stăteau față în față, fiecare la câte un capăt al podului. Pe malul sudic, Evantaiul de Corn avea patruzeci de oameni călare și în jur de două sute de pedeștri, Ulm adunând acolo toți bătăușii și țăranii de pe statul său de plată neoficial. Pe malul nordic, era adunată forța mai mare a poliției vamale și-a aliaților ei. Între aceștia, statuile priveau de sus câmpul de luptă. Concepute să fie văzute de la distanță, fiecare avea o înălțime de peste șase metri și era urcată pe-un soclu de un metru optzeci, în interiorul parapetului cu balustradă.

Cavalerii Evantaiului de Corn transpirau cu toții în hainele lor de paradă. Grăjdarii lucraseră la caii lor încă de la primele ore ale dimineții și toate animalele aveau coame împodobite și pleduri ce străluceau ca satinul. Ulm, călare pe-o iapă albă, stătea în față ținând un discurs despre sacrificiu și glorie. În fruntea călăreților, stând pe calul său cu ochelari de protecție între Marriott și Coate, Gwynn se uita la chipurile celor din jur. Fumând țigări pe ultima sută de metri și înghițind mic-dejunuri lichide din ploști și sticle, mult prea mulți rânjeau ca nebunii. Coate arăta sever și nobil – Gwynn nu știa cum de izbutea asta, dar cumva izbutea – în vreme ce Marriott părea prea liniștit. Elei era undeva în rândurile din spate, așa cum voise Ulm să stea în timpul luptei, spunând: „Lasă-l să dea pinteni". Din rândul seniorilor, doar Biscay fusese învoit de la luptă. Venise într-un palanchin să urmărească desfășurarea de forțe. Și Tareda urmărea spectacolul dintr-o trăsură cu geamuri fumurii.

În vreme ce taberele beligerante așteptau ca niște piese de șah înaintea jocului, în jurul lor se înregistra o forfotă de oameni. Se adunase o gloată de suflete curioase, aliniindu-se sus pe terasele de lângă și de deasupra podului, înghesuindu-se la

ferestre și pe acoperișuri. Copiii din bandele de mahala ieșeau în evidență în costumele lor sclipitoare, alergând de colo-colo ca niște libelule; negustorii ambulanți se bucurau de vânzări bune, oferind cârnăciori de mic-dejun și plăcinte; mai mulți jurnaliști de la ziarele din oraș își ocupaseră pozițiile în apropierea podului, cu carnețelele în mâini. Jos, în mijlocul râului, o ambarcațiune de agrement își coborâse ancora și pe puntea ei stătea o ceată de oameni fugiți de la slujbă, lungindu-și gâturile, câțiva folosindu-se de lornioane pentru a observa cele ce se petreceau.

Va fi un măcel, își spuse Gwynn cu hotărâre, trăgând din al optsprezecelea autodafé din dimineața aceea Ulm nu avea o strategie. Nu dăduse niciun ordin decât că trebuiau să atace dușmanul și să fie bravi. Gwynn își făcea griji pentru cai. Armăsarii Societății Evantaiul de Corn erau antrenați să-și păstreze calmul în timpul luptei și erau obișnuiți cu focul de armă, însă nu erau obișnuiți cu o acțiune de-o asemenea amploare și bănuia că, atunci când aveau să se avânte în luptă, aceștia urmau să încerce imediat să fugă îndărăt.

Neașteptându-se să supraviețuiască în cazul unei înfrângeri, își pariase mare parte din bani pe victorie. Agentul îi dăduse șanse de opt la unu împotriva Evantaiului de Corn, spunând voios: „Vor mătura podul cu voi. Dar jucătorilor profesioniști le plac estimările mele. Din punctul meu de vedere, azi e o zi numai bună pentru tine să mori".

În vreme ce Ulm vorbea, Gwynn își verifică armele. Avea la el cele două revolvere plus alte două înăuntrul hainei, tambure de rezervă pentru reîncărcare și Speerul – nu găsise pușcă mai bună în Ashamoil – atârnat peste umăr.

Ulm își încheie discursul. Urându-le oamenilor săi noroc, se retrase în spatele câmpului de luptă. Nou descoperita sa îndrăzneală nu era destul de mare cât să-l facă să conducă personal atacul. Sarcina aceasta avea să cadă în seama lui Marriott, care fusese primul ce se oferise voluntar. Acum, Marriott se întoarse spre Gwynn.

— Eh, ce bine e! Simt că am o haită de lupi în sânge! mârâi el și izbucni într-un râs ostentativ sălbatic.

— Mă bucur pentru tine, zise Gwynn.

El și Marriott își păziseră mereu spatele unul celuilalt. Nu se aștepta acum la un asemenea lucru din partea compatriotului său. Pregătindu-se, își înfășură frâiele pe coama șeii și-și luă pușca.

Marriott pufni, apoi râse din nou și-l lovi peste braț.

— Astă-seară vom bea din craniile perceptorilor, prietene, fie că suntem vii, fie că petrecem în saloanele morților curajoși!

După care Marriott își scoase arma, un mare ciocan de război pe care-l luase de la un mort din nord cu ani în urmă, urlă comanda de atac.

Gwynn atinse cu pintenii coastele calului și acesta porni în galop alături de ceilalți. Aerul se umplu de zăngănitul potcoavelor pe pietre. În față, cavaleria inamică era o masă tălăzuitoare de uniforme de-un albastru-închis.

La stânga lui Gwynn, Jasper cel Precis se ridică în scările șeii, urlând, dezgolindu-și colții împodobiți. La dreapta lui, Striveşte-i-Sam roti o pușcă elefant. Îndrumându-și calul cu picioarele, Gwynn se uită de-a lungul puștii, își alese un călăreț și trase.

Când apăsă pe trăgaci, de jur-împrejurul lui erupse un bubuit asurzitor de foc de armă. Un călăreț din tabăra cealaltă căzu de pe cal și fu strivit sub copitele cailor camarazilor lui. Gwynn nu putea să vadă dacă era rănit cineva dintre ai săi. Cerându-și scuze în gând rasei cabaline, ținti spre cai și fu răsplătit cu priveliștea a două bestii aflate în galop căzând la pământ și multe altele împiedicându-se în ele, aruncându-și călăreții din șei.

Marriott înaintă de unul singur, orbește, în avangarda dușmanului, lovind cu ciocanul în stânga și în dreapta. Calul îi căzu la pământ, dar, în cădere, Marriott se agăță de-un om, trăgându-l jos din șa. Pe când încerca să urce la loc pe armăsar, un altul îndreptă spre el un pistol, dar fu împușcat de Gwynn.

Gwynn nu intenționa să ajungă la mijlocul podului. Îndreptându-se spre marginea din dreapta, luă frâiele și încercă să-și oprească armăsarul lângă o statuie; însă instinctul de turmă îi preluase controlul minții și refuză să încetinească. Gwynn ochi următoarea statuie, un monument al unei

amazoane. Soclul îi ajungea cam până la brâu. Neavând timp să se gândească dacă era o idee chiar atât de bună, își împinse pușca spre spate, ridică picioarele, în așa fel încât să stea pe vine în șa pentru o clipă, apoi sări.

Ateriză pe soclu în siguranță, chiar dacă dureros, lovindu-se de genunchiul statuii. După ce-și restabili echilibrul și se întoarse, văzu că armăsarul îi dispăruse în îmbulzeală. Scena de pe pod era acum un haos îngrămădit. Așa cum bănuise el, mulți cai încercau să scape cu fuga – chiar dacă toți pe care-i observă purtau cioltarele albastru cu negru ale Biroului Vamal – iar animalele căzute la pământ erau obstacole pentru toți călăreții. Deși unii rămaseseră în șa, majoritatea ajunseseră să lupte corp la corp. Mulți își abandonaseră armele de foc în favoarea baionetelor și-a săbiilor.

Adăpostindu-se jos, în spatele picioarelor robuste ale amazoanei, Gwynn își căută ținte. Altcineva – părea a fi Coate, cu toate că era greu să vezi prin fumul negru de pușcă ce îmbâcsise deja aerul – făcuse ca el și tragă la țintă din spatele unei statui de pe cealaltă parte.

Șansele unor lovituri precise erau reduse. Gwynn se mulțumi să țină pușca într-un singur loc și să tragă atunci când îi trecea un dușman prin față. Când i se goli arma, omorâse deja șase oameni. Se gândi în treacăt s-o schimbe cu pistoalele, dar preferă precizia puștii și începu s-o reîncarce.

Era în toiul acestei operațiuni, când un glonț îl lovi în brațul drept. Impactul îl dădu pe spate și se prăbuși de pe soclu cu un strigăt ce se pierdu în zarva dimprejur. Ar fi căzut cu totul de pe pod dacă n-ar fi fost bucata de balustradă din spatele statuii. Reuși să se prindă de ea cu mâna stângă – în același timp lovindu-se violent cu dinții de ea – și se ținu cu disperare.

Brațul drept îi era străpuns de-o țepușă încinsă, însă membrul îi dădu ascultare când îl îndemnă să se miște. Îndurând durerea, se opinti și puse un genunchi pe zid. Spunându-și să se așeze lângă statuie și să rămână jos, se târî pe burtă, respirând sacadat, incomodat de Speer, care se strecurase sub el.

De-ndată ce trecu de soclu, se rostogoli jos și ateriza pe vine

la pământ. Imediat, ceva ieşi de după statuie şi-i şuieră spre cap.

Ridică iute Speerul. Ţeava pară un paloş şi focul îi brăzdă braţul. Acum îl putea vedea pe mânuitorul sabiei: un tip cu bărbiţă vopsită în galben-şofran, care-i aminti lui Gwynn de-o perucă pubiană.

Gwynn sări în picioare, împingând în acelaşi timp arma în direcţia opusă acelor de ceasornic. Această răsucire înlătură sabia, creând o deschidere în garda purtătorului de barbă asemănătoare cu o perucă pubiană, de care Gwynn profită, aplicând o lovitură cu piciorul în rotula bărbatului.

Gwynn auzi şi simţi osul rupându-se. Barbă-Pubiană strigă, se împletici şi scăpă paloşul din mână. Gwynn aruncă puşca, scoase pistolul din partea stângă şi trase trei gloanţe în pieptul acestuia, mai jos de smocul de culoarea şofran.

Când duşmanul său învins se prăbuşi la pământ, se prăbuşi şi Gwynn. Aruncă în treacăt o privire la braţul rănit. În mânecă avea două găuri de un centimetru fiecare, una sus şi una jos unde glonţul îi pătrunsese în muşchi. Ca distracţia să fie completă, îl dureau toţi dinţii din faţă şi se simţea slăbit.

Un bărbat îl atacă cu o baionetă. Gwynn nu-l nimeri cu prima împuşcătură, reuşind să-l atingă cu a doua tocmai la timp. Se feri când bărbatul căzu spre el şi îi mai trase un glonţ în cap.

Luptele se întinseseră pe toată lungimea podului; însă încleştarea principală era în partea nordică, ceea ce însemna că Evantaiul de Corn probabil ieşea câştigătoare. Lui Gwynn nu-i venea să-şi creadă ochilor. Apoi trebui într-adevăr să clipească, fiindcă, din fumul muşcător, plumburiu, apăru o siluetă neagră, solidă. Era calul său, mergând uşor la trap, de parcă s-ar fi aflat undeva pe un câmp liniştit.

— Unde ai fost, să vizitezi oraşul? suspină Gwynn.

Cum calul nu-i răspunse, Gwynn se căţără în şa, crispându-se puternic în sinea sa şi porni călare în susul podului. Mai împuşcă trei oameni şi-şi dădu seama că-i împuşcase pe ultimii doi în spate. Forţele Biroului Vamal băteau în retragere. De undeva din faţă, de departe, auzi o voce răcnind în anvallică:

— *Laiho! Geyro laiho!*

Victorie.

▫ ▪ ▫

— Ai avut noroc... din nou, zise Raule, făcând ultima cusătură la rana lui Gwynn.

Legă firul și-l tăie.

— E o gaură curată și precisă. Ar trebui să se vindece bine, deși-ți va crea un mic și binemeritat disconfort pentru o vreme.

— Cu toții am avut noroc, spuse Gwynn.

Mai mult decât noroc, adăugă el în gând. *Ceva a făcut ca regulile să se schimbe.* Nu murise niciunul dintre cavalerii Evantaiului de Corn și nici nu fusese rănit grav. Câțiva își pierduseră caii, majoritatea din cauza picioarelor rupte; și asta a fost tot. Nu era de mirare că Raule părea într-o dispoziție bună, avusese puțin de lucru în schimbul a douăzeci de mii de florini.

Voia să meargă la Beth, dar Ulm comandase o sărbătorire imediată la Diamantene. El plecase deja, plecase împreună cu Elei. Fiul lui Ulm omorâse un om și scăpase și el neatins. Cel mai curajos și norocos erou al zilei fusese Marriott, fără îndoială. Îl ucisese pe Nanid, zdrobind craniul bărbatului cu ciocanul său de război.

După ce una dintre novice îi bandajase brațul, Gwynn îl căută pe Marriott. Trecu pe lângă Coate care purta pe chip expresia senină a unuia care s-a răzbunat și-l găsi pe Marriott primind îngrijiri pentru o tăietură la maxilar din partea unei alte călugărițe tinere. Departe de a părea fericit că este în viață, expresia sa era îndurerată.

Gura i se crispă într-un zâmbet amar.

— Ei bine, la asta nu mă așteptam, Gwynn.

Gwynn se strădui:

— Să fim serioși, nu poate fi așa de rău să fi în viață.

— Dar când ți-ai făcut alte planuri, prietene, când ți-ai făcut alte planuri...

Gwynn ieși din cameră și se duse să caute o toaletă.

▫ ▪ ▫

Se simțea mai degrabă un observator al petrecerii de la Diamantene decât un participant la ea. În vreme ce colegii lui se împerecheau pe canapele și pe podelele murdare – pentru acea ocazie, Ulm adusese la club un grup de târfe alese pe

sprânceană – Gwynn stătu cu Marriott și se îmbătă.

Ar fi trebuit să aibă dreptate. Bătălia trebuia să fie un dezastru. Habar nu avea cum de nesăbuita încredere a celorlalți triumfase în fața realității, dar fără doar și poate asta se întâmplase. Deși nu voia să caute calul de dar la dinți, nu putea decât să se întrebe ce implicații aveau întâmplările din ziua aceea.

Băieții agenților de pariuri sosiră aducând plicuri. Fiecare om, se părea, pariase din greu. Gwynn și-l luă pe al său și-l vârî cu grijă în buzunar. Însă pentru Marriott nu era niciunul.

— Eram atât de sigur că voi muri, spuse el.

Tot ce putu face Gwynn fu să-i mai cumpere ceva de băut.

La un moment dat, în timpul petrecerii, sosi un mesager cu un mesaj pentru Ulm. După ce-l ascultă, Ulm veni la Gwynn.

— Am prins martorul ascuns, spuse el. Vreau să te ocupi tu de el. Are o soție și-un copil. Rezolvarea standard. Ești destul de treaz să-ți amintești o adresă?

Gwynn aprobă din cap.

— Camera șaptesprezece din vechea Breaslă a Urdarilor pe Strada Cato.

— Deci cine...?

— Dacă-ți vine să crezi, forțosul de la afurisitul ăla de bâlci.

Gwynn își amintea că Cerb fusese la Capul Cămătarului. Nu-l cunoștea personal însă fu totuși surprins. Luându-se după aparențe, îl crezuse întotdeauna pe Cerb o persoană tăcută și dreaptă, nu un om înclinat spre bârfe sau capabil să intervină în treburile altora.

— E sigur?

— Mai sigur nu se poate. Ce, ți-e prieten?

— Nu. Doar că nu mi se pare genul ăsta de om.

— Cineva care aude un lucru ce nu trebuie să-i ajungă la urechi, devine lacom, îi vin idei.

Ulm ridică din umeri.

— Apoi este omorât.

— Când, atunci?

— Fă-o de ziua lui Hiver. Îl vei lua cu tine și pe Elei. Astăzi totul a mers bine, dar are nevoie să învețe dedesubturile

îndeletnicirii.

— Se face.

Ulm plecă. Gwynn se uită în jur până ce-l găsi din priviri pe Elei. Băiatul stătea pe-o canapea, abia vizibil sub două frumuseți goale. Ulm nu-și desemnase fățiș moștenitorul, însă era evident încântat de copilul său cel mic. Dacă Elei supraviețuia până la o vârstă potrivită, era posibil ca tatăl lui să-i acorde conducerea Evantaiului de Corn neținând cont de ceilalți frați ai lui, care-l ajutau acum pe Ulm îngrijindu-se de interesele sale în alte orașe. Dacă se întâmpla asta, cugetă Gwynn, vremurile puteau deveni într-adevăr foarte interesante.

Nu merse cu gândul mai departe în viitor. Când avea să se termine cu Beth – încă era de părere că nu putea dura – nu era sigur că și-ar dori să rămână în Ashamoil. Clătinându-se puțin, se ridică în picioare.

— E timpul s-o iau din loc, cred, îi spuse lui Marriott.

— Înainte să pleci, zise acesta, uită-te la mâinile mele.

Gwynn se uită. Degetele lui Marriott tremurau.

— Pe pod, erau din nou sigure. Dar uită-te la ele acum, sunt ca niște virgine în noaptea nunții!

Marriott începu să plângă. Gwynn se lăsă înapoi pe scaun și-și îmbrățișă prietenul cu brațul teafăr, incapabil să se gândească măcar la un cuvânt pe care să i-l spună. Rămase acolo, trăgând de ultimul pahar cu băutură, în vreme ce Marriott înghiți fără oprire dușcă după dușcă, până ce leșină.

Gwynn se târî foarte obosit pe scări în sus. Se opri în vârf, clipind din pricina luminii. Ducându-se pe alee să-și ia calul, își ținu privirea în pământ, conștient că se clătina puțin și că era încă îmbrăcat cu hainele cu care participase la luptă, pline de pete sângerii și alte urme. Nu voia să întâlnească privirea nimănui. Urcă în șa cu mare atenție, strânse frâiele și se duse în sfârșit la Beth.

▫ ▪ ▫

Se aștepta ca ea să fie furioasă sau cel puțin supărată pe el fiindcă nu-i spusese de bătălie, însă nu era. Îi spuse flegmatic că citise despre ea în ziare. Asta păru să-i fie de ajuns.

— Arăți ca vai de lume, observă ea.

— Tu arăţi bine, spuse el.

Îl conduse către pat şi-l lăsă acolo.

Toată după-amiaza, căzu şi se trezi dintr-un somn întunecat. Prima dată când se trezi, descoperi că era dezbrăcat. În celelalte interludii de trezie, Beth era uneori prezentă, alteori nu. Odată, îi simţi mâinile plimbându-se în susul şi-n josul corpului său, uşoare ca o şoaptă, descriind cercuri lente. Mai târziu, îi observă atenţia zăbovind asupra braţului său bandajat şi a nenumăratelor vânătăi, de parcă ar fi interesat-o aceste afecţiuni. Dacă era aşa, putea înţelege. Nu avea nicio obiecţie deosebită.

Când se trezi din nou şi o văzu uitându-se ţintă la el, se strădui să-i ofere un zâmbet sardonic.

— Ar fi trebuit să-mi rup nasul sau să pierd un ochi?

— Nu, asta n-ar fi ajutat deloc.

— Aproape că mi-am scos câţiva dinţi...

— Nu te-aş mai fi primit în casă.

— Eşti mai crudă decât mine, doamnă.

— Mă tem, spuse ea, că te defineşte vanitatea. Fără a avea de ce să fi vanitos, ai fi un om diferit.

Se trezi şi mai mult.

— Nu mă crezi în stare de destulă imaginaţie, draga mea. M-aş adapta împrejurărilor. Mi-aş face dinţi falşi din coral roşu şi aur şi-un ochi de sticlă, nu, mai mulţi ochi de sticlă; aş face colecţie. Aş avea ochi din tot soiul de sticle rubinii, argintii, mate, gravate, lucioase...

— Ei bine, spuse ea, bănuiesc că nu m-ar deranja asta. Recunosc, am crezut că ai o părere mai convenţională asupra frumuseţii.

— Poate că aşa este, admise el, dar îndrăznesc să spun că mi-aş putea schimba gusturile.

Ea zâmbi.

— Majoritatea oamenilor ar încerca să-şi ascundă astfel de răni, însă tu le-ai înlocui cu podoabe. Chiar te gândeşti la trupul tău doar ca la un fel de podoabă cu adevărat interschimbabilă ca mărgeanul sau sticla vitrată?

— Dacă discutăm doar despre aparenţe, bănuiesc că asta-i

adevărat până la un punct. Totul e materie.

— Scheletul poartă mușchi, mușchii poartă piele, pielea poartă haine?

— Exact. Fața e o mască făcută din piele; ochiul este o bucată de marmură conectată la creier.

Întinse mâna și trasă o linie de la colțul ochiului ei până la rădăcina părului. Ea îl sărută pe frunte, apoi se ridică și plecă. Închise ușa și, curând, o auzi cum lucra în atelier.

Gândurile îi alunecară în derivă. Nu doar el, ci chiar natura lumii părea să se fi schimbat. Miraculoasa victorie a Evantaiului de Corn, copilul-crocodil, omul-lotus, dacă nu era un fals; aceste lucruri îi dădeau motiv de nedumerire. Dacă teoria lumilor multiple a lui Beth era adevărată, cugetă el, și lumea lui se amestecase cu o alta, acea altă lume avea legi pe care el nu le înțelegea.

O asemenea altă lume putea fi ca o plantă care, când este transferată într-un sol străin, crește fără control; ori chiar ca o boală infecțioasă. Dar dacă exista o lume care putea modifica tot ce atingea și să facă totul de nerecunoscut? Beth s-ar fi proclamat proprietara ei, cel mai probabil; însă ea putea fi cu ușurință doar una dintre creaturile ei, hibrizii ei, simptomele ei.

▫ ■ ▫

— Discreția este întotdeauna esențială.

Gwynn îi vorbea pe un ton scăzut lui Elei, care călărea în rând cu el de-a lungul unei alei pavate cu cărămidă între zidul unei terase și partea din spate a unei fabrici de conserve. Păcănitul egal al copitelor cailor lor le acoperea conversația.

— Dacă vor apărea întrebări – și uneori chiar apar; nu toți oficialii din orașul ăsta sunt prieteni cu tatăl tău – ne va trebui un alibi ca să spunem că am fost altundeva în seara asta.

— Atunci, mergem în vizită la martorul nostru?

— Întocmai.

Pe alee umbrele erau prea adânci pentru ca Gwynn să-i vadă chipul schimbător; totuși, simți plăcerea timidă a băiatului, dată de faptul că avusese dreptate.

Aceasta era prima dată când Gwynn avea de-a face cu Elei, care fusese la un internat din Phaience înaintea anului petrecut

în Musenda. Până atunci, în noaptea aceea, fiul lui Ulm se dovedise a fi agreabil, calm și afabil. Atitudinea sa nu trăda nicio urmă de lăcomie ori o fire nemiloasă. Gwynn se întrebă dacă aceste calități nu erau prezente și bine ascunse din vreme, ori lipseau de fapt cu desăvârșire.

Aleea îi aduse în Piața Dangătului Melodios. Gwynn își opri calul în fața arcadei dintr-un zid, pe unde se intra în curtea unei case cu o fereastră roșie la etajul al doilea, prin care ieșea lumină. Își priponiră caii în curte, scoaseră câteva pachete din desagi și urcară niște scări puțin înalte spre o verandă pavată cu dale de piatră. În spate, într-o arhitravă adâncă, se afla o ușă veche din lemn de santal cioplit, cu un ciocănel de alamă sub forma a două figuri îngemănate. Gwynn ridică ciocănelul și bătu. Într-o clipă, se auzi apropierea unor pași târșâiți. La ușă răspunse o femeie frumoasă în rochie de mătase de același roșu-intens ca al ferestrei, cu decolteu adânc ce scotea la vedere o pereche de sâni tari. Zâmbi și întinse mâna, iar Gwynn îi umplu palma cu bancnote.

Femeia le făcu semn lui Gwynn și Elei să intre în casă. Înăuntrul, totul era o întunecime cu tentă rozalie, cu mobilă drapată în satin și-n aer pluteau parfumuri intense. Deschise drumul spre dormitor și-i lăsă pe amândoi acolo. Se schimbară în hainele pe care le aduseseră în pachete: cizme cu talpă de cauciuc, jachete negre cu glugi și eșarfe negre. Când ieșiră, femeia îi conduse la o ușă din spate. Aceasta dădea într-o alee de drenaj udă și mirosind a acru, puțin mai largă decât umerii lui Gwynn. El o luă înainte, Elei venind în urma sa.

— Va spune că am fost cu ea? întrebă Elei fără să ridice vocea.

— Da. O abatere sărbătorească pentru tine.

— Și va fi crezută?

— Dacă n-o va contrazice nimeni.

— De ce avem încredere în ea?

— E o femeie de onoare; cel puțin, onorează banii cu care e plătită. Și, da, cineva i-ar putea oferi mai mult, dar atunci va trebui să pună în balanță asta cu prețul de a se pune împotriva tatălui tău.

Elei nu mai puse alte întrebări. Gwynn îl conduse cam un

kilometru de-a lungul unor cărări întunecate care-i aduseră într-un sfârşit la o stradă slab luminată, mărginită de clădiri ce fuseseră cândva măreţe. Multe dintre ele purtau vechile nume gravate ale birourilor municipale, ale băncilor, ale sălilor breslelor şi ale altor locuri la fel de importante. Majoritatea fuseseră transformate în adăposturi ieftine cu cel puţin un secol în urmă şi nu mai văzuseră de atunci ciocanul unui muncitor sau peria unui curăţător. Cerul galben şi lumina felinarelor aflate la mare distanţă unul de celălalt puneau în evidenţă, deasupra porticurilor, marile fantezii aglomerate ale zidăriilor de piatră baroce şi grilajele căzute ale balcoanelor de fier.

Gwynn se opri la o clădire cu coloane de marmură cenuşie şi două vaci cioplite în piatră care-i flancau intrarea din faţă şi se afundă în umbrele porţii de sub fronton. Elei se strecură între doi pilaştri de cealaltă parte a uşii. Îşi traseră eşarfele astfel încât să-şi acopere feţele. Gwynn scoase un set de pioleţi din oţel şi începu să lucreze asupra încuietorii. Era una surprinzător de bună pentru o construcţie atât de dărăpănată şi forţarea ei îi luă mai mult decât i-ar fi fost pe plac. Dar, într-un sfârşit, o făcu să se deschidă şi împinse uşa în lături.

În antreu se auzea sunetul bătrâneţii care sforăie. Gwynn îşi aprinse bricheta. Un portar sau îngrijitor sfrijit stătea întins pe-un prici, lângă un perete pictat cu o frescă pastorală, aproape ştearsă de ravagiile timpului şi ale vandalilor. Gwynn îi dădu bricheta lui Elei şi scoase o sticlă mică şi-un burete dintr-un buzunar interior al jachetei sale. Vărsă din conţinutul sticlei peste burete, eliberând în aer aburii dulcegi ai cloroformului şi ţinu buretele peste gura bătrânului până când somnul i se adânci în inconştienţă. Apoi puse piciorul pe scări şi urcă, tălpile sale de cauciuc nescoţând niciun sunet. Înclină aprobator din cap spre Elei, care păşea atent ca să nu facă niciun zgomot.

Numărul şaptesprezece era la etajul al cincilea şi, de data aceasta, încuietoarea nu opuse nicio rezistenţă. Uşa se deschise spre o singură încăpere sărac mobilată, împărţită în două de-un panou de lemn. Nu avea perdea sau draperie la fereastră şi strălucirea nopţii colora totul în cameră într-o revărsare chihlimbarie.

Îndemnându-l pe Elei să vină după el, Gwynn se duse la panou și se uită peste el. De cealaltă parte se afla un pat vechi de alamă, în care dormea singură o femeie. În leagănul de la picioarele patului dormea un copil. Gwynn observă chipul foarte simplu al femeii, mirosul ei acru, forma ciudată a corpului sub așternut și așternutul însuși, care era imprimat cu un model mohorât de flori de-un verde palid.

Trase încet aer în piept. Brațul rănit și cloroformul îi dăduseră o durere în mijlocul craniului. Adunându-și forțele, scoase iarăși sticla și buretele și intră în spațiul de dormit. Când se aplecă deasupra femeii, aceasta dădu să se trezească. Îi acoperi iute fața cu buretele, ținându-l acolo până când substanța își făcu efectul. Căutând în alt buzunar, scoase un cuțit cu lamă îngustă și un clește.

I le dădu lui Elei.

— Eu trebuie s-o fac? șopti acesta.

— Dacă vrei.

Elei luă încet uneltele. Se uită nesigur la clește.

— Ce trebuie să fac?

— Ți s-a spus despre ce-i vorba aici?

Elei scutură din cap.

— Greșeala soțului ei a fost că nu și-a ținut gura. Prin urmare, pedeapsa va fi aplicată asupra gurii, asupra limbii. Asta e metoda preferată a tatălui tău de-a rezolva situații de felul aceasta. E foarte elocventă.

Elei clătină din cap.

Gwynn ajunse la concluzia că băiatul putea face totul singur. Nu avea chef să se afle în locul acesta infect, să facă munca aceasta infectă. Se sprijini de perete și-și aprinse un autodafé.

— Dă-ți jos haina și ridică-ți mânecile. Nu-ți dorești să ieși de aici plin de sânge, îl sfătui el.

Elei se supuse.

— Acum, ridic-o în șezut și lasă-i capul pe spate.

După ce Elei făcu asta, Gwynn îl instrui:

— Deschide-i gura, prinde limba cu cleștele și trage-o în sus. Unde se unește cu partea de jos a gurii, taie cât poți tu mai spre spatele gurii.

Elei urmă pașii așa cum îi descrisese Gwynn.

— Nu văd ce fac. E mult sânge, șopti el după câteva secunde.

— Lucrează pe pipăite.

Elei împunse și tăie ascultător cu cuțitul. În cele din urmă, reteză limba. Ținând-o în clește, întrebă:

— Unde s-o pun?

— Oriunde. E bine și pe raft. Spală-te și să mergem.

Elei puse limba pe raftul indicat de Gwynn. La dreapta patului se afla un lavoar, iar apa era într-o carafă. Elei clăti cuțitul și cleștele, le șterse de așternutul de Pat și i le dădu înapoi lui Gwynn. Se spălă pe mâini, întorcând capul pentru a se uita la femeie, pe chip citindu-i-se o slabă curiozitate.

Din gâtul ei se auzeau zgomote puternice, jilave. Imediat, din nas și din gură îi ieșiră bule de sânge.

— Acum moare? șopti Elei.

— Da.

Termină cu spălatul. Gwynn verifică pulsul femeii. Era moartă. Dădu să deschidă drumul de întoarcere. Elei îi atinse mâneca și se opri.

— Ce e?

— Cum rămâne cu...?

Elei înclină din cap spre leagăn.

— Nicicum. Lasă-l.

— Din milă?

— Ca asigurare. O persoană căreia nu-i pasă dacă moare poate să te ucidă cu ușurință. Dacă-ți faci un dușman și-l lași în viață, asigură-te bine că are pentru ce să trăiască. Eu prefer să-mi omor dușmanii, însă tatăl tău e un om mai sofisticat decât mine.

Elei aprobă din cap.

Gwynn îl conduse afară și înapoi pe drumul pe care veniseră. Coborau pe niște scări înguste, când un zgomot din spatele său îl făcu să se dea în lături cu iuțeală. Făcu asta chiar la timp. Voma lui Elei împroșcă scările în jos.

— Îmi pare rău, icni Elei când termină. Îmi pare cu adevărat rău...

Chiar și-n lumina slabă, chinul prin care trecea era perfect

vizibil.

— Elei, îți dau o idee de comportare frumoasă. Dacă ai impresia că se va întâmpla asta, avertizarea persoanei din față e considerată o dovadă de bune maniere. Doar dacă n-ai vrut să-mi pui la încercare reflexele?

Trebuia să fie o glumă, pentru a arunca în derizoriu incidentul, însă Elei o luă în serios, ca un copil mai mic, cu o privire de mândrie profund rănită.

— Elei, te sâcâi, atâta tot.

— Oh.

— Te simți bine?

— Așa cred. Trebuie să-i spui tatei de asta?

— Doar dacă mă întreabă.

— Nu are cum să întrebe de așa ceva, nu?

— Probabil că nu.

— Bun, zise Elei.

Își îndreptă umerii.

— Nu mi se va mai face niciodată rău când voi omorî pe cineva.

Cu Gwynn în față, se întoarseră la casa cu fereastră roșie fără vreun alt incident. Se schimbară înapoi în hainele lor de rând și-și luară rămas bun de la stăpâna casei. Când se aflau afară în curte, Elei întrebă dacă n-ar putea să meargă la Diamantene să bea un pahar. Simțea un gust putred în gură, spuse el. Gwynn se arătă de acord, așa că merseră călare spre Strada Lumen.

Din întâmplare, câțiva dintre ceilalți se aflau deja la club. Tareda era pe scenă și Marriott, Jasper cel Precis, Coate și doi tineri pe nume Porlock și Spindrel ocupau o masă în față. Cărăbușii cu ochi roșii plecaseră, dar câțiva pitoni rămăseseră, grași și indolenți, răsfățați de clienții care-i tratau acum ca pe niște câini de companie și-i hrăneau până peste poate cu resturi de la masă și dulciuri. Gwynn observă că Marriott depunea efort să-și țină privirea departe de Tareda, însă pe față i se citea o iubire tragică. Între timp, Jasper și Coate îl întâmpinară pe Elei cu o bonomie de cămătari. Desigur, voiau să afle cum se descurcase. Gwynn își făcu o palmă căuș în cealaltă, semnul unei misiuni duse la capăt, la care ei îl felicitară exuberant pe

Elei. Coate îl bătu pe spate și-i spuse că el va fi șeful într-o bună zi. Elei le acceptă complimentele cu modestie.

Jasper îi cumpără lui Elei un cocteil puternic. Unul dintre tineri dădu să treacă din mână-n mână spre el un talisman chinezesc, pe care Gwynn îl opri la el. Ulm nu s-ar fi supărat ca Elei să se îmbete împreună cu ceilalți, însă ar fi fost mai puțin mulțumit dacă băiatului i se permitea să se facă criță.

Toți bărbații îi cumpărară lui Elei de băut și noaptea înaintă târâș. Discuțiile se întoarseră la pescuit. Coate voia să facă o excursie pe râu în sus ca să prindă păstrăvi. Gwynn continuă să fie atent la cât bea și încercă nu-și arate lipsa de veselie pe care o simțea.

În următoarea pauză, Tareda veni la masa lor. Încurajat de unchii lui falși, un Elei rumen în obraji o întrebă pe Tareda dacă i-ar face onoarea să stea lângă el. Zâmbindu-i ca o soră mai mare, aceasta îi spuse că era fiul tatălui său. Se așeză într-un scaun pe care el i-l trase cu neîndemânare și-i puse întrebări despre familia sa din Musenda și despre școala pe care o urmase acolo. Marriott se uita în gol.

Gwynn își termină băutura și se duse la bar să mai ia una. Tocmai o plătea când auzi o singură împușcătură.

Alergă iute înapoi, împingând oamenii în lături. În mijlocul tăcerii care se lăsase în club, auzi vocea lui Jasper cel Precis ridicându-se, strigând cele mai murdare blasfemii. Ajunse la masă și-l văzu pe Elei la podea, ghemuit. Tareda, Jasper cel Precis și Coate stăteau cu toții aplecați deasupra lui. Marriott lipsea.

— Spuneți-mi, exală Gwynn.

Tareda ridică privirea.

— S-a lăsat purtat de val și m-a atins pe țâță. L-am împins deoparte, apoi Marriott l-a împușcat, spuse ea fără intonație.

Fața lui Elei era contorsionată de durere. Cu fiecare expirație, scotea câte un strigăt firav.

— L-a lovit în stomac, spuse Jasper. Poate c-ar fi bine să-l ducem la prietena aia a ta care e doctor. Doar dacă nu vrei să dai bir cu fugiții chiar acum.

— Ar trebui să fugim cu toții, spuse Coate, un mușchi din

obraz zvâcnindu-i.

Gwynn se simți distant, de parcă ar fi fost o altă persoană, altundeva, urmărind scena printr-un telescop. Îngenunche și încercă să vadă dezastrul. Rana de intrare se afla pe partea stângă a bustului băiatului, cu câțiva centimetri mai jos de coaste. Se așteptase să vadă o gaură produsă de-un glonț de mare calibru, dar nu părea mai mare decât a unuia de douăzeci și doi. Sângele care se scurgea din ea era închis la culoare.

Ridică privirea și apoi o coborî înapoi spre Elei. Nu vedea o rană de ieșire.

Fără să aibă habar unde se dusese glonțul înăuntrul băiatului, nu avea cum să-și dea seama cât de gravă era situația.

— Îl duc la spital, se auzi el oferindu-se voluntar. A fost în responsabilitatea mea. Voi doi, le comandă lui Spindrel și Porlock, luați-l pe sus. Cineva să ducă vorbă la Ulm.

Amândoi tinerii arătau de parcă s-ar fi așteptat ca Ulm să sară dintre umbre în orice clipă. Mișcându-se prudent, îl ridicară pe Elei, care scoase atunci un scâncet prelung, mieunat.

— Ești sigur?

Jasper îi aruncă lui Gwynn o privire ciudată.

Gwynn aprobă din cap. Continua să se simtă foarte departe. Apoi spuse:

— Marriott a plecat?

— A dispărut în noapte.

— Luați caleașca mea, se oferi Tareda.

— Mulțumesc, asta aveam de gând să fac, zise Gwynn. Te va duce cineva acasă.

Gesticulă tăios spre cei doi tineri care-l țineau pe Elei pe brațe și trecură cu toții printre clienții care stăteau într-o tăcere perfectă, de gheață, uitându-se oriunde altundeva, numai la neputincioasa ceată a cavalerilor Evantaiului de Corn, nu.

PARTEA A TREIA

15

Pe jumătate trează, Raule se întoarse pe-o parte și căută din nou somnul. Dar ciocănitul de la ușă continuă și o auzi pe soră strigându-i numele.

Se trezi pe dată.

— Ce este?

Dibui după haine pe întuneric.

— Rană prin împușcare, se auzi vocea surorii medicale. Un băiat. E-un bărbat cu el, unul dintre cavalerii aceia. Sunt în sala de operație acum.

Raule coborî în grabă după soră în mica sală de operație a spitalului. Rănitul era întins pe masă, cu pieptul dezgolit. Era conștient și mormăia. Raule nu fu surprinsă să vadă cine era celălalt bărbat.

Gwynn avea pe chip expresia unui înger al morții ce suferă rău de nervi. Apăsa peste rană cu ceea ce părea a fi un șervețel de restaurant. Se dădu în spate ca să-i facă loc.

— De ce n-am scăpat de tine? se încruntă Raule. Nu încerca să răspunzi. Cine-i băiatul?

— Elei. Fiul lui Ulm.

Gwynn vorbi repede.

— A fost împușcat acum zece minute. Fi pe pace, te voi...

— Plăti pentru deranj? Da, o vei face.

Raule își săpuni mâinile.

— Tu l-ai împușcat?

— Nu.

Raule se uită la rana de intrare.

— E încă-n el, îi spuse sora medicală, pregătind o injecție cu morfină.

Elei ridică fruntea.

— O să mor? icni el.

— Poate că nu, zise Raule.

Pe când sora îi înfipse lui Elei acul în șold, ușa se deschise și în sala de operație intrară alte călugărițe, aducând pânze, vase cu apă și ligheane. Curând, Elei dispăru în spatele unui zid de robe și broboade.

Gwynn ieși cu spatele din sală. Pe coridor, după ce ușa se închisese în urma lui, se sprijini de perete și-și apăsă ochii cu mâna.

Era singur, după ce-i trimisese pe Porlock și Spindrel înapoi în caleașca. Se uită la ceasul de la mână. Era trei fără zece.

Se duse la biroul lui Raule, îl găsi încuiat, își aminti de cheile care atârnau la intrarea în spital și se duse după ele. Una dintre ele descuie ușa. Găsind înăuntru un stilou și hârtie, îi scrise lui Beth, spunându-i că a fost implicat în niște probleme și că ar fi înțelept din partea ei să nu stea acasă câteva zile. Semnă scrisoarea și-o închise într-un plic. Strecurându-se afară, alergă spre cea mai apropiată stradă principală și se uită în susul și-n josul ei în căutarea unui posibil mesager, fiindcă el își lăsase calul la Diamantene. Puțini oameni erau acolo. Doi tineri stăteau îmbrățișați în poarta unei case, absorbiți unul de celălalt. Cineva stătea întins pe caldarâm, înfășurat într-o pătură.

Apoi Gwynn găsi ceea ce căuta. Pe-o alee lăturalnică, un grup de tineri ședeau fără să facă nimic în jurul unui foc aprins într-o canistră de ulei. O vestă cu paiete, scânteind în lumina focului, îi reținu atenția.

Se apropie de grup; membrii lui ridicară capetele la auzul pașilor săi. I se adresă celui cu paiete.

— Tu, vrei să câștigi niște bani?

Pe fața băiatului apăru în treacăt o expresie de încântare, după care afișă o mimă nonșalantă.

— Poate. Ce trebuie să fac?

Gwynn îi întinse scrisoarea.

— Livrează asta.

Îi dădu adresa casei de pe strada Crane și scoase din buzunar cincizeci de florini.

— Când? spuse băiatul.

— Chiar acum, zise Gwynn.

— Hei, o fac eu pentru douăzeci! spuse un băiat mai scund.

Cel cu care vorbea Gwynn se întoarse și-l lovi peste ureche.

— Scuze, îi spuse lui Gwynn.

— Pornește la drum, îi zise el.

Băiatul ridică binevoitor din umeri și porni săltând în josul străzii.

— Mișcă-ți fundul! strigă Gwynn.

Băiatul grăbi pasul.

Gwynn se întoarse la spital, unde luă loc pe-o bancă de lemn la intrarea în sala de operație și-și aprinse o țigară. Rana îi pulsa crunt și avea iarăși o durere puternică de cap. Trebuia să fie pe undeva laudanum; dar rezistă pornirii de-a merge să caute. Nu avea nevoie acum de-o minte încețoșată.

Dacă Marriott chiar voise să-l omoare pe Elei sau intenționase să tragă un foc de avertizare și fusese trădat de mâinile-i tremurânde, nu conta. Marriott era acum un om mort, doar dacă nu părăsise orașul și ajunsese deja departe, iar Gwynn se îndoia de asta. Marriott s-ar fi ascuns, dar n-ar fi plecat din orașul în care se afla Tareda Mereu.

Gwynn zâmbi amarnic în sinea sa. Nu se aşteptase să înțeleagă vreodată atât de bine obsesia lui Marriott.

Moartea lui Elei ar fi fost mandatul propriei sale morți. Dacă Elei trăia, erau șanse bune ca Ulm să vrea totuși să-l pedepsească fiindcă nu reușise să-l ferească pe băiat de necaz. Dacă n-ar fi trebuit să se gândească decât la el, ar fi fugit sau ar fi luptat. În cel mai rău caz ar fi fost împușcat mortal, ceea ce ar fi fost un lucru mai bun decât o excursie pe râu în jos încălțat cu cizme de ciment.

Totuși, trebuia să se gândească la Beth. Nu avea habar dacă ciudata ei putere asupra inimilor bărbaților ar salva-o de temperamentul răzbunător al lui Ulm, dacă lucrurile aveau să

meargă înspre râu. Dar dacă rămânea în oraș, dacă se preda, putea spera ca orice pedeapsă la care s-ar fi hotărât Ulm ar fi căzut direct asupra lui, iar Beth ar fi fost în siguranță. Se părea că era totuși capabil de sacrificiu.

Fumă toate autodaféurile pe care le avea la el. Înconjurat de chiștoacele stropșite, se uită fără țintă în jur. Nu era nicio lumină aprinsă pe coridoare, dar ușa sălii de operație avea panouri de sticlă și prin ele răzbătea destulă lumină, încât el să poată citi afișele de pe-un panou atârnat pe perete. Purtau pecețile Bisericii și-ale diverselor societăți pentru tot soiul de lucruri de ordin public ori moral și erau imprimate cu îngrozitoare descrieri ale bolilor venerice și cu diatribe împotriva „viciilor nenaturale".

Unul blama tutunul, „Viciul Murdar și Periculos al Fumatului, care Jignește Nasul, Amorțește Cerul Gurii, Provoacă Îmbătrânirea Pielii și Duce la Slăbirea Progresivă a Întregului Corp". Gwynn citi pe diagonală până ajunse la ultimul rând: „Tutunul vă va Omorî Încet și Sigur".

La fel face și timpul, gândi el. *Dar dacă vreți să isprăviți repede treaba, profesioniștii vă recomandă gloanțele.*

▫ ▪ ▫

— Gwynn.

Tresări, trezindu-se.

Stătea întins pe bancă; nu-și amintea să fi adormit. Raule era în fața lui.

Întindea spre el o tăviță în care se afla o bucată mică și teșită de plumb.

— Poți mulțumi cerului pentru gloanțele mici, spuse ea. A intrat în stomac și a rămas acolo. Trebuie să-l fi încetinit marea cantitate de alcool ingerată. Dacă nu face o infecție, se va putea duce acasă peste două săptămâni. Într-o lună va fi ca nou.

— Nu-i un vis ăsta, nu-i așa?

— De unde să știu eu? spuse Raule.

Gwynn se uită la glonț. Își aminti că-și spusese că rana e mică. Marriott trebuia să se fi hotărât să folosească un pistol ușor ca mijloc de apărare în schimbul mâinilor sale nesigure.

— Ești regina doctorilor, îi spuse lui Raule.

Se ridică în picioare.

— Cât îți datorez?

Raule flutură nepăsătoare din mână. Preț de-o clipă, îl țintui cu o privire greu de dibuit. Apoi se întoarse și intră înapoi în sala de operație și închise ușa.

Gwynn se duse afară și porni înapoi spre Diamantene să-și ia calul. Era acum șase dimineața. Se opri la un chioșc să-și mai cumpere țigări și un ziar. Incidentul era pe prima pagină. Gwynn nu citi articolul. Aruncă ziarul într-un coș de gunoi și își adună forțele pentru a da ochii cu Ulm.

▫ ▪ ▫

Tack și Pocnitoare îl opriră în grădina din fața vilei.

— Știi ce trebuie să faci, zise Tack.

Gwynn îi dădu arma și depărtă brațele. Pocnitoare îl pipăi cu atenție peste tot. Se crispă când mâna acestuia se strânse peste rană.

— Scuze, spuse Pocnitoare.

După ce-i luă cuțitul din cizma dreaptă, Pocnitoare își îndreptă spatele, clătinând aprobator din cap.

— Bine. Șeful e în piscină.

Gwynn intră în vilă însoțit de gemeni. Apartamentul privat al lui Ulm se afla la ultimul etaj, după ce treceai de trei paliere.

— Dacă va trebui să te omorâm – începu Tack, pe când urcau – vrem să-ți spunem că ne-a făcut plăcere să te cunoaștem, Gwynn, termină Pocnitoare.

— Asemenea, domnilor, zise cordial Gwynn.

Dacă Ulm se hotăra să fie răzbunător, Tack și Pocnitoare aveau să fie cei care să-i zdrobească mâinile și să-i toarne ciment în jurul picioarelor și să-l împingă în râul Skamander. Până atunci, puteau foarte bine să se comporte civilizat.

La ultimul etaj, străbătură un coridor lambrisat cu panouri din lemn de nuc și podit cu un covor sculptat. La capătul lui, între două busturi întruchipându-l pe Ulm, se afla ușa din sticlă mată a camerei de baie. Pocnitoare trase de șnurul unui clopoțel instalat pe zidul alăturat pentru a-și anunța prezența, apoi frații îl duseră pe Gwynn înăuntru.

Încăperea era plină de aburi, luminată slab de lămpile cu

kerosen din nişe. Unde aburul era subţire, se puteau discerne noi statui aurite: nimfe goale, sirene şi îngeri, toate lipite de pereţii din marmură cu lanţuri fine, poleite. O sobă pentru încălzire funcţiona în camera alăturată, sunetul cavernos produs de focul ce ardea în ea abia auzindu-se.

Prima piscină era plină cu apă, dar era neocupată. Un paravan cu frunze de aur ascundea o a doua piscină. Gwynn rămase nemişcat. Tack şi Pocnitoare îşi scoaseră pistoalele. Minutele trecură şi apa clipoci de cealaltă parte a paravanului.

În cele din urmă, vocea lui Ulm se auzi din adâncurile încăperii.

— Aşadar, ai venit. Fiul meu probabil că e încă în viaţă.

Cuvintele fură urmate de noi clipoceli. Gwynn încercă să ghicească intenţia lui Ulm din tonul şi inflexiunea vocii, însă glasul său era un cifru.

— Da, zise el simplu.

— Spune-mi care e starea lui, spuse vocea lui Ulm.

— Doctorul se aşteaptă să-şi revină complet, dacă nu apar alte complicaţii.

Apa se mişcă.

— Mi s-a spus, zise Ulm, că l-a împuşcat Marriott.

— Da.

Urmă o altă pauză lungă. Gwynn simţi cum îi şiroieşte transpiraţia pe spate.

În cele din urmă, Ulm puse capăt tăcerii.

— Gwynn, trebuie să hotărăsc ce să fac cu tine. Elei a făcut un lucru prostesc şi ceilalţi trebuiau să aibă grijă de el când nu erai tu de faţă; totuşi, trebuie să aleg pe cineva pe care să-l pedepsesc.

Gwynn îşi aţinti privirea pe chipul unei statui.

— Pentru moment, spuse vocea lui Ulm, voi presupune că prognoza doctorului e corectă. Prin urmare – pentru moment – aceasta e judecata mea, asupra lui Marriott şi asupra ta. Asta se poate numi greşeală a inimii sau greşeală a mădularului; dar eu o numesc greşeală a mâinilor. Îmi vei aduce mâinile lui Marriott. O vei face mâine înainte de miezul nopţii. Asta e judecata mea şi milostenia mea, asupra voastră, a amândurora. Am încredere

că înțelegi generozitatea milosteniei mele.

Preț de-o clipă, Gwynn simți un val de uriașă și lașă ușurare. În urma lui veni un val de împotrivire: își imagină că zdrobește capul lui Ulm de-un perete, iar și iar, până ce acesta se despica precum o rodie. După aceea, îl pătrunse și rămase stăpânit de-un sentiment rânced și uscat.

Ulm continuă de parcă n-ar fi spus decât un lucru cu urmări normale:

— Jasper a pus niște oameni să-l caute pe Marriott. Se vor afla la Arcada Violei. Du-te acum și tu la ei.

Astfel concediat, Gwynn se întoarse pe călcâie pentru a pleca. În chip irațional, aproape că aștepta să simtă mușcătura gloanțelor în spate. Nu veni niciunul. Tack și Pocnitoare îl urmară afară din cameră și-i dădură înapoi armele. Erau tăcuți și așa era și el. Își prinse pistolul la brâu și porni cu pași mari de-a lungul coridorului. Gemenii nu-l urmară.

Pe scări, surprinse un vuiet din afara vilei. Când ieși în grădină, descoperi că ploaia cădea din cer cu găleata, de parcă s-ar fi rupt fundul vreunui ocean celest. Cât stătuse în casă, sosise musonul.

O voce puternică a apei în cădere, lovind acoperișuri și caldarâmuri și avântându-se în Skamander, reverbera între zidurile văii. Mare parte din Ashamoil dispăruse din vedere, ascunsă în spatele unei cortine gri-alburie, solide. Gwynn fu ud leoarcă în câteva secunde.

Îndreptându-se prin grădină către grajduri, văzu silueta unei alte persoane apropiindu-se de el.

Era Tareda. Era la fel de udă ca el și nu avea papuci în picioare. Veni până lângă el.

— Am vorbit cu el, zise ea. Am făcut tot ce-am putut.

— Atunci, s-ar putea să-mi fi salvat viața, spuse el.

Femeia își luă ochii de la el.

— Ce se va întâmpla?

Gwynn îi spuse.

— Îmi pare nespus de rău, șopti ea.

Clipiră unul spre celălalt prin ploaie, forțele clipei silindu-i pe amândoi să stea acolo, așteptând să se gândească la un cuvânt

potrivit sau un gest sigur, de parcă printr-un asemenea triumf mărunt al poliției se putea schimba totul.

Ea spuse într-un târziu:

— Trebuie să merg înapoi înăuntru.

Trecu pe lângă el. Continuându-și drumul, el se simți imaterial, precum o fantomă.

Într-o oră, se afla la arcadă. Magazinele erau încă închise în spatele grilajelor lor de fier. Nu așteptă mult, când doi oameni jerpeliți îl abordară. Se prezentară ca fiind Cuie și Suliță.

— L-am găsit, spuse cel pe nume Cuie. Este la Sangréal. Nu pare grăbit să plece.

Gwynn cunoștea Sangréal-ul. Era una dintre cele mai jalnice pivnițe de lângă apă.

— Îl supraveghează cineva acum? întrebă.

Cuie mormăi o afirmație.

— Vom lăsa vorbă la Diamantene dacă se mișcă, zise el.

Gwynn scutură din cap și spuse:

— Nu.

Nu voia să se afle la clubul lui Ulm mai mult decât era nevoie.

— Până și șerpii de acolo pot trage cu urechea și vorbi, spuse el în loc de scuză.

Se gândi la un loc de întâlnire potrivit.

— Veniți la Prostia Omenească. Ne vom vedea acolo mâine noapte.

— La ce oră?

— La opt.

— S-a făcut, zise Cuie.

Cei doi bărbați plecară. Gwynn urcă în șa și călări prin ploaie pe Scara Cocorului în sus.

▫ ▪ ▫

Beth veni la ușă doar în cămașă. În mansarda ei era o căldură înăbușitoare.

— Ți-am primit biletul, spuse ea. Nu plec nicăieri. N-am de ce mă teme de șeful tău. Îți faci prea multe griji, Gwynn.

Îi luă mâna.

— Vino să vezi la ce am lucrat.

Gwynn deschise gura, apoi o închise la loc. Nu-i spusese

niciun amănunt în scrisoare și, evident, ea nu era interesată să le audă.

În clipa aceea își dădu seama că nu exista pentru ea în același fel în care exista el în propria sa percepție. Ea deținea o versiune copiată, o interpretare a sa, filtrată prin matricea priorităților și dorințelor ei.

Prin urmare, desigur, și el deținea doar o copie a ei.

O urmă în atelier.

— Astea sunt primele încercări, zise ea, arătând spre o duzină de gravuri întinse pe un suport pentru uscare. Ce crezi?

Gravurile semănau în multe feluri cu scenele ei înfățișând o arhitectură opresivă și scene insesizabile de viață care-l intrigaseră atât de mult. Noile imagini păstrau tonul întunecat al cernelii și stilul monumental al clădirilor; înfățișau în mod evident același loc imaginar. Totuși, viața locuitorilor lui, care până atunci fusese doar aluzivă, era acum pe de-a întregul expusă. Ușile și obloanele erau deschise și scoteau la iveală lumea de dincolo de ziduri.

Gwynn descoperi că-i era imposibil să-și transpună părerea în cuvinte.

Zugrăvind lumea ascunsă, geniul părea s-o fi părăsit pe Beth.

Locuitorii ei semănau cu himerele de carnaval din lucrările ei de început. Totuși, depășiseră granița de la paradigma ciudățeniilor schimbătoare la una a umanității corupte: un om avea un al treilea picior porcin; o femeie avea, în loc de sâni, un uger mare de vacă; brațele unei alte femei erau doi șerpi, iar bărbatul care stătea îngenuncheat între picioarele ei depărtate avea mai multe perechi de lame între maxilare în locul dinților și-al limbii; și așa mai departe. Ca înainte, aceștia erau surprinși în desfășurarea actelor sexuale, dar de data aceasta plăcerea lipsea. Chipurile lor, care erau toate omenești, purtau expresii disprețuitoare, idioate și scârbite.

Gwynn se întrebă dacă nu-i juca feste privirea; dacă, în clipa aceea, din cauza întâmplărilor recente din viața sa, nu era incapabil să vadă frumusețea sau să simtă plăcerea. Dar, cu cât se uita mai mult la imagini, cu atât era mai sigur de judecata sa.

Nu era nimic, între priveliștile din fața sa, pe care un nebun

nu ar fi putut să le extragă din cotloanele canceroase ale minții sale. Era și mai neliniștit să se vadă pe sine pretutindeni în ele, ori mai degrabă fragmente din el însuși, de parcă ar fi fost dezmembrat și împrăștiat prin toate acele scene. Atât printre figurile care produceau durere și ofense, cât și printre cele care sufereau, se numărau multe care, într-un fel anume, i se asemănau lui.

Ezitând să-și dea glas fățiș neliniștii, spuse:

— Mă tem că, într-un fel, nu reușesc să înțeleg. Ce înfățișează mai exact gravurile astea?

— Dobândirea de cicatrice, spuse Beth.

Ca răspuns la încruntarea sa perplexă, ea îl instrui:

— Rămâi nemișcat.

Se supuse iar și ea a început să-i desfacă hainele. Se simțea ca un manechin de magazin. Cât ai clipi, rămase gol până la brâu. Ea îi mângâie pielea cu penelul moale al degetelor sale. Apoi își puse mâna în jurul brațului rănit și-l strânse tare prin bandaj.

Cuprins de durere, el se uită fix la ea.

— Asta e real, spuse ea. Carnea este reală. Ține-n ea memoria noastră cu mai multă precizie decât o face mintea.

— Doamnă, ce Dumnezeu... – izbucni el; apoi vocea îi muri, căci fața ei se apropie de a sa și îi simți mirosul respirației.

Gura ei era o cădelniță din care se revărsa o odoare dublă: aerul salubru al unei grădini de trandafiri pângărit de duhoarea unui hoit proaspăt.

Rămase locului, aruncat de șoc în pasivitate, în vreme ce mâinile ei îi urmară linia vechilor cicatrice și ea spuse:

— Am fost invidioasă pe tine, fiindcă tu porți cu tine un trecut al înfruntării morții. Toată lumea poate purta frumusețea, dar mult prea adesea forța nu are cum să se facă văzută și să fie admirată. Când privesc acidul mușcând din metal, îmi imaginez că metalul este pielea mea. Mă înțelegi?

Gwynn scutură din cap.

— Beth...

Se uită în ochii ei și descoperi că, în sfârșit, bariera de fier dispăruse. În întunecimea orbitoare din spatele ei, văzu ceva ce cunoștea demult.

Dintre toate lucrurile pe care sperase uneori să le găsească, ceva ce era posibil ca el însuși să fi creat cu siguranță nu se număra printre ele.

Se strădui cu frenezie să gândească. Odoarea din respirația ei provenea din viziunea pe care o avusese el la unchiul Vanbutchell. Era oare posibil ca viziunea să fi fost un adevărat moment de prestiință, un avertisment? Dacă era așa, mirosul putea fi simptomul unei boli, ori o toxină; poate o afecta negativ una dintre chimicalele cu care lucra.

— Ce este, Gwynn?

— Mă tem că nu ești sănătoasă. Nu pari tu însăți.

— Nu m-am simțit niciodată mai bine, îl asigură ea. Va începe să mi se pară obositor dacă vei continua să-ți mai faci griji pentru mine. Sunt un individ din specia mea extrem de sănătos.

Își dovedi puterea fizică. Făcu dragoste într-un fel violent, iar el îi răspunse cu aceeași monedă. Odată, îl pălmui peste față; și el se trezi că-și folosește toată puterea ca s-o forțeze să stea pe burtă, dorind s-o țintuiască așa și s-o posede așa cum fac animalele. Nu putea spune dacă se răzgândise și slăbise de bună-voie strânsoarea sau dacă îl biruise ea; se trezi că Beth stătea din nou cu fața spre el; iar mâinile ei se ridicară și se strânseră în jurul gâtului său. Nu era altceva decât o strânsoare din joacă; dar el simți o violență mânioasă planând în spatele jocului. În vreme ce corpul său își continuă mișcarea aproape de unul singur, simțind plăcere, spiritul i se afundă și mai mult, pe când promisiunea unor teritorii necunoscute se retrăgea dincolo de orizont.

Când terminară unul cu celălalt se întinseră pe spate și el spuse:

— Mi-ai intrat sub piele, se pare. Am vrut asta, așa că nu mă opun. Dar mă tem că și eu ți-am intrat ție.

— Îți dorești să te schimbi, nu-i așa? Ei bine, poate că și eu îmi doresc asta.

Calmul îi revenise în gesturi. Stătea întinsă pe-o parte, zâmbind. Însă mirosul devenise puternic în respirația și transpirația ei.

Vorbele ei îl surprinseră.

— Mi te-am imaginat ca pe un catalizator, modificând ceea ce atingi în vreme ce tu însăți rămâi neschimbată, spuse el.

— Ești romantic, dar greșești. Eu te-am căutat, îți amintești? Ai fost ingredientul de care aveam nevoie.

— Nu-s sigur de asta.

— Așteaptă și ai să vezi, atunci.

Mi-ai devenit dragă, voia el să-i spună; dar descoperi că nu e capabil să spună decât că e obosit și că nu mai putea rămâne și că va fi ocupat cu munca în ziua următoare și că nu o va putea vizita.

În după-amiaza aceea, zăcu pe canapea în sufrageria sa, încercând să se odihnească și să-și ordoneze gândurile. Dar nu reuși să-și găsească pacea, căci gândurile la Beth și Marriott i se învârteau în cap ca doi căluți de carusel.

Dacă urma litera ordinelor lui Ulm, nu trebuia să-l ucidă pe Marriott. Un om putea supraviețui fără mâini. Trebuia poate să-i dea lui Marriott de ales. Dar, în cele din urmă, ajunse la hotărârea că, dacă tot voia Marriott să moară, asta ar fi fost mai bine să facă.

▫ ▪ ▫

În puterea nopții, Cerb cel puternic înfășură cadavrul soției sale într-un cearșaf curat. Ridicând povara pe brațe, o duse la casa unui om pe care-l știa ca făcător de minuni.

Vrăjitorul răspunse la ciocănitul lui Cerb, venind la ușă într-o robă neagră brodată în fir de aur cu simboluri misterioase. Văzând ce purta în brațe omul, ridurile de pe fața lui bătrână se adânciră de o durere profundă.

— Stăpâne Vanbutchell.

Cerb rosti numele după care-l cunoștea pe vrăjitor, apoi fu incapabil să continue.

Vanbutchell, făcătorul de minuni, spuse:

— Sper că înțelegi că n-o pot aduce înapoi. Îți pot da doar o armă. Și va fi un preț și încă un preț.

— Accept, zise Cerb.

Lacrimile îi căzură din ochi, atât de pline de amărăciunea vinei, încât săpară două șanțuri însângerate în jos pe fața sa.

— Prea bine.

Vanbutchell îl conduse prin casă spre o cameră goală, deschisă spre cer printr-o gaură rotundă din tavan și deschisă spre pământ printr-o groapă asemănătoare în podea.

— Ne aflăm în athanor, spuse Vanbutchell. Acest loc este axa și matricea. Aici, în anumite momente și cu ajutorul materiei potrivite, se pot înfăptui alchimii nemaiauzite. Stai; nu veni mai aproape. Îți voi spune prețul. Universului îi vei plăti cu viața.

— Asta nu contează pentru mine.

— Cer, de asemenea, o plată pentru mine. Ai o fiică. Mâine, adu-mi-o. Va avea grijă de mine în acești ani ai bătrâneții și, dacă are înclinație, voi face din ea o vrăjitoare.

— Mai bine s-o iei tu decât adăpostul săracilor. Ai cuvântul meu; va fi a ta.

— Atunci, lasă aici ce-ai adus, zise Vanbutchell, și du-te reîntoarce-te mâine la ora asta, iar eu îți voi da arma.

— De ce trebuie s-o las aici? Ar trebui îngropată cuviincios.

— Materia. Rămășițele ei pământești vor fi transformate în instrumentul răzbunării tale. Te opui?

Cerb își plecă fruntea.

— Asta așa s-ar putea să fie, spuse el încet. Da. Așa să fie.

Îngenunche și lăsă la pământ legătura înfășurată în cearșaf.

Vanbutchell așeză o mână pe umărul masiv al bărbatului.

— Ți-aș putea da ceva care să-ți aline chinurile.

— Nu.

Vanbutchell clătină din cap cu mare tristețe.

Cerb plecă și se întoarse acasă, unde-și ținu fiica în brațe și-i spuse totul despre mama ei, neocolind felul în care murise ori partea sa din toate astea. Chiar dacă era prea mică să înțeleagă ceva, el simți totuși obligația de a-i spune adevărul. Apoi rămase treaz, uneori vărsând iarăși lacrimi din acelea nefirești, corozive, alteori pierzându-se pentru scurte perioade de timp într-o fantezie în care soția sa stătea alături de el, doar la o mică distanță.

Ploile musonice veniră a doua zi. El rămase în pat și ascultă revărsarea de apă, ținându-și fiica în brațe. Când veni din nou întunericul, în sfârșit, încercă să se joace cu ea, dar ea era

agitată. O schimbă și îi dădu de mâncare însă ea continuă să se zvârcolească și să plângă. Începu și el să plângă din nou, lacrimi obișnuite de data aceasta, care i se scurseră prin șanțurile descărnate din piele.

— Cerul plânge, tu plângi, eu plâng, murmură el.

Se plimbă de-a lungul și de-a latul camerei cu ea.

Mișcarea păru s-o calmeze, așa că el făcu asta până ce veni vremea să meargă din nou la Vanbutchell.

Făcătorul de minuni răspunse la ușă după mult timp. Părea mai bătrân. Îi spuse lui Cerb:

— N-a fost ușor; și eu am plătit un preț.

Continuă, murmurând pe jumătate, mai mult pentru sine parcă:

— Dar am făcut bine să permit această răfuială. Sunt prea puține răfuieli pe lume; sunt permise prea multe rele. După aceasta, poate că ne vom dovedi niște persoane mai calculate și mai sobre.

Apoi se uită la bărbat, așteptând.

— Numele ei este Ada.

Cerb își sărută fiica o dată blând, pe frunte, după care o așeză în brațele lui Vanbutchell.

Uitându-se țintă la fața ei mică, Vanbutchell clătină o dată din cap, cu măsură.

— S-ar putea să fie o vrăjitoare într-o zi. Va avea un nume nou.

— Asta nu mă privește pe mine, spuse Cerb absent.

— Rămâi acolo.

Vanbutchell se duse de-a lungul holului împreună cu fetița și dispăru în partea din spate a casei. La scurtă vreme după aceea, se întoarse, mișcându-se încet, cu altceva în mâini.

Era o armă, o secure. Un mâner de fier negru de un metru douăzeci, la un capăt cu o lamă sub formă de evantai de șaizeci de centimetri. Vanbutchell i-o întinse lui Cerb.

Acesta o luă cu mare grijă. Îi simți greutatea în mâini. Lama era sclipitoare, ascuțită ca un brici nou și era gravată cu flori ce înfloreau în modele elaborate peste metal. O atinse cu blândețe, plimbându-și buricele degetelor pe suprafața împodobită.

— Da, a fost făurită din rămășițele pământești ale soției tale, fie ca sufletul să i se odihnească în curând, răspunse Vanbutchell la întrebarea nerostită de Cerb. Nu eu am ales forma sau am creat modelul pe care-l vezi pe lamă; e pur și simplu ceea ce a devenit ea.

În toiul chinului sufletesc și-al groazei, bărbatul cel puternic simți un val de mândrie față de femeia care-i fusese soție. O viață grea o îmbătrânise înainte de vreme. Acum, acolo, în mâinile sale, se afla dovada sufletului bun pe care lumea nu-l observase niciodată. Gândul acesta nu-i putea aduce nicio alinare, dar îi strânse la un loc toată revolta.

Nu era un luptător; în tinerețe, fusese pentru scurtă vreme soldat, dar trecuseră douăzeci de ani de când nu-și mai folosise forța pentru a face altceva în afară de a distra vizitatorii bâlciului. Totuși, simțea că-i era cunoscută arma din mâinile lui la fel de bine cum cunoscuse corpul soției sale.

— Du-te cu bine, să te răzbuni și să-ți întâlnești soarta. Îi voi spune fiicei tale că tatăl ei a fost un erou, zise Vanbutchell, nu fără ironie, dar, de asemenea, nu fără sinceritate. Am mai făcut un lucru pentru tine. Curând, dușmanii tăi vor crede că ești mort. Nu te vor căuta.

Vrăjitorul se înclină, apoi se întoarse și plecă târșâindu-și picioarele de-a lungul holului.

Afară, biciuit de ploaie, Cerb ținu securea lipită de piept. În mintea sa nu încăpea îndoială că Societatea Evantaiul de Corn se făcuse vinovată de mutilarea și moartea soției sale. Nu exista altă explicație. Avea un dușman formidabil. Dar, dacă-i era scris să moară răzbunându-se, asta nu avea să fie decât o meritată pedeapsă pentru vinovăția sa.

16

Cu toată forța de care era capabil în acele împrejurări, Gwynn își petrecu ziua gândindu-se la uciderea lui Marriott.

Se trezi devreme și ieși afară, înfășurat într-o pelerină de ploaie. Nu era aproape nimeni în căldura și ploaia torențială. Râul Skamander era învolburat; crocodilii pluteau în apa zbuciumată.

Nu se va folosi de râu. De asta era sigur.

Trei ore de călărit de-a lungul râului îl aduseră la marginea Ashamoilului și la o nouă extensie a orașului, care, în scurta ei existență, își dobândise numele de Micul Iad. Acolo se aflau măcelării în aer liber, tăbăcării, cumpărători de cai bătrâni și fabrici de lipici, care fuseseră cu aproape optsprezece luni în urmă mutate din străvechile lor amplasări în acest loc nou, într-o încercare a administratorilor orașului de-a îmbunătăți zona de lângă mare. Gwynn se plimbase de multe ori cu barca motorizată pe lângă Micul Iad, dar nu-l vizitase niciodată.

Găsi o sălbăticie de barăci acoperite cu tablă galvanizată și-o duhoare atât de puternică, încât îi înțepa ochii. Calul său clătină din cap și pufni furios.

Din șa, observă activitatea din curtea unui abator. Se omorau porci. Un acoperiș din prelate adăpostea marele pătrat de pământ din calea ploii, dar sângele și excrementele de animal transformau curtea într-o mlaștină. Gwynn nu era singurul vizitator al curții: doi haruspicii stăteau pe vine lângă carcasa spintecată a unui porc cu robele strânse în jurul genunchilor, înțepând viscerele cu baghete de bambus.

Gwynn se gândi la săbii, cuțite, pumnale. Se uită la oameni cum taie gâturile porcilor, observând forța cu care înfigeau cuțitele în carnea animalelor.

Era adevărat că-n ultima vreme Marriott nu-i mai fusese cine știe ce prieten. Gwynn nu se mai simțea la fel de apropiat de el cum se simțise în vremurile de demult.

Dar, dacă stai să te gândești, lamele erau de încredere. Până și

cea mai bună sabie era o rudă apropiată a unui cuțit de măcelar. Și chiar nu voia să simtă mirosul sângelui vechiului său prieten, ori să simtă spintecarea cărnii și frângerea oaselor sale.

Nu. Va alege o altă cale.

Plecând din Micul Iad, Gwynn merse călare înapoi spre centrul orașului și luă drumul pe Dealul Titan în sus, spre muzeul războiului. Acolo, petrecu două ore în sălile răcoroase și uscate de piatră ale clădirii, unde el era singurul vizitator, uitându-se la arme liniștite. Deși unele erau interesante din motive tehnice, estetice ori istorice, puține se vădeau a fi practice, în afara armelor de foc. Dar, dacă o armă albă cu tăiș era prea intimă, o armă de foc era prea distantă și prea comună, ușurința folosirii ei constituind un soi de impolitețe pe care nu-și dorea s-o comită.

Afară, un vânt puternic sculpta ploaia în cortine de apă și le trimitea în zbor una în cealaltă, fiecare spărgându-se în următoarea. Gwynn coborî dealul pe cal Printre picăturile de apă. Trecuse acum de miezul zilei și-i era foame. Se opri la o cantină și comandă o farfurie de scrumbii afumate și o omletă, pe care le consumă fără să le simtă gustul.

Mai departe pe stradă, din întâmplare, trecu pe lângă o piațetă unde era spânzurat un om. Nefericitul se zvârcolea, sugrumându-se, deoarece călăul tăiase prea scurtă bucata de frânghie. Gwynn nu putu decât să scuture din cap la această dovadă de nepricepere.

Rămase locului și se uită până când trupul în sfârșit atârnă flasc, chiar dacă nu nemișcat, căci vântul îl împingea dintr-o parte în alta ca un felinar într-o furtună.

O strangulare ar fi fost grotescă și dificilă. Se gândi să folosească cloroform, urmat de-o metodă mai puțin violentă de sufocare, dar alungă ideea spunându-și că era lipsită de stil.

Ceea ce-i mai lăsa la dispoziție otrava.

Avea meritele ei. Dacă alegeai substanța potrivită, puteai evita suferința fizică; se putea face de aproape și totuși cu un grad de distanțare; și, în privința stilului, era discret și avea un element al dramei tragice cu respect față de timp. Pentru protagonistul damnat, otrava era lovitura de zibelină ce aducea

o moarte ciudată, stilată: o moarte cu timp pentru solilocviu, una în care corpul nu se prăbușea ca o fantoșă stricată, ci se putea transforma încet într-o statuie pe scenă, devenind un monument ce păstra caracteristica persoanei.

În viața reală, se înțelegea de la sine, o astfel de întoarcere fără cusur a sorții nu era niciodată o perspectivă probabilă. Cu toate astea, asocierea era prezentă, iar Gwynn își spuse că, dacă el trebuia să fie autorul morții lui Marriott, voia ca moartea cu pricina să nu fie complet fără sens în relație cu viața care o precedase. Soția bărbatului puternic îi veni în gând, ca exemplu al unei morți absurde. Comedia era precedată de dezechilibru, dar numai până la un punct, evident subiectiv, dincolo de care se întindea teritoriul groazei. Teritoriul acela avea atracția lui, desigur; dar numai când victima era un străin.

Ideea de a-i lua lui Marriott viața printr-o metodă groaznică îi veni în minte, chiar dacă numai ca o noțiune ipotetică. Cumpăni la ea din curiozitate, să afle care ar fi efectele asupra minții sale. Repetând mental diverse scenarii, punând o fărâmă din el însuși pe scena imaginației sale celei mai sălbatice, văzându-se îndeplinind atrocități grotești cu un zâmbet ipocrit, idiot, redeveni conștient de limitele sale. Fărâma aceea nu-l reprezenta; nici chiar latura sa cea mai nemiloasă nu era interesată să-l facă pe Marriott să sufere.

Îi trecu prin minte că, până atunci, nu-și mai trădase niciodată un prieten. Era un lucru pe care reușise întotdeauna să-l evite.

Asta nu mai era posibil. Gwynn se hotărî asupra otrăvii. Însă avea o experiență relativ mică în privința asta; prin urmare, în ideea de a-și spori cunoștințele, călări peste Podul Fântânilor spre malul nordic, apoi străbătu aleile pietruite din piața universității, spre biblioteca boltită, loc de depozitare a cunoștințelor dobândite de-a lungul unui mileniu.

Biblioteca se afla la jumătatea dealului, dominând râul. În ziua aceea însă priveliștea era doar un haos al ploii. Într-o oră, Gwynn găsi trei substanțe disponibile în localitate, care puteau servi scopurilor sale. Convins că Vanbutchell va avea măcar una dintre ele, Gwynn rămase în sala de lectură și cercetă atent

textele, căutând ceva în legătură cu starea lui Beth. Dar, în acele labirinturi de chimie, biologie și istorie, nu găsi nimic.

Vorbise la figurat când spusese că-i intrase sub piele; dar putea o asemenea intruziune să fie altfel decât psihologică? Cât de ironic ar fi fost dacă, cu toate temerile sale dinainte cu privire la Evantaiul de Corn, singurul ei inamic ar fi fost el însuși?

Când puse, în sfârșit, foile deoparte, soarele deja asfințise.

Aerul rămânea încins, iar ploaia încă mai cădea furtunos. Pretutindeni, apa se revărsa din canale și curgea pe străzi, mizeriile învârtejindu-se și învolburându-se în puhoaie. Unde nu exista pavaj, noroiul era adânc. Peste noapte, Ashamoil se transformase în grota distrusă de inundații a unui ciclop.

Gwynn merse călare jos, la bâlciul de pe docuri, doar ca să meargă undeva.

Sub prelatele dungate roșu cu albastru, afacerile erau încă în desfășurare. Majoritatea obișnuiților locului erau acolo, îmboldind o ceată foarte mică de oameni. Bărbatul puternic era, desigur, absent. Gwynn aranjase ca o altă turnătoare de-a lui Ulm, o femeie cunoscută sub numele de Șoarece de Zahăr, să-l țină sub supraveghere. Făcând tumbe și roata țiganului, piticii purtau pe chipuri expresii sumbre.

Gwynn merse mai departe, nefiind atent cine știe cât la cele din jurul său.

Aproape că dădu peste cineva care apăru de după un colț. Se dovedi a fi reverendul. Nu purta nicio haină impermeabilă și era ud până la piele. Alergă la Gwynn.

— Știu ce pui la cale! strigă reverendul.

Gwynn îl fixă cu privirea în tăcere.

— Știu, zise din nou reverendul, ce pui la cale. N-o face. Te rog să n-o faci.

— Părinte, vorbești fără tine.

Reverendul scutură violent din cap.

— Zvonurile circulă. Sărmanul tău prieten e binecunoscut. Au fost mulți martori la nefericitul incident de la club. Se fac multe speculații cu privire la ce se va întâmpla cu el. M-am încumetat să bănuiesc că împrejurările vor cere implicarea ta, fiule, și, prin urmare, ți-am urmărit peregrinările de azi. Ploaia

asta m-a ajutat să rămân nevăzut. Scopul tău n-a fost greu de ghicit pentru cineva care te cunoaște. Știu că nu vrei s-o faci!

— Știi foarte puține; dar ar trebui să știi că nu e bine să pleci urechea la zvonuri.

— Asta-ți va aduce damnarea!

Reverendul se aruncă la pământ și stătu prosternat în fața lui Gwynn. Gwynn își îndemnă calul să meargă. Acesta păși peste reverend, care se poticni să se ridice în picioare, alergă pe lângă Gwynn și-l apucă de gleznă. Gwynn încercă să scape de strânsoarea reverendului și descoperi că nu putea; strânsoarea preotului era neașteptat de puternică.

— Ce ai să faci acum, ai să mă împușți? îl provocă reverendul.

Puținii oameni din apropiere nu se mai uitau la atracțiile bâlciului, ci priveau acum la această nouă atracție. Gwynn se uită la reverend de parcă, brusc, nu l-ar fi cunoscut.

— Să le spun ce vrei să faci? șuieră reverendul. Pot s-o strig din toți plămânii și oamenii aceștia vor auzi. Le vor spune și altora. Îi vei împușca pe toți?

— Nimănui nu-i va păsa ce strigi tu, zise Gwynn, și cel mai puțin îmi va păsa mie.

— Prea bine, atunci, spuse reverendul. Prea bine. Dădu drumul piciorului lui Gwynn și făcu câțiva pași în spate. Trase aer în plămâni ca să strige; dar curajul îl părăsi în ultima clipă. Privitorii năuciți îl văzură stând prostește cu maxilarele larg deschise, arătând fără niciun sunet spre interiorul gurii, parcă unui dentist.

— Domnilor, vă rog să mă scuzați, se auzi o voce de undeva din spatele reverendului.

Era o voce placidă, ostenită și-i aparținea bărbatului din al cărui buric creștea o floare de lotus.

— N-am putut să nu aud.

Înclină din cap pentru a se uita la reverend și la Gwynn.

— Nu-mi stă în obicei să intervin în treburile altora, dar, în cazul de față, mă simt îndemnat s-o fac. Părinte, de ce nu-i arăți ce poate face sfințenia? Ceea ce n-au putut face alții, poți face tu; eliberează-mă din această existență inertă. Fără lotusul ăsta în mine, mi-aș putea găsi un serviciu cumsecade, o soție; aș

putea avea copii.

— Nu pot, spuse reverendul.

— Asta-i o minciună, zise omul-lotus.

Reverendul părea stânjenit, iar Gwynn se uita fără pic de interes.

— Oare se va căi, îi vorbi reverendul omului-lotus, şi nu-şi va mai trăda sufletul, dacă te pot scăpa de lucrul acesta care te constrânge?

— Nu poţi decât să încerci.

— Domnule, cine eşti?

— Eu? spuse omul. Un nimeni, domnule. Doar un om al inerţiei.

Sub gluga pelerinei, ochii lui Gwynn se îngustară. Omul-lotus observă şi înclină din cap spre el.

— E-o zi proastă?

Zâmbi.

— Păi, poate că mâine va fi mai bine.

Apoi se întoarse spre reverend.

— Hai, fă-o; ce ai de pierdut?

— Habar nu ai, zise reverendul.

Dar se apropie de el. Se aplecă şi întinse mâna spre floarea cea rozalie şi mare.

— Un şiling, spuse gazda ei.

Reverendul îi dădu moneda şi omul o vârî sub saltea.

Cât Gwynn continuă să se uite, reverendul îngenunche, prinse lotusul de tulpină cu ambele mâini şi trase.

Lotusul ieşi. De el atârna o rădăcină lungă, de care stăteau prinse fuioare de viscere. Bărbatul scoase un strigăt ascuţit, apoi un geamăt scâncit. Sângele – strălucitor, arterial – ţâşni din gaura din mijlocul pântecelui său. Reverendul aruncă lotusul şi se uită cu groază la jetul stacojiu. Bărbatul se uita drept în sus cu ochi întunecaţi, lichizi, plini de dezamăgire. Reverendul îşi plecă fruntea şi-şi afundă faţa în palme.

— Am o cerinţă, şopti muribundul. Plantează rădăcina aia în pământ fertil. E posibil să iasă ceva bun din ea.

Reverendul fie nu-i auzi vorbele, fie le ignoră, aşa încât Gwynn descălecă şi luă lotusul de jos.

Atunci fu momentul în care cineva spuse cu forță:

— Ucigașule!

Gwynn se uită să vadă cine vorbise. Dar nu lui i se adresase insulta. Un bandit soios avea un cuțit în mână și era pe cale să-l arunce în spatele reverendului. Gwynn l-ar fi putut împinge pe reverend din calea lui, dar se trezi în schimb cu pistolul în mână, trăgând. Posibilul asasin se crispă, se clătină pe picioare și căzu pe spate.

Gwynn își alungă cu mâna din fața ochilor fumul armei.

— Mai vrea cineva? întrebă el.

Mulțimea se împrăștie cu iuțeală.

Gwynn așteptă, dar reverendul nu ridică privirea și nici nu se mișcă în vreun fel. Între timp, din fostul monstru de bâlci sângele continuă să se scurgă. Gwynn îl lăsă pe reverend și porni călare spre râu. Se gândi la nămolul de pe fundul lui: putred, plin de cadavre. Atât cât se pricepea el la horticultură, își spuse că un asemenea sol probabil că ar fi fertil. Aruncă lotusul în apă.

Odată asta făcută, se duse la Prostia Omenească, unde-l aștepta Cuie.

Cuie îi raportă că Marriott se afla încă la Sangréal.

— Nu se clintește deloc. Se duce doar să se pișe, atâta tot.

— Bine. Continuă totuși să-l supraveghezi.

— Cum dorești.

Gwynn îi dădu lui Cuie niște bani, apoi se duse la unchiul Vanbutchell. Alchimistul era acasă. De data aceasta veni la ușă purtând o robă neagră și-o tichie tot neagră. Nu era nici urmă de pijamale, iar comportamentul său nu era nici angelic, nici vag. Îi putu vinde lui Gwynn exact ce-i trebuia. Scoase o cutie mică de porțelan, sigilată cu ceară neagră. Prețul pe care-l spuse îl făcu pe Gwynn să ridice o sprânceană.

— Unguentul ăsta e rar. Ești norocos că am mai găsit ceva pe aici, îi spuse Vanbutchell. Totuși, zise el, ridicând din umeri sub robă, dacă tot vei plăti pentru răul ce-l faci, poți începe la fel de bine chiar acum.

Gwynn nu se simțea în stare să-l contrazică. Numără banii și luă cutia de porțelan. Apoi se gândi la ceva. Îl întrebă pe Vanbutchell dacă nu știa de-un drog sau otravă ce producea o

aromă de carne crudă și trandafiri în respirația celui care o folosește.

— Nu știu nimic, spuse Vanbutchell. Cu siguranță eu nu vând așa ceva.

— Ar putea exista o altă explicație, atunci; o boială, de pildă?

— Din câte știu eu, nu.

Gwynn nu încercă impresia că vrăjitorul i-ar fi ascuns ceva. Plecă, încercând să alunge din gând îngrijorările pentru starea lui Beth.

▫ ▪ ▫

În Sangréal puțea ca o latrină. Corpuri pe jumătate goale se frecau unele de altele în căldura bolnăvicioasă și întunericul de acolo, pe-o podea din lespezi murdare.

O mână se ridică din masa de carne și se prinse de pulpana hainei sale. O lovi cu pintenul. Cineva țipă o înjurătură urâtă și mâna se retrase.

Gwynn își croi drum spre partea din spate a încăperii, căutându-l pe Suliță. Văzându-l, stabili contactul vizual și smuci din cap spre ieșire. Suliță se uită la el pentru o clipă cu o curiozitate apatică, apoi veni târșâindu-și picioarele.

Jumătatea din spate a încăperii era ocupată de priciuri mici, pe care stăteau întinși drogați decrepiți. Gwynn îl găsi pe Marriott sprijinit de peretele din spate. Priciul era prea scurt pentru el și picioarele-i atârnau ciudat peste marginea lui. În mâini i se odihnea o pipă de alamă lungă, cu opiu. Își ținea ochii închiși și avea un chip îmbătrânit cu zece ani. Pielea lui era cenușie, părul îi stătea lipit de frunte și obraji în șuvițe transpirate. Lângă priciul său se afla unul neocupat. Gwynn se așeză pe el.

— Marriott.

Marriott nu se mișcă.

Aș putea s-o facă chiar acum, își spuse Gwynn, aprinzându-și o țigară. Își lăsă ochii să se închidă, încercând să intre în dispoziția mentală necesară. Văzând starea lui Marriott, ironia scopului său nu-l părăsise.

— Tu...

Auzind vocea aspră a lui Marriott, Gwynn deschise din nou

ochii.

Marriott se uita la el.

— Tu... e ciudat... erau atât de mulți oameni, dar tu nu erai acolo. M-am întrebat unde ai plecat.

Buzele sale conturară un zâmbet strâmb.

— Credeam că te-au aruncat în râu.

Tuși, întoarse puțin capul și scuipă în rumeguș. Se rostogoli înapoi.

— Ce mai faci, Gwynn?

— Bine.

— Ce mai face Tareda?

— Și ea e bine.

— Vorbește-mi despre ea, te rog. Spune-mi totul. Ce cântece cântă acum?

— Aceleași cântece.

— Atunci, e încă fericită, șopti Marriott.

Trase din pipă.

— O mai iubesc oamenii?

— Da.

— Cântă la Diamantene astă-seară. Vrei să vii cu mine?

— Nu în seara asta. Poate data viitoare.

— Domnița ta cu păr trandafiriu, nu? Nu mă pot preface că nu sunt gelos. Dar sunt și bucuros pentru tine. Fă-o să fie a ta, prietene. N-o pierde.

Marriott icni, tuși și se ridică în coate. Se întoarse cu fața spre Gwynn.

— Mă bucur că ai venit la mine. Te așteptam. Credeam că vei veni mai curând. Am fost surprins când n-ai venit cu ceilalți.

— Cu ceilalți?

— O, nu știu. Am visat o mulțime de oameni.

— Ăsta nu-i un vis. Ești treaz acum.

Marriott trase iarăși din pipă.

— Mâinile au fost de vină. N-am vrut să-l împușc pe puști. Nici măcar n-am vrut să scot pistolul. Mi-au tremurat mâinile, Gwynn.

De parcă ar fi strâns mai bine un capac, Gwynn își înăbuși gândurile și sentimentele.

— Te deranjează dacă trag și eu din aia? întrebă el, arătând spre pipă.

— Dă-i drumul.

Marriott i-o dădu. Gwynn își puse țigara deoparte și luă pipa cea grea cu ambele mâini. Își permise să tragă o gură din fumul acela dulce, nu prea mult. Înainte să-i dea pipa înapoi, șterse mușțiucul cu degetele înmănușate. Luând-o înapoi, Marriott înclină încet din cap, de parcă știa ce făcea el. Următoarea gură de fum pe care o luă fu lungă și adâncă. Gwynn îl privi cum se lăsă înapoi pe spate și rămase așa, respirând calm. Credea că asta era tot. Se știa că otrava aducea un somn ce trecea în moarte la fel de ușor cum dispare fumul în aer. Totuși, Marriott începu să vorbească din nou.

— E bine că omul poate dormi așa de mult, cred. O treime din fiecare zi. Jumătate, dacă se străduiește. Îmi amintesc că, în Brumaya, când te-am scos din închisoarea ducelui, dormeai buștean. Nu voiai să te trezești. Îți aduci aminte?

Gwynn își recuperă țigara.

— Mi-aduc aminte.

— Și-ți amintești de trenul ăla pe care l-am deturnat?

— Sigur că da. Nouăzeci și șapte.

— M-ai făcut să pun cărbuni pe foc.

— Fiindcă nu știai să conduci locomotiva.

— Data viitoare conduc eu. Poți să pui tu cărbuni pe foc.

— Bine, Marriott.

— Am fost ca o broască ce-și pune speranțele în lună. Vocea lui Marriott devenea înfundată. Gwynn trebui să asculte atent ca să priceapă ce spunea.

— Credeam c-o pot înghiți, așa cum ai înghiți o perlă. Știu ce ai făcut. Am vorbit în locul tău, pentru onoarea ta. Dar în felul ăsta vei putea să-ți păstrezi doamna. La asta m-aș gândi, dacă aș fi în locul tău.

Gwynn așteptă. Mișcarea pieptului lui Marriott încetini. Mai lăsă să se scurgă câteva minute, apoi îi verifică pulsul. Bătea mai slab. Marriott nu mai spuse nimic și, când îi verifică din nou pulsul, era mort.

Gwynn ieși afară și se întoarse cu Jasper cel Precis, cu care

venise în trăsură. Împreună luară cadavrul pe sus și-l purtară pe scările din spate. Nu-i opri nimeni. În localuri precum Sangréal era un lucru obișnuit să vezi cadavre ieșind pe ușă.

Gwynn și Jasper urcară povara în trăsură. Ploaia torențială și vântul încetaseră, făcând loc unei nopți de-un calm de seră. Jasper luă frâiele și conduse pe o alee tăcută ce ducea spre râu. Se opriră la marginea apei și coborâră cadavrul.

— Vrei s-o fac eu? întrebă Jasper.

— O fac eu, răspunse Gwynn.

Gwynn adusese greutăți din plumb, pe care le legă de picioarele lui Marriott. Apoi își scoase sabia și reteză ambele mâini ale cadavrului de la încheietura palmei. Clătină o dată din cap spre Jasper și împreună rostogoliră cadavrul în râu. Acesta se scufundă repede, chipul lui Marriott fiind o pâclă, apoi dispărând. Gwynn se îndreptă de spate, respirând din greu. Mânușile sale încă mai purtau urme de unguent transparent, unsuros. Și le dădu jos, după care le aruncă și pe ele în apă.

La vilă, Ulm acceptă geanta de piele pe care i-o dădu Gwynn. O deschise, verificând conținutul. Rânjind, scuipă în ea. Fără niciun cuvânt, ridică privirea spre Gwynn și aruncă geanta la podea. Apoi își împreună încet palmele.

Gwynn se duse înapoi la Sangréal în noaptea aceea, ocupă un prici și fumă până când se afundă într-o toropeală abisală. Prăbușindu-se, printre viziunile ce-i trecură prin minte se afla una a unui sâmbure mic, îngropat în pământ, negru, scos parcă din foc.

17

Când Ulm veni să-l viziteze pe Elei la spital, fu a doua oară când Raule îl văzu pe nobil de aproape. Prima dată, după lupta de pe pod, rămăsese cu impresia unui om căruia îi plăcea să facă pe regele. Îi mulţumise ostentativ pentru efortul depus, deşi făcuse puţine până la urmă, apoi scosese plata pentru spital dintr-un cufăr de jad plin de bancnote proaspăt tipărite. Sperase să nu-l mai vadă niciodată.

Veni însoţit de cei doi asasini gemeni uriaşi, unul ţinând o umbrelă. Făcu în faţa ei o plecăciune curtenitoare. Asasinii se înclinară şi ei, la unison, ca o pereche de mimi comici.

— Doctore, Gwynn spune că eşti de părere că Elei îşi va reveni complet, zise Ulm.

— Cu răbdare şi odihnă, da.

— Aş vrea să-l văd.

— Desigur. Te va conduce sora.

— Mulţumesc.

Ulm se înclină din nou, apoi o urmă pe sora de serviciu, care umblă cu faţa îndreptată neabătut înainte, de parcă l-ar fi însoţit pe diavolul însuşi.

Raule se lăsă pe spate în scaun, simţindu-se posacă. Nu încăpea îndoială despre sentimentele sale faţă de Ulm. Ura să-l vadă punând piciorul în micul ei teritoriu.

Căută în sinea ei sentimente secundare de milă pentru victimele domeniului în care activa el. Nu era de găsit niciun astfel de sentiment. Conştiinţa sa încă era o fantomă. Putea simţi dezgust, însă nu şi compasiune. Aducându-şi aminte de doctorul Solitar, lobotomistul, Raule se gândi că era de parcă propriul ei creier fusese supus operaţiei şi o parte importantă din el fusese extirpată.

Îşi amintea prima ocazie cu care observase că-i lipsea conştiinţa. Fusese, într-un fel, în timpul unei operaţii chirurgicale.

Se întâmplase în Ţinutul de Aramă, într-un oraş tipic de

oază, fortificat, un loc cu o sută sau așa ceva de case din văioagă și mai multe capre și găini decât oameni. Nu era un paradis, dar era suficient ca bază de operațiuni pentru soldații deveniți bandiți care-l rechiziționaseră.

Locuitorilor speriați ai orașului, care se predaseră fără luptă, Gwynn le ținuse un discurs despre avantajele pe care le vor avea dacă le vor oferi adăpost membrilor bandei sale. Bandiții aveau să plătească tot ce consumau, promisese el, și cât timp urmau să se afle între zidurile orașului aveau să se comporte ca niște oaspeți recunoscători. Când unul dintre oamenii săi fusese prins încercând să violeze o fată a locului, își întărise vorbele: pusese ca localnicii și nelegiuiții să se adune și, în fața ochilor tuturor, îl decapitase pe făptaș.

Banda, numărând acum treizeci și șase de oameni, plecase călări câteva nopți mai târziu ca să prindă în ambuscadă o caravană. Raule așteptase în sala de operație pe care și-o înființase într-una dintre case, cu trei soții din oraș care să fiarbă apă și să taie pânză pentru bandaje. Și le amintea pe toate trei: femei nezâmbitoare ale căror ochi exprimau o permanentă eschivare din calea greutăților vieții.

Dintre cei treizeci și șase se întorseseră exact jumătate. Dintre aceștia, puțini scăpaseră nerăniți. Doi muriseră înainte de venirea dimineții. Alături de negustători se aflau deghizați soldați din Armata Eroilor. Ambuscada fusese prinsă-n ambuscadă.

Nelegiuiții rămași în viață reușiseră să captureze doi soldați. De la aceștia, Gwynn – șchiopătând pe-un picior bandajat, scăpând din nou ca prin urechile acului de-o rană care să-l ologească pe viață și mai mânios decât îl văzuse vreodată Raule – și alți doi dintre oamenii săi aflaseră că primiseră un pont de la cineva din oraș. Cum prizonierii nu știau ori nu voiau să spună cine, Gwynn comandase să li se taie gâturile.

În dimineața următoare, pusese ca toată populația să se adune la eșafodul din oraș. Bărbații și femeile sale, călare pe cămile, flancaseră orășenii și îi forțaseră să îngenuncheze pe șiruri. Gwynn stătuse pe eșafod, sprijinindu-se de spânzurătoare și-i ceruse vinovatului să facă un pas în față. Sus pe eșafod se

afla, de asemenea, un pat de fier, adus dintr-o casă și dezgolit de saltea.

Oamenii răspunseseră cu liniștea. Ei, care acceptaseră într-un suflet prezența intrușilor, deveniseră cu toții, parcă dintr-un capriciu al vântului, sfidători.

— Gândiți-vă la asta, se adresase el muțeniei lor. Dacă nu face nimeni un pas în față, vom trece la vechea și plictisitoarea manevră. Unul dintre voi va muri la fiecare minut până când cel ce-a avut de-a face cu soldații aceia se dă-n vileag ori este dat în vileag de altcineva.

Un bărbat strigase:

— Nu cauți adevărul! Vrei doar vărsare de sânge!

Gwynn înclinase ușor din cap spre Harni cel Roșu, care-l împușcase mortal pe bărbat.

Sângele vărsat pe nisip nu spărsese liniștea din jurul spânzurătorii. Gwynn lăsase să treacă un minut, apoi clătinase iarăși din cap spre Harni cel Roșu.

Brusc, un adolescent sărise și strigase să se oprească, pentru că el era vinovatul. Apoi se ridicase o femeie, strigând că ea le spusese unor ofițeri la piață despre nelegiuiții din oraș. Urmase un ropot de mărturii, toți oamenii, tineri și bătrâni, ridicând vocile, fiecare strigând că el sau ea o făcuse.

Gwynn trăsese un foc. Sunetul făcuse zarva să înceteze brusc, orășenii uitându-se în jur să vadă care dintre ei fusese ucis. Norocul făcuse ca el să fi tras doar în aer. Totuși, avântul de protest fusese întrerupt. Curajul nebunesc al oamenilor se scursese. Încet, cu armele oaspeților lor de odinioară îndreptate spre ei, îngenunchează cu toții din nou.

Gwynn arătase spre băiatul care mărturisise primul și pocnise din degete. Cel mai apropiat bandit descălecase, îl înșfăcase pe băiat și-l târâse pe eșafod. De data aceasta, nimeni nu se mai oferise să-și declare vinovăția.

Cât îi prinseseră banditii lațul la gât, băiatul avusese un zâmbet nepământean, foarte frumos, aproape idiot, de martir. Pe el îl spânzuraseră primul, nu atât să-i rupă gâtul, cât doar ca să-i provoace durere. Înainte să ajungă prea aproape de moarte, doi dintre ei îi tăiaseră Știreangul, apoi îl legaseră de pat cu

frânghii.

Raule, căreia Gwynn îi comandase să stea lângă pat în calitate de sfătuitor chirurgical, observase că odată băiatul își recăpătase suflul, zâmbetul nepământean îi reapăruse pe buze. Rămăsese acolo chiar și-atunci când Gwynn scosese un cuțit lung, amenințător.

Cu o tăietură, Gwynn desfăcuse cămașa băiatului; a doua, făcuse sângele să curgă. La a treia tăietură, băiatul strigase abandonând complet zâmbetul și continuase să strige, căci nu-i fusese pus căluș în gură. Raule descoperise că era de prisos, fiindcă Gwynn își văzuse singur de treabă cu o precizie abilă. Curând, ieșiseră la iveală granatul și coralul și carneolul, bogățiile ascunse ale băiatului și duhoarea sa lăuntrică se revărsase în aerul de dimineață. Gwynn împunsese, feliase, retezase fără grabă. Din când în când, se oprise pentru a alunga languros muștele ce se adunau în jurul trupului desfăcut. Câinii din sat, atrași de mirosul de sânge, se adunaseră în jurul eșafodului, alături de ei aflându-se și ogarul său alb cu blană deasă, plin de cicatricele luptelor, dând din coadă și lătrând surescitat la stăpânul său.

Uitându-se la acea lentă execuție, Raule își adusese aminte o poveste veche cu un profet care, într-un moment al carierei sale se întâlnise cu un înger, care-l despicase de la gât până între picioare, apoi îi spălase inima cu apă sfințită și-o umpluse cu nestemate simbolizând cunoaștere și credință. Își spusese, meditativ: *Nu ne-ar plăcea oare tuturor să ne imaginăm că așa suntem pe dinăuntru, plini de lucruri valoroase, frumoase, indestructibile și nu cu măruntaiele astea vulnerabile și urât mirositoare?*

Țipetele băiatului ar fi putut sfâșia cerul. Raule știa că bărbatul împușcat de Harni cel Roșu avusese dreptate. Problema nu era adevărul. Dacă avusese ori nu loc o trădare, cine era sau nu vinovat nu conta câtuși de puțin. Supușilor săi rămași în viață, Gwynn trebuia să le dea de undeva sânge, sau aceștia l-ar fi vrut pe al său; iar el, observase Raule, găsea în mod evident plăcere în exorcizarea frustrărilor sale.

Se plimbase în jurul patului șchiopătând, tăind și înțepând.

Când Raule îl avertizase că băiatul era pe moarte, acesta înfășurase un colac de mațe pe cuțit și-l aruncase peste marginea eșafodului la câini. Sărind să apuce îmbucătura ispititoare, câinii smulseseră și mai multe viscere din băiat, fiecare membru al haitei asigurându-și o porție, până când, în cele din urmă, totul se împrăștiase.

Oamenii ce stăteau jos în genunchi păstraseră tăcerea pe tot parcursul execuției. Demnitatea lor era îngrozitoare, înspăimântătoare. Atunci fusese momentul în care își dăduse ea seama pentru prima dată că ceva nu era în ordine cu ea: când stătuse acolo fără să simtă groază ori rușine, fără să simtă nimic în afară de acea teamă față de demnitatea celor blajini.

Amintirea se sfârși când Ulm și cele două umbre solide ale sale intrară înapoi în birou.

— Primește mulțumirile mele cele mai profunde pentru că ai salvat viața fiului meu, zise Ulm.

Scoase un teanc de bani prinși cu o agrafă de aur și începu să numere bancnotele.

Raule ridică o mână în semn de refuz.

— Nu e nevoie, spuse ea cu răceală.

Ulm ridică ușor din umeri și puse banii deoparte.

— Am o cerință, spuse el. Sunt încrezător că fiul meu îți poate fi încredințat spre îngrijire, dar nu-mi doresc ca el să se mai afle în apropierea acestor oameni bolnavi. Trebuie să primească o încăpere separată.

— Desigur, rânji Raule. Voi pune să se pregătească rezerva regală.

Se uită cu înflăcărare în ochii lui Ulm.

— Nu mai există niciun centimetru cub liber în clădirea asta. Totul este la fel de public, domnule, ca unul dintre țarcurile tale cu sclavi. Fiul tău se află într-o secție de boli necontagioase. Dacă asta nu-ți este de ajuns, îți propun să încerci la alt spital.

Ulm scutură din cap.

— Poate că ești tu un vraci venetic cu maniere de brută, dar te-ai dovedit a fi un doctor priceput. N-am mai văzut alții ca tine în oraș. Fiul meu va rămâne aici.

Raule ridică din umeri.

— Atunci, va rămâne în patul acela. Ține minte că nici n-ar trebui să se afle sub acest acoperiș. Spitalul nostru este destinat locuitorilor din Cartierul Lămâilor.

Ulm ridică o sprânceană. I se strâmbară buzele.

— Te crezi o salvatoare a săracilor, nu-i așa?

— Nu. Sunt doar doctorul lor, răspunse Raule răspicat.

— Nu simți că-ți intră pe sub piele? întrebă el.

Ea nu-i răspunse. El insistă:

— Toată mizeria, toată suferința, nefericirea, nu simți că nu vei reuși niciodată să te cureți de ele?

Ulm râdea.

Raule împinse bărbia în față și se ridică în picioare.

— De ce nu te întrebi și tu dacă nu-ți intră pe sub piele lucrul cu care te ocupi? Te poți gândi la asta pe drumul de întoarcere.

Îi arătă ușa cu mâna.

Zâmbetul îi rămase lui Ulm pe buze.

— Fie cum vrei tu, doctore. Dar ai grijă de fiul meu.

Făcu o pauză.

— Poate că te vei gândi la faptul că soarta ta este acum legată de a lui.

Se întoarse cu spatele și părăsi încăperea, urmat îndeaproape de bătăușii săi identici. După ce plecară, Raule scoase un suspin prelung, adânc.

În noaptea aceea, Jacope Vargey o surprinse cu o vizită. Cu el se afla fata pe care Raule o mai văzuse înainte. Amândoi păreau fericiți. Aveau să plece din Ashamoil împreună, cu Emila, spuse Jacope.

— Vom găsi un loc mai bun, zise fata.

Raule le ură noroc. Poate că exista un loc mai bun. Cine era ea să le spună că nu exista?

Bunătatea din lume creștea ca mușchiul în crăpăturile copacilor, își spuse ea. Creștea, cumva, cu rădăcini ascunse, hrănită de ceva invizibil.

▫ ▪ ▫

La trei nopți după ce-l omorâse pe Marriott, Gwynn se duse călare la Prostia Omenească, unde era stabilită întâlnirea cu Șoarecele de Zahăr.

Șoarecele de Zahăr avea vești despre puternicul Cerb.

— E mort, spuse tânăra femeie, aruncându-și zulufii negri peste umeri. S-a spânzurat singur de smochinul cel mare din Piața Dangătului Melodios.

Gwynn întrebă dacă-i văzuse cadavrul; ea răspunse că nu-l văzuse, dar că auzise vestea de la șase oameni de încredere. Gwynn o plăti și dădu să plece.

— Hei, zise Șoarecele de Zahăr.

— Ce e?

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme cu zeița aia cu păr roșcat. Ești iarăși singur?

Era cam de vârsta Taredei; frumușică fată. Când Gwynn scutură negativ din cap, ea spuse: „Păcat" și zâmbi pe sub gene.

— Dar pariez că poți fi necredincios.

Gwynn îi puse un deget sub bărbie și-i înălță capul.

— O, da. În feluri care mă-ndoiesc că ți-au trecut vreodată prin minte.

Zâmbetul ei se șterse când i se uită drept în ochi. Îi alungă degetul.

— Ești un om ciudat, să știi.

— E o lume ciudată, spuse el încet.

Ea își compuse o față confuză și păru pe cale să ofere o remarcă. Oricum, în momentul acela, în bar dădu buzna cineva și alergă țintă la Gwynn. Era Spindrel. Părea tulburat.

— La dracu', te caut de patru afurisite de ore!

Gwynn înăbuși suspinul care i se urca în piept. Oricare ar fi fost problema, nu voia să știe nimic despre ea.

— S-a trimis după tine, îi spuse Spindrel.

Gwynn strânse din buze și scrâșni fără sunet din dinți.

Șoarecele de Zahăr zâmbi superior.

— O noapte plăcută, domnilor.

Plecă precum o boare.

Gwynn se uită în spatele privirii întrebătoare a lui Spindrel. Acesta ridică din umeri și dădu să pornească spre ieșire. Gwynn aproape că-l urmă. Însă un gând îl făcu să-l prindă pe tânăr de braț și să-l întoarcă spre el. Făcu semn spre ușa din spate și începu să-și croiască drum prin mulțime. Spindrel înjură și

merse după el. Ajungând repede în față, Gwynn se strecură prin ușă și-o lăsă să se închidă după el.

Spindrel, pășind afară o clipă mai târziu, se trezi că se uită în ochiul negru al țevii unui pistol.

— Dacă ies prin față, șuieră Gwynn, voi găsi o ceată de oameni așteptând să mă linșeze?

— *Poftim?*

— Dacă moare Elei, al meu e râul. Știi asta. E mort?

— Nemernic nebun, nu-i vorba de blestematul ăla de puști!

Spindrel gâfâi furios.

— E vorba de Coate. A murit Coate.

▫ ▪ ▫

Ulm își plimbă privirea peste cavalerii adunați așa cum pânza ruginită a unui fierăstrău s-ar mișca peste carnea crudă.

— N-aveți nicio idee? Nimic? spuse el. Toate mințile voastre au luat-o pe arătură?

Nimeni nu trebuia să râdă la gluma aceea și nimeni nu râse.

Adunarea nu era în sala de conferințe, ci în încăperea frigorifică din subsolul vilei. O singură lampă lumina patruzeci de bărbați care-și uneau sprâncenele, își potriveau hainele, se arătau interesați de manichiură, se scărpinau în cap, făceau orice în afară de-a se uita direct la Ulm.

— Pentru ce, pe numele tuturor târfelor mele, zise Ulm obosit, pentru ce vă plătesc?

Nu pentru expertiză în paranormal, îi veni lui Gwynn să răspundă. În mijlocul camerei, pe blocuri de gheață pe-o masă de oțel, zăcea Coate. O lovitură cu un obiect ascuțit îi despicase capul de la tâmpla dreaptă până la buza de sus. Totuși, nu acesta era cel mai tulburător. Ci florile. Rana era plină de flori de-un verde palid, mici, plate, cu cinci petale, și încă mai multe erau vizibile sub pielea dimprejur.

Gwynn rămase complet nemișcat, încercând să-și compună o mimă la fel de inexpresivă ca pereții albi ai încăperii. Mai văzuse odată flori exact ca acelea și încă destul de recent: în dormitorul omului puternic, pe cearșafuri.

Oricum ar fi privit lucrurile, se întorcea la același gând: starea post-mortem a lui Coate indica o întâlnire dintre lumea celor vii

cu aceea a celor morți. Și o astfel de întâlnire aparținea, se înțelegea de la sine, tărâmului extraordinarului, tărâmul în care intrase el, ori care intrase în el, încă din noaptea în care o găsise pe Beth.

Îl auzi pe Ulm spunând:

— De vină e Biroul Vamal, desigur. La fel sunt toți cei care au avut motiv să-l elimine pe Coate. Întrebați în stânga și-n dreapta. Mai mult chiar, doi dintre voi îmi vor păzi neîncetat fiul. Supraveghere nonstop, pe schimburi obișnuite. Și păziți-vă cu toții dosurile.

▫ ▪ ▫

Călărind prin burniță înapoi în oraș, Gwynn își aduse aminte de discuția în contradictoriu cu reverendul despre nebun și pian. I se părea că acel nebun se afla acum în mintea sa, dar și-n lumea exterioară, impunând lipsa de logică a viselor asupra gândului și a materiei. Mintea sa, agățându-se de rațiune, abordă logic implicațiile morții lui Coate. Dacă, într-adevăr, un spirit fie bărbatul puternic, fie soția lui, acționase de dincolo de mormânt, de ce-l omorâse pe Coate, când Elei și el însuși ar fi trebuit să fie țintele imediate? Poate că fantoma nu avea preferințe; ori poate că-și croia drum de jos în sus. În orice caz, nu avea de ce să se teamă.

Mulți dintre colegii săi făcuseră semne ca să se apere de deochi când văzuseră cadavrul, dar nimeni nu îndrăznise să vorbească despre supranatural cu voce tare. Fuseseră semne clare de ușurare când Ulm pomenise de Biroul Vamal.

Gwynn merse spre Scara Cocorului.

▫ ▪ ▫

Era evident că lucrurile stăteau mai rău în privința lui Beth.

După volumul de lucrări terminate, era clar că lucrase fără a se odihni destul. Chipul său era vizibil slăbit și ochi îi erau înconjurați de umbre. Miasma vagă din visul său plutea în jurul ei, precum mirosul de mosc al unui animal. Lui Gwynn i se părea că se uita la el cu privirea unui criminal și, totodată, a unei victime, o armă și-o rană: un astfel de lucru era posibil să fi creat el, să fi văzut la ultima lor întâlnire.

Spuse foarte puține. Desene, sute de desene erau stivuite pe

podeaua atelierului ei și-n dormitor. Se așeză într-un scaun și închise ochii pe jumătate.

Gwynn luă un teanc de schițe la întâmplare. Unele erau trasate în cerneală, altele în cărbune și cretă. Toate îl înfățișau pe el sau un om care-i semăna foarte mult. Privindu-le, Gwynn văzu acest om în ipostază după ipostază, niciuna bună: pe un pod deasupra unei mlaștini sumbre, o sperietoare de ciori solitară, în cărbune; ghemuit într-o intrare întunecată, rânjind la ceva nevăzut pe o alee ce se pierdea în obscuritate; pe o terasă lată, întunecată, urlând fără glas la un cer în fierbere; alături de morți, de multe ori, stând deasupra lor ținând în mână o sabie însângerată sau un pistol fumegând, furișându-se printre persoanele îndoliate din jurul unui mormânt, îmbrățișând o femeie spânzurată, pe puntea unei bărci, pe un altar, înecat într-o pădure submarină de alge; putrezind în lanțuri într-o temniță subterană; zăcând ciudat de abătut și abandonat într-un salon; tolănit pe niște scări coborând spre râu, gol, înconjurat de șerpi falici gata de atac.

Ridică plin de solicitudine un alt teanc și se uită prin el. Ajunse la o imagine care-l înfățișa pe el lângă un pat pe care stătea o familie emanciată compusă dintr-un bărbat, o femeie și doi copii. Dublura sa se uita din imagine cu o expresie viclean ademenitoare, cu o mână întinsă, arătându-i privitorului familia sa, de parcă ar fi încercat să vândă momente de plăcere cu trupurile chinuite, întinse pe pat. Următorul desen era aproape identic, dar propriul său corp, în aceeași stare precară, era cel care stătea întins în pat, iar rolul vânzătorului ambulant era jucat de doi băieți cu fețe bine definite. Pe măsură ce trecu în revistă scenele următoare, chipul său îi deveni fără noimă, ca un cuvânt repetat de prea multe ori. Gwynn puse desenele la locul loc pe podea, își șterse de pe mănuși urmele de cretă și se întoarse spre Beth.

Ea îl studie și clătină apatic din cap.

— Nu mă așteptam să-ți placă. Nu am de gând să le mai arăt cuiva.

— Mărturisesc că sunt bucuros, zise el. Doamnă, mă tem că nu ți-am slujit bine de muză.

— O, nu, dimpotrivă, se arătă ea de altă părere cu o clătinare a capului, eşti ideal. Mai bine nu mă puteam descurca nici dacă te-aş fi creat eu însămi.

Gwynn se aşează în scaunul din faţa ei.

— Nu am vin, spuse ea. N-am ieşit să cumpăr.

— Ai mâncat?

— Am mâncat carne ciudată.

Arătă cu mâna spre desenele stivuite.

— Şi-am dat rod ciudat. Nu mi-e rău deloc. Dar tu eşti nefericit.

— În acord cu dorinţele tale, se pare.

Beth clătină iar din cap.

— Totul e că un vasilisc nu se poate uita la sine în oglindă. Te-am reflectat pe tine şi vederea reflecţiei tale ţi-a provocat durere.

— Am venit să-ţi spun că, din noaptea în care ne-am întâlnit, viaţa mea a început să semene tot mai mult cu un vis. În noaptea aceea am vrut să mă schimb. Am invitat vrăjile. Nu-ţi puteam spune atunci ce fel de schimbare căutam. Am ştiut doar când am găsit-o. Dar am pierdut-o mult prea repede. Totuşi, visul continuă. Ai văzut un craniu spart din care florile cresc ca dintr-o jardinieră? Eu am văzut asta cu doar o oră-n urmă.

— Sărmanul meu diavol, murmură ea. Nu ai înţeles partea ta în asta. Ştii care e sensul artei?

— Instinctele îmi spun că sensul artei este să înfrumuseţeze viaţa, dar eu nu sunt artist.

— Eşti mai mult decât crezi. Arta este făurirea conştientă a numeroase fenomene. Multe obiecte sunt doar obiecte inerte, doar utilitare. Multe întâmplări sunt neimportante, prea banale să adauge ceva experienţei noastre de viaţă. Asta-i o nefericire, căci nu poţi creşte decât dacă spiritul îţi este puternic zdruncinat; iar spiritul nu poate fi puternic zdruncinat de lucruri lipsite de spirit. Mare parte din viaţa noastră e moartă. Pentru omul primitiv, lucrurile nu stăteau aşa. El îşi făcea propriile obiecte, le dădea formă şi le decora cu scopul de-a le face nu doar folositoare, ci şi puternice. Încerca să-şi insufle armele cu natura tigrului, oalele de gătit cu viaţa lucrurilor care

cresc; și reușea. Aparența, materia, istoria, contextul, raritatea – poate că raritatea mai mult ca orice – se combină pentru a crea, magic, calitatea sufletului. Dar noi, demiurgii moderni, suntem copiști prolifici; dăm la prea puține lucruri suflet propriu. Locomotivele, cu apropiata lor asemănare cu bestiile, s-ar putea să fie marea excepție; dar aproape în toate celelalte lucruri cu care sărmanii oameni de azi își umplu lumea, eu văd o reprimare a supranaturalului, o reducere la cenușă a focului vieții. Creăm o lume inertă; construim un cimitir. Iar pe morminte, ca să ne aducă aminte de viață, punem cunune de poezii și buchete de picturi. Când ai spus că arta înfrumusețează viața ai exprimat tocmai această condiție. Nemaifiind integru, supranaturalul a devenit opțional, un lux, unul de care tu, prietenul meu drag, ești foarte îndrăgostit, chiar dacă inconștient. Te împodobești mânat de aceleași instincte ca și primitivul care-și pune pe față o mască înspăimântătoare de lut și pene pe cap și te comporți într-un mod neobișnuit de calculat, așa cum fac și eu. Facem astfel din noi înșine fenomene supranaturale. Nu-i niciun truc josnic să te transformi într-o raritate în această epocă a suprapopulării.

Ridică mâna de pe brațul scaunului și execută cu ea o mișcare circulară.

— Am ajuns să cred că ne manevrăm sferele individuale ale ființei prin spectrul lumilor posibile prin alegerile pe care le luăm, acțiunile pe care le facem. Majoritatea oamenilor rămân la rute cunoscute și astfel nu pot călători departe. Trăiesc prea modest și, poate, prea particular. Numai fiind ciudați putem să avansăm, căci acțiunile ciudate ne fac să fim respinși de normalitatea pe care am jignit-o și să fim împinși spre o normalitate care să ne poată sluji mai bine. Există întotdeauna un risc al excentricității, dar eu am avut noroc – nu, am avut *grijă* –, m-am mișcat încet, cu pași mărunți, folosind uneltele simbolismului și ale metaforei. Cei din vechime au adoptat o atitudine prevăzătoare față de artă. Vizionarea anumitor piese era Permisă doar unui număr mic de cărturari inițiați, căci simpla vedere a anumitor artefacte îi poate face pe oamenii nepregătiți să se transforme în piatră, sau copaci, sau fiare.

Astăzi, nimănui nu-i pasă; pot trudi aici făcând obiecte ale puterii toată ziua, toate zilele și niciun suflet nu mă va acuza de vrăjitorie.

Îi oferi un zâmbet slab.

— Am evocat un spirit malefic. L-am chemat și acum toată această muncă este încercarea mea de a-l studia. Nu este un soldat bun, care să se lupte doar cu alți soldați; este un criminal care dă buzna și-și impune paradigma asupra altora, azvârlindu-i în rolul victimei. Dar el merge îndărăt, se întoarce la o poziție în mulțime, făcând ceea ce fac ei. S-ar putea să aibă cicatrice, dar în esență este marmorean. Te ademenește cu promisiunea unei schimbări mai complete, o întoarcere înspre moarte și cu drama ce însoțește moartea, eliberarea și redefinirea formelor și umorilor... Eu n-am făcut decât să-mi imaginez poveștile pe care el nu mi le spune.

Beth suspină.

— Tu nu ești și totuși ești el. Te-am chemat la mine; acea gravură a fost un obiect cât se poate de supranatural. Fără-ndoială, mulți ți-ar fi putut juca rolul; dar tu ești cel care stă acum aici.

— Spune-mi, atunci, ce rol am de jucat, zise Gwynn, fiindcă mă tem că joc rolul unui nebun; și mă tem că ți-am provocat rău.

Trase adânc aer în piept și săpă după cuvinte.

— Când am venit în orașul ăsta, aș fi fost de acord cu oricine spunea că a rămas puțin mister în lume. Dar în tine, doamnă, mai întâi în imaginea ta, apoi în sinele tău viu, am văzut farmecul a ceva la fel de îndepărtat și de secret ca stelele. Căutând să ating acest necunoscut, am început să mă simt ca un om care a călătorit printr-un deșert vast, necunoscând niciodată nimic în afară de nisipul din jurul său și de drumul uscat de sub tălpile lui, apoi dă peste mirajul unei grădini și-al unui oraș și descoperă că mirajul este real și că este mai mare ca deșertul; că deșertul a fost, după atâta mers, doar o mică parte a mirajului.

— Apoi ai simțit dragostea, care este starea în care simți dorința și împlinirea dorinței în același timp, spuse ea.

— Poate că tu ai răspunsul corect. Dar, ca să-ți folosesc

vorbele, m-am întors la poziția mea din mulțime. Dar asta nu e tot. Din perspectiva mea, legile naturii s-au schimbat. Au început să se schimbe încă din noaptea în care te-am întâlnit. Visam în noaptea aceea și, ca să te găsesc, am urmat un fir roșu. Am visat că te învăluia un miros de trandafiri și sânge; și miasma rămășițelor.

Ea zâmbi.

— Sărurile transformării. Realitatea, nu visul. Cred că ai fost mereu pregătit să mă vezi ca o creatură a viselor tale; să-ți imaginezi că tu ești călătorul și eu aventura prin intermediul căreia ai putea atinge o stare mai fericită. Ai văzut lucruri magice și ai ales să crezi că ele aparțin sferei mele de existență; și nu te-ai identificat tu oare cu un intrus periculos, poate singura ființă care mi-ar putea face rău?

Pe nepusă masă, Gwynn se simți epuizat. Rana îi pulsa în ritm cu bătăile inimii, de parcă un ciocan i-ar fi bătut un cui în braț.

— Îți voi spune povestea noastră, zise Beth.

Ridicându-se din scaun, se duse în atelier. El o urmă, dar rămase aproape de intrare, în vreme ce ea străbătu încăperea spre fereastra trapezoidală.

— Odată ți-am spus că am venit pe lumea asta făcând schimb de locuri cu un copil care voia s-o părăsească, îți aduci aminte?

— Mi-aduc aminte că ai spus că ai visat sau ți-ai imaginat asta.

— Am visat, spuse ea. Că mi-am scos o panglică de mătase din gură și că am început s-o înfășor în jurul capului. Era începutul unui cocon. Oul pe care i-l dăduse Gwynn se afla încă pe pervazul geamului. Ea îl ridică.

— Să aflăm ce este în el?

— Dacă asta vrei; e al tău.

Ea îndoi brațul, luând o poziție ca pentru a azvârli cu oul în zid. Apoi scoase un râset scurt și-l așeză la loc pe pervaz. Se depărtă de fereastră, încrucișându-și brațele la piept.

— Ești de foarte departe, Gwynn. Dacă te-ai simțit vreodată singur aici, nu trebuie să cauți un motiv.

Făcu o pauză, aşteptându-se poate ca el să nu fie de acord însă el aşteptă în linişte ca ea să continue.

— Păstrez amintirea că am fost foarte tânără şi că plângeam fără vreun motiv aparent, spuse ea. Una dintre mătuşile mele m-a întrebat care e problema; i-am spus că vreau să merg acasă. Desigur, ea mi-a spus că mă aflam deja acasă. Eu n-am spus nimic, dar eram sigură că-mi spunea o minciună. Întotdeauna m-am simţit ca un călător rătăcit, chiar dacă am trăit toată viaţa în oraşul ăsta. Am venit aici, în cartierul de lângă râu, unde totul vine şi pleacă mereu, iar viaţa nu seamănă deloc cu societatea disciplinată în care am crescut, aşa încât aş avea o scuză să mă simt ca un străin. Dar acum vreau să merg înapoi acasă. Înapoi de unde am venit, înainte să fac schimb de locuri cu copilul acela. Odată, m-am gândit la toate astea în termenii unei metafore; acum mă gândesc în termenii unei metamorfoze.

Cât vorbi, se plimbă, întorcându-se în dormitor, trecând pe lângă el în pragul uşii. Se aruncă pe pat şi depărtă braţele.

— Îmi construiesc un cocon, vorbi ea spre tavan. Când voi ieşi din el, voi putea să mă întorc acasă.

— Şi dacă spun că mă tem că-ţi construieşti doar un labirint, o închisoare?

— Ăsta e un gând pe care l-am avut şi eu. Dar un labirint trebuie să aibă în inima sa viermănoasă ceva viu şi rar. O închisoare trebuie să ţină în ea un prizonier. Poate că acea creatură rară, prizonierul, nu va începe să existe decât când i se va construi închisoarea. Poate că trebuie să crească acolo înăuntru. A început să-ţi placă forma mea larvară, dar îţi va plăcea oare de mine ca insectă matură? Gwynn păşi înapoi în cameră.

— Vreme îndelungată, am crezut că stă-n firea umană să inventăm cele mai ciudate explicaţii pentru lucrurile care ne uimesc şi să credem în ceva ce ne depăşeşte cunoştinţele actuale, fiindcă nu ne putem mulţumi cu limitele şi sfârşiturile; suntem nesătui şi ne dorim imposibilul. Eu mă mândream că nu am iluzii, dar, ca orice om, trebuie să mi le fi dorit. Coconul pe care l-am visat este ţesut din fir roşu, adăugă ea. Vei spune oare că mintea mea pur şi simplu a făurit visul din materia comună a

corpului meu sau vei crede că trupul meu, culoarea mea, există în forma aceasta pentru a face posibil visul?

— La asta nu-ți pot răspunde, zise el. Este corpul tău și este visul tău.

— Visul nostru, spuse ea. Am visat conștient și spiritul meu malefic a visat oricum numai inconștient nu, dar mințile noastre visătoare au aceeași putere. Visului nostru, eu i-am adus puterea organizatoare a sufletului, iar el a adus haosul materiei. El este mai mult decât ciudat, mai mult decât excentric, este catastrofal. El sfâșie cortina dintre viață și moarte. Și eu am observat o sfărâmare a legilor naturale, iar asta se întâmplă datorită puterii lui și tu, simbolic, numinos, prin legile metaforei și imaginii, ești el. Ți-am spus că ai fost ingredientul de care aveam nevoie. Ești spărgătorul de reguli. *Ești nenaturalul care poate modifica natura.*

— Sunt un om, zise Gwynn. Am fost născut, am îmbătrânit și-ntr-o bună zi, cu siguranță, voi muri.

— Poate că vei avea altă soartă, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Mi-ai spus odată că-mi doresc prea puține de la lume. Dar puținul pe care-l doresc pare să fie prea departe de mine.

— Uite cum vorbește partea amarnică din tine, spuse ea. Va trebui să te hotărăști cât de departe ești dispus să călătorești, vasiliscul meu nordic, dacă nu vrei să te tot întorci în același loc. Alchimia se petrece, procesul a început și nu poți ieși din el. Dar ai putea alege starea în care să sfârșești. Dacă ești în căutare de mistere, eu voi fi mereu cu un pas înaintea ta. Ai nevoie doar de tovarăși.

Gwynn clătină încet din cap.

— Mă tem că morții mă vor alături de ei. Aș putea crede tot ce spui, doamnă; poate că într-adevăr cred totul. Aș putea uita că sunt eu însumi și să-mi închipui că sunt un element din tine. Poate că voi muri, iar tu vei rămâne cu spiritul tău malefic, neviciată de partea umană.

— Vei avea încredere în mine? întrebă ea. Vei aștepta cât timp procesul își va urma cursul?

— Trebuie să plec, îi spuse el.

— Te vei întoarce, zise ea.

Merse singur spre ieșire.

▫ ▪ ▫

Pe când Gwynn își îndemna calul pe Scara Cocorului în jos, prin pasajul umbrelor de sub casele cu console, căzu într-o reverie contemplativă. Își spuse:

Sunt mereu alt om; o reinterpretare a omului care am fost ieri și alaltăieri și-n toate zilele pe care le-am trăit. Trecutul a dispărut, a fost întotdeauna invizibil; nu a existat decât în memorie și ce este memoria dacă nu gând, o copie a percepției, nici mai goală, dar nici mai plină de adevăr decât orice moft trecător, închipuire ori alt freamăt al minții. Și dacă acțiunile, cuvintele, gândurile sunt cele care definesc un individ, acele definiții se schimbă precum vremea, dacă tiparul și continuitatea sunt deseori vizibile, la fel sunt haosul și schimbarea bruscă.

Își dădu seama că gândea tot mai mult ca Beth. Asta nu-l surprinse. Și – urmări el gândul în cerc – nu-l surprinse, deoarece gândea ca ea.

Când se duse în sfârșit la culcare, o făcu extrem de conștient de egalitatea aproape perfectă dintre somn și moarte. Iar în singurătatea somnului, fu încarcerat de memorie. În vise, suferi o întrevedere cu Marriott înăuntrul unui labirint compus din pasaje de piatră pline până la glezne cu valuri de zăpadă murdară și cioburi de sticlă. Începu cu Marriott retezându-și singur mâinile, astfel încât să nu poată lupta, apoi picioarele, astfel încât să nu poată alerga și-apoi totul se înrăutăți și petrecu ore întregi scufundat într-o durere din care nu se putu trezi. Își reveni în simțiri când sună alarma ceasului; era ud leoarcă de sudoare, inima îi palpita, mușchii îi erau încordați și îl dureau.

Se simțea josnic și ar fi rămas în pat, dar trebuia să meargă să-l supravegheze pe Elei. Era rândul lui.

18

Lui Raule nu-i plăcea că bandiții lui Ulm stăteau tot timpul în spital și-i aduse asta la cunoștință lui Gwynn în termeni foarte direcți și într-adevăr grosolani, când acesta veni să înceapă schimbul de dimineață alături de Jasper cel Precis. Când Gwynn încercă să dea glas unor scuze, ea îi făcu semn să iasă din birou și să închidă ușa.

Elei avea o febră ușoară și un somn sincopat. Gwynn și Jasper făcură ca timpul să treacă mai repede jucând cărți, folosind patul drept masă. Reverendul acceptă invitația lui Gwynn de-a li se alătura.

Înainte de terminarea schimbului, Spindrel intră sprinten însoțit de un alt tânăr. Erau uzi și cu răsuflarea tăiată și păreau speriați.

— Biscay a fost eliminat, spuse sacadat Spindrel. La fel și Porlock. Se pare că au fost uciși amândoi azi-noapte. Sunt ca și Coate, exact la fel.

Spindrel înghiți.

— Are loc o altă întâlnire. Am venit să preluăm schimbul.

Gwynn și Jasper își abandonară cărțile de joc și ieșiră în grabă, lăsându-i miza reverendului. Cât ai clipi, își îndemnau caii printr-o furtună cu fulgere năprasnice în susul abruptului drum dintre Cartierul Lămâilor și vila lui Ulm.

— Așadar, Gwynn, ce-ai făcut azi-noapte? întrebă Jasper.

— Am dormit, răspunse Gwynn.

— La fel și eu.

Jasper își linse dinții ascuțiți, așa cum era înclinat să facă atunci când era agitat.

Până atunci, oamenii se feriseră din calea lor, dar în clipa aceea fură forțați să se retragă pe marginea străzii de o trăsură cu șase cai ce venea cu o viteză uimitoare din direcția opusă. Vizitiul, o figură îndesată, îi salută din mers.

După ce trecu de ei, cei doi cavaleri se uitară unul la celălalt. Jasper își scutură apa din urechi. Amândoi recunoscuseră

trăsura: îi aparţinea lui Ulm, vizitiul fiind fie Pocnitoare, fie Tack.

— Unde crezi că merge? întrebă Jasper.

Neavând habar, Gwynn scutură din cap.

— Până-n iad şi-napoi, poate?

— Începe să fie prea mult pentru mine, se plânse Jasper. Cred că vreau să mă retrag şi să merg într-un loc liniştit.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, zise Gwynn. Niciun loc nu-i mai liniştit ca un cimitir.

Jasper se uită la el cu pică.

▫ ▪ ▫

Trupul masiv al lui Biscay şi cel costeliv al lui Porlock erau întinse în camera frigorifică cu craniile crăpate precum al lui Coate, Porlock fiind aproape tăiat în două pe la brâu, rănile fiindu-i la fel de înţesate de flori ca rigolele toamna târziu.

Striveşte-i-Sam era singura persoană de acolo atunci când ajunseră Gwynn şi Jasper.

— Sam, unde s-a dus şeful? întrebă Jasper. Tocmai i-am văzut trăsura îndreptându-se spre râu ca un tren de marfă.

Sam se trase de mustaţă cu un deget şi un ciot cât jumătate de deget.

— S-a prăbuşit, spuse el. Aici. A părut un infarct. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, le-a spus lui Tack şi Pocnitoare să-l ducă la vraciul lui Gwynn.

Gwynn se întrebă cum avea să reacţioneze Raule.

— Eu am rămas la conducere, spuse Sam.

După Biscay, el era următorul în rang.

— Acum, habar n-am ce rahat se-ntâmplă, dar cineva ştie. Aşa că, mai întâi vom face o verificare a duşmanilor noştri cunoscuţi. E un registru în biroul lui Ulm, sus, în sala de întâlnire. Luaţi o pagină şi verificaţi numele. Lucraţi împreună, nimeni nu merge singur.

— Atunci, pagina aia-i pentru amândoi sau trebuie să luăm fiecare câte una, Sam? întrebă Jasper.

— Câte-o afurisită de pagină fiecare, Jasper. E o listă lungă.

Ploaia intrase într-una dintre rarele ei perioade de acalmie. Ieşind afară era de parcă ai păşi în gura caldă şi cenuşie a unei

fiare care-și ținea răsuflarea, adunând în pântece noi furtuni și mai puternice. Copacii din grădină erau îngreunați de frunze aplecate de pe care picura apa și de aerul rănit al amanților nesatisfăcuți, după îndelunga biciuire cu apă la care fuseseră supuși.

Gwynn își slăbi eșarfa. Își aprinse o țigară; la fel făcu și Jasper.

Jasper inhală adânc și se uită spre cer.

— Ce crezi despre toate astea, Gwynn?

Gwynn ridică din umeri și nu răspunse.

— Credeam că vei pleca, după...

Jasper își lăsă fraza neîncheiată. Tuși.

— Nu-i treaba mea. E evident că ai motive să rămâi. Totuși...

— Știu. Am văzut trei motive bune ca să plecăm.

— Unii ar profita de șansa asta pentru a fugi.

— Unii.

— Și eu rămân. Ciudat, nu-i așa, cum îți descoperi principiile?

— Am face bine să ne stabilim un traseu.

Gwynn se simțea de parcă ar fi trăit simultan două vieți.

▫ ▪ ▫

Era mult de lucru, iar Gwynn și Jasper cel Precis trebuiră să-și impună un ritm susținut pentru a ține pasul cu planul. Sosiră vești că Ulm își revenea, dar Sam încă mai conducea în prezent activitățile. Febra lui Elei apărea și dispărea. Așa cum prevăzuse Gwynn, Evantaiul de Corn pierdu din membri; în jur de douăzeci de oameni părăsiră corabia.

Spre sfârșitul celei de-a doua zile, Gwynn și Jasper interogaseră deja treizeci de oameni. Dinții omului negru, scrâșnind la distanță de-o lungime de fir de păr de nasul, gura sau ochiul unui posibil suspect, smulse multe nume. Știind că era un exercițiu zadarnic, Gwynn puse în scenă un spectacol al amenințărilor și speră ca Jasper să nu observe că mintea nu-i stătea de fapt la ceea ce făcea.

Târziu în cea de-a doua noapte a cercetărilor lor, se duseră să se relaxeze într-o ceainărie liniștită de pe partea sudică a Podului Ars ce nu avea mijloc, lângă care-i adusese ultima oprire din ziua aceea. Arcele și traversele arse ale podului de lemn

fuseseră ancorate de mal cu eşafoduri de oţel în urmă cu multe secole; eşafodurile, ruginind repede în clima umedă din Ashamoil, fuseseră reparate de multe ori, însă pilonii vechi nu fuseseră niciodată luaţi de acolo când se instalaseră alţii noi, iar podul fusese redus treptat de-a lungul timpului la dimensiunea unui mic element din cadrul unei mari reţele de rugină. Ploaia desprindea rugina cea veche şi-o arunca în ferestrele ceainăriei.

— Ar trebui să mergem în vizită la şef, zise Jasper.

Gwynn se simţi dator să fie de acord.

— Mâine. Ar trebui să terminăm cu vizitele astea la domiciliu până la vremea prânzului.

Îşi masă braţul. Activitatea ultimelor două zile nu ajuta la vindecarea rănii.

În ziua următoare, ploaia fu murdară şi vântul care suflă fu infect, de parcă norii putreziseră stând prea mult timp pe cer, aerul se îmbâcsise în burdihanul bestiei musonice. Fulgerele loviră toată ziua culmile dealurilor, doborând câţiva copaci înalţi în grădinile celor bogaţi, iar tunetul bubui în susul şi-n josul văii. Crocodilii încă domneau în Skamander. Gwynn văzu unul de aproape pe când călărea pe Esplanadă în drum spre locul de întâlnire cu Jasper cel Precis. Părea întruchiparea perfecţiunii puterii şi-a trândăviei; sute de milioane de ani i se citeau în ochi şi-n maxilarele zâmbitoare, bizare. Gwynn îşi spuse că e unul dintre cele mai bune accidente ale naturii că brutele acelea stupide cu creiere mici păreau mereu să contemple primejdioase secrete profunde sau să savureze mari şi complicate planuri nemiloase.

Şi-ar fi putut face timp s-o viziteze pe Beth, dar amână întâlnirea. Se duse la baia publică şi zăcu în apă o oră, singur cu excepţia tinerelor şi atractivelor frumuseţi care-i săpuneau părul şi-i aduceau de băut.

▫ ▪ ▫

— Voi trăi, spuse Ulm, şi va trăi şi fiul meu. Casa noastră nu va cădea.

— Te descurci de minune, şefule, zise Pocnitoare.

— Jasper, a mai murit cineva? Aţi rezolvat misterul nostru?

Era pentru a treia oară când Ulm punea întrebările acelea.

— Nimeni și nu, își repetă Jasper răspunsul. Ne ocupăm de asta. Toată lumea lucrează.

Ulm închise ochii.

— Lucrați mai mult. Sunteți niște javre puturoase, asta sunteți cu toții.

Ulm stătea în patul de lângă cel al lui Elei. Tack și Pocnitoare se mutaseră în secția șefului lor. Cum toate celelalte paturi erau ocupate, Gwynn putea bănui doar că dormeau pe podea. Ulm și fiul lui erau amândoi puternic sedați. Gwynn se întrebă dacă era absolut necesară o medicație atât de puternică. Raule nu era prin preajmă; plecase să-i viziteze pe bolnavi acasă, după spusele surorii de serviciu. Era oare posibil ca Ulm să nu și-o poată imagina pe doctorița cea pricepută, cu misiunea ei caritabilă și dușmană inveterată a comportamentului imoral, capabilă de vreun fel de faptă rea? După ce se gândi la asta o vreme, Gwynn hotărî să-și țină gândurile pentru sine.

— Gwynn.

Gwynn păși în față.

— Dacă fiul meu nu supraviețuiește, am hotărât ce se va întâmpla cu tine. Râul e-al tău, Gwynn. Îmi ești de folos, dar dacă moare Elei, nu voi mai vrea să-ți văd vreodată fața.

Ulm scoase încet și prelung aerul din piept.

— Te poți gândi și te poți teme de asta. Fără-ndoială că deja te temi. Și totuși rămâi, ca Marriott. M-am gândit că poate n-ar trebui să mă încred în tine. După ce te-am convins să-i faci lui Marriott ce i-ai făcut, cum să mai pot avea cu adevărat încredere în tine?

Gwynn afișă o mimă impasibilă.

— Cred că am dovedit cui îi sunt credincios.

— Cui? Chiar te referi la mine? Asta e ceea ce mă pune pe gânduri.

Apoi, dintr-odată, adormi.

▫ ▪ ▫

În pivnița inundată a unei case abandonate de pe una dintre străzile dărăpănate și liniștite de lângă râu, Cerb ședea pe masa care-i servea de pat. Între masă și zidul din față, unde scările urcau până-n stradă, cinci scaune cu șezutul deasupra apei

formau o punte de trecere. Scaunele fuseseră așezate acolo de bătrânul care locuise înainte în pivniță. Bătrânul murise de frică atunci când îl văzuse pe Cerb, care coborâse scările doar în căutarea unui loc unde să se ascundă de ploaie. Acum, cadavrul lui era în apă, hrană pentru pești. La lumina zilei, care intra prin ferestrele înguste din partea de sus a zidului dinspre stradă, Cerb putea să-i vadă vag, umbre mici și precise țâșnind în jurul umbrei mai mari.

Era zi acum. Cerb ședea cu picioarele încrucișate, cu securea așezată pe genunchi.

— Perla, murmură el.

Începuse să-și strige arma cu numele soției sale.

— Perla, iubirea mea...

Lăsă propoziția neterminată, lipindu-și lama de obrazul neras.

— Iubirea mea, șopti el, chiar vom face asta?

Neștiind care membru al Societății Evantaiul de Corn o ucisese, se hotărâse să-i omoare pe toți. Dar nu lichidase decât trei; și deja setea de sânge îi scădea, iar planurile sale de răzbunare începuseră să i se pară grotești.

— Știu că tu ești acum o ucigașă, dar poate că eu nu sunt.

Mângâie lama.

— Îmi pare rău, iubițel. Îmi pare rău.

Lama era rece și frumoasă, iar muchia ei sclipitoare îi vorbea mai tare ca orice cuvânt: să fie iubirea sa așa o lumânare slabă, zece ani de căsnicie să fie așa ușor dați uitării?

— Oh, iubirea mea, iubițel...

Cerb murmură asta iar și iar, simțind cum tristețea îi năpădește tot corpul de parcă el ar fi zăcut pe jumătate mâncat în apă. Plânse și lacrimile îi curseră pe făgașele din obraji. Șezu acolo și murmură și plânse până ce rămase sterp. Însă ceva fojgăia în golul din el, ceva prea blând, prea pasiv, prea strâns legat în slujba noțiunilor de bine și rău.

Acel lucru era, cu siguranță, sufletul său; ce altceva putea fi? Îl ura fiindcă era meschin, incapabil de măreție. Gândindu-se la cât de mic era sufletul său, se întrebă dacă acesta era motivul pentru care se străduise mereu să-și construiască un corp mare

și puternic.

Așează arma pe masă, se târî peste scaune și urcă scările în stradă.

Îl lovi în față o ploaie care puțea și era galbenă, o ploaie ca urina tuturor câinilor din lume. Ploaia era plimbată de colo-colo de-un vânt mâlos, ieșit din latrine și morminte.

Coborî înapoi scările. Nepăsându-i de scaune, înaintă prin apă. Luă securea și o ținu lângă obraz.

— Ajută-mă, șopti. Ajută-mă să găsesc calea, iubițel.

O ușă păru să i se deschidă în spatele ochilor. Văzu o cameră și-n camera aceea îl văzu pe Ulm comandându-i lui Gwynn să-i ucidă soția. Apoi își văzu vechea locuință. Văzu crima. Se luptă să pună capăt viziunii, dar fu forțat să vadă totul. Când în sfârșit se termină, Cerb urlă în pivniță ca o fiară sălbatică.

19

Câtă vreme Ulm rămase mai departe la spitalul din Cartierul Lămâilor, Strivește-i-Sam încercă să arate că-și făcea datoria cu competență. Nu se găsise încă niciun criminal, dar se putea născoci unul, cu siguranță. Un țap ispășitor fu găsit în persoana unui tânăr, un oponent acerb al comerțului cu sclavi, cunoscut ca făcând gesturi grandioase și vag artistice – cu un an în urmă adunase în jur de cincizeci de mâini, brațe și picioare pe care sclavii le pierduseră din cauza mașinăriilor din fabrici și le atârnase pe fire în fața unei pancarte ce le anunța proveniența, între doi piloni centrali ai Podului Fântânilor, cu fața spre traficul de pe râu – și care luptase în bătălia de pe Podul Memorial și pierduse mai mulți camarazi. Când fu interogat, se dovedi dornic să-și asume răspunderea pentru moartea lui Coate, Biscay și Porlock.

Sam, străduindu-se să atingă eleganța, organiză o execuție prin care idealistul fu dus în grădinile vilei, într-un crâng de lilieci de lângă casă, unde într-un pavilion mic, fusese instalat un braț de spânzurătoare. Cadavrul fu încredințat râului.

▫ ▪ ▫

Ziua următoare fu ziua lui Croal. Gwynn își ținu obișnuita întâlnire cu reverendul.

— Arăți chiar ca dracu', fiule, îșI informă adversarul reverendul. Ce-ai făcut?

— Am dat de belele, ca de obicei.

Gwynn scutură scrumul autodafé-ului și ochi mâncarea de pe masă. Părea pregătită cu mai puțină grijă ca de obicei; erau mai multe cărnuri tocate și îmbucătățite, strălucind de aspic și ulei, servite pe carapace de broaște țestoase întoarse cu susul în jos. Feni, stând prin preajmă, îi spuse că fusese nevoit să facă economie.

— Recomand, spuse el arătând spre un amestec rozaliu, ghiveciul de esofag, grăsimi și cartilagii. E mult mai bun decât pare.

— Nu suntem pretenţioşi la mâncare, Feni, spuse Gwynn şi se servi.

— Mai eşti cu Beth? întrebă reverendul.

— Cred că trebuie să spun că da.

— Asta-i bine. Doar iubind o altă persoană nu-ţi salvezi sufletul, desigur, dar e un început.

Reverendul îşi umplu gura cu drob şi ceapă, apoi îşi execută trucul cu ţigara şi chibriturile.

— Cum reuşeşti să faci asta?

— Ei, ei; magicianul nu are voie să-şi dezvăluie secretele. Dar îţi voi spune. Ţin ţigările şi chibriturile în mânecă. Le scot şi le pun înapoi la loc. E un truc foarte simplu, de fapt.

— Nu prea cred. Până şi cel mai simplu magician de stradă are un mod neobişnuit de a-şi mişca mâinile, o anumită graţie ascunsă; şi, sincer, tu nu ai graţie.

— Unde baţi?

— Dă-mi voie mai întâi să nu fiu de acord şi să vorbesc despre anumite fenomene la care am fost recent martor. Primul a fost un fetus cu cap de om şi corp de crocodil era mort, din fericire.

— Îl ştiu, zise reverendul. Arătarea asta se află în camera cu orori a doctoriţei.

Feni veni cu ceainicul de argint şi bolul lustruit. Gwynn îşi execută obişnuitul ritual cu clondirul de agat şi sorbi.

— Al doilea fenomen priveşte trei bărbaţi, fiecare ucis de-o lamă grea mânuită cu mare forţă. La toate cele trei cadavre, rănile au fost umplute cu inexplicabile flori mici şi verzi, care se văd de asemenea sub pielea din jurul rănilor. Poate că n-ar fi imposibil să fie vârâte acolo, folosind substanţe chimice pentru a ridica pielea; dar pielea nu arăta semne că ar fi fost ridicată sau afectată în vreun altfel.

Pomeni apoi de aşternuturile de pat ale bărbatului puternic.

Când termină povestea, reverendul scoase un suspin trist.

— Fiul meu, fiul meu. Încep să disper.

— Nu e timp pentru asta, spuse Gwynn, făcând un gest de iritare cu furculiţa. Cred că tovarăşii mei au fost ucişi de o fantomă. A lovit la întâmplare şi n-a mai lovit de atunci, dar mă

tem c-o va face.

Reverendul clătină din cap la aceasta și mai scoase un suspin.

— Fantomele devin tot mai mult o pacoste comună. Totul se datorează felului nepăsător în care-i tratăm pe morți. Dar dacă-mi ceri să fac o exorcizare, n-o voi face. Orice ți s-ar întâmpla ca urmare a ultimelor tale păcate, o meriți. Nu voi încerca să te salvez. Voi găsi pe altcineva și-o voi lua de la capăt.

Gwynn scutură viguros din cap.

— Nu voiam să-ți cer ajutorul. Mai e și altceva, dar ți-am spus tot ce voiam să-ți spun. E destul dacă spun că anumite reguli par să se fi schimbat. Încerc să înțeleg schimbările astea. Nu te-ai arătat deloc surprins de existența unui vlăstar dintre o femeie și un crocodil; și, evident, fantomele nu sunt ceva ieșit din comun pentru tine. Dar pentru mine, lucrurile astea nu sunt obișnuite.

— Fiul meu, sigur că nu sunt obișnuite. Dar explicația e cât se poate de simplă. Cum am spus înainte, fantomele sunt rezultatul neglijenței oamenilor; sunt asemenea gunoaielor de pe străzi. Cât despre monștri și toate lucrurile ce încalcă legile naturii, sunt lucrarea Domnului. Prin minuni, duhul sfânt își manifestă puterea întru folosul celor orbi.

— Exact felul de bazaconii pe care mă așteptam să le debitezi, spuse Gwynn cu un rânjet plictisit, dar disprețul său nu era chiar atât de sincer.

Era ușor, comod, să discute cu reverendul, să acopere aceleași subiecte vechi.

— Cine vorbește bazaconii, fiul meu? Încep să cred că ești malefic într-un fel incorigibil și mă tem că mi-am pierdut timpul cu tine.

— Chiar așa? Ciudat, când eu mă temeam că nu l-ai pierdut.

Reverendul încercă să ridice nepăsător din umeri, dar ochii îi trădară un val de speranță.

— Am o bănuială, spuse Gwynn, că ceea ce faci tu cu țigările alea este o altă încălcare a legilor naturii. Dacă te-aș căuta în haină, aș descoperi mânecile goale, nu-i așa?

Gwynn avea de gând să adune toate informațiile posibile. Își spuse în sinea sa, cu umor negru, că într-o lume unde totul se putea întâmpla, un zeu putea exista – iar asta nu făcea decât să-i

sporească problemele.

Reverendul îi aruncă o privire lungă.

— Era cât pe ce să te abandonez, spuse el într-un sfârşit. Poate că nu sunt sortit pentru asta. Prea bine. Ai riscat să pari nebun; ăsta poate fi un semn al progresului.

Se ridică din scaun.

— Vino afară.

Gwynn îl urmă pe reverend afară din Bistroul lui Feni, în aleea din spate.

Ploaia intrase într-un alt moment de acalmie. În locul ei venise o căldură jilavă solidă. Aleea era udă, rigolele pline cu apă băltită, în vreme ce pe cer, norii musonici transpirau şi atârnau în mase galbene, plutind deasupra etajelor superioare ale clădirilor de pe alee ca nişte pliuri de piele grasă. Când Gwynn şi reverendul păşiră afară, un fulger purpuriu spintecă norii.

Pentru o clipă, aerul fu răcit de-o briză după care căldura o absorbi la fel repede cum un uriaş bea un degetar de apă.

Un alt trident de fulgere scăpără, urmat de bubuitura de mortieră a tunetului. Uitându-se în sus la norii supurânzi, Gwynn fu lovit de un dor după cerul negru, stele, planete, lună.

— Prea bine, spuse reverendul, eşti atent?

Faţa lui lăsată semăna cu a unui buldog sperând să i se dea un os.

— Ca privind prin gaură de cheie, părinte. Reverendul scoase din aer o ţigară. Scoase şi un chibrit.

— Ai văzut de unde au venit?

— Nu.

— Prea bine.

Reverendul îşi dădu jos jacheta. Îi arătă lui Gwynn că nu avea nimic în mâneci. Îi dădu jacheta lui Gwynn s-o cerceteze. Gwynn făcu asta, nu găsi nimic, i-o dădu înapoi. Reverendul îşi sumese mânecile şi îşi arătă braţele goale.

— Să mă dezbrac până la piele? se oferi el.

Gwynn ridică din umeri.

— E un oraş liber, părinte.

Reverendul îşi aprinse ţigara. Suflă inele de fum. Inel după inel, fumul formă faţa unei femei care se păstră preţ de câteva

momente, până ce vaporii din aer îl absorbiră încet. Reverendul suflă iar, făcând o navă din fum călătorind pe o mare de fum, un tâlhar la drumul mare de fum atârnând de-un copac de fum, un băiat de fum prinzând un pește de fum.

Urmă o tăcere foarte lungă. În cele din urmă, Gwynn spuse:

— Bine, văd.

— Dar nu vezi lumina, nu?

Gwynn scoase un oftat profund.

— Asta ai putut face dintotdeauna sau e un talent dobândit de curând?

— Unele lucruri, spuse reverendul, sunt intime. Se află între om și Dumnezeu.

Își îmbrăcă jacheta.

— Nu ți-ai schimbat punctul de vedere; e evident lucrul ăsta.

— Aș prefera să cred că ai făcut-o prin forțe proprii, spuse Gwynn.

— Ei bine, deoarece nimic natural și nenatural nu te-a convins de existența lui Dumnezeu, nu aveam de ce să mă aștept ca scurtul meu spectacol de amuzament s-o facă. Vrei să-ți râzi de mine aici afară sau vrei să mergem înăuntru?

Gwynn scutură din cap.

— Întrucât găsesc că lumea devine din ce în ce mai ridicolă, par să-mi pierd capacitatea de a o privi cu un ochi ridiculizant.

— Ni se răcește cina, spuse reverendul.

Gwynn se întrebă ce pierduse de fapt reverendul.

Făcu un pas în spate și se uită în depărtare pe alee.

— Nu există un răspuns, nu-i așa? Până acum, poate că într-adevăr ai executat trucuri; iar acum ai – cum să le spun? – puteri oculte. Dar, chiar dacă mi-ai explica totul, nu te-aș putea crede, căci știu că suferi de boala închipuirii.

Scutură din nou din cap și spuse:

— Sunt prea obosit. Voi merge acasă.

Se îndepărtă, cizmele sale călcând în bălțile de pe jos.

Când silueta lui Gwynn dispăru din vedere, reverendul ridică privirea spre cer.

— Îmi pare rău, dar știi că asta e tot ce pot face-n ultima vreme, spuse cu voce tare. Îi lipsește sensibilitatea; nu voi risca

să spun dacă acelora dintre noi care suferă le lipsește recunoștința. Presupun că știi răspunsul.

Reverendul, față în față cu norii, nu simți niciun pic din aversiunea lui Gwynn față de ei. Putea simți cel mult ceva dincolo de ei, împiedicat doar de materie. Ar fi fost mai rău să se uite la un cer senin și să nu vadă nimic.

Doar noaptea următoare își găsi Gwynn curajul să meargă la casa de pe Scara Cocorului.

▫ ▪ ▫

În fața ușii lui Beth se simțea un miros puternic; nu mirosul sălbatic, viu, de trandafiri și sânge, ci duhoarea obișnuită de crematoriu. Plăcuța cu numele de lângă ușă anunța acum: „BETHIZE CONSTANZIN, TEURG".

Din cealaltă parte a ușii se auzeau zgomote și vocile înfundate ale mai multor oameni. Cu mâna dreaptă pe armă, Gwynn ciocăni.

I se răspunse repede la ușă; Beth fu cea care răspunse.

Sfârșeala îi dispăruse din trăsături și își recăpătase fosta forță fermecătoare. Era costumată în rochia lungă, verde cu auriu, curgătoare, care era cea mai bună rochie de seară a ei. Avea părul complicat coafat, cu piepteni împodobiți și cu agrafe scânteind în buclele-i roșcate.

— Domnul meu întunecat, spuse ea cu un zâmbet leneș și îl îmbrățișă.

De aproape, parfumul ei domina izul de stârv.

Gwynn o strânse tare.

— Beth.

Ea păși în spate.

— Și vrei să fi, zise ea, moartea sau diavolul?

El spuse:

— Răspunsul meu nu s-a schimbat.

Ea își petrecu brațul prin spatele lui și-l conduse înăuntru.

— Vino vârcolacul meu de cimitir și aruncă o privire, șopti ea.

În atelier – căldura din încăpere era groasă ca ceara de lumânare, duhoarea amintind de Micul Iad – se aflau monștri, stând ghemuiți și așezați pe spate. Aceștia erau sursa îmbâcsirii,

căci erau cu toţii alcătuiţi din părţi de leşuri, garnisiţi cu elemente de materie vegetală şi neorganică – orhidee, rodii, piese de maşină, cioburi de sticlă.

Aveau multe capete – de maimuţe, de porci, de cai, chiar al unui tigru – şi multe membre. În jurul lor se învârteau siluete îmbrăcate în zdrenţe, cosând şi legând şi lipind. Gwynn îi recunoscu pe aceşti muncitori ca fiind cerşetori de seama celor care, cu luni în urmă, se grăbiseră să culeagă rămăşiţele nenorocosului codoş şi-ale Fantomelor sale Însângerate.

Încăperea părea să-şi fi mărit dimensiunile pentru a-i încăpea pe toţi. Şi timpul, îşi spuse Gwynn, suferise o modificare; părea imposibil ca Beth să fi putut aduna toate materialele, darămite să confecţioneze statuile, chiar şi cu ajutorul acelor asistenţi sinistri, de când o văzuse el ultima oară.

Dacă acestea erau himerele imaginaţiei lui Beth, luate de pe hârtie şi desfăşurate în trei dimensiuni, nu emanau nici bucuria zgomotoasă a primei generaţii, nici cruzimea celei de-a doua; nu erau animaţi de absolut niciun sentiment. Totuşi, chiar dacă erau neterminate şi îngrămădite laolaltă în atelier ca vitele într-un ţarc, figurile aveau o prezenţă pe care Gwynn n-o putea nega o prezenţă ce depăşea agresiunea vizuală şi olfactivă. Era ca şi când, îşi spuse el, trupurile titanilor primordiali ar fi fost excavate din pământ sau târâte afară din ocean, cu tot cu fragmentele epocilor din urmă pe care gravitaţia şi pământul mişcător le vârâseră în ei. Chiar dacă erau atât de noi şi chiar dacă materia din care erau compuşi le garanta vieţi scurte, fiecare brută bizară era, prin cine ştie ce truc, încărcată cu puterea vechimii înseşi.

Gwynn se simţi micşorat, depăşit, un epigon, învins.

— Putem forţa un lucru să existe inventându-i reflecţia, spuse Beth. Acum, uite o ghicitoare pentru tine: dacă o oglindă reflectă materia, ce reflectă materia?

— Ce importanţă are? încercă Gwynn să glumească.

Stând în spatele lui, Beth îl prinse de umeri.

— Toată substanţa e străveche. Tu şi eu, formele noastre corporale, aceste cadavre, toate au început odată cu universul. Cel mai îndepărtat trecut sălăşluieşte, chiar dacă amestecat şi

reformat, în prezent. Substanța vie, carnea – acest mușchi barbar, osul și părul –, este mijlocul nostru de transformare cel mai accesibil și puternic. Am învățat asta de la tine, sluga mea de negustor de sclavi, asasinul meu.

— Astea nu-s lucruri inteligente, murmură el. Impuritatea lor mă atrage; prostia lor, nu.

— Ei sunt Stăpânii Dezordinii, spuse ea lipindu-se de el, vocea ei fremătând lângă gâtul său precum aripile unei viespi, și adăugă: aceștia, ceilalți, sunt experți, cunoscători, care au spus că știu de lucrarea mea și și-au oferit serviciile. Au tradiții îndelungate.

Gwynn o auzi nedeslușit. După ce-și rostise părerea, simțea acum toți ochii aceia morți din toate acele cranii de bestie holbându-se înnebuniți la el. Transpirația îi șiroi pe față, iar gura i se uscă. Încercă să spună că somnul rațiunii naște monștri, însă vocea sa rosti în schimb:

— Patul meu e-un cuib de urechelnițe.

Totul în fața sa pâlpâia în căldură. Formele se topeau, se solidificau, se topeau din nou.

Cel mai apropiat monstru, o ampshisbaenă[1] cu capete de babuin și asin, cusute de un corp de bizon femelă, păru să-și miște gurile:

— Nu tânjești după duhoarea realității? spuse babuinul. În adâncul bănuitor și rece al ființei tale? zise asinul.

Dintr-odată, Gwynn se simți electrizat de însuși faptul modernității sale. El era singurul care nu părea să se distreze; iar asta, simți el, nu era deloc bine. Adunându-și forțele, îndepărtă mâinile lui Beth și zâmbi cu cruzime.

— Îți arăt eu duhoarea realității, spuse el și scoase sabia Gol'achab din teacă.

Cu o mișcare iute, reteză capul babuinului.

Căpățâna asinului începu să plângă.

Unul dintre cerșetori se apropie șchiopătând și luă de jos capul retezat. Luând un ac de os de undeva din zdrențele sale, așeză căpățâna la locul ei și începu să coasă pielea.

Beth îl apucă pe Gwynn de braț.

— De ce ai făcut asta? ceru ea să știe.

— M-a provocat, doamnă, răspunse el cu nepăsare.
— Sunt doar nişte *copii,* spuse ea.

▫ ▪ ▫

Gwynn îşi lăsă capul pe spate şi râse. O veselie extremă îi alungă dispoziţia ursuză, era fermecat, toate neplăcerile îl părăsiră. Continuă să râdă, iar cerşetorii îşi târşâiră picioarele spre el, îl dezarmară, apoi, cu degete nesigure dar blânde, îl dezbrăcară de haine. Era fericit să fie gol în căldura aceea; dar unul dintre cerşetori ridică un sac de pe podea şi-l deschise şi scoase un şorţ de măcelar din piele neagră tare şi-o bucată lungă de pânză neagră. Creatura îi legă şorţul în jurul gâtului şi-al brâului, în vreme ce o alta îi prinse pânza la ochi. Veni un al treilea şi-i aşeză pe umeri o mantie din găitan negru ce mirosea a bere şi a usturoi. Reuşi să-şi potolească râsul şi să-şi recapete cât de cât suflarea, iar ei îl conduseră în dormitor.

Mirosul de mosc al sfinxului îi inundă nările, iar picioarele goale îi înotară printre hârtii; era ca într-unul dintre acele insultătoare portrete ale sale.

Luptându-se iritat cu legăturile, reuşi să scape din acel costum împovărător. Clipi, căci încăperea era puternic luminată: douăzeci sau mai multe lămpi atârnau din tavan. Beth şedea pe marginea patului, goală cu excepţia podoabelor din păr, cu picioarele cochet ridicate.

Îşi întoarse capul într-o parte, expunând suprafaţa frumoasă şi musculoasă a gâtului.

El îngenunche pe pat, se lăsă pe spate şi-i trase corpul peste el. Se întrebă cum era posibil să-l fi deranjat vreodată odoarea ei; îi inspiră respiraţia, umplându-şi plămânii cu parfumul ei.

Cerşetorii rămaseră în cameră, lipiţi de pereţii dimprejur. Cu voci fine ca uleiul, începură să psalmodieze. Ascultând, el desluşi cuvintele:

Craniul e-o distilerie a crimei
Gâtul e-un jgheab de alamă
Inima e-o pasăre ce doarme pe-o aripă
Şira spinării e scara unui sabotor
Mâna dreaptă e-o umbră

Mâna stângă e-o rădăcină
Ochiul e-o eclipsă
Pântecele e-un cimitir
Fundul e-un sicriu drapat cu mătase
Pielea e-o zdreanță ce-acoperă oasele

— Ce cântă acolo? chicoti Gwynn.

— Un cântec de dragoste, răspunse Beth.

— Ei, atunci, vulva-i un cazinou, spuse Gwynn indistinct, sărutând-o în același timp lacom acolo, a ta-i cu adevărat generoasă...

— Așa-mi placi, spuse entuziasmată Beth, întinzând picioarele.

Cerșetorii psalmodiau:

Vine-un vas la nisipurile nopții,
Vine îngemănarea haosului cu timpul,

psalmodiau cerșetorii. Pe Gwynn nu-l deranjau privirile lor. Cu această ocazie, înțelese el, căutarea distracției carnale era doar o parte dintr-un spectacol mai mare, mai complex, unul ce nu se putea încadra în spectrul pasiunilor umane. O mușcă, apoi o linse: trupul ei era cel mai desăvârșit și mai delicios din lume; și-n stăpânirea lui – înțelese el într-un mult așteptat moment de iluminare – propriul său trup i se părea nevătămat, teafăr, sănătos; deveni o creatură fără niciun fel de trecut. Cercetând cu limba gura lui Beth, Gwynn sorbi, ca un animal ce bea apă de ploaie din mușchii unui copac, dorind să îndure orice consecințe ar fi avut acest lucru.

Patru voci vorbiră deodată:

Pe voi, toate manechinele nobile, pe voi, bărbați și femei cu trăsături aspre, ochi uluitori și dinți ca niște cuțite, vă îmbrățișez pe toți. Iubiți luna cețoasă de toamnă, arborii templu vara, profilul unei elegante persoane iubite, zborul de seară al cocorilor, ploaia care cade în mare și chiar pe unele dintre tovarășele voastre ființe umane. Bravo vouă!

Mi s-a spus că voi fi dus la centrifugă și la presă, căci doctorii sunt neobosiți optimiști și cred că prin măsuri eroice vor găsi ceva de valoare înăuntrul meu. O dată pe săptămână, agenți nemiloși îmi vor aduna lacrimile.

N-am disprețuit niciodată casa memoriei, unde așteaptă surprize precum un șir de ferestre țuguiate ce reflectă marea, un pumn de piatră plin de licheni ce servește de consolă, o bătrână lată-n spate vârând mâna într-un coș de nuiele plin cu mere galbene, sunetul unui clopot zgomotos, cu glas gros. Faima a fost câștigată în rigolele dimineții, iar la prânz, dragostea s-a transformat într-un tigru.

Undeva există grădini în care păunii cântă ca privighetorile, undeva există caravane de iubiți despărțiți plecați la drum să se-ntâlnească; există focuri rubinii pe munți îndepărtați și comete albastre ce apar primăvara ca safirele pe cerul negru. Dacă nu așa stau lucrurile, vino să ne întâlnim în curtea infamă și vom planta un copac de spânzurătoare și ne vom legăna ca niște pendule triste, neatingându-ne niciodată.

Văzu o lumină în întunericul din fața sa. Ilumina secretele cărnii ce se aflau înăuntrul lui Beth: hieroglife desenate pe pielea ei ca niște tatuaje și, încrustate printre aceste semne, fosilele unor creaturi mici, dispuse și ele sub formă de hieroglife, sori, luni, stele încovoiate, spirale compartimentate.

Îl luase în gură și adânca plăcere fierbea, fermenta, era la fel de ciudat ca tot restul lucrurilor. El simțea peste tot o presiune acaparatoare, de parcă s-ar fi aflat în gura unui uriaș ce scoate umori din adâncul ființei sale, rostogolindu-l ușor prin mierea porilor lui.

Apoi fosforul îi inflamă fiecare nerv și-un fior orb cu roți de

foc îi străbătu tot corpul. Se aprinse, deveni fum; un nor de cenușă încercă să acopere soarele; soarele se împotrivi și-l arse din nou, rarefiindu-l într-o substanță și mai fină.

Când ajunse împreună cu iubita sa la un apogeu al extazului la fel de puternic și de irezistibil ca moartea, își reveni. Când valurile de beatitudine se retraseră în sfârșit, căzu înapoi pe perne, încălzit la maximum, aproape insensibil, amorțit ca un lepros.

Cerșetorii ieșiră în coloană, retrăgându-se în atelier, murmurând între ei.

La fel ca în noaptea primei lor întâlniri, Beth spuse:

— Rămâi aici. Dormi.

Gwynn nu-și putu împiedica ochii să nu se închidă.

▫ ▪ ▫

Caiacul pluti pe canal în jos intrând în junglă.

Mintea ei visătoare atârnă un lanț de luni pe cerul negru de deasupra colonadelor copacilor, împrejmuind barca cu o flotă de escortă de șerpi de apă ale căror capete străluceau ca niște cărbuni aprinși.

Era înfășurată într-un veșmânt de mătase roșie ce-i stătea pe corp strâns ca o mănușă, iar pe față purta o mască din sticlă rubinie. Însoțitorul ei, care stătea la vâsle, se pierdea în întunericul dimprejur, doar pliurile unui costum negru de bal mascat și borurile largi ale unei pălării negre ieșind în evidență.

În vreme ce el vâslea, ea vorbea.

— Fetița asta, când era mică, avea o minge galbenă de fetru cu care să se joace la grădiniță când musonul o ținea înăuntru. Când era foarte mică, îi plăcea mult mingea fiindcă era sclipitoare și săltăreață, caldă și ușoară. Dar a venit o zi în care i-a plăcut de ea fiindcă o putea transforma într-un soare. Purtând-o cu ea prin cameră, cu înflăcărare, făcea orele zilei să treacă și punând-o la odihnă într-un loc ascuns, într-un cufăr, făcea să vină noaptea. Zilele și nopțile pe care le făcea în felul ăsta erau mai reale decât zilele și nopțile de afară, unde-i era interzis să meargă. În ziua aceea, când mingea a devenit soarele, ea și-a început călătoria. Astă-noapte, se apropie de destinul ei. Roza Jerpelita se va duce la Gala Misterelor; va pune capăt

trecerii prin vis și va ajunge la locul deschis unde toate visele sunt reale, universul pe care și l-a construit cu mult timp în urmă.

Vâslașul ei nu spuse nimic, ci continuă să facă barca să înainteze pe ape.

Ajunseră la o răspântie, unde un alt canal se intersecta cu al lor.

— La stânga, spuse ea.

— A ta sau a mea, doamnă? întrebă el.

— A ta, îl lămuri ea.

El vâsli și barca dădu colțul. Intersecția era începutul unui labirint de rute navale zigzagate, prin care ea îi ghidă, pe lângă ochii bestiilor mari, pe lângă torțe pâlpâitoare, pe lângă ziduri de piatră și cărămidă năruite care pătrundeau în apă, pe lângă o sumedenie de orhidee și nori și polen.

Încet, cerul se lumină. Lunile rămaseră, dar își cedară luminiscența, în vreme ce jungla făcu loc unei păduri mai puțin dese de ferigi și palmieri zvelți.

Pe măsură ce lumea se lumină, însoțitorul ei deveni oarecum mai întunecat.

În cele din urmă, trase barca spre mal și lăsă vâslele jos, căci ajunseră la marginea unei faleze. Se ridică și rămase în picioare cât ea coborî pe pământ. Faleza era destul de înaltă încât ea să poată vedea doar cerul dincolo de marginea ei, dar auzi murmur de ape întinse și astfel știu că jos se afla oceanul.

— Vrei să vii cu mine sus și să privești răsăritul? spuse ea.

El păși afară din barcă și veni lângă ea.

Trecură pe lângă ultimii palmieri și ajunseră pe muchia falezei. Oceanul se întindea cât vedeai cu ochii. Nesfârșit, distrugător și dătător de viață, ieșind din noapte, respingând teroarea, adâncul chemându-se pe sine însuși. Lumina se aduna la orizont.

— Nu pot rămâne decât un moment, spuse el.

Ea nu se uită la el, știind că nu va vedea nimic.

Ea spuse:

— Suntem foarte aproape acum.

Iar vocea oceanului șopti:

— Acum, și acum, și acum, și acum...

Îl auzi pe cel de lângă ea spunând pe-o voce blândă și goală:

— Am iubit tot ce am găsit în tine și mi-am dorit tot ce n-am putut găsi.

Apoi ea auzi un suspin și soarele răsări și umbra de lângă ea căzu la pământ unde se întinse în spatele ei, un semn negru, lung, singur.

▫ ▪ ▫

Gwynn se trezi târziu în noapte, cu gâtul uscat ca iasca. Beth dormea adânc. Toate lămpile se stinseseră, draperiile erau trase și Gwynn nu-i putea vedea fața. Se ridică în liniște din pat și se duse în atelier.

Cerșetorii picoteau toți pe podea. Gwynn studie himerele la lumina galbenă, nocturnă. Încercă să vadă doar idoli urât mirositori, lucruri burlești create de nebunie, dar ochii refuzară s-o facă. De parcă i-ar fi fost afectată percepția – fie îmbunătățită, fie slăbită, nu avea cum să-și dea seama – văzu teofanii descoperite, forme inteligente neconstrânse de moarte și infinit superioare omului.

Încercă să-și imagineze zborul creației care-i adusese la viață, dar nu putu. Aștepta ca arătarea asin-babuin – acum reparată – sau ca oricare dintre ei să vorbească. Dar n-o făcură. Și nici n-o puteau face, îi trecu prin gând, cât timp creatoarea lor dormea.

Își aminti povestea lui Beth despre demonul din cutie și se întrebă dacă ar fi fost să-i accepte fără rezerve invitația – dacă ar mai fi rămas, dacă ar mai fi dormit – în ce fel de lume s-ar trezi. Ar fi venit, se întrebă, o zi în care propria sa conștiință va depinde de a ei?

Se duse la fereastra de formă trapezoidală și rămase acolo pentru multă vreme, gândindu-se la cei morți și întrebându-se unde se aflau.

În cele din urmă, neavând cum să-și stăvilească dorințele, cedă naturii sale.

20

Norii se împrăștiară, lăsând să cadă cele mai grele ploi din anotimp. Clădirile de pe malul râului ce nu aveau fundații înălțate fură inundate și-un număr dintre cele mai precare căzură în râu și fură purtate de apă.

Dar nimic nu putu opri înaintarea lucrurilor. Gwynn trebuia să meargă să se întâlnească cu Jasper cel Precis pentru a duce niște arme la Colonel. Se trezi târziu și zăbovi cu bună știință la micul-dejun într-un birt din Parada Vârtejului. Avea o foame de lup, așa că se tratã cu ouă prăjite, plăcintă de țipar și clătite cu mango și frișcă. Cât mâncă, citi *Corul Zorilor* de la un capăt la altul. Nu se pomenea niciunde de Ulm sau de Evantaiul de Corn, lucru neobișnuit. Articolul principal era despre un crocodil care-și găsise culcuș în camera de baie din vila de pe deal a unei familii din înalta societate. Paginile de modă anunțau o invenție, o mătase chimică, cu numele melodios de *cuprammonium xephron*. Împrumutând un creion de la o chelnăriță, Gwynn încercă să rezolve rebusul criptic de la pagina cu jocuri și-l completă pe jumătate. Se descurcase bine pentru un străin, își spuse el.

După acea masă prelungită, merse călare la debarcader unde erau acostate bărcile cu motor ale Societății Evantaiul de Corn. Jasper și Spindrel îl așteptau. Gwynn îi purtă sub un soare ce era un vârtej palid printre norii de ploaie, care umpleau tot văzduhul, acoperind orașul și râul cu o ceață albă deasă. Celelalte bărci erau vizibile doar datorită felinarelor și vălătucilor de fum negru ce le ieșeau pe coș, iar navigarea ar fi fost imposibilă dacă traficul n-ar fi fost mult redus de vremea rea.

În barcă, căldura era atât de apăsătoare, încât cei trei bărbați se dezbrăcară la bustul gol, iar Tarfid, în infernul camerei motoarelor, lucra în pantaloni scurți. Gwynn își aprinse o țigară, din obișnuință, dar era prea cald să fumeze și-o lăsă să ardă singură.

Își simțea mintea aiurea, alături de sentimentul că este oaspete la o petrecere de la care pleacă tot mai mulți oameni. Pierdut în gânduri care se bifurcau și se intersectau ca urmele unor exploratori orbi, aproape că rată debarcaderul de la Majestic. Lămpile de ceață de-o parte și de cealaltă a lui nu erau aprinse. Gwynn înjură, opri motorul și acționa sirena, care scoase un sunet prelung și mânios. Râul era umflat aproape până la nivelul pontonului. Spindrel îi legă la mal, în vreme ce Gwynn și Jasper își îmbrăcară înapoi hainele pe care le dăduseră jos. Lăsându-i lui Spindrel instrucțiuni să sune sirena dacă ar fi apărut vreo problemă, păși pe debarcader și porniră pe drumul ce străbătea peluza.

Pe când se apropiau de hotel, Jasper își plimbă limba peste dinții săi baroci.

— Aerul ăsta... – murmură el.

Gwynn pufni și-l simți: izul nu tocmai necunoscut a ceva mort plutea în ceață.

Se întrebă ce avea să fie de data aceasta.

La hotel, era o acalmie stranie. Cu toate că se vedeau lumini la parter și la unele dintre ferestrele de la etaj, nu era nici urmă de portar sau paznici sub verandă, nu se auzea nicio notă muzicală dinăuntru.

Gwynn și Jasper păși pe verandă și se duseră la ușă. Gwynn își apropie un ochi de unul dintre panourile de sticlă din lateral și, uitându-se înăuntru, își scoase pistolul. Putea distinge silueta întunecată a biroului de recepție din holul principal, dar nu se vedea obișnuita agitație a personalului și vizitatorilor. Scuturară din cap spre Jasper, care se înarmase și el. Împreună se duseră în spatele hotelului. Acolo era la fel de liniște ca și-n față.

Gwynn stătea mai aproape de ușă.

— După tine, spuse Jasper.

— Mulțumesc, dragul meu, murmură Gwynn.

Împinse ușa în lături și se furișă în spate lângă zid, pregătit să tragă și să fugă. Nu se întâmplă nimic. Când se păru că nu avea să vină niciun atac, se mișcă încet pe după ușă și se uită pe coridorul din spate.

Motivul tăcerii, al duhorii și al absenței personalului se holba

de pe podea cu ochi nemișcați. Candelabrul arunca lumină peste cadavrele a doisprezece paznici, îngrijitori și bărbați în uniformele organizației colonelului Strălucire. Majoritatea fuseseră împușcați, doi spintecați și omorâți în bătaie.

Gwynn și Jasper se uitară unul la celălalt. În liniște, făcură un tur și cercetară încăperile de la parter. În salon și în sala de mese se aflau alte cadavre deposedate de obiectele de valoare și de arme. Unora le lipsea parțial sau în întregime îmbrăcămintea. Unii oaspeți civili zăceau printre oamenii morți ai colonelului, dar nu foarte mulți. Puțini oameni călătoreau în timpul musonului, bărcile de agrement nici nu porneau pe ape, iar Gwynn recunoscu în mare parte dintre civili rezidenții permanenți ai hotelului.

O cercetare a bucătăriei scoase la iveală douăzeci sau mai mulți membri ai personalului de îngrijire morți și un cadavru ciudat: un bărbat aproape gol, mort ca și ceilalți, cu un satâr înfipt în față. Brațele lui purtau cicatricele geometrice ritualice ale unui soldat ikoi.

Gwynn împunse cu cizma ikoiul mort.

— Uite cum apar viermii...

— Un vierme, dar unde-s ceilalți? murmură Jasper. Dacă el e singurul care a avut noroc, e greu de crezut că ceilalți ar fi lăsat aici cadavrul.

— O scăpare din neglijență?

— Sau ar putea fi o capcană. Membrii tribului Siba ar fi putut face asta.

Jasper trase aer printre dinți.

Coborâră apoi și cercetară pivnița. Ușa scărilor era deschisă și-acolo jos se aflau alte cadavre, dar niciunul dintre ele nu mai era lusan.

Jasper își șterse fruntea.

— Mai avem de văzut barul, spuse el. Ai chef de-un pahar sau mai multe?

— Fără doar și poate, spuse Gwynn, hai să facem o haltă.

Urcară înapoi scările, îndreptându-se spre salonul de la parter. Barul de acolo avea uși duble din lemn negru cu panouri din sticlă verde mată, promițând un rai al bărbaților departe de

albul și cristalul din restul hotelului.

Jasper cel Precis dădu ușile în lături.

Făcu un pas în spate.

— Dumnezeule... – spuse el dintr-o suflare.

Gwynn rămase nemișcat în prag.

— Cuiva, o să-i apară.

Oricine ar fi făcut masacrul, Gwynn recunoscu fără rețineri că depusese un efort considerabil. Cei patruzeci sau cincizeci de morți, în mare parte oamenii colonelului, alături de două chelnărițe, câțiva paznici și niște muzicanți, erau așezați pe podea formând un desen asimetric, dar cât se poate de evident voit, linear, de același fel ca și tatuajele ikoiului mort. Mesele din bar fuseseră date toate în lături și stivuite frumos lângă pereți pentru a face loc mulțimii de cadavre.

În mijlocul desenului, trei lămpi înalte stăteau ceremonios, alcătuind vârfurile unui triunghi. Abajururile le fuseseră luate și-n locul lor erau îndesate capetele colonelului Strălucire, caporalului Lipeală și al unui alt bărbat pe care Gwynn îl mai văzuse de vreo doua ori și-l recunoscu ca fiind neguțătorul care condusese cealaltă jumătate a revoltei Evantaiului de Corn. Oricare ar fi fost stadiul la care ajunsese acum războiul lusanilor, spărgătorii de porți nu mai erau în mod clar bine primiți.

Jasper se duse lângă capul colonelului și-l scoase din țeapă. Îi aruncă o privire dezgustată, apoi îl aruncă în cealaltă parte a încăperii. Acesta ricoșă în perete și se rostogoli până lângă bar, unde se opri.

Jasper rămase în mijlocul încăperii și se uită la Gwynn.

— Se pare că s-a terminat, spuse el.

Gwynn trebui să fie de acord cu el. Dacă și când avea să-și revină, Ulm putea repune pe picioare afacerea Evantaiului de Corn, dar urma să-i ia timp și nu avea să mai poată plăti salariile oamenilor ca ei.

Jasper se duse la bar și-și turnă de băut. Gwynn făcu la fel.

— Pentru prietenii absenți, zise el.

— Prietenii absenți, repetă Jasper, atingând paharul său de a-l lui Gwynn.

După o jumătate de sticlă de coniac, se aventurară sus la primul etaj. Pe scări și în camere găsiră alți morți dar niciun alt aranjament artistic și niciun alt lusan. Părerea lui Gwynn era mai departe că-și luaseră morții cu ei, dar recunoștea că orice era posibil – și, în orice caz, nu-i păsa prea mult.

Găsiră apartamentul colonelului Strălucire răvășit cum scrie la carte, fără ca aproape nimic din el să fi rămas intact. Tabloul cu cavalerul și femeia zăcea la Podea, făcut fâșii. În peretele din spatele lui se afla o gaură pătrată, unde era evident că se aflase un seif. Pe masa de scris a colonelului mai erau câteva hârtii. Nu părea a avea vreo importanță deosebită, dar Jasper le strânse. O verificare a celorlalte camere de la etaj și a celei de deasupra nu scoase nimic altceva la iveală în afară de soldați și oaspeți măcelăriți.

Plecară din Majestic pe ușa principală și se întoarseră la barcă. Jasper îi dădu lui Spindrel veștile, iar Gwynn îndreptă ambarcațiunea înapoi spre Ashamoil. La jumătatea drumului, ploaia se opri, dar Gwynn nu mări viteza. Ceilalți doi nu se plânseră. Acum, nu aveau motiv să ajungă repede înapoi.

Asfințitul arunca rugină în Skamander, crocodilii de seară adunându-se la cheiuri, când ei ajunseră în sfârșit la destinație. Strivește-i-Sam nu primi veștile căzut pe gânduri. Când termină de țipat, se afundă într-un scaun și se văicări că nu știa cum să-i spună de toate astea lui Ulm.

Gwynn se oferi s-o facă el. Ceilalți trei se uitară la el pieziș.

— Oricum trebuie să merg acolo, spuse el, și să mă asigur că buna noastră doctoriță nu ne-a aruncat șeful în stradă.

Jasper cel Precis părea că e pe cale să spună ceva, dar n-o făcu.

Sam ridică din umeri.

— Mie-mi convine.

Când se întoarse să plece, Gwynn auzi vocea isterică a lui Spindrel:

— *Ce-o să ne facem?*

Surprinse și răspunsul lui Jasper:

— O să ne luăm tălpășița.

▫ ▪ ▫

Raule roti gânditoare micul instrument pe degetele mâinii drepte, observându-i forma miniaturală, ridicol de elegantă. Apoi își concentră privirea la omul inconștient întins pe masa de operație.

— Îmi pare chiar foarte rău pentru fiul tău, spuse ea încet, aplecându-se aproape de fața lui. N-am putut face nimic. Boala lui n-a avut nicio legătură cu rana. A fost un parazit, Viermele lui Margoyl; autopsia a confirmat lucrul ăsta. Ouăle se află de obicei în salivă unde stau într-o inactivitate sigură; dar dacă intră în sânge, scot pui, se-nmulțesc ca șobolanii și atacă organele vitale. Este aproape întotdeauna fatală. Un simptom este că urina devine negricioasă, iar scaunul galben. Când mi-au fost anunțate aceste lucruri în cazul fiului tău, i-am spus ce i se întâmplase. Când și-a dat seama că nu are șanse de supraviețuire, mi-a descris o faptă anume pe care o îndeplinea la ordinele tale. S-a tăiat la deget făcând lucrul acesta, a spus, dar tăietura era superficială și abia dacă a băgat-o în seamă. Dar chiar și o tăietură mică ar fi fost o mare cale de acces pentru vierme. Anticipat, trebuie, de asemenea, să-mi exprim regretul cu privire la bandiții tăi. Știu că nu-și făceau decât datoria, dar și eu mi-o fac pe a mea. Chirurgie, așa se cheamă; ocupația de-a elimina țesuturi bolnave, maligne și necrozate dintr-un organism. În cazul ăsta, tu ești țesutul.

Când își dăduse seama că Elei era pe moarte, fusese un lucru simplu să pregătească două seringi și, cu ajutorul călugăriței de serviciu, să le administreze repede celor două gărzi de corp. Doza de morfină din fiecare fusese suficient de puternică să doboare un cal. Avuseseră efectul scontat asupra lui Tack și Pocnitoare. Ulm nu observase când adormiseră gemenii peste cărțile de joc. Era prea ocupat să urmărească trecerea viselor colorate.

Din câte își putuse ea da seama, dragostea lui Ulm pentru fiul său fusese reală. Dar numai acest lucru cu greu ar fi putut s-o emoționeze.

— Și animalele încearcă să-și protejeze plozii, nu-i așa? Atâta tot, rosti ea cu voce tare. Cât poate cântări dragostea unui părinte pentru copil în balanța virtuții? Doar dragostea față de

cei străini nouă este cea care are o adevărată valoare, cu siguranță.

Nu era nicio siguranță, desigur. Știa bine că o conștiință adevărată nu putea fi înlocuită de conștiința lui fantomă. Dar, pe de altă parte, poate că avea importanța ei și capacitatea de a emite judecăți morale fără intervenția unei conștiințe bazate pe terenul instabil al sentimentelor.

— Răul înflorește fiindcă oamenii buni nu sunt destul de buni, murmură ea. Și, uneori, cei buni au zile rele.

— Mi s-a părut cam naiv să aibă încredere în tine.

Raule ridică privirea și-l văzu pe Gwynn, care intrase în cameră pe tăcute. Nu-i spuse nimic.

— Am venit să mă asigur că ești bine, zise el, întâlnindu-i privirea.

Își încrucișă brațele pe piept, îndepărtându-și mâinile de arme.

— Dar e clar că încă-ți mai poți purta sigură de grijă.

Aruncă o privire spre Tack și Pocnitoare, ale căror trupuri zăceau la podea.

— Mai sunt în viață?

— Pentru moment, zise ea. El, pe de altă parte...

Făcu un gest spre Ulm.

— E un om ignorant și grobian, Gwynn. Nu e un stăpân demn.

— Știu cum este, spuse Gwynn. Cu toții putem fi ignoranți și grobieni uneori. Oricum, s-a zis cu Evantaiul de Corn, dacă vrei să știi. Dar, fără-ndoială, disprețul tău e justificat. Fă ce poftești cu el.

— Mulțumesc pentru permisiune, spuse ea sarcastic.

El ridică din umeri.

— Poate c-ai vrea, de asemenea să știi, spuse el, că nu mă vei mai vedea niciodată. Am pierdut din afecțiunea noastră în acest oraș. Chiar și așa, sper să ne despărțim în termeni buni.

Raule se gândi la asta și se surprinse clătinând afirmativ din cap.

— Dacă nu mai suntem adversari, zise ea cu precauție.

Întinse mâna – cea în care nu ținea instrumentul. Își

strânseră scurt mâinile. Ea nu zâmbi, ci doar spuse:

— Încearcă să nu dai de belele, pistolarule.

— La fel și tu, doctore; după noaptea asta, cel puțin. Și se despărțiră.

Când Raule rămase din nou singură, începu să lucreze. Nu-i luă mult. Odată ce termină, se spălă pe mâini, apoi se duse în birou, unde se așeză și scrise o scrisoare de demisie, alegându-și cu grijă cuvintele. Sigilă scrisoarea într-un plic și-o lăsă pe masa ei de scris. Apoi se duse în laborator și aruncă o ultimă privire la colecția ei de monștri. Se uită cu deosebită atenție la copilul-crocodil. Fu cât pe ce să-l ia cu ea. Dar se hotărî că aparținea Ashamoilului și-l lăsă unde se afla.

▫ ▪ ▫

Vreme de trei zile, Gwynn fu văzut în locuri familiare din oraș, nedumerind oamenii în săli de bal din suburbii și bodegi din mansarde. Fu observat uitându-se frecvent peste umăr, de parcă s-ar fi temut că este urmărit. Petrecu mult timp curățându-și armele și nu dormi.

Dar, într-un sfârșit, Gwynn își părăsi purgatoriul autoimpus și se întoarse în mansarda lui Beth. Se temea că dăduse dovadă de nemernicie fugind; își imagină că nu-și va putea găsi voința să plece fiindcă ea rămăsese, așa că spera s-o găsească acolo și s-o găsească schimbată: înapoi, îndrăznea el să viseze, la femeia alături de care petrecuse atât de multe nopți și zile fericite. Ploaia încă plana în așteptare, iar aerul era o supă cenușie, aproape irespirabilă, prin care calul negru al lui Gwynn galopa cu greu, cu gâtul îndoit și cu aburi ieșindu-i din piele, ca o bestie ce trage o povară monumentală.

Ferestrele mansardei erau întunecate. În curte, Gwynn ridică privirea și văzu că ușa din capul scărilor era puțin întredeschisă. Aruncă frâiele peste o cracă a mărului sălbatic și urcă scările câte două odată. Din spatele ușii nu se auzea niciun sunet. O împinse în lături.

Atelierul era gol.

Dispăruseră cerșetorii, dispăruseră toate obiectele de artă de pe pereți, dispăruseră presele și tuburile de metal și celelalte dichisuri de rând. Dispăruseră și himerele. Aerul mirosea doar a

umezeală și praf.

Dormitorul era la fel de gol, cu excepția șemineului, care dădea pe dinafară de hârtie arsă. Gwynn ridică o bucată ce nu era complet înnegrită, pe care rămăsese puțin dintr-o imagine: patru vârfuri de degete, o creangă aplatizată, o linie de coastă. Moloz.

Fără niciun sunet, buzele lui formară numele ei.

Pe pat se afla o scrisoare. O citi și o reciti:

Nemișcarea ta era nemișcarea unui moment de nesiguranță întins peste ani. Tu erai doliul pentru lucrurile pierdute și absente și teama pierderii ce-avea să vie; ai întruchipat uneori o cruzime și o istovire fascinante. Privirea ta avea puterea să mă transforme-n piatră; dar a mea avea puterea unei oglinzi. Ne despărțim, eu spre cer, tu spre suprafață.

Dedesubt era o schiță executată în peniță a sfinxului întins pe-un divan de piatră și iederă. Fața monstruoasei creaturi era întoarsă pe trei sferturi, cu privirea îndreptată spre ceva din afara imaginii. Expresia ei era fermecată, de parcă ar fi văzut ceva mai fascinant ca ea însăși. Urmau alte cuvinte:

Îmi rămâne doar să-mi usuc aripile astea în noul aer și să-i urez prietenului meu șarpele rămas bun, înainte să uit forma de vorbire pe care o înțelege el. Un vânt luminat de soare șuieră pe râu în sus. Sunt emoționată ca o fată, eu, care n-am fost niciodată tânără și-ntr-o clipă voi urca pe trapezul meu și voi zbura spre cer și spre ocean și spre lumea largă de dincolo de ziduri. Îi voi lăsa însă o ghicitoare, la care să răspundă de va putea: unde a fost coconul meu?

Gwynn dădu fuga înapoi în atelier. Sticla fusese scoasă din fereastra trapezoidală. Vopseaua de pe pervaz era zgâriată, aproape scrijelită, într-un fel ce era posibil să se fi datorat unor gheare.

Se aplecă până aproape de pervaz și adulmecă, încercând să-i prindă urma mirosului, dar nu reuși. Își blestemă în gând

umanitatea, dorindu-și simțurile unei fiare. Cu capul înclinat, se aplecă afară în aerul murdar.

Ceva era agățat în rețeaua de plante târâtoare de pe zid. Era oul, cel pe care i-l dăduse el cu mult timp în urmă. Lumina soarelui îi albise vopseaua. Întinse mâna și-l luă. Era ud, rece și întrucâtva înmuiat.

Se gândi să-l spargă să vadă ce fel de creatură se afla înăuntru. Posibilitățile erau nelimitate, dar numai dacă nu spărgea coaja și nu afla adevărul. Așeză oul pe pervazul geamului.

— Doamnă, nu m-am înecat eu oare în tine până aproape de moarte? murmură el. Ți-ai luat altă muză, vreo apariție mai adaptabilă, mai schimbătoare? Să nu fiu eu decât un reziduu?

Căci mintea sa întreținea o întruchipare amețitoare: Beth luase o parte din el, poate cel mai bun lucru din el, lăsând în urmă acest sine mai puțin vrednic să se clatine între atacurile plictiselii și-ale dorinței și inevitabil, să se dezintegreze.

Se prăbuși peste pervaz, lacrimile izbucnindu-i din ochi. Și-apoi...

Era jos, intrându-i cu forța în privirea încețoșată, plutind, vălurind într-un brusc zefir:

Un păr roșcat lung.

Capetele lui erau încâlcite în cârceii iederii cu puțin mai jos, vântul amenințând să-l desprindă și să-l poarte pe aripile lui.

Gwynn ieși pe fereastră și se aplecă periculos de departe, întinzând brațele. Dar nu reuși să ajungă la păr; iar vântul îl cerea pentru el.

Vântul îl și ridică, iar degetele lui Gwynn, în mănușile lor împodobite, îl apucară și-l aduseră înăuntru.

Părul atârna, legănându-se în respirația lui, o spirală evanescentă, o aspirație arzătoare, armonia tăcută a unui meteorit, un cifru fără rezolvare, un dansator impetuos.

Ce trebuia să facă oare cu el? Să-l strângă într-o șuviță și să-l scoată din când în când pentru a-l privi, așa cum făcuse cu gravura?

Apoi – nu se putu abține – își imagină că părul era îmbibat cu putere; că în firul flexibil zăcea însăși esența lui Beth. Așa că-l

duse la gură, îl rostogoli între limbă și dinți și-l înghiți.

Măcar atât luă din ea cu el, scrisoarea, ca dovadă dacă avea să ajungă să se îndoiască vreodată că-i cunoscuse autorul.

▫ ▪ ▫

Unchiul Vanbutchell era acasă și răspunse la ușă cu o promptitudine neobișnuită. Avea pe el pijamaua și jacheta de seară. La întrebarea lui Gwynn dacă mai avea niște Mări ale Lunii, răspunse că pusese câteva deoparte și plecă și se întoarse cu un flacon pe care i-l dădu spunându-i că trei picături ar fi o doză potrivită.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, spuse el cu blândețe.

Când Gwynn nu-l mai putea auzi, alchimistul adăugă:

— Ei bine, a fost cel puțin profitabil.

21

Reverendul plecă din Casa Galbenă. Savurând cu vinovăție amintirea unei fete pe nume Onycha, care avea mijlocul prins într-un corset fin de alamă și gâtul alungit cu cercuri de alamă, își croi drum spre Bistroul lui Feni. Mergea încet, cu haina și vesta descheiate, însă tot pufăia și gâfâia și își simțea inima luptându-se să pună sângele în mișcare. Ajunse la Feni cu mare ușurare și aproape că plonjă prin perdeaua portocalie de mărgele.

Înăuntru, reverendul îi aruncă o privire foarte surprinsă adversarului său. Gwynn ocupa o masă într-un colț. Era aplecat în fața unui ceainic, cu părul căzut peste chip. Nu păru să observe sosirea reverendului. Din câte-și amintea reverendul, nu-l văzuse niciodată pe Gwynn la Feni altcândva decât atunci când aveau ei întâlnire de Croal.

Reverendul îi ceru lui Feni obișnuitul său Sac Negru.

— Adu toată sticla, zise el, aruncând ocheade spre Gwynn.

Feni ridică din umeri și se conformă. După ce desfăcu sticla și i-o dădu reverendului, clătină din cap în direcția lui Gwynn.

— Prietenul tău e aici de-o bună bucată de vreme. E cam afumat.

— Păi, îi cam plac drogurile.

— Poate că ar fi bine să-l convingi să meargă acasă, reverendule, sugeră Feni. Dar la fel de bine ați putea rămâne aici și să beți și să vedeți care dintre voi moare primul. Personal, pariez pe el, dar nu se știe niciodată.

— Scuză-mă... moare?

— Știi tu, trece în lumea drepților. Dă ortul popii. O sfeclește, oferi Feni mai multe variante.

— De ce să moară vreunul dintre noi? întrebă reverendul cu interes.

Feni clătină din cap spre sora lui și prietenele acesteia de la masa cea gălăgioasă.

— Cărțile surorii mele, care nu mint niciodată, arată că

cineva își va trage ultima suflare în localul meu astă-noapte. Mă gândeam că acesta va fi prietenul tău, dar dacă tot ai venit, ai putea fi tu. Poate că te va chema Domnul la ceruri în noaptea asta, eh?

— Domnul mi-a uitat numele, Feni. Poate că tu vei fi cel care va muri, te-ai gândit la asta?

Reverendul lăsă banii pe bar, auzind pufnetul puternic al lui Feni când se întoarse cu spatele la el și se duse cu sticla la masa unde stătea tolănit Gwynn. Acesta ridică încet capul, dezvăluind o neobișnuită stare de neîngrijire. Avea barba nerasă, părul nepieptănat, ochii speriați: albul lor căpătase un ton de fucsia, pupilele erau mult micșorate, lăsând irișii pali să plutească aproape goi, ca două meduze, în acea închisoare impură.

Zâmbi înfiorător.

— Stai jos, părinte, îl invită pe reverend, arătând placid spre scaunul din fața sa. Stai.

— Ce s-a întâmplat, fiule? întrebă reverendul luând loc.

— Cerul. Luna. Prețul vieții.

Gwynn tuși.

— Scuză-mă că sunt atât de nespălat. E-o ocazie specială.

— Ce ocazie?

Gwynn luă un flacon de pe masă și-l scutură generos peste ceai. Bău lacom din bol.

— Îmi reîncep viața de burlac. Beth a plecat. Sunt sortit nereușitei.

Reverendul ridică sticla la nivelul bărbiei, apoi se trezi c-o lasă la loc jos. De data aceasta voia să rămână treaz. Simți o anume compasiune pentru Gwynn; dar ceea ce simțea cel mai puternic era bucuria de a-și vedea adversarul într-o stare atât de vulnerabilă. Reverendul socoti că avea acum de departe cele mai mari șanse – cele mai mari pe care le-ar putea avea vreodată – să-l atragă pe Gwynn pe calea credinței. Imediat, cu o surescitare copleșitoare, începu să se roage:

O, Dumnezeu Suprem, năruie ce-a mai rămas din rațiunea acestui om.

Tu, a cărui dulceață este extaz, a cărui răsuflare este parfum și

tunet, intră acolo unde este durere, arată-te ca singurul sfârșit cuvenit al tuturor dorințelor. Vino la acest suflet ce zace-n cortul său de legături sterpe, neștiind nimic despre tine. Apoi fi tu înflăcărat și șovăielnic să nu lovești cu a ta gură slobodă; lovește iute să faci glorioasa și blânda ta rană a binecuvântării; și nu-l lăsa pe cel lovit să-și recapete simțurile care l-au împins pe calea greșelilor!

Adresându-se astfel zeității sale absente, reverendul își aținti ochii asupra lui Gwynn, încercând să deslușească dacă încercările sale aveau vreun efect.

Gwynn lăsă bolul cu ceai jos și se îndreptă puțin în scaun. Apoi, foarte încet, își lăsă capul pe spate până ce ochii i se ridicară spre cer. Văzând acest semn, inima reverendului bubui violent. Neputând să se stăpânească, strigă:

— Ce vezi?

Gwynn se încruntă, străduindu-se parcă să vadă ceva mai clar. Reverendul așteptă fără să răsufle.

În cele din urmă, Gwynn își aținti ochii roșii înapoi la reverend.

— Nimic, declară el.

Fața i se ridă într-o expresie de dezgust extrem și lovi flaconul cu buricul unui deget.

— Credeam că treaba asta, spuse el, induce un delir mai intens. Dar în noaptea asta văd doar zidurile publice ale lumii, oricât de mult aș bea din ea. Încep să mă întreb dacă bătrânul ăla afurisit nu mi-a vândut licoarea greșită. Din câte îmi pot da seama, ăsta-i pișat de maimuță.

Dezamăgit profund, reverendul se afundă în scaun. Totuși, nu avea de gând să renunțe. Cât Gwynn stătu apatic, el se concentra puternic asupra unui nou atac. Când fu pregătit, spuse:

— Prea bine, uită-te iar în sus.

— Ce rost are?

— Dacă nu încerci, nu vei ști niciodată.

Cu un aer de toleranță aspră, Gwynn ridică iarăși ochii.

De data aceasta, în aer, pentru vederea ochilor săi, plutea un chip de o frumusețe răpitoare și de o inteligență inumană. Acel

chip era deopotrivă feminin și masculin, matur și tânăr, serios și amuzat, întunecat de mister și radiind un interes pasional, din care se putea simți cumva că nimic nu era exclus. Buzele înțelepte și mândre zâmbiră și-n jos plană o aromă de tămâie și cuișoare. În spațiul de lângă chip apăru o mână, cu o piele dintr-o mie de bijuterii scăpărătoare, strângând un sceptru de aur. Mâna ridică sceptrul, apoi dădu să-l avânte în jos într-un arc grațios.

Gwynn se feri și scoase un pistol.

— Hei! strigă Feni de la bar. Ce naiba faci?

Nu vedea spre ce țintea Gwynn, căci reverendul făcuse apariția vizibilă doar pentru ochii lui Gwynn.

Fața, mâna și sceptrul tremurară toate în aer și dispărură.

— Scuze, murmură Gwynn, punând arma înapoi în toc.

— Da, păi, orice vei distruge, vei plăti, îl avertiză Feni.

Gwynn se așeză la loc și, preț de câteva momente, se uită la reverend cu o circumspecție cețoasă. Acestuia i se tăiase răsuflarea.

— Nu ți-ar fi făcut nimic, fiul meu!

— Acela, spuse Gwynn, a fost Dumnezeul tău, să-nțeleg?

Reverendul fu modest:

— O imitație cât se poate de nepotrivită a Singurei Frumuseți, a Inaccesibilului.

— Mi-ar plăcea să am halucinațiile tale. Totuși, dacă aș vrea să urmăresc un spectacol cu păpuși, m-aș duce la bâlci. Te rog cu bunătate să nu mai faci asta.

— Fiul meu...

— Las-o așa, părinte, zise Gwynn obosit. Măcar în noaptea asta renunță la încercările de-a mă distruge. Tu ar trebui să fi cel înțelegător.

— Motiv pentru care nu te voi abandona. Am greșit vrând înainte să fac asta. Am investit prea mult.

— Ei bine, îți vei pierde investiția, mă tem. Voi pleca din orașul ăsta înainte de ora ce veghează răsăritul soarelui.

Gwynn ridică flaconul și-l plimbă între degete.

— Am crezut că asta-mi va arăta unde ne-am dus. Dar visele, se pare, fac din noi nebuni și oameni slabi și ne coboară sub toți

escrocii. Ea e dincolo de toate orizonturile, iar eu sunt obligat să urmăresc spectacolul tău de bâlci. Fără ea, nu există farmec adevărat, ci doar o sâcâitoare curgere de fantome. Bănuiesc că trupul și sufletul ei au fost unul și același; eu îți semăn mai mult ție, din nefericire. Recunosc că-mi va fi dor de discuțiile noastre în contradictoriu, părinte. Majoritatea celor cu care un om ca mine are ocazia să-și petreacă timpul pe drum nu sunt parteneri prea buni de discuție.

— Atunci, voi veni cu tine, spuse reverendul cu fermitate.

— Nu.

— Te voi urma. Nu mă poți opri.

— Dacă mă urmezi, te voi omorî cu prima ocazie.

— Nu te cred.

Când Gwynn îl măsură cu o privire imposibil de aspră, reverendul suspină.

— Fiindcă nu ești în apele tale, îți voi ierta lipsa de politețe.

Reverendul transpira. Ar fi fost prea nedrept dacă Gwynn s-ar fi ridicat și ar fi plecat, tocmai când era într-o stare ce l-ar fi putut face receptiv la grația divină. În intimitatea minții sale, compuse rugăciuni și mai puternice. Între timp, cu voce tare continuă să ridice potul.

— Vin cu tine. Nu mă tem de tine. Voi fi tovarășul tău de drum.

— Ce gând neplăcut!

— Voi fi prietenul tău.

— Oh, pe toți sfinții...

Reverendul arboră o privire rănită. Lăsă impresia c-ar fi îmbufnat, cu brațele împreunate pe piept, în vreme ce-n sinea sa își continuă rugăciunile.

După ce trecu o tăcere prelungă, Gwynn vorbi încet.

— Știi, judecata convențională pretinde acum că lumina dă naștere la umbre. Dar lucrurile stau altfel. Întunericul a fost primul și este infinit mai bătrân și mai durabil ca lumina. Lumina împrumută puțin spațiu; apoi moare sau trece mai departe, iar întunericul există din nou de parcă n-ar fi fost deranjat niciodată. Dacă mergi pe Skamander în jos, departe de oraș, poți vedea toate stelele; și-n nopțile fără lună nu poți vedea

aproape nimic altceva, atât de goală devine lumea. Stelele par curajoase să continue să ardă în mijlocul unei indiferențe atât de mari; dar și ele sunt șmechere. Își atrag privirea de la ceea ce se află între ele – golurile, care sunt absolute. Absența este mai adevărată decât prezența, dacă adevărul este cel ce rezistă și nu-și schimbă niciodată natura. Probabil că stelele urăsc orașul ăsta. Cât ne va mai lua până să găsim un mijloc prin care să citim horoscoapele cu ajutorul lămpilor cu gaz?

Gwynn își termină discursul pe un ton vehement. Apoi ochii i se încrucișară și căzu pe-o parte de pe scaun.

Reverendul o văzu pe sora lui Feni schimbând priviri știutoare cu prietenele ei. Le aruncă o privire încruntată, apoi se aplecă la podea.

— Fiule?

Gwynn se ridica deja anevoie în picioare. Își găsi echilibrul și merse clătinat spre ușa din spate, dar o rată la câțiva metri și încercă să deschidă o porțiune din zid. Grăbindu-se spre el, reverendul îl conduse la ușă și roti clanța. Gwynn trecu legănat prin ea, apoi se prăbuși din nou. Rămase gâfâind în rigolă, un loc nu tocmai incomod, căci într-o clipă i se făcu rău la stomac. Vomită rămășițele focului: cenușă udă și praf de cărbune, apoi, în puseuri, sare, păcură, smoală și-n cele din urmă scuipă o gură plină de argint viu. Doar atunci, în sfârșit, încetară spasmele stomacale; și se târî de lângă mizerie și se lungi pe jos cu capul sprijinit de zid și cu picioarele întinse pe alee, poziție în care rămase, dând impresie totală de neputință fizică și psihică.

Reverendul urmări acest spectacol cu consternare.

— Rezistă, îți aduc un pahar cu apă, spuse el și dădu fuga înapoi în Bistroul lui Feni.

▫ ▪ ▫

Printr-un amestec de stele negre, marchize, cotețe de găini și frânghii pentru rufe străluceau pete din cerul de noapte. Totul se legăna ca velatura unei corăbii ce urcă și coboară pe valuri furioase. Gwynn închise ochii scârbit. În mintea sa se auzeau focuri de arme ce păreau să aibă o provizie nesfârșită de muniție.

— Determină valoarea sublimului într-o lume al cărei

cotidian nu mai poate fi izbăvit – băiete, mă asculți?

Îi vorbea unul dintre vechii săi colegi de școală, vorbea dintr-un coteț de găini, în care era îngrămădit ca un contorsionist, cu fața lipită de plasa de sârmă.

— Mă simt puțin indispus, domnule, își auzi Gwynn vocea protestând. De ce nu-l întrebi pe preot?

— Te întreb pe tine, băiete.

— Nu știu. Spune-mi tu, domnule. Sau o să-ți dau foc, o să-ți regulez lumea prin ambele părți, o să-ți distrug tot ce prețuiești...

Halucinația nu putu răspunde și dispăru.

Gwynn se convinse să se ridice atât cât era în stare, adică în genunchi. Se întrebă iritat când se va întoarce reverendul cu apa.

Apoi auzi într-adevăr pe cineva venind. Nu din Bistroul lui Feni, ci de pe alee. Se uită cu ochii îngustați în direcția sunetului.

Persoana care se apropia era la distanță de aproximativ o sută de metri. Era un trecător înalt și lat în umeri, înfășurat într-un parpalac lung. Când se apropie, silueta își aruncă parpalacul, scoțând la iveală un om uriaș, gol cu excepția unei bucăți de piele de tigru în jurul șoldurilor. Ducea în mâini ceva luminos care reținea lumina cerului. Ochii lui Gwynn deslușiră forma securii.

Teama insuflă în Gwynn o doză de sobrietate și putere. Stând într-un genunchi, își sprijini spatele de perete și scoase pistolul din dreapta. Îl ținu cu ambele mâini și-i trase cocoșul.

— Ah, tu, în sfârșit! strigă el. Hai să vedem ce fel de dușman ești – o fantomă din minte sau din afara ei? Metafizic vorbind, e-o întrebare foarte importantă.

Apariția lui Cerb era tăcută.

Gwynn așteptă până ce silueta lui Cerb se afla la distanță de patruzeci și cinci de metri de el și trase de două ori. Dacă o fantomă putea omorî oameni în viață, poate că un om în viață putea omorî și el o fantomă.

Bărbatul puternic făcu o mișcare rapidă și continuă să meargă.

Gwynn trase a treia oară, cu un rezultat identic.

Cerb era deja destul de aproape încât Gwynn să-i poată vedea șanțurile de pe față, dar nu avu timp să se gândească la cauza lor. Ținti spre mijlocul pieptului lat și eliberă cele trei gloanțe rămase în încărcător.

Mișcare rapidă – mișcare rapidă – mișcare rapidă.

Securea devie gloanțele.

Adrenalina îl făcu pe Gwynn să se ridice în picioare. Se împletici în spate câțiva pași, împingându-se pe lângă perete.

— E bună, nu-i așa?

Apariția vorbi pe-o voce a cărei normalitate îl surprinse pe Gwynn.

— Cine? spuse Gwynn, oprindu-se, luând un nou încărcător de la curea.

Coborî maneta de încărcare a pistolului, trase acul cilindrului, introduse noul cilindru, vârî acul înapoi și închise maneta, procedură ce i-ar fi luat de obicei în jur de trei secunde, dar degetele sale păreau să-și fi pierdut memoria și se mișcară cu viteza năucită a somnambulilor într-o mlaștină cu mangrove.

— Soția mea. Numele ei era Perla.

Cerb continuă să se apropie, iar Gwynn păși iarăși în spate.

— Mi-a spus cine a omorât-o. Am să-l omor pe băiat și pe tatăl lui, dar mai întâi am să te omor pe tine.

Gwynn scutură din cap.

— Băiatul e mort. La fel va fi și tatăl curând. Soția ta e moartă și mort ești și tu. Du-te înapoi în mormânt.

— Soția mea nu e moartă, micuțule. O țin în mâini chiar acum.

Cerb râse.

— Și nici eu nu sunt mort. Ai fost păcălit. Tu ești singurul mort de aici.

— Dacă spui că trăiești, eu spun să mori, mârâi Gwynn cu mai multă bravadă decât simțea.

Sperând că securea nu putea abate două gloanțe odată, își scoase și celălalt pistol și trase cu amândouă același timp, atât de repede cât fu în stare, până ce se goliră.

Bărbatul puternic păru să stea locului, însă lama strălucitoare

se mișcă precum aripa unui colibri. Niciun glonț nu-și atinse ținta.

Bărbatul puternic înaintă din profil și-și coborî securea la nivelul șoldurilor, paralel cu pământul, cu lama în spatele lui.

Gwynn aruncă pistoalele, acum inutile, și alergă cu spatele, părându-i-se că picioarele i se mișcă printr-o mare agitată: un val îl împinse și aproape căzu; apoi un altul îl prinse și-l împinse iarăși în picioare.

Mintea sa făcea tumbe ameţitoare... Viteza armei era imposibilă: prin urmare, persista tărâmul minunilor? Dacă, după ce căutase mister și schimbare, avea să primească aceste lucruri sub forma unei morți comune, ar fi fost prea ironic. O alternativă, cel puțin, era disponibilă: nu doar că securea era imposibil de iute, ci el era imposibil de lent, ratând toate loviturile și încercând să-și găsească, halucinat, o explicație pentru stânjenitoarea lipsă a reușitei.

Scoase sabia Gol'achab și trase aer în piept.

— Ăsta-i un truc de petrecere dat naibii, gâfâi el. Cum de-o poate face?

— Iubirea e puternică, spuse Cerb. Iar moartea e și ea puternică.

Și avântă securea.

Lui Gwynn nu-i conveneau șansele pe care le avea s-o pareze, dar nu prea avea ce altceva să încerce. Așteptându-se să fie tăiat în două, ținu de Gol'achab cu ambele mâini și o năpusti în jos ca pe un bici.

Făcu totuși contact.

În clipa în care oțelul cântă, Gwynn se trase în spate, răsucind iute de mânerul sabiei, folosind lama curbată pentru a trage securea ca și cu un cârlig. Manevra funcționă, oferindu-i un interval pentru atac.

Se avântă înainte ridicând-o pe Gol'achab cu vârful în sus; un tertip ce păru să dea roade, căci coada securii se ridică s-o blocheze, lăsând pieptul bărbatului puternic nepăzit. Dar când, în ultima clipă, Gwynn își coborî ținta și lovi drept, securea era acolo și bloca lovitura cu o așa forță, încât Gol'achab aproape că-i fu smulsă din mână lui Gwynn și Gwynn însuși fu aruncat în

lături, dezechilibrat. Când se dădu în spate, clătinându-se, instinctul îl făcu să se ferească, iar securea îi șuieră chiar pe deasupra capului.

▫ ▪ ▫

— Îi e rău, îi spuse reverendul lui Feni. Dă-mi să-i duc niște apă.

— Va trebui s-o fierb, zise Feni.

Luă un ceainic de fier dintr-un cui și-l vârî sub un robinet din perete. Deschise robinetul și din el ieși un șuvoi kaki.

Reverendul se strâmbă.

— După atâția ani de când mănânc la tine, nu-mi spune că-ți iei apa din râu, Feni.

Feni scutură din cap.

— E un rezervor cu apă de ploaie. Dar de unde crezi că vine ploaia?

Aprinse un ochi al aragazului și puse ceainicul pe el. Cât așteptau să se fiarbă apa, reverendul și Feni auziră împușcăturile din spatele localului.

— Se pare că prietenul tău își înfruntă destinul, comentă Feni.

— E absurd.

Reverendul aruncă o privire spre ușa din spate.

— Trage în monstruleții pe care-i născocește creierul lui confuz.

Feni ridică din umeri.

— Poate. Dar aud două voci acolo afară.

— Ți-e plin capul de superstițiile soră-ti, îl sfidă reverendul.

Chiar și așa, se ridică și se duse la ușă. Într-o clipă, auzi zăngănit de metal pe metal și icnete de sforțare.

Chiar părea să fie vorba de o luptă. Își aminti vorbele lui Gwynn despre crime. Dar oare se lupta Gwynn să-și apere viața sau nu făcea decât să lovească înnebunit cu sabia într-un jgheab? Reverendul puse mâna pe clanță, apoi șovăi.

▫ ▪ ▫

Securea se mișca atât de repede sau Gwynn atât de încet, încât el se afla aproape tot timpul în defensivă. Se putea feri, retrage, prinde lama cea grea când se năpustea de sus sau din

lateral și s-o înlăture; dar nimic altceva. Ori de câte ori încerca să spargă garda bărbatului puternic, securea îl oprea și-l respingea. Tacticile sale nu lucrau mai eficient decât ar fi făcut-o împotriva unui val de reflux ori a unei avalanșe. De multe ori nu reuși să evite complet muchia securii și începu să adune noi tăieturi. Se împleticea și gâfâia, în vreme ce bărbatul puternic era neobosit și inexpresiv, în semiîntuneric, ochii lui erau niște găuri goale într-o mască. O peliculă de umezeală pe fața lată a acestuia îi susținea singura bănuială că trăia; însă era posibil ca el să fi fost arma inertă, iar securea mânuitorul.

Gwynn se temea că lama suplă a iataganului s-ar putea rupe sub loviturile acelea grele – dacă nu se rupeau mai întâi încheieturile mâinilor sale.

Blocă o lovitură cosită care i-ar fi retezat piciorul drept. Folosindu-și toată forța, reuși să ridice securea. Cu aceeași mișcare, o roti pe Gol'achab pentru o lovitură peste cap, pe care trebui s-o transforme într-o parare, căci Cerb făcu un pas mare în spate și roti securea cu o singură mână, imitând mișcarea lui Gwynn, dar ajungând mai repede la punctul crucial. Gwynn respinse iarăși securea și păși repede în spate, încercând sa dobândească un spațiu în care să-și recapete suflul. Securea îl urmări. Păși la stânga, o roti pe Gol'achab într-un arc deasupra capului, o trecu la mijlocul mișcării în mâna stângă, fandă și ținti o lovitură spre tâmpla de pe partea dreaptă, neapărată, a bărbatului puternic.

În același timp, securea se întoarse, despicând aerul pe orizontală. Gwynn s-ar fi aflat înăuntrul cercului descris de ea, dar Cerb își scurtase priza pe coada ei și lama îl lovi, trecând prin mușchii costali ca un cuțit încins prin unt.

Gwynn căzu la pământ, din el ieșind un strigăt scurt, aspru. Încercă să se ridice imediat, blocând larma durerii, dar pintenii cei lungi i se încâlciră sub picioare și căzu în patru labe și se clătină fără nicio fărâmă de grație. Se așteptă să moară chiar atunci. Dar lovitura ucigașă nu veni și, când ridică privirea, îl văzu pe Cerb stând, așteptând fără nicio grabă.

Gwynn reuși în cele din urmă să-și convingă picioarele să-l ridice. Nu era o rană chiar atât de gravă, își dădu el seama. Nu

era destul de adâncă să-i fie fatală. Dar asta nu însemna nimic. Următoarea tăietură avea să-l omoare, sau tăietura de după ea. Cu o certitudine absolută, înțelese că pur și simplu nu va supraviețui acelei lupte, orice ar fi făcut. Nu putea decât să aleagă modul în care să piardă.

Trase o gură de aer.

Și, uitându-se în ochii bărbatului puternic, văzu o singură cale sigură.

Scoțând aerul din plămân, o lăsă pe Gol'achab să-i cadă din mână și rămase cu mâinile goale, depărtate în semn de predare.

Securea pe nume Perla nu ezită.

▫ ▪ ▫

Reverendul, care ascultase zăngănitul, îl auzi încetând. Ascultă și după alte sunete – după strigăte sau pași în alergare. Dar nu auzi decât găini cotcodăcind.

Reverendul își recăpătă stăpânirea de sine. Amintindu-și că intenționase să meargă afară, își îndemnă mâna să deschidă ușa și picioarele să-l poarte dincolo de ea.

Totul era foarte liniștit. În afară de orătăniile agitate, nimic nu se mișca, nimic nu scotea vreun sunet. La o oarecare distanță, două siluete zăceau întinse la pământ. Reverendul strigă numele lui Gwynn. Nicio siluetă nu se mișcă.

Reverendul alergă de-a lungul aleii. Ajunse la o uriașă baltă de sânge și, nepăsător, călcă direct în ea. Ajungând la cel mai apropiat corp întins pe spate, se opri.

Era Gwynn și era mort. Ceva tăios îi intrase prin umărul stâng până la partea de sus a sternului. Ochii i se uitau țintă în sus, încremeniți larg deschiși.

Celălalt, întins aproape, era în viață. Reverendul îl recunoscu pe bărbatul puternic de la bâlciul de pe docuri. După arma cea mare, ciudată, acoperită de sânge, din mâinile lui, nu mai trebui să se întrebe cum își găsise Gwynn sfârșitul.

Bărbatul puternic se uită-n sus la reverend.

— Mă așteaptă, șopti el. Nu mă va lăsa să stau aici singur. Mă iartă, Perla mea, și-acum pot merge la ea.

Zâmbi slab, apoi păru să adoarmă. Reverendul nu putu vedea nicio rană la el. Simți sufletul mișcându-se, ieșind din corp

precum un dinte scos din maxilar, nelăsând nimic în urmă.

Reverendul se întoarse spre Gwynn și se lăsă pe vine lângă el. Închise ochii adversarului său cu o mână nesigură, apoi își trecu degetele prin aer, făcând să apară o lumină. Aceasta străluci pe sânge, pe osul rupt și pe numeroasele flori mici ce se aflau înăuntrul rănii.

Reverendul începu să plângă.

— Sunt îndurerat, fiule, se destăinui el printre suspine, și nu doar fiindcă am pierdut șansa de a ne salva sufletele.

Apoi îl trase pe Gwynn aproape în șezut de reverele hainei și-l scuturǎ tare.

— Nu-i corect! Începuseși să te schimbi, da începuseși! Făceam progrese. Aș fi câștigat! Mă auzi? Aș fi câștigat!

Reverendul încetă să mai scuture trupul lui Gwynn când observă că acesta i se dezmembra de-a dreptul în mâini.

— O, la dracu', la dracu'! repetă reverendul, părăsindu-l elocința rugăciunilor sale. La dracu' cu tine! La dracu' cu tine!

▫ ▪ ▫

Vântul arctic sufla furios peste un ocean de zăpadă alb, fără valuri, care se spărgea, de jur-împrejurul conturului său perfect, de domul negru și încărcat de stele al cerului. Sus înspre nord atârna perla mușcată de vărsat a unei luni pline.

Era marginea lumii celor vii și o sanie trasă de câini călătorea dincolo de punctul terminus al căii ferate celei mai nordice. Acolo îl adusese una dintre sibilele mai tinere. Avea opt sau nouă ani. Asculta vocea femeii, înfundată de blănurile de focă.

— Mai departe de-atât nu mergem. Mai încolo sălășluiesc morții în teritoriul lor. Iar când soarele viu se stinge și luna vie se-ntunecă și toate lucrurile ce au viață au venit și-au plecat, lumea aceea va fi singura lume și așa va fi pentru totdeauna. Tot timpul nu e decât carapace care plutește singură pe-un ocean încremenit; iar carapacea ține în ea universul; iar carapacea are o zi a nașterii și o zi a morții, când se va scufunda în ocean și tot ce-a ținut în ea se va pierde, mai puțin ceea ce se păstrează în amintirile morților.

El îi urmări privirea peste tundră spre capătul ei îndepărtat, unde pământul alb se-ntâlnea cu stelele ca niște fulgi de nea.

Vântul îl înțepa prin blănuri, înfigându-și gheara în organele sale vitale. Mâinile și picioarele sale, ochii, oasele feței, toate îl dureau. Fiecare gură de aer pe care o lua era ca și când ar fi înghițit gheață. Nu-și putea opri dinții să nu clănțănească, așa că rânji, ca să-i arate sibilei că-l făcea să tremure doar frigul și nu predicția ei tristă. Sibila zâmbi ca pentru a-și râde de el; totuși, mâna ei înmănușată ieși afară și-l trase aproape de ea, între pliurile mantiei sale de blană. Apoi vocea ei se înălță iarăși încet, spunându-i povești în care încetase să mai creadă, dar pe care nu se săturase încă să le asculte: povești despre renumiții săi strămoși, despre faptele lor onorabile și infame, despre întrecerile, crimele și pasiunile lor. Auzi ceva în vocea ei pe care, peste ani, avea s-o identifice cu nostalgia după lucrurile pe care nu le cunoscuse niciodată și pe care nu avea să le cunoască vreodată.

Locomotiva în care se întoarseră părea un urmaș al bestiilor din poveștile sibilei. Călătorind în căldura de funingine a cabinei de comandă, ascultă cu un interes avid explicația conductorului despre cum funcționa mașinăria aceea și reținu tot ce-i spuse omul despre țevi, presiune, valve, combustibil și tot restul, părându-i-se totul minunat. Când se află în sfârșit în patul său iarăși între zidurile citadelei și-n pragul somnului, gândurile lui se-ntorceau toate la splendida locomotivă și la cum i-ar putea convinge pe cei răspunzători de educația lui să-i dea voie să conducă așa ceva. Când visul începu, acesta nu avu nimic de-a face cu acea dorință copilărească. În loc de locomotive ori chiar de monștri și eroi, visă la turnuri construite din oțel, amețitoare și goale pe dinăuntru, fără camere și, intersectându-se cu turnurile, galerii goale prin care suflau vânturi tânguitoare. Înăuntrul acestor puțuri și pasaje zburau cu frenezie corbi albi, lovindu-se de pereți orbi într-o căutare zadarnică a unei ieșiri.

În vis, rătăcise prin acea structură ca o fantomă, trecând cum poftea prin pereții ce-i țineau prizonieri pe corbi. Acum, ca om în toată firea și ca prizonier, se întoarse din nou la turnuri.

▫ ▪ ▫

Zăcea pe fundul unui puț ai cărui pereți erau argintii, aproape ca niște oglinzi. În partea lui superioară se roteau corbi albi și

reflecțiile lor. El stătea întins pe spate, țintuit locului de-o forță invizibilă. Simți ceva ascuțit în gură și-și dădu seama că limba sa avea spini. Singura senzație fizică pe care o mai avea era o răceală extremă, un frig atât de mare c-ar fi omorât un om cu suflu-n el, dar care era abia incomod pentru unul mort.

Nu era singur. În jurul lui erau strânși oameni. Marriott era în față, la fel Cerb și soția lui. În apropiere era generalul Anforth, iar lângă el colonelul Strălucire, care-și ținea căpățâna la subsuoară. Coate și Biscay erau și ei de față, iar în ceata din spate mai erau și alții. Toți îl cercetau cu o mare batjocură.

Colonelul Strălucire se întoarse spre generalul Anforth și-i spuse:

— Cred c-am pus mâna pe el, domnule.

— E mai bine să-i spulberăm creierii, zise Anforth, doar ca să fim siguri. Cine are o armă?

— Nu e nevoie de asta, domnilor, spuse Marriott. Cel care o va face, cu eleganță însă, e pe drum.

Anforth se uită la ceasul de la mână.

— Dacă nu vine curând, trebuie să organizăm o linșare, spuse el cu autoritate.

▫ ▪ ▫

Reverendul ridică mâna dreaptă a lui Gwynn. Spre deosebire de bărbatul puternic, Gwynn nu se grăbea să părăsească lumea aceasta: reverendul simți fărâme reziduale de viață, spiritul care se agăța de corp.

— Ei, ce dezastru, murmură el. Și eu... ți-ar veni să crezi că tocmai m-am gândit la un punct de cotitură? Îndrăznesc să cred că nu te va deranja dacă mă explic. Gândește-te: în pofida atitudinii tale execrabile față de celelalte ființe umane, a uimitoarei tale lipse de interes față de ei, bestiile și lumea naturală ți-au stârnit interesul. Și-aș putea crede – da, aș crede-o, ca să-ți ușurez inima – că interesul tău pentru lucruri atât de diferite de tine, cel puțin sub aspectul fizic, a fost o dovadă că și tu ai tânjit ca divinul să recunoască divinul din toate lucrurile. Cu timpul, dacă ai fi supraviețuit, ai fi ajuns la dreapta judecată. Voi crede asta, prietene.

Reverendul se șterse la ochi.

— Dacă mă agăț de-un fir de pai, n-ar fi nici pe departe prima dată. Nu asta trebuie să facă toți credincioșii? Și tu ți-ai dorit lucrul nenumit ce s-a pierdut și este plâns în sufletele oamenilor. Acum îmi dau seama că am greșit în gândire: nu simțim absența lui Dumnezeu. Simțim absența a tot ceea ce s-a pierdut datorită lui Dumnezeu, ceea ce s-a distanțat și a refuzat să se întoarcă, crezându-se a fi în exil.

Dându-și seama că vorbea fără noimă, reverendul se opri și, o vreme, ținu în tăcere mâna lui Gwynn. Simți sufletul agățându-se viguros de lume – temându-se să plece și să înfrunte crunta soartă ce-l aștepta, fără-ndoială.

— Știu că mai ești încă aici, vorbi reverendul din nou, într-un târziu. Știi că, dacă nu pleci, va trebui să te izgonesc eu? Orice ar rămâne din tine în lumea asta fără doar și poate că ar provoca probleme. Dar nu e nevoie să ne grăbim. Nu încă.

Trebui să se șteargă iarăși la ochi. Făcu să-i apară o țigară aprinsă în gură și trase adânc din ea.

— Ce dezastru, eh? Mă-ntreb dacă mă poți auzi. Fiindcă ar trebui să asculți o poveste. Ar fi trebuit, poate, să ți-o fi spus mai de mult. Am crezut că vei fi cinic atunci și încă mai cred că ai fi și acum dacă ai fi în viață. Dar s-ar putea ca acum să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Fiule, trebuie să încerc o ultimă dată să te conving să te căiești, să crezi și să te resemnezi; ai o șansă, chiar și acum, să eviți căderea într-un zbucium al celor fără de stăpân.

Reverendul făcu o pauză pentru a scutura scrumul.

— Mi-ai văzut micile trucuri de magie și poate-n chip justificat te-ai îndoit de importanța lor ca dovezi ale măreției divine. Dar când am fost tânăr, am avut talente mai puțin frivole. Când Domnul se apropie de noi, suntem puși să facem lucruri ciudate; iar Domnul a fost foarte aproape de mine. În zilele noastre, Biserica găsește subiectul ăsta cât se poate de rușinos. Birocraților și simplilor îngrijitori de biserici nu le place cu adevărat ca Domnul să se apropie prea tare, vezi tu. Puterea supremă poate fi doar periculoasă pentru morala publică. Poate c-ar fi trebuit să folosesc abordarea asta cu tine – poate că ai fi fost înțelegător. Dar mă abat de la subiect și nu avem timp

pentru asta, nu-i așa? Domnul mi-a spus că trăiesc printre leproși, instruindu-mă să-i ating și să iau asupra mea bolile lor. Și-ți poți imagina ce-a început să se întâmple apoi? Miracole, fiul meu. Miracole!

Reverendul descoperi că, brusc, avea gâtul uscat. Ajunse la concluzia că timpul nu era atât de scurt, încât să nu poată face repede un drum înapoi în Bistroul lui Feni pentru un pahar de tărie.

— Nu pleca nicăieri, fiule, îl rugă. Dau doar o fugă înapoi să-mi ud gâtlejul.

▫ ▪ ▫

Gwynn se uită-n sus la oamenii care se uitau în jos la el. Vorbeau între ei o limbă pe care el n-o înțelegea. Când și când, unul dintre ei arăta cu degetul spre el și-n rândul mulțimii se isca un murmur de furie ori de batjocură.

Reverendul nu era acolo, dar Gwynn îi putea auzi vocea.

Speriat de ceea ce urma să i se întâmple, mai speriat decât fusese vreodată de ceva, Gwynn șovăi. Mândria îl părăsi brusc.

— Nu te duce. Nu mă lăsa aici, imploră el inteligibil cu limba-i plină de spini.

22

Întorcându-se din local cu o sticlă în mână, reverendul se lăsă înapoi pe vine lângă trupul lui Gwynn.

— Tocmai mă gândeam, îi spuse el adversarului său, că, de câte ori am stat de vorbă, nu ne-am îmbătat niciodată împreună. Mi se pare un păcat.

Luă o duşcă şi-şi înghiţi lacrimile.

— Dar ce spuneam? Am scos durerea din oameni, da. Din bolnavi, din infirmi, din nebuni. Domnul a lucrat prin mine pentru a-i vindeca. Trebuie să recunosc, sărmanul meu prieten, că e liniştitor să nu fiu nevoit să mă cert cu tine despre asta până la epuizare. Cât despre mine, mă vindecam în câteva zile, întotdeauna. Nu m-am întrebat niciodată de ce e nevoie să îndur toate suferinţele pentru a le putea curăţa. De fapt, recunosc c-am primit suferinţa cu braţele deschise, crezând că mă rafina şi mă rarefia. Eram sigur că mă făcea demn de bunăvoinţa Domnului. Dacă n-ai fi într-o situaţie atât de nefericită, ai râde cu toată fiinţa de asta, nu? Şi ştii, nu m-am întrebat nici de ce m-a ales pe mine Domnul. Mi s-a părut cel mai normal lucru să fiu investit cu prezenţa divină şi chemat să îndeplinesc o misiune divină. Nu-ţi poţi imagina cum e să fi ameţit de puterea infinitului. Aroganţa mea o întrecea pe-a ta de zece ori! În zilele acelea, zilele mândriei mele, călătoream din sat în sat. Într-un sat am găsit o fetiţă. Era infirmă, desfigurată, era înceată şi deranjată la minte. Oamenii din sat o găsiseră vinovată de adulter. Era o crimă gravă pe-atunci, aşa c-o lapidaseră, dar nu chiar până la moarte. Au adus-o afară şi mi-au arătat-o, crezând că le voi aplauda fapta. În furia mea, am chemat focul din cer. Ei bine, asta chiar că i-a surprins! M-am surprins şi pe mine, fiindcă nu mă gândisem niciodată să fac un astfel de lucru; dar s-a dovedit destul de uşor. Focul i-a ars pe toţi locuitorii satului. N-ai simţit niciodată o asemenea căldură! Bărbaţi, femei, copii, poate două sute, arzând toţi ca nişte torţe. Toţi în afară de fată şi de mine au fost mistuiţi. Când s-a stins în

sfârşit focul, noi doi eram acoperiţi cu cenuşa consătenilor ei. Nu mi-a spus nimic; n-a trădat nicio reacţie. M-am pregătit s-o vindec. I-am preluat afecţiunile şi, vreme de trei zile, am fost bolnav cum fusese ea, iar ea şi-a recăpătat sănătatea şi frumuseţea şi inteligenţa. În cursul acelor trei zile, ea m-a ispitit, nerostind în tot acel timp nicio vorbă. În a patra zi, când începeau să-mi revină puterile, m-a întrebat de ce-am făcut ceea ce făcusem. De ce n-o vindecasem pur şi simplu şi nu mă mulţumisem cu atât? M-a întrebat ce diavol slujesc. I-am spus că nu slujesc niciun diavol, ci Transcendenţa, Zeitate Incontestabilă. Mi-a spus că greşesc. Apoi s-a urcat pe-un catâr şi a plecat călare din sat. Am privit-o cum pleca. Când am pierdut-o din priviri a fost momentul în care am simţit prezenţa slăvită părăsindu-mă. Cum s-o pot descrie? A fost ca şi când mi-aş fi pierdut toate membrele, toate simţurile, toată bucuria şi speranţa, totul deodată. Am înnebunit şi-am rămas nebun vreme foarte îndelungată. Mi-am sfâşiat hainele şi m-am rostogolit în cenuşa sătenilor.

În nebunia mea, am aflat noile dimensiuni ale puterilor mele miraculoase. Am invocat furtuni cu foc şi-am ars stânci şi nisip. Am aflat cum să dau naştere la insecte din palme şi la scorpioni din picioare. Am învăţat mica bufonerie pe care ai văzut-o deja. Puteam face orice, mai puţin să-l simt pe Dumnezeu. Se înţelege de la sine că am urlat spre ceruri. Am cerut iertare şi răspunsuri. Veniseră oare de la Dumnezeu bruştele mele talente de incendiere şi trucurile ieftine? Dacă nu, atunci de la cine? Fusese oare fata o fată de rând? Sau un înger trimis să mă pună la încercare şi, dacă aşa era, care era încercarea? De ce fusesem ridicat atât de sus? Doar ca să cad? Ştiuse Dumnezeu că voi cădea?

Vocea reverendului se înălţase într-un strigăt. Luă aminte. Scăzând volumul până la un ton blând, dar urgent, continuă:

— Nebunia mea a fost ea însăşi o furtună de foc. În cele din urmă s-a stins. Stăteam singur, gol într-o noapte şi mi-am dat seama că sunt iarăşi sănătos la minte. Dumnezeu era încă absent, dar îmi recăpătasem minţile. Am ales să cred că încercarea pe care n-o trecusem ţinea de capacitatea mea de a-

mi iubi semenii așa cum îl iubeam pe Dumnezeu. Oamenii tăi nu sunt nechibzuiți, totuși: iubirea unei Zeități perfecte ne-ar putea împiedica să iubim oameni imperfecți! Dar voia Domnului este să dea înapoi ce s-a pierdut; iar asta nu se poate face fără să-i iubești. Prin urmare, m-am hotărât – și trebuie să-ți închipui abjecta-mi umilință – să mă întorc la calea vindecătorului, să fac voia Domnului și să aștept iertarea și-o înapoiere a luminii. N-am bănuit ce mă aștepta, dar poate că tu bănuiești: puterile mele de vindecare dispăruseră. Nu mai puteam vindeca nici măcar o migrenă sau o bășică! De-atunci încoace, am putut să fac doar miracole cu totul nefolositoare. Nu pot face nici măcar băutură!

Reverendul rânji mustrător în sinea sa; lacrimile porniră din nou să-i curgă pe față.

— Ce n-a mers bine? Tu, cel puțin, pari damnat în chip natural, fiul meu. N-a trebuit să suferi agonia unei căderi în dizgrație. N-ai cum să știi!

▫ ▪ ▫

Plânsul și vaierul reverendului ajunseră la Gwynn pe fundul puțului. O iritare extremă pentru discursul sentimental al reverendului îl făcu să-și strângă în jur fărâmele de mândrie și demnitate. Limba-i înțepenise ca o ramură de salcâm și spinii îi străpunseră bolta gurii așa încât nu mai putea vorbi deloc și reuși doar să îndrepte un gând spre reverend:

Părinte, tremur la gândul tabloului pe care tu și rămășițele mele pământești trebuie că-l oferiți. Ți-ar fi oare cu totul imposibil să rostești vorbe de alinare și confort puțin mai demne, chiar dacă zadarnice, ori să faci vreo glumă care să înveselească atmosfera; or, dacă orice efort e sortit să te epuizeze, vrei măcar să îmbrățișezi virtutea tăcerii?

▫ ▪ ▫

Dar, deși Gwynn îl putea auzi pe reverend, reverendul era insensibil la încercările de comunicare ale lui Gwynn. Cel mult, se opri din plâns. Se șterse cu mâneca la nas, își drese vocea și i se adresă iarăși lui Gwynn:

— Ce-am să mă fac? Cine se va mai certa acum cu mine, eh?

Nemernic nebun. O femeie! Ai fi putut trăi fără ea. Celălalt sărman om, puternicul, probabil c-a fost un om bun. Ar trebui să stau cu el, să mă rog pentru pacea sufletului lui. Dar pe el nu-l cunosc. Te cunosc pe tine, prin asta vrând să spun că tu ești cel mai nedrept, cel mai jalnic, cel mai nevrednic om din câți am întâlnit. Dar în zilele lui Croal, cu tine, am fost un om care discuta cu un prieten în fața bucatelor. Fără tine, voi fi doar un vagabond într-un bar. Ar trebui să mă rog pentru sufletul tău; dar, dacă ai fi în viață, cred că n-ai fi de acord și nu prea contează, fiindcă Dumnezeu oricum nu mă ascultă.

▫ ▪ ▫

Bună alegere, preotule. Prefer să nu încasez pe lângă răni și insulte, își spuse Gwynn. Încercă să închidă ochii, să nu mai vadă ceața ce-l înconjura, dar pleoapele îi erau la fel de imobile ca limba.

▫ ▪ ▫

— Dă-mi voie doar să-ți vorbesc, spuse reverendul. Cu cine altcineva voi mai putea vorbi vreodată? Ascultă: Dumnezeu caută oameni capabili de iubire. Dumnezeu nu este supus. Dumnezeu este barza dansatoare din Pajiștea de apă și tigrul din noapte. Singurătatea, dorința după cei pierduți, care-i face pe câini să latre la nimic și toate speciile de crocodili să nu facă nimic altceva decât să ucidă și să doarmă vreme de-o sută de milioane de ani: trebuie să fi știut asta când ți-ai pierdut femeia. Ai avut un fel de curaj și ai iubit frumusețea. Ai iubit lumea lui Dumnezeu. Ai fost, ai...

Reverendul nu se mai putu abține.

— La naiba cu totul, ai fost tocmai antiteza virtuții. Te-ai bălăcit într-o ignoranță voită la fel de fericit ca un porc în rahat. Mulți ar spune că-i drept și corect și-un lucru al naibii de bun că ai murit de tânăr și-un semn al marii mile a lui Dumnezeu că ai murit repede. Cei drepți și înțelepți ar susține că lumea asta va fi un loc mai bun fără tine în ea. Că eu, egoist, n-aș fi de acord, n-are niciun dram de importanță. Am încercat să joc rolul ispititorului, să te seduc din partea lui Dumnezeu; în schimb, eu sunt cel care a ajuns să simtă dragoste pentru tine. Așadar, dacă tu ai eșuat astă-noapte și eu am eșuat: am eșuat încă o dată să

iubesc toată omenirea. Cel puțin tu ai suferit; asta e ceva. S-ar putea să existe vreo expiere. Și dacă va fi pentru tine, atunci poate că va fi și pentru mine. Doar că-mi doresc înapoi acea veche iubire divină.

După aceasta, reverendul nu mai putu vorbi o bucată de vreme. Habar nu avea, oricum, ce altceva ar mai fi putut spune.

Se uită la chipul lui Gwynn, care era acoperit de sânge și materie bituminoasă. Reverendul își scoase batista, o înmuie în Sacul Negru și se apucă de lucru. Sacul Negru se dovedi un solvent eficient și reverendul reuși să-i curețe bine fața lui Gwynn, vărsându-i lichid chiar și în gură și ștergându-i dinții.

— Uite-așa, murmură el răgușit, strângând batista în mână și aruncând-o după ce termină. Nu-i tocmai un cadavru arătos, fiule, dar e mai bine ca înainte.

Apoi, în chinul lui, o idee îl vizită cu fâlfâit de aripi.

Era o idee îngrozitoare, dar frumoasă în același timp. Era ceva foarte corect în privința ei. Doar că...

— Mi-aș dori să mă fac pulbere cum scrie la carte, murmură el. Să mă pierd departe, departe...

După ce dădu glas acestui gând, reverendul se ridică brusc în picioare. Acționând în grabă pentru a nu avea timp să se răzgândească, dădu încă o dată fuga în Bistroul lui Feni. Când ieși iarăși, avea în mână bolul cu ceai și flaconul lui Gwynn.

Se întoarse lângă Gwynn. Bravând, goli în bol ce mai rămăsese în flacon. Apoi așeză o mână pe fruntea lui Gwynn, ca pentru a-i da binecuvântarea și cu cealaltă mână ridică bolul într-un toast.

— Pentru tine, sărman diavol! Am știut întotdeauna că vei fi cheia salvării mele.

Reverendul vorbi cu bonomie pentru a se încuraja. Nu-și putea permite să zăbovească și să gândească, or, se temea el, nu mai îndrăznea să încerce planul care i se înfățișase.

— Dacă un om și-ar da viața pentru a ta – dacă ar muri cum ai murit tu – te vei întoarce de la căile tale păcătoase? Își va aminti trupul tău durerea îndurată și se va feri să-i mai facă pe ceilalți să sufere? E un lucru la care se poate spera; totuși, mai probabil, ai rămâne un ticălos degenerat până la capătul zilelor

tale. Dar fie că te îndrepți, fie că nu, că reușesc ori că eșuez în a-i duce lui Dumnezeu sufletul tău, nu contează acum. N-are importanță nici cât negru sub unghie, fiindcă se va face o ofertă de-o valoare egală.

Încheind acestea, reverendul ridică bolul și își turnă tot ceaiul pe gât în jos.

Ceaiul era nămolos și avea un gust sălciu ce-ți rămânea pe limbă și care s-ar fi putut datora gustului drogului. În câteva secunde, reverendul se simți amețit. În alte câteva, se prăbuși în balta de sânge. Un braț căzu peste cadavrul lui Gwynn; apoi își pierdu forța de a-și mișca brațele.

— Așadar, mă voi sacrifica pe mine pentru a mă salva pe mine, murmură el confuz. Vezi, lume fără credință, asta-i marea mea întoarcere! Doar pentru o singură noapte!

Nici măcar în floarea vârstei, când fusese faimosul făcător de minuni din sălbăticie, reverendul nu încercase vreodată să învie morții. I se păruse mereu un lucru blasfemiator. Dacă o putuse sau nu face măcar acum, știa că nu avea cum să afle, în starea sa prezentă de dizgrație. Cu toate astea, simțind cum forțele chimice îl absorb într-un marasm tăcut, stins, nu se temea de eșec.

Păru să zacă în acea densă vacuitate o perioadă îndelungată, dar în cele din urmă se evaporă și-l vizitară viziuni. Văzu paradisul și nimfe captivante la început, apoi lucruri pe care nu le știa numi, lucruri înspăimântătoare și-n același timp neasemuit de îmbietoare.

Auzea muzică sau ceva ca o muzică.

Ceva respiră. Respirația suflă muzica peste fața lumii, peste toate lumile. Ceva zbura neîncetat, singur și veșnic printr-o noapte profundă.

Reverendul simți o durere abisală, o teamă răsunătoare. Voia să moară; voia să-l omoare cineva.

Încercă să se arunce în abis. În loc de asta, abisul se aruncă în el.

▫ ▪ ▫

Se materializă mult deasupra lui Gwynn, sus în bătaia săgeții, unde încă se mai învârteau corbii albi. Se înclină și începu a

coborî în planare: un șarpe din vapori albi, nebuloși, forma lui spiralată fiind la fel de elegantă ca o ecuație, cu o coroană de diamante fantomatice pe capu-i lung. Șiruri ordonate de dinți din oțel îi erau înfipte în fălcile subțiri și sub două încrețituri de pe craniu se aflau ochi ca niște stele înghețate. Gwynn îl identifică drept Coldrake. Când se apropie, privitorii îngrămădiți unul în altul se traseră în spate și cu toții se plecară adânc parcă înaintea unui cap încoronat venit în vizită. Coldrake făcu și el o plecăciune. Acela fu ultimul moment de comedie.

Se ondulă în fața lor. Mișcându-se produse sunete asemănătoare cu duduitul și șuieratul mașinăriilor cu aburi și scoase un singur strigăt, țipătul unui fierăstrău mușcând din metal. Se învârti în jurul lui, apoi îi căzu peste față ca o scufie.

Își făcu trupul colac și strânse, trăgându-se în el până ce nu-l mai putu vedea, cu toate că-i putea simți prezența după propria-i micșorare acolo unde-l apăsa. Spirală, căutând puncte de susținere, pătrunzând în tot ce întâlnea cu ușurința unei cețe ce se revarsă printre crengile desfrunzite ale copacilor iarna.

Cunoștea drumul. Se ducea acasă.

▫ ▪ ▫

Reverendul bolborosi în somn:

— Îți vâră ete'nitatea-n suflet și ție. Făr' excepții. Ete'nitatea. Sete neostoită de'nfinit. Ca și câ'nii și tigrii paria î'noapte. Cre' că-s destul de sus acu', fiu' meu. Trag după mine bulgări de g'orie. Nu te duce nică'eri, stai numa' acolo. Bine, asta-i, uite cum sare preotu'. Un' te-ai dus, las' să-ți intru-n carn...

Dacă s-ar fi uitat cineva de la o fereastră sau de pe scările din alee, ar fi văzut, când reverendul isprăvi de vorbit, o forță inexplicabilă începând să acționeze asupra trupului celui care zăcea sub brațul căzut la întâmplare al preotului. Din înfiorătoarea rană țâșniră așchii de os ca semințele de pepene verde din gura unui băiat. Scoase fură și florile, într-o explozie de confetti făcute cocoloș. Brațul stâng, care atârnase într-un unghi grotesc, se mișcă într-o poziție normală, iar cutia toracică despicată putu fi observată cum se întregește, iar mușchiul și apoi pielea cum se suturează la loc. Celelalte răni se închiseră mai puțin spectaculos; și-apoi, când totul fu îndreptat, pieptul

vindecat începu să se ridice și să coboare încet.

După ce avu loc aceasta, urechile observatorului imaginar ar fi fost agresate de-un îngrozitor strigăt ieșit din gâtul preotului, când propriu-i trup se despică de la umăr până la stern și inima îi crăpă în două.

23

Gwynn simţea miros de sânge.

Sunt în viaţă, fu primul lui gând.

Imposibil, al doilea.

Mai bine să aflu, al treilea.

Deschise ochii. Văzu cerul negru, coteţele de găini şi restul. Minute întregi rămase nemişcat, doar respirând, prea uluit să facă şi altceva.

Voinţa i se întoarse încet.

Fusese conştient de-un braţ aşezat pe pieptul său şi presupusese că este al lui. Văzu acum că nu era. Mâneca de flanelă cenuşie identifica proprietarul său de drept.

Gwynn întoarse capul, uşurat să afle că se putea mişca din nou. Cu o jumătate de răsuflare mai târziu descoperi cât de repede, căci sări instinctiv în picioare pentru a scăpa de lângă tovarăşul său de pat plin de sânge.

Se uită în jos la cadavrul reverendului şi continuă să se uite la ochii holbaţi ai acestuia şi la rana lui. În cele din urmă, îşi pipăi propriul umăr, unde ar fi trebuit să fie rana. Îşi pipăi coastele. Hainele îi erau îmbibate de sânge şi ferfeniţite; dar asta era tot. Îşi dădu jos mănuşile şi-şi atinse pielea cu buricele degetelor, dar nu putu găsi nici măcar o tăietură de hârtie în vreunul dintre locurile unde-l lovise securea. Mai era prezentă doar rana pe jumătate vindecată de la braţ şi nu-i mai pulsa deloc. Avea într-adevăr mai multe dureri slabe şi, pe de-a-ntregul, se simţea epuizat şi suferind. Dar corpul său era, în linii mari, intact.

Era mai greu să-şi estimeze starea minţii.

Încercă să priceapă mica scenă din jurul lui. Îl văzu pe bărbatul puternic stând nemişcat şi-o văzu pe Gol'achab la pământ. Văzu bolul de ceai şi flaconul gol şi-şi aminti cât luase el din Mările Lunii. Îşi aminti, de asemenea, vorbele rostite de reverend, sau păruse să le spună, cât el...

Cât am fost mort?

Gwynn ridică sabia Gol'achab. Tăişul avea câteva adâncituri

noi. Cu ea în mână, îl cercetă pe Cerb de semne de viaţă. Nu era niciunul. Nu erau nici semne care să-i vestească modul în care murise. Un lucru era sigur despre cadavru însă: era din carne şi oase.

O vârî pe Gol'achab în teacă şi-şi întoarse atenţia asupra securii. Delicat, aproape aşteptându-se ca aceasta să se ridice singură şi să-l atace, o desfăcu din mâinile bărbatului puternic mort. Rotind-o în lumina difuză, studie lama cu florile ei gravate, modelul fiind acum deteriorat de numeroase crestături şi adâncituri.

O aşeză jos, lângă cadavrul uriaşului.

Îi veniră amintiri, plutindu-i prin cap în dezordine, vremurile de demult amestecându-se cu săptămâna trecută. Iritat, îşi forţă memoria să se orânduiască.

Avusese o copilărie într-o fortăreaţă dintr-o ţară îngheţată cu restricţii la un internat din străinătate; ani petrecuţi într-o armată de mercenari, apoi ani ca aventurier într-un deşert, apoi o nouă slujbă de om de încredere al unui grande pe nume Ulm, pe care-l abandonase unui sfârşit ceţos. Îşi aminti o relaţie cu o artistă roşcată pe nume Beth Constanzin; o găsise, o urmase – până-n pragul unei lumi unde materia era la fel de maleabilă ca şi gândul.

Se căută prin buzunare până ce îi găsi scrisoarea şi o scoase la lumină. Hârtia era de-un sângeriu intens, scrisul şi imaginea erau obliterate. Îşi putea aminti doar esenţa ei şi frânturi de cuvinte: *nemişcarea ta... emoţionată ca o fată... lumea largă de dincolo de ziduri...* şi ghicitoarea din final. Cât stătuse în Bistroul lui Feni se gândise la multe răspunsuri posibile.

Scrisoarea era alunecoasă. Gwynn o lăsă să-i alunece dintre degete.

Îşi amintea că-şi lăsase sabia să cadă în acelaşi fel: asta şi lovitura care urmase, pe acestea cu siguranţă nu le putea uita. Moartea sa nu fusese un truc al delirului. Oasele sale-şi aminteau că se rupseseră, nervii lui îşi aminteau şocanta viitură a agoniei – cu prea multă exactitate.

În momentul acela nebunesc, îşi amintise vorbele lui Beth: *Numai fiind ciudaţi putem să avansăm... El este mai mult decât*

ciudat, mai mult decât excentric, este catastrofal. El sfâșie cortina dintre viață și moarte.

Și, astfel, făcuse cel mai ciudat lucru.

Consimțind să-și oprească mașinăria mortală, sperase nebunește să-și transcende existența muritoare și s-o urmeze. Nu c-ar fi avut de ales; însă claritatea scopului fusese totuși prezentă. Date fiind împrejurările, făcuse tot ce putuse. Nu sperase să supraviețuiască în carne și oase. Totuși, era acolo, materie animată, un om.

Dar cărui lucru îșI putea atribui cu adevărat supraviețuirea? Acelei abjecte arte a predării, părului pe care-l devorase, până și zeului reverendului? Vreunui alt factor, necunoscut lui? Ajunsese oare în pragul nemuririi, doar ca să fie târât înapoi de-acolo de către reverend? Ori fusese salvat de la anihilare?

Unde, când, cum și cine era el?

Nu existau răspunsuri imediate la întrebările acestea.

Se duse să-și caute armele. Când și le recupera, picături grase de ploaie începură să cadă din nori. În câteva secunde, ploua des. În alte câteva, turna cu găleata. Înghiți apă de ploaie și făcu gargară, căci simțea în gură un gust cumplit.

În clipa aceea îșI aminti că fusese bolnav și se uită în jur după cenușă și toate celelalte – dar și după florile acelea mici și verzi. Dar era prea târziu. Tot soiul de mizerii, scoase din rigole de apa furioasă, se roteau și tresăltau în josul aleii, indistincte.

Nesiguranța domnea supremă, iar Gwynn, aidoma unuia care caută adăpost, o reîmbrățișă.

ÎșI dădu părul pe spate și se scărpină în barbă, făcând o grimasă când simți țepii tari de pe piele. Dându-și seama că stătea aplecat, îșI îndreptă poziția. Și-atunci, încet, se duse înapoi la cadavre.

— Ai spus că te poți vindeca singur, nu-i așa? se adresă el reverendului.

Acesta se holba în ploaie.

Gwynn rămase locului și așteptă o vreme, dar starea reverendului părea cât se poate de permanentă.

Întorcându-se, Gwynn îșI aruncă ochii la bărbatul cel puternic și simți o ciudată pornire. Nu vedea de ce să nu-i dea

curs. Puse mâna pe mânerul sabiei Gol'achab; dar atunci ochii îi căzură pe secure. S-o folosească ar fi fost, simți el cu certitudine, un gest lipsit de gust, nepotrivit, o mare încălcare a proprietății; și din pricina asta, o ridică. Ignorând protestele brațului său rănit din pricina greutății, lovi. Lama intră ușor prin gâtul masiv. Gwynn lăsă securea înapoi jos, simțindu-se mai bine în gând.

Cu încă o sforțare dureroasă, aruncă trupul reverendului peste umăr și-l duse înapoi pe alee la Bistroul lui Feni. Intră cu el pe ușă și-l așeză pe un scaun.

Feni se uită cu ochi mari. Sora sa și prietenele ei se uitară cu ochi mari. Jurnaliștii de scandal se rotiră pe scaunele de la bar și se uitară cu ochi mari. Ignorându-i, Gwynn se adresă pentru ultima dată oponentului său mort.

— Dacă tu m-ai salvat, nu-s sigur dacă ar trebui să-ți mulțumesc, părinte. Tu însuți ai spus că fără sacrificiu nu poate exista glorie. Am ajuns să cred ceva asemănător – dar cum să știu eu acum? Momentul în care aș fi putut afla a trecut și poate că nu va mai fi niciodată un altul. Astă-noapte, nu știu cine a câștigat și cine a pierdut. Nu pot spune că sper să fi câștigat tu. Totuși, sper că ai găsit ce căutai.

Lăsându-l pe reverend în scaun, se duse la bar și-și deschise portmoneul. Pielea lui protejase bancnotele dinăuntru. Numără o sumă mică, apoi una mult mai mare.

— Asta-i pentru ceai, îi zise Gwynn unui Feni care clipea încet. Iar asta de-aici e pentru înmormântarea bunului părinte.

Ieși afară prin perdeaua de mărgele.

Feni se uită cu ochi mari la reverend, apoi la bani, de parcă s-ar fi așteptat să dispară sau să se transforme în frunze uscate ori bucăți din pielea celor morți, așa cum se spunea că se întâmplă cu banii din tărâmul fantomelor.

▫ ▪ ▫

Când Gwynn urcă scările din Corozo, zgomotele de noapte ale locuitorilor clădirii îi ajunseră la urechi. Mirosul de palux și pâine arsă era prezent, neschimbat.

Imediat ce intră în camerele sale, se duse direct la lavoar și se curăță cu trei sferturi de apă de salvie, se bărbieri și-și săpuni părul până ce nu mai rămase nici urmă de sânge. Își alese

veșminte potrivite pentru o călătorie: pantaloni negri din piele de căprioară, o cămașă albă ca varul, o jachetă rezistentă din postav, o eșarfă crem de olandă pe care și-o legă slab și cizme comode, solide. Își pieptănă părul și-l legă cu un șiret negru. Astfel gătit, își strânse toate armele la un loc pe masa de scris și le curăță și le unse pe toate.

Își puse obiectele personale în doi desagi. Toate hainele ciudate pe care le purtase în Ashamoil le lăsă pe umerașe, inclusiv haina pestriță. După o clipă de ezitare, lăsă în urmă și plosca de mătrăgună și se limită să-și ia autodafé-urile și niște coniac pentru nopțile de pe drum. Odată ce termină, se întoarse în dormitor și se apropie de oglindă.

Nu era nimic pe fața sa ce nu se aflase acolo de ani întregi.

Ca încercare, se tăie ușor cu cuțitul în palmă. Sângeră ca de obicei, fără a urma vreo vindecare miraculoasă.

Încercă să creadă în zeul reverendului. Spre ușurarea sa, nu reuși.

— De fapt, își spuse el cu voce tare, dacă un zeu ar fi într-adevăr răspunzător de faptul că mi-a redat viața, sunt curios care este motivația unui astfel de zeu de-a lăsa un individ ca mine înapoi pe străzile lumii. Nu prea pare un act de indulgență lipsit de ambiguitate.

Se întoarse cu spatele la reflecția sa disprețuitoare și stinse lămpile din cameră. Se duse înapoi la masa de scris și deschise sertarul în care se afla ambalat *Dialogul Sfinxului cu Vasiliscul*. Ezită, surprins de strania idee că imaginea s-ar fi putut schimba. Se lăsă purtat de imaginație, văzându-se curtat de un nou mister, o nouă pistă de urmat, ce avea să-l ducă înapoi la Beth, oriunde s-ar fi dus ea.

Așa cum lăsase oul nespart, aproape că lăsă gravura nedesfăcută; dar în cele din urmă simți o rară nevoie de certitudine.

Înlătură hârtia.

Se uită la imagine până când ochii îi fură siguri: nu se schimbase nici în cel mai mic detaliu. O reambală și închise sertarul.

Musonul încă mai bătea darabana pe acoperiș. Își legă

pelerina în jurul umerilor și-și așeză pe cap pălăria cu boruri largi.

Aproape că sosise timpul să-și facă ieșirea din scenă.

▫ ▪ ▫

Trebui să stea în fața spitalului din Cartierul Lămâilor și să bată la ușă mai multe minute înainte să-i deschisă în sfârșit o măicuță tânără. Era evident că plânsese.

— Doamna doctor nu e aici, spuse ea tăios și dădu să-i închidă ușa în față.

Gwynn puse piciorul în prag și intră cu umărul înainte, rostind o scuză lapidară. O informă pe măicuță că nu va sta mult. Lăsând-o în urmă să protesteze, merse pe coridor și intră în secția unde se aflase Ulm. Patul era ocupat de-un alt om. Gwynn se uită prin celelalte secții. Ulm nu era niciunde.

Trecu pe lângă aceeași măicuță pe un coridor.

— În laborator, spuse ea încet, fără să-i întâlnească ochii.

Gwynn se duse acolo. Încăperea era întunecată. Auzea o respirație înceată și grea. Pe un raft erau niște lumânări. Luă una și o aprinse.

Ulm stătea într-un scaun, șezând cumva ciudat, flasc.

Gwynn se apropie. Gura grandelui atârna inertă și saliva îi strălucea pe bărbie. Ochiul lui stâng era acoperit cu un petic de bumbac. Ochiul lui drept clipea încet.

— Ulm?

Gwynn păși mai aproape.

Ochiul se întoarse și se uită la el. Era ochiul unui animal în chinuri. Sau, poate, nu chiar al unui animal. Era posibil să se găsească acolo, blocată, o urmă de inteligență umană. În lumina difuză, Gwynn nu-și putea da seama bine.

Scaunul în care stătea Ulm se afla în fața mesei de disecție. Pe masă se aflau două obiecte: o carte și o unealtă mică, asemănătoare cu un piolet. Cartea avea o foaie de hârtie pusă ca semn. Gwynn lăsă lumânarea jos și o deschise la pagina însemnată.

Bucata de hârtie se dovedi a fi pliantul doctorului Solitar, cu o propoziție încercuită: *Criminalii și nebunii devin ascultători și docili după această intervenție rapidă și ieftină.*

Cartea era jurnalul lui Raule. În partea de sus a paginii scrisese că Elei era mort și că ea își dăduse demisia din funcție. Urma o însemnare referitoare la Tack și Pocnitoare: *Cei doi domni masivi au fost, mi s-a spus, victimele unei nefericite neînțelegeri implicând agenți ai Breslelor Cumpărătorilor de Cai Bătrâni și-a Rentierilor. Respectul pentru sensibilitățile cititorului mă împiedică să transcriu amănuntele acestui accident; întrebările ar trebui adresate săpunăriilor de vizavi.* Restul însemnării era un discurs cam dezlânat asupra funcțiilor conștiinței. Ultima propoziție spunea: *Răul înflorește fiindcă oamenii buni nu sunt destul de buni.*

Gwynn se uită înapoi la Ulm și căzu pe gânduri.

Cumpănind, rupse pagina din jurnal și, la flacăra lumânării, o arse împreună cu pliantul în chiuveta laboratorului. Puse micul piolet într-un sertar. Simțindu-se mai bine acum că dovezile fuseseră șterse – nu că s-ar fi gândit că cei rămași din Evantaiul de Corn ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru Raule – merse s-o caute din nou pe măicuță.

O găsi într-o secție. Aceasta plecă de lângă pacientul la căpătâiul căruia se ruga și-i vorbi în pragul ușii.

— Eu sunt singurul martor. Nimeni altcineva n-a văzut-o, spuse ea.

Era calmă.

— Vrei să mă omori?

El scutură din cap.

— Am să te eliberez de această... povară, îi spuse el. În privința tuturor celor care s-au petrecut, sper să nu-ți facă nimeni probleme, fiindcă, din păcate, nu-ți pot garanta că n-o vor face.

O pauză.

— Mulțumesc, spuse ea într-un târziu.

— Pentru nimic.

Gwynn se duse înapoi în laborator. Se așeză pe bancă în fața lui Ulm.

— Ei bine, zise el, se pare că mergem fiecare pe drumurile noastre.

Ochiul lui Ulm clipi.

— Îmi pare rău pentru Elei, zise Gwynn. Nu era un puști rău. Și mai trebuie să ne gândim la Tareda, nu-i așa? Dar îndrăznesc să spun că va avea singură grijă de ea.

Făcu o pauză, încercând să-și dea seama dacă Ulm înțelegea ceva din discursul lui. Era imposibil de spus.

— Sunt surprins de doctoriță, dar poate că n-ar trebui să fiu. Și nu pot nega că sunt destul de mulțumit.

Un zâmbet vag îi străbătu trăsăturile. Înclină din cap, studiind încă ochiul din fața lui.

— Mă întreb dacă ești capabil să-ți dorești răzbunarea. Nu cred, dar poate c-ai vrea să mori. Asta e o dorință pe care n-o pot îndeplini întotdeauna, dar am putea merge să privim mai întâi luminile de pe râu, apoi te-aș putea lichida. Ce spui?

Lui Gwynn i se păru că Ulm se mișcă puțin.

— Gândește-te la asta o clipă, îi spuse el.

Își aruncă privirea peste rafturile cu monștri. Coborî de pe bancă și se duse să stea în fața borcanelor.

În lumina difuză, arătările acelea jalnice aveau un aspect amenințător. Gwynn găsi copilul-crocodil. Îl aduse la lumina lumânării și-l cercetă îndeaproape. Încă părea perfect real, nu un fals, ci o anomalie veritabilă.

— Și tu ești un reziduu? îi murmură Gwynn.

Apoi îl duse la Ulm și-l ținu în fața ochiului acestuia.

— Într-un fel, zise el, el e ultimul tău fiu.

Capul lui Ulm se înclină; salivă. Gwynn desfăcu capacul borcanului, îi scoase ocupantul afară și îndesă arătarea într-unul dintre buzunarele lui Ulm.

— Vino, zise el, trebuie să plecăm.

Îl apucă de subsuori și-l ridică. Odată în picioare, Ulm se dovedi capabil să umble cu un pas împleticit. Era complet neinteresat și placid. Gwynn îl conduse afară din spital. Îl duse în spate să-i ia calul, apoi, îndemnând calul cu o mână și pe Ulm cu cealaltă, străbătu la pas scurta distanță până la râu.

Odată ajuns acolo, Gwynn se opri în umbra neagră a unui depozit din apropierea apei. Făcu câțiva pași în spate față de Ulm, care, acum că nu mai era împins de la spate, stătea nemișcat în ploaie, ochiul său deschizându-se și închizându-se

cu regularitate de mecanism.

Gwynn scoase sabia Gol'achab și o vârî în pântecele lui Ulm.

Acesta se prăbuși, zvârcolindu-se și înecându-se. Gwynn îl lovi de câteva ori cu piciorul, apoi îi tăie gâtul. Șterse sabia de mâneca lui, după care se aplecă și împinse cadavrul în apă.

Foarte încet, Gwynn spuse:

— N-am nicio scuză, Marriott.

Apoi urcă pe cal și merse înapoi pe străzile înguste și slab luminate.

Pe drumul de ieșire din Cartierul Lămâilor, trecu pe lângă Livadă. Lanterne roșii și verzi pâlpâiau sub marchizele din foaie de cort de pe marginea pieței, iar în centru, într-un loc deschis sub cerul ploios, doi băieți nedesluși mergeau țanțoși în cerc.

Stăpânindu-se, Gwynn își reprimă pornirea de-a merge la Scara Cocorului. Abordând un traseu diferit în susul dealului, se îndreptă spre gară.

EPILOG

Pe indicator scria: „BAIA BOULUI MOrt”. Cel care-o scrisese rămăsese fără spațiu pe scândură pentru majuscule.

Era un indicator căruia îi lipsea orașul. Dincolo de el se afla doar o zonă vastă presărată cu moloz. O furtună de nisip de-o forță înspăimântătoare părea să fi trecut și să fi măturat de pe fața pământului localitatea.

Raule își îndemnă cămila de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din strada principală. Oameni și animale zăceau peste tot. Verifică fiecare trup. Erau cu toții morți de aproximativ o zi și-o noapte.

Îi trebuiseră șase luni de drum înainte să se hotărască în sfârșit să plece spre casă. Aflase că generalul Anforth era mort și numele și fața ei fuseseră de mult uitate, dar altfel nimic în legătură cu Ținutul de Aramă nu se schimbase în mod deosebit. Călătorise spre Baia Boului Mort să ocupe postul de doctor al orașului. Dacă ar fi sosit cu o zi mai devreme, ar fi împărțit soarta locuitorilor lui.

Spre capătul străzii, jumătatea din spate a unei singure case de cărămidă mai stătea încă în picioare. Raule se opri în fața ei. Un bătrân stătea înăuntru, moțăind într-un scaun. Când umbra ei trecu peste fața lui, bărbatul deschise ochii.

Vorbi imediat și fără sarcasm.

— Tu tre’ să fi doctorul. Bine c-ai ajuns în sfârșit.

— Mai sunt și alți supraviețuitori?

— Muștele. Poate și câteva șopârle, doctore.

Nevoind să renunțe la speranțe, Raule merse înapoi printre ruine și cercetă mai cu atenție. Fu un efort inutil. Se întoarse la jumătatea de casă, unde bătrânul gătea acum ceva de mâncare

pe-o tavă.

— O furtună a făcut asta? îl întrebă ea.

— Crezi c-am văzut ceva? răspunse el, neuitându-se la ea. Eram aci-năuntru, trăgeam un pui de somn, cum îi șade bine unui bătrân.

Dar apoi continuă pe o voce scăzută:

— Nu, n-a fo' nicio faptă a naturii. Și nu vreau să mint. Am văzut. O să-ți zici că-s un bătrân prost, da' încă știu care-i fața și care spatele, mersi mult. Au fo' pietre, dar erau însufleţite. Au venit de colo-șa, dinspre sud-vest. A fo' un mister ăl de s-a-ntâmplat noaptea trecută. Acu-mi poți zice că-s nebun și să te duci să-ngrijești de șopârle sau să faci ce vrei.

Raule nu văzu ce rost avea să rămână. Merse mai departe spre afloriment, care ieșea din câmpie la aproximativ trei kilometri de oraș. După ce ajunse acolo și trecu de el, se trezi că se apropie de-un șir de dealuri de nisip. În fața lor se întindeau niște formațiuni fosile uriașe, ciudate: aveau cranii, spinări și membre, aidoma scheletelor de bestii, dar la fel de încolăcite în formele lor erau urme de vegetație pietrificată și metal străvechi, mușcat de rugină. Era de imaginat că dunele, în mișcările lor milenare, reorganizaseră toate mizeriile ce căzuseră în ele de-a lungul erelor în acel șablon aproape comun. Formațiunile erau bine conservate, de parcă nisipurile le-ar fi ținut ascunse multă vreme și se mutaseră din loc doar de curând, ca o mare în reflux, pentru a le scoate la vedere. Poate că forța care măturase Baia Boului Mort mișcase și nisipul.

Raule își călări cămila de-a lungul acelui șir, minunându-se de acea curte fără regat. În locul unde dealurile își intrau în drepturi, urcă pe prima pantă și continuă să meargă în linie dreaptă. Merse în felul acesta vreme de trei zile. Rezerva de apă i se împuțină, dar, rămânând credincioasă impulsului care-o făcuse să aleagă drumul acela, continuă să meargă. Dacă soarta nu o îndemnase spre casă pentru a fi vindecător, voia să știe de ce se afla din nou în țara aceea veche și uscată, singură și rătăcind iarăși fără țintă. Dacă fusese adusă acolo să moară, acceptă asta. Dar nu voia să accepte rușinea și dezamăgirea de a nu-și găsi locul în lume.

Cu nepăsare, își lăsă rezerva de apă să se termine.

▫ ▪ ▫

Când era pe punctul de a muri de sete, auzi clopote de cămilă și voci omenești. O ceată de harutaimi venea dinspre vest. Reuși să ajungă la ei și aceștia nu se împotriviră ca ea să-i însoțească ziua aceea, sau următoarea; sau anul următor, sau anul de după acela. Învățătă mult de la vraci și treptat deveni respectată printre ei ca vraci. Și-n anii aceia își reclădi un miez care să-l înlocuiască pe cel pe care-l pierduse, fir cu fir și într-o formă foarte diferită.

În ținutul nomazilor, care era un ținut de linii, multe linii, un ținut ce atrăgea călători ocazionali, un concept negativ, Raule se întrebă din când în când dacă scăpase cu adevărat dintr-o lume blestemată, dacă scăpase de niciunde, undeva. De multe ori se întrebă dacă era parte din ceva lăsat de-o lume ce se născuse singură într-o stare nouă, mai grațioasă, o stare dincolo de puterea de înțelegere a celor rămași, uscată, dreaptă ca un os, ca nervurile dintr-o frunză uscată.

Ambele gânduri îi veniră tot mai rar pe măsură ce anii trecură.

▫ ▪ ▫

Vântul ce venea dinspre Margine îi smucea părul lung. Povârnișul ce cobora în Deșertul de Sare era lat de treizeci de metri și se întindea de-a curmezișul unui ținut al nimănui plin de tufișuri uscate și iarbă ofilită.

În cealaltă direcție se întindeau dealurile joase pe care era construită necropola. De cealaltă parte a orașului morților era un oraș al viilor, în care crimele erau judecate nu în tribunale, ci în teatre. Noua clădire a teatrului din pustia de dincolo de necropolă era cel mai nou loc de judecată unde protipendada să se facă văzută în vreme ce se împărțea dreptatea.

O nouă minune zadarnică lumină scena în aer liber: turbinele eoliene din pustie transformau puterea aerului în mișcare în putere electrică. Sub globuri incandescente mult mai luminoase ca lămpile cu gaz, Gwynn își sprijinea mâna stângă pe mânerul sabiei sale, în vreme ce cu mâna dreaptă își potrivea jumătatea de mască de mătase pe care o purta. Masca era neagră, culoarea

tradiţională a apărării; masca oponentului său era albă.

Mulţimea zgomotoasă tăcu când maestrul de ceremonii păşi în faţă pentru a citi modificările. O lumină pe care n-o putu vedea nimeni apăru în ochii lui Gwynn când trase în piept surescitarea oamenilor, pofta lor de sânge. Adorau să-l vadă cum omoară, iar dacă ar fi fost să moară el, ar fi adorat să vadă şi asta. Simţi dorinţa lor ambiguă ca pe o mângâiere ce-l atingea pe tot corpul şi ajungea la el prin aer.

În calitate de călău al legii, se bucura de popularitate la toate nivelurile societăţii. Avea camere la una dintre cele mai bune adrese din oraş, camerele aveau podele din marmură, oglinzi poleite şi un pian mare; gulerul îi era prins cu o bijuterie pe care i-o oferise fiica ministrului justiţiei, avea un valet, o secretară şi un bucătar. Figura sa se găsea pe tot soiul de suveniruri: pe figurine de porţelan şi celuloid, pe cărţi de joc, pe amulete, pe plasele de cuţit, pe hârtie pentru notiţe; faţa lui era imprimată chiar şi pe falsele lumânări votive.

Maestrul de ceremonii termină scurta lectură şi împături documentul. În aplauzele mulţimii, îşi depărtă braţele, strasurile de pe roba sa scânteind în noile lumini.

— Doamnelor şi domnilor, acum va începe procesul! strigă el. Vi-i prezint pe Campionii Dezbaterii!

Gwynn şi oponentul său păşiră pe scenă. Publicul elegant bătu din palme şi scandă sălbatic, strigă: „Ura! Ura!” şi fluturară batiste şi sfârleze deasupra capetelor.

Adversarul cu mască albă al lui Gwynn era o femeie înaltă, musculoasă. O recunoscu drept Doamna L_C_, una dintre cele mai bune spadasine din oraş şi una care aproape întotdeauna juca rolul acuzatorului. Clientul lui era Moldo Ramses, binecunoscutul asasin năimit din familia Hrid. Acuzaţia era de crimă; prin urmare, lupta avea să fie până la moarte, teoretic, cu toate că un final atât de dramatic era puţin probabil în practică, când de obicei cineva ceda înainte.

Doi colegi de-ai lui Gwynn de la Templul Vamamarch Matador, care priveau dintr-o boxă particulară, fluturară discret din mâini. Cu toate că Vamamarch era una dintre acele societăţi de duelişti care se aşteaptă de la membrii săi să accepte cele mai

profitabile cazuri care li se oferă și să contribuie cu un procent anume la scopul comun, de unde se plăteau pensiile și cheltuielile medicale și din care se întrețineau rudele îndoliate, erau permise unele libertăți pentru exprimarea gustului personal. Gusturile lui Gwynn îl făceau uneori să preia anumite cazuri pentru mai puțin decât onorariul său normal sau chiar pentru niciun onorariu. Prin urmare, își dobândise reputația că deține un caracter nobil și chiar că este un fel de erou – sau, cel puțin, conform declarației unui comentator contemporan, unul dintre cei care sunt capabili să împlinească nevoia publică în cazul în care adevărații eroi lipsesc sau, din cine știe ce motiv, sunt de nesuferit. Totuși, oamenii asemenea celor din familia Hrid erau cei care-i aduceau suficienți bani încât să-și permită acele rare acte nobile.

Reușea să-și păstreze viața personală neatinsă de ochiul presei printr-o cantitate egală de discreție și mită. Existau zvonuri despre o tragică aventură amoroasă din trecut; totuși, nimeni nu putea nega că lăsa impresia unui om fără poveri. Și, de fapt, inima sa era de cele mai multe ori ușoară. Aprecia aspectul consensual al duelului; avea mult timp liber; finanța artele și științele; din agenda sa de întâlniri nu lipseau niciodată seratele și petrecerile. Se știa că este ateu și că avea vederi contrare sclaviei și, astfel stând lucrurile, era bine primit în cercurile liberale și progresiste. Dezbătea cu vigoare probleme de filosofie, estetică și metafizică, dar nu putea fi atras în discuții despre teologie, subiect despre care pretindea că-l obosește foarte tare.

N-o mai întâlnise niciodată pe Raule și nici nu mai auzise vești despre ea. Nu mai asistase la niciun fenomen imposibil de când plecase din Ashamoil. Memoria sa pentru vise nu se îmbunătățise deloc; o uitare completă și rapidă îi consuma majoritatea orelor sale de somn. Da, de mai multe ori de-a lungul anilor, se trezise cu amintirea unui vis în care apărea Beth, uneori ca femeie, uneori ca sfinx. Din când în când se gândea la ghicitoarea ei, răsucind răspunsurile în gând ca paletele unei mori de vânt. Coconul atârna într-un vis, în inima ei sau chiar în a lui, în orele goale ale somnului său sau în

mijlocul trecutului, ori în abisul viitorului, mereu neștiutul tărâm de dincolo de marginea fiecărui moment, sau era țesut pretutindeni prin lume, dar și prin el. Sau se afla altundeva, într-un loc, într-o împrejurare a ființării spre care nu-și putea îndrepta ochii mai mult decât îi putea îndrepta spre partea întunecată a lunii.

Doamna L_C_ își scoase sabia cu o mișcare complicată. Cu o îndemânare la fel de bună, Gwynn își scoase sabia cu nume comic și zâmbi pentru public.

Fu o luptă grea, dar ieși câștigător. Avea să câștige de multe ori, purtând dueluri în orașul acela până când părul său lung și negru avea să se transforme în cenușiul fierului lustruit. Oricum, dincolo de acest punct povestea vieții lui Gwynn devine o maimuță cu multe cozi, situație de care protagonistul ei cu siguranță n-ar fi fost nemulțumit. Sfârșiturile ei pot fi clasificate în mare în trei grupuri: cel monoton – sănătatea îl lasă, anii de viață grea arătându-și efectul și prețul mult depășit; cel înspăimântător – unde, de pildă, miracolul reverendului se destramă și-n timpul unei recepții sau o altă festivitate publică asemănătoare Gwynn se despică pe acolo pe unde-l lovise securea bărbatului puternic; și cel fabulos.

Din ultima categorie – care este cea mai cuprinzătoare –una dintre cele mai durabile versiuni populare istorisește cum, în acei ani din urmă când, chiar dacă încă celebru, Gwynn nu mai era protagonistul multor vise, ajunse în cele din urmă să piardă o luptă într-un mod groaznic. Cât stătu întins acolo, murind încet pe scena teatrului redus la tăcere în semn de respect, o prezență fu simțită de mulți dintre spectatori. „Cumplit de veche și primitivă și extrem de rece”, fură cuvintele unuia care o simțise.

În vreme ce prezența afectă publicul, altceva se prăbuși prin acoperișul teatrului. Martorii se arătară de acord că părul a fi un fel de bestie mare, dar că tencuiala desprinsă o ascunse vederii, așa încât nimeni n-o văzu limpede. Râmase pe scenă doar câteva clipe, apoi se ridică cu mare viteză și ieși prin deschizătura pe care o făcuse. Mai mulți oameni din rândurile din față fură răniți de bucățile căzute din tavan.

Fură păreri asemănătoare și cu privire la mirosul ei, pe care martorii îl descriseră ca fiind acela al unei crime într-un pat de trandafiri. În cele din urmă, oamenii care simțiseră prima prezență fură de acord că plecă la apariția intrusului. Opinia generală fu aceea că, deși aceasta din urmă nu proiectă o înfățișare la fel de îngrozitoare ca și prima, prezentă un pericol mai mare pentru spectatori. Incidentul deveni subiect de discuție în oraș vreme de două săptămâni. Naturile distincte ale celor două entități născură multe speculații, așa cum făcu și întrebarea cu privire la soarta lui Gwynn, căci, când agitația se sfârși, deveni limpede că Gwynn dispăruse. Tot ce rămase pe scenă fu o cantitate din sângele său – absorbit de podele, dar și de o parte din praful de tencuială, pe care vânătorii de suveniruri îl strânseră cu repeziciune – și hainele sale, în care fu găsit un mulaj subțire și perfect de piele, uscat ca pielea moartă a unui șarpe. Hainele și pielea și faimoasa sabie Gol'achab, dispărură în colecții particulare; publicul trebui să se mulțumească cu sângele. Este un fapt sigur că în regiunea estică a Țărmului Teleute praful roșu se vinde încă drept talisman împotriva deochiului, însă teoriile referitoare la origina acestei superstiții sunt fără îndoială la fel de numeroase ca acelea privind plecarea din viață a lui Gwynn.

Rămâne de amintit că în Ashamoil, în timpul regimului Generalilor Plutitori, în timpul sezonului uscat când vița de corn pătată înflorește în oraș, ceva fără precedent înotă în Skamander. Sări pe-un chei: corpul unui crocodil uriaș cu cap de om. Se dădu îndărăt pe picioarele-i din spate, negre și scurte și-și arătă lotusul ce-i creștea din pântecele solzos și anunță că este un zeu. Nu mai spuse nimic altceva, căci un singur glonț tras în frunte îl omorî pe loc. Țintașul nu fu găsit niciodată, iar când fu scos glonțul, se descoperi că e de un tip ce nu se mai fabricase de trei sute de ani.

Monstrul fu îmbălsămat și pus în Muzeul de Istorie Naturală. La scurtă vreme după expunere, un vandal îi tăie capul.

KJ BISHOP

The Etched City

ORAŞUL GRAVAT

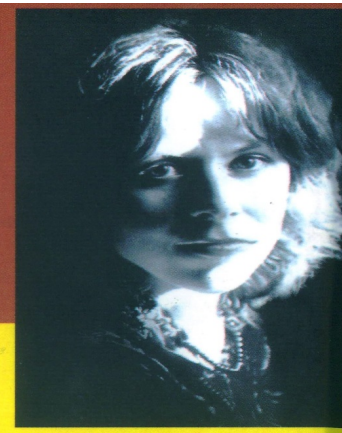

Premiile

William L. Crawford 2004
Ditmar 2004

„Romanul de debut al lui KJ Bishop e desăvîrşit, îndrăzneţ şi plin de tensiune. Cartea devine din ce în ce mai ciudată, de o frumuseţe stranie pe măsură ce se dezvoltă, pînă cînd cititorul este complet subjugat."

Jeff VanderMeer

„Intriga, povestirile în ramă ale romanului şi spectaculoasele descrieri fantastice duc cu gîndul la operele lui Italo Calvino şi Jorge Luis Borges."

Locus

TRITONIC

fiction.ro

ISBN 973-733-100-1
ISBN 978-973-733-100-7

{1} În mitologia greacă, şarpe cu cap la ambele părţi ale corpului (n. tr.).